

อารมณีนในพฤติกรรมการสนทนทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดอร์วิน

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2560
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

EMOTIONS IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS
OF AUTISTIC CHILDREN BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts Program in Library and Information Science

Department of Library Science

Faculty of Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์ อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดอร์วิน

โดย นางสาวพรยุภา สิงห์สา

สาขาวิชา บรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพันธ์ เจิมประยงค์

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.กینگกาญจน์ เทพกาญจนา)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พิมพ์รพี ไพบรมย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทรงพันธ์ เจิมประยงค์)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ศรีบริสุทธิ์สกุล)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล)

5780152922 : MAJOR LIBRARY AND INFORMATION SCIENCE

KEYWORDS: EMOTIONS / INFORMATION BEHAVIOR / PARENTS OF AUTISTIC CHILDREN / SENSE-MAKING

PORNYUPA SINGHSA: EMOTIONS IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS OF AUTISTIC CHILDREN BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING. ADVISOR: ASST. PROF. SONGPHAN CHOEMPRAYONG, Ph.D., 227 pp.

Applying Dervin's sense-making metathoery, this qualitative study aims to investigate the emotions in information behavior of parents of autistic children. Participants include 20 parents or guardians who have been taking care of children with diagnostic autism condition (age 1-12 years old) for at least 6 months. Participants were recruited through purposive sampling and snowball sampling techniques. Data was collected by semi-structure interviews and observations during the interviews. The data analysis used inductive content analysis of interview transcripts and observation journals. The results show that emotions appear in every element of information behavior of parents of autistic children according to Dervin's sense-making framework. The emotions found were varied depending on contexts, situations, gaps, bridges and outcomes. The emotions found in this study include all eight base emotions: joy, sadness, trust, disgust, fear, anger, surprise and anticipation. These emotions often coexist and influence one another which causes confusions within oneself since parents of autistic children often do not know how to manage these mixed emotions/feelings, which eventually affect how they raise children.

Department: Library Science Student's Signature

Field of Study: Library and Information Science
 Science Advisor's Signature

Academic Year: 2017

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสำเร็จและความเมตตากรุณาและความช่วยเหลือจากบุคคลรอบข้างที่สนับสนุนข้าพเจ้ามาโดยตลอด ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทรงพันธ์ เจริม ประยงค์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณาให้คำแนะนำ คอยสนับสนุนและปรารถนาดีต่อข้าพเจ้า อีกทั้งช่วยแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนให้ข้อคิดและกำลังใจเสมอมาจนกระทั่งวิทยานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พิมพ์ร่ำไพ เปรมสมิทธิ์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมศักดิ์ ศรีบริสุทธิ์สกุล และ รองศาสตราจารย์ ดร. ดารณี ศักดิ์ศิริผล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ คณาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกท่านในภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ อีกทั้งเพื่อนปริญญาโททุกคนที่ให้ความช่วยเหลือตลอดการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณ นางสาวกนกอร ศักดาเดช ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดแห่งชาติ ขอขอบคุณพี่ๆ ในสำนักหอสมุดแห่งชาติทุกท่าน โดยเฉพาะครอบครัวแดงศรีและครอบครัวชาวสะอาดที่คอยช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และปรารถนาดีต่อข้าพเจ้าเสมอมา

ขอขอบพระคุณครอบครัวของผู้ปกครองเด็กออทิสติกทั้ง 20 ครอบครัวที่สละเวลาให้ข้อมูล พร้อมทั้งทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ถึงความรักและความเสียสละที่ยิ่งใหญ่ของทุกท่าน ข้าพเจ้าปรารถนาให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นกำลังใจให้กับผู้ปกครองเด็กพิเศษทุกท่านที่กำลังแสวงหาวิธีการรักษาและดูแลบุตรหลาน อีกทั้งต้องการให้ผู้ปกครองทราบว่าสังคมกำลังพยายามทำความเข้าใจและตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศของผู้ปกครองและพยายามพัฒนาการให้บริการให้ดีที่สุด เพื่อเป็นช่องทางหนึ่งในการช่วยบรรเทาหรือแก้ไขปัญหาของผู้ปกครองเด็กออทิสติกและเด็กพิเศษทุกท่าน

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่สมพร สิงห์สา ผู้ที่เป็นแรงผลักดันและสนับสนุนให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ตลอดจนพี่ชาย สามิ และเพื่อนพี่น้องทุกท่าน ข้าพเจ้าสัมผัสได้ถึงความรักและความปรารถนาดีที่มีต่อข้าพเจ้าเสมอมา

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับการสนับสนุนทุนวิจัยจากทุน 90 ปี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช และกระทรวงวัฒนธรรม

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	12
บทที่ 1 บทนำ	13
ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	13
วัตถุประสงค์การวิจัย	17
แนวเหตุผล	17
ผู้เข้าร่วมการวิจัย	18
วิธีดำเนินการวิจัย	18
ระเบียบวิธีวิจัย	18
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	19
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	20
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	20
บทที่ 2 ปรัชญานวัตกรรม.....	21
พฤติกรรมสารสนเทศ.....	21
เซ็นส์เมกกิ้ง	25
อารมณ์และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง.....	27
เด็กออทิสติกและผู้ปกครอง	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก	32

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
การกำหนดผู้เข้าร่วมการวิจัย	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	37
การเก็บรวบรวมข้อมูล	37
การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล	39
การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย	40
การพิทักษ์สิทธิ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย.....	41
มุมมองของผู้วิจัยต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติก.....	41
บทที่ 4 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย	43
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M001.....	45
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M002.....	46
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M003.....	47
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M004.....	47
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M005.....	48
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M006.....	48
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M007.....	49
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M008.....	50
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M009.....	50
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M010.....	51
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M011.....	51
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M012.....	52

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M013.....	52
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M014.....	53
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M015.....	53
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M016.....	54
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M017.....	54
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M018.....	55
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M019.....	55
ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M020.....	56
บทที่ 5 อารมณ์ที่ปรากฏในบริบทและสถานการณ์.....	57
อารมณ์ที่ปรากฏในบริบท	57
พื้นฐานครอบครัว	57
ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอก	68
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียน	73
อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์	78
การเริ่มรับรู้อาการของโรคอหิวาต์ที่เกิดขึ้นกับบุตร	78
การดูแลบุตรหลานที่เป็นอหิวาต์	85
บทที่ 6 อารมณ์ที่ปรากฏในอุปสรรคหรือช่องว่าง	94
สถานภาพทางการเงินของครอบครัว	95
การไม่ได้รับโอกาสจากสังคม.....	102
ผู้ปกครองเกิดความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน	109
การหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน	110
การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆ เพื่ออาชีพของบุตรหลานในอนาคต	115
การแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลาน.....	118

ปัญหาจากอาการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก	121
บทที่ 7 อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อมและผลลัพธ์	128
อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อม	128
แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล	128
แหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน	139
แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน	145
แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต	148
อารมณ์ที่ปรากฏในผลลัพธ์	153
ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ	153
ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จ	156
บทที่ 8 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	160
สรุปผลการวิจัย	162
อารมณ์ที่ปรากฏในบริบท	168
อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์	169
อารมณ์ที่ปรากฏในอุปสรรคหรือช่องว่าง	170
อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อม	171
อารมณ์ที่ปรากฏในผลลัพธ์	171
ข้อจำกัดในงานวิจัย	172
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติงาน	174
ภาคผนวก ก	178
ใบรับรองโครงการวิจัย	179
เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย	181
หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย	184

ภาคผนวก ข.....	185
แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์.....	186
แบบสังเกตพฤติกรรม.....	192
ภาคผนวก ค.....	193
ตัวอย่างบทถอดไฟล์บันทึกเสียงสัมภาษณ์.....	194
ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูลจากการถอดคำด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล Nvivo Pro 11.....	214
รายการอ้างอิง.....	221
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	227

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 ลักษณะการเกิดอารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์.....	30
ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย	44
ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของเด็กออทิสติก.....	45
ตารางที่ 4 การเกิดอารมณ์พื้นฐานของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์	167

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมให้ไปสู่ความมั่นคงและเจริญก้าวหน้าขึ้นขึ้นอยู่กับการพัฒนาประชากรของประเทศให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี การได้รับโอกาสในการรับสารสนเทศที่เหมาะสม จะทำให้ผู้พิการที่ถือเป็นกลุ่มประชากรที่ต้องได้รับโอกาสนั้นเช่นเดียวกันกับประชากรส่วนใหญ่ของประเทศมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น โดยสารสนเทศที่ได้จะช่วยพัฒนาศักยภาพในการดำเนินชีวิตประจำวัน อีกทั้งช่วยให้สามารถเรียนรู้และปรับตัวเข้ากับสังคม มีความรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงประเทศไทยจึงต้องเพิ่มมาตรการหลายประการ เพื่อลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงสารสนเทศของผู้พิการ และส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้พิการมีความภาคภูมิใจในการใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า ไม่เป็นภาระของสังคม ทำให้ผู้พิการสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาประเทศชาติให้ก้าวหน้าต่อไป

บุคคลออทิสติกหรือบุคคลที่มีภาวะออทิสซึม คือหนึ่งในผู้พิการที่ควรได้รับการดูแลและช่วยพัฒนาศักยภาพการดำเนินชีวิต ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องการกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณพิการทางการศึกษา ("ราชกิจจานุเบกษา," 2552, 8 มิถุนายน) ที่กล่าวไว้ว่า บุคคลออทิสติกคือบุคคลที่มีความผิดปกติของระบบการทำงานของสมองบางส่วน ซึ่งส่งผลต่อความบกพร่องทางพัฒนาการด้านภาษา ด้านสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และมีข้อจำกัดด้านพฤติกรรม หรือมีความสนใจจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยความผิดปกตินั้นค้นพบได้ก่อนอายุ 30 เดือน บุคคลออทิสติกจึงมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือเป็นพิเศษเนื่องด้วยการขาดความสามารถในการดำเนินชีวิตด้านร่างกาย จิตใจ หรือสติปัญญา

กรณีเด็กออทิสติกที่ยังไม่สามารถดูแลตนเองได้ จำเป็นต้องได้รับการดูแลจากผู้ปกครองและบุคคลในครอบครัว เพื่อให้สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางด้านต่างๆ และเรียนรู้ในการดำเนินชีวิตได้อย่างเหมาะสม นอกเหนือจากผู้ปกครอง เด็กออทิสติกต้องได้รับการดูแลจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ นักจิตวิทยา นักกิจกรรมบำบัดและครู (เพ็ญแข ลิมศิลา, 2550) การดูแลเด็กกลุ่มนี้ค่อนข้างยุ่งยาก ซับซ้อนแตกต่างจากเด็กทั่วไป เนื่องจากเด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถสื่อสารได้

ปัจจุบันสังคมไทยเริ่มรู้จักภาวะออทิสซึมมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวงการแพทย์และการศึกษา จนทำให้ในทศวรรษที่ผ่านมา มีการพัฒนาองค์ความรู้และงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง (ศรีเรือง แก้วกั้วาล, 2543) อย่างไรก็ตาม สาเหตุของออทิสติกนั้นยังไม่เป็นที่ทราบแน่ สมภพ เรื่องตระกูล ตั้งข้อสังเกตไว้ว่าความผิดปกติที่เกิดขึ้นที่สมองในขณะที่ทารกอยู่ในครรภ์หรือระหว่างการคลอด ทำให้มีผลต่อระบบประสาทส่วนกลางและปรากฏอาการภายหลัง ซึ่งสภาพที่เกิดขึ้นอาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุร่วมกัน ประกอบด้วย (1) พันธุกรรม (2) มารดามีโรคแทรกซ้อนก่อนคลอด และระหว่างคลอด (3) ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน และ (4) โรคของระบบประสาท (สมภพ เรื่องตระกูล, 2542) โดยการวินิจฉัยจะใช้การซักประวัติอย่างละเอียด การตรวจวินิจฉัยทางการแพทย์ การตรวจทางจิตวิทยา เพื่อระดับความสามารถทางสติปัญญา การทดสอบการได้ยิน และการสังเกตพัฒนาการด้านสังคมและการสื่อความหมายที่มีความล่าช้าไม่พัฒนาการไปตามวัย และตรวจพบความผิดปกติทางพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อความหมาย ขณะนี้ไม่มีการรักษาที่ทำให้หายขาด มีแต่การรักษาเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และกระตุ้นพัฒนาการที่เหมาะสมตามความสามารถของเด็กแต่ละคน และตามความรุนแรงของความผิดปกติ ทำให้เด็กออทิสติกสามารถอยู่ในสังคมร่วมกับบุคคลอื่นได้ (กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข, 2557)

จากการศึกษาของดวงใจ พันธภาค ชี้ว่าเด็กออทิสติกจำนวนร้อยละ 60 ต้องพึ่งพาผู้ปกครองของตนไปตลอดชีวิต ในขณะที่มีเด็กออทิสติกจำนวนน้อยที่สามารถดูแลตนเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาใคร (ดวงใจ พันธภาค, 2553) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลเด็กออทิสติก King, Rosenbaum and Bates พบว่า เมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองทราบว่าบุตรของตนไม่เหมือนเด็กปกติ ผู้ปกครองจะรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในชีวิต ไม่เป็นไปตามสิ่งที่คาดหวังไว้ แต่หลังจากนั้นผู้ปกครองเกิดการปรับตัวตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง เริ่มมีความหวัง เกิดการเติบโตของกระบวนการเรียนรู้ มีความอดทนมากขึ้น รู้จักความรักที่ไม่มีเงื่อนไข ดีใจและมีความสุขง่าย และเกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิด โดยไม่ได้เน้นการพยายามรักษาอาการของบุตร แต่เน้นการพัฒนาทักษะของบุตรที่สามารถทำได้ดี (King et al., 2006) อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองควรเอาใจใส่ให้ความอบอุ่น รู้จักวิธีสังเกตพัฒนาการของบุตรเพื่อเป็นข้อมูลในการรักษาบำบัดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาและพัฒนาพฤติกรรมที่เหมาะสม รวมทั้งการช่วยฝึกพูดตามคำแนะนำของแพทย์และนักกิจกรรมบำบัด ผู้ปกครองต้องมีความอดทนสูง เข้มแข็ง ทำใจยอมรับสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้น (ประไพ ปิ่นสุวรรณ, 2543)

นอกจากนั้นผู้ปกครองยังต้องมีส่วนร่วมสำคัญในการจัดประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมที่จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านต่างๆ ให้เหมาะสมสำหรับเด็กแต่ละรายที่มีปัญหาต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่เป็นพิเศษในหลายๆด้าน ผู้ปกครองจึงควรมีเจตคติ ทักษะในการปฏิบัติอย่างเหมาะสมในการอบรมเลี้ยงดูลูกให้มีพัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพเหมาะสมกับวัย (บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์, 2550)

การดูแลเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจำเป็นต้องอาศัยสารสนเทศสำหรับการดูแล การปรับตัว และการแก้ไขปัญหาที่มีความไม่แน่นอน ทำให้ผู้ปกครองเกิดการเรียนรู้และมีความเข้าใจในตนเองมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับออทิสติกและพัฒนาการด้านต่างๆ ที่จะทำให้บุตรสามารถช่วยเหลือตนเองและอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป โดยการปรับตัวของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เช่น การเปลี่ยนความคิดและอารมณ์ การวิเคราะห์ปัญหาและแสวงหาแนวทางการแก้ไข

ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงเป็นกลุ่มผู้ใช้สารสนเทศที่น่าสนใจ เนื่องจากผู้ปกครองจะต้องระบุความต้องการ แสวงหา ประเมิน และใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่อง เพื่อใช้แก้ไขปัญหาการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกด้วยตนเอง ซึ่งสามารถนำมาใช้เป็นบริบทหนึ่งในการศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศ

หนึ่งในแบบจำลองอธิบายพฤติกรรมสารสนเทศในบริบทที่ได้รับความนิยมและนำมาใช้อย่างแพร่หลาย คือแบบจำลองเซ็นส์เมกกิง (Dervin, 1998) ที่อธิบายไว้ว่าเซ็นส์เมกกิงเป็นทฤษฎีการสร้างการรับรู้และทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ Dervin เรียกปัญหาหรือสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ว่า “ช่องว่าง (Gap)” ซึ่งเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาสารสนเทศ เปรียบเทียบได้กับบุคคลที่เดินผ่านเวลาและสถานที่ ผ่านสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง เมื่อพบช่องว่างหรือหุบเขา จึงสร้างสะพานเพื่อให้ก้าวข้ามไป เมื่อก้าวผ่านไปจึงประเมินผลลัพธ์ที่ได้แล้วเดินทางต่อไป (อารีย์ ชื่นวัฒนา, 2546)

แบบจำลองเซ็นส์เมกกิงสามารถนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมสารสนเทศและบทบาทของสารสนเทศในการใช้แก้ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ ทั้งนี้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเป็นผู้สร้างการรับรู้และทำความเข้าใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับบุตร โดยมีปัจจัยที่สำคัญคือสภาพแวดล้อมบริบท (Context) ในด้านวัฒนธรรมและสังคม โครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม บทบาทในสังคม และครอบครัว ความคิดของบุคคล สถานการณ์ในช่วงระยะเวลานั้น (Situation) ได้แก่ ความเป็นมา

ประสบการณ์ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล พื้นฐานองค์ความรู้เดิม ขอบเขตขององค์ความรู้ในปัจจุบัน อุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ ผลลัพธ์ (Outcome) ที่เกิดจากความต้อการนั้นๆ โดยในมุมมองของเซ็นส์เมกิ้งให้สารสนเทศเป็นตัวเชื่อม (Bridge) ช่องว่าง (Gap) ที่ไม่ชัดเจนเช่น ความสับสน ความวุ่นวาย มึนงง คำถาม ปัญหาต่างๆ พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองไม่ได้เกิดจากความต้อการที่จะแสวงหาสารสนเทศ แต่เกิดขึ้นจากความต้อการในการแก้ปัญหาในชีวิต ที่ต้อใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อแก้หรือลดช่องว่างของปัญหา

จากการศึกษาอิสระของผู้วิจัยโดยการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกเบื้องต้น พบว่าการดูแลเด็กออทิสติกส่งผลต่ออารมณ์ของผู้ปกครอง ทำให้ประสบปัญหาด้านสุขภาพจิต เกิดความวิตกกังวล มีปัญหาทางด้านจิตใจและชีวิตคู่ เกิดภาวะซึมเศร้า เครียดอันเนื่องมาจากภาระการดูแลบุตรหลานอีกทั้งขาดการสนับสนุนทางสังคม ประสบปัญหาทางการเงินและอื่นๆ ทำให้เกิดปัญหาในครอบครัวได้ง่ายกว่าครอบครัวของเด็กปกติ เมื่อผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่ได้รับความช่วยเหลือและสนับสนุนจากบุคคลรอบข้าง ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความท้อแท้ สิ้นหวัง เป็นต้น (พยุภา สิงห์สา, 2558)

อารมณ์จึงมีบทบาทสำคัญในพฤติกรรมสารสนเทศในบริบทนี้ ถึงแม้ว่าอารมณ์จะเป็นเพียงกระบวนการทางจิตใจ แต่มีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ และความสามารถในกระบวนการรู้ การคิด การรับรู้ การเรียนรู้ การจำ ตลอดจนการตัดสินใจ โดยทั่วไปจะมีการเปลี่ยนแปลงและผันแปรอยู่ตลอดเวลา ส่งผลกระทบและทำให้เกิดความแปรปรวนทางด้านสุขภาพกายและสุขภาพจิต (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2556)

ปัจจุบันมีแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจำแนกอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์จำนวนมาก แต่ทฤษฎีที่ได้รับความนิยมและถูกนำมาใช้ในงานวิจัยอย่างแพร่หลาย คือ ทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ของโรเบิร์ต พลูทซิก (Robert Plutchik's Wheel of emotion) นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ซึ่งอธิบายเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดจากอารมณ์พื้นฐาน 8 ประเภท หรือ 4 คู่อารมณ์ที่มีลักษณะตรงข้ามกัน คือ อารมณ์ดีใจ (Joy) อารมณ์เสียใจ (Sadness) อารมณ์เชื่อใจ (Trust) อารมณ์รังเกียจ (Disgust) อารมณ์กลัว (Fear) อารมณ์โกรธ (Anger) อารมณ์ตื่นเต้นประหลาดใจ (Surprise) และอารมณ์มีความหวัง (Anticipation) อารมณ์ทั้ง 8 ประเภทจะแปรเปลี่ยนไปตามระดับความเข้มข้นของการเกิดอารมณ์ที่แตกต่างกัน (Plutchik, 1994) อารมณ์พื้นฐานจะเกิดขึ้นเองตาม

ธรรมชาติและอาจเกิดจากการปรับตัวเพื่อให้อยู่รอดโดยใช้วิธีเผชิญกับปัญหาและอาจใช้วิธีการหลีกเลี่ยงเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาเช่นกัน (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2556)

เนื่องจากการดูแลและพัฒนาศักยภาพเด็กออทิสติก ผู้ปกครองมีส่วนสำคัญในกระบวนการดูแลและพัฒนาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม อารมณ์มีบทบาทสำคัญในกระบวนการนี้ ดังนั้นการทำความเข้าใจอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะทำให้การดูแลและพัฒนาศักยภาพเด็กออทิสติกมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกสามารถแก้ไขปัญหาและส่งเสริมพัฒนาการของเด็กออทิสติก แม้ว่าเด็กออทิสติกจะไม่สามารถหายขาดจากอาการของโรคได้ แต่อาจทำให้เด็กสามารถพัฒนาศักยภาพและเรียนรู้ที่จะช่วยเหลือตนเองได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาเรื่องอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบจำลองเซ็นส์เมกิ้งเพื่อให้ทราบถึงบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ในฐานะของการเป็นบริบท สถานการณ์ อุปสรรคหรือช่องว่าง สะพานหรือตัวเชื่อม ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น และที่มาของอารมณ์ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสารสนเทศและการแก้ไขปัญหาโดยใช้สารสนเทศของผู้ปกครอง เป็นข้อมูลสำหรับพัฒนาการให้บริการสารสนเทศแก่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกให้สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้ตรงกับความต้องการมากที่สุด

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบจำลองเซ็นส์เมกิ้งของเดอร์วิน

แนวเหตุผล

สภาวะอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มสังเกตพบอาการผิดปกติของบุตร ผู้ปกครองมักวิตกกังวล สับสน เครียด เนื่องจากความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในช่วงที่บุตรยังไม่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ ด้วยเกรงว่าบุตรที่เกิดมาไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์หรือไม่ใช่บุตรที่พึงปรารถนา ในช่วงระยะแรกหลังจากที่บุตรได้รับการวินิจฉัย ผู้ปกครองเสียใจ ท้อแท้ เพราะเกิดการเปรียบเทียบบุตรของตนกับเด็กปกติอื่น ครอบครัวหรือบุคคลรอบข้างไม่เข้าใจในอาการของบุตร หลีกเลี่ยงการเข้า

สังคม และผู้ปกครองเริ่มกลับมีความหวัง ในช่วงที่บุตรเข้ารับการพัฒนาสมรรถภาพ บางคนอาจพบความถนัดของบุตรที่สามารถพัฒนาได้หรือพัฒนาได้ดีกว่าเด็กปกติ ผู้ปกครองจะมีความสุขเมื่อเห็นถึงพัฒนาการของบุตรที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สามารถช่วยเหลือตนเองได้ สื่อสารได้ อารมณ์เกิดขึ้นได้เมื่อผู้ปกครองเผชิญปัญหาต่างๆ โดยสภาวะของอารมณ์จะแตกต่างกันตามพื้นฐานของครอบครัวหรือสถานการณ์ของปัญหา หลังจากนั้นอารมณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลให้ผู้ปกครองบางคนใช้อารมณ์เป็นแรงผลักดันในการแสวงหาสารสนเทศและเกิดการแก้ไขปัญหา อาทิ เข้าร่วมกลุ่มหรือสมาคมผู้ปกครองเด็กพิเศษ เพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันสารสนเทศ

ผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเอง อย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยเด็กที่อยู่ในความดูแลมีอายุ 1-12 ปี และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วว่าเป็นออทิสติก

ผู้วิจัยเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยใช้วิธีแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากครอบครัวที่ผู้วิจัยรู้จักและจากครอบครัวเด็กออทิสติกที่ได้รับการแนะนำจากผู้ให้ข้อมูลท่านอื่น (Snowball Sampling) การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้หรือเรียกว่าการอิ่มตัวทางข้อมูล (Theoretical Saturation) ผู้วิจัยจึงหยุดการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ และได้ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 20 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้การสังเกตและการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ศึกษาและค้นคว้าวรรณกรรมภาษาไทยและภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องจากหนังสือ วารสาร เอกสาร วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยต่างๆ ทั้งจากสื่อสิ่งพิมพ์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของมนุษย์ เด็กพิเศษ โดยเฉพาะเด็กออทิสติก และพฤติกรรมสารสนเทศ

2. สร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยแบบเซ็นส์แมกกิง
3. ทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสัมภาษณ์โดยผู้เชี่ยวชาญทางด้านสารสนเทศและทางด้านเด็กพิเศษเป็นผู้พิจารณา จำนวน 3 คน
4. ปรับปรุงและแก้ไขแบบสัมภาษณ์ เพื่อจัดทำแบบสัมภาษณ์ที่เสร็จสมบูรณ์
5. ดำเนินการขอเพื่อให้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
6. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยผ่านการคัดกรองผู้เข้าร่วมการวิจัย จำนวน 2 ครั้ง โดยการสัมภาษณ์ด้วยตนเองกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกจนกว่าผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้
7. การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ Nvivo Pro 11 โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาบทถอดความด้วยการถอดคำแบบสรุป และจัดกลุ่มการวิเคราะห์แบบอุปนัยตามประเภทตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ และองค์ประกอบต่างๆตามแบบเซ็นส์แมกกิงของเดอร์วิน
8. ทดสอบความเที่ยงตรงของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเฉพาะในส่วนของอารมณ์ โดยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยทดสอบความถูกต้องที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 1 คน
9. สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล
10. รายงานผลการวิจัย อภิปรายผล และเสนอแนะ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์ประกอบการสัมภาษณ์เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยแบบเซ็นส์แมกกิง (Dervin, 1998) และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ซึ่งใช้เทคนิค Micro-Moment Time Line ประกอบด้วยคำถามต่างๆ ในแบบสัมภาษณ์แต่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในคำตอบซึ่งเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีการกำหนดประเด็นต่างๆ ไว้ล่วงหน้า ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากแหล่งสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หนังสือวารสาร วิทยานิพนธ์ บทความวิจัย เว็บไซต์ และฐานข้อมูลออนไลน์ หลังจากนั้นกำหนดแนวคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ นำเสนอและแก้ไขปรับปรุงแนวคำถามในการสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยเป็นการซักถามพูดคุยกันระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้เข้าร่วมการวิจัยคือผู้ปกครองเด็กออทิสติก การถามมีลักษณะเจาะลึกคำตอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน มีการกำหนดโครงสร้างเกี่ยวกับคำถามและลำดับขั้นตอนของการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า และบันทึกพฤติกรรมหรืออารมณ์ที่แสดงออกระหว่างการสัมภาษณ์ลงในแบบสังเกตพฤติกรรม โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์และบันทึกแบบสังเกตพฤติกรรมด้วยตนเองกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นข้อมูลสำหรับผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก อาทิ ครู บุคลากรทางการแพทย์ ผู้เผยแพร่สารสนเทศ ในการพัฒนาการให้คำปรึกษาหรือบริการสารสนเทศที่สอดคล้องกับพฤติกรรมสารสนเทศและอารมณ์ของผู้ปกครองมากยิ่งขึ้น

บทที่ 2

ปริทัศน์วรรณกรรม

การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวกับอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ตามแบบเซ็นส์เมกกิ้งของเดอร์วินนี้ กล่าวถึงพฤติกรรมสารสนเทศ แบบจำลองเซ็นส์เมกกิ้ง อารมณ์ ผู้ปกครองเด็กออทิสติก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. พฤติกรรมสารสนเทศ
2. เซ็นส์เมกกิ้ง (Sense-making)
3. อารมณ์และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง
4. อารมณ์กับพฤติกรรม
5. เด็กออทิสติกและผู้ปกครอง

พฤติกรรมสารสนเทศ (Information Behavior)

พฤติกรรมสารสนเทศ หมายถึง พฤติกรรมทั้งหมดของบุคคลหนึ่ง ซึ่งเชื่อมโยงบุคคลนั้นให้ เข้าถึงแหล่งสารสนเทศต่างๆ โดยใช้ช่องทางในการเผยแพร่จากสื่อต่างๆ เช่น การดูรายการสารคดี ทางโทรทัศน์ ทั้งที่ไม่มีเจตนาจะรับสารสนเทศจากรายการนั้น เป็นต้น (E. O. Wilson, 2000) วิลสัน และวอลซ์ (T. D. Wilson & Walsh, 1996) กล่าวว่า พฤติกรรมสารสนเทศ หมายถึง กิจกรรมที่บุคคล อาจมีส่วนร่วมในการระบุความต้องการสารสนเทศ การค้นหาสารสนเทศในทางใดทางหนึ่ง และการ ใช้หรือการถ่ายโอนสารสนเทศ คำนิยามนี้ไม่จำกัดเฉพาะการแสวงหาสารสนเทศ พฤติกรรมที่เกิดขึ้น หลังจากสารสนเทศที่มีอยู่ เช่น การมีส่วนร่วม การเผยแพร่สารสนเทศ เป็นต้น เช่นเดียวกับอารีย์ ชื่น วัฒนา กล่าวว่า พฤติกรรมสารสนเทศ หมายถึง พฤติกรรมต่างๆ ที่มนุษย์กระทำเพื่อที่จะได้รับ สารสนเทศจากแหล่งและช่องทางสารสนเทศ รวมถึงพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศและการใช้ สารสนเทศ ทางด้าน Savolainen กล่าวว่า พฤติกรรมสารสนเทศ หมายถึง วิธีที่บุคคลต้องการที่จะ แสวงหา จัดการ แบ่งปันและใช้สารสนเทศในบริบทที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล (Savolainen, 2007)

ผู้ที่มีความต้องการสารสนเทศอาจจะไม่ได้แสวงหาสารสนเทศเสมอไป เพราะอาจจะเกิดภาวะที่ขัดขวางหรือเป็นอุปสรรคอันทำให้ไม่สามารถแสวงหาสารสนเทศที่สนองต่อความต้องการของตนได้ อาทิ สภาวะจิตใจที่มีความเครียด ความไม่แน่ใจ ความสับสนต่างๆ สภาพแวดล้อม บริบททางสังคม เป็นต้น กรอบแนวคิดทฤษฎีทางพฤติกรรมสารสนเทศศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ที่สำคัญ พฤติกรรมสารสนเทศจึงเป็นคำที่มีความหมายกว้าง อีกทั้งเป็นการมองกิจกรรมหรือการกระทำของมนุษย์ในระดับมหภาค โดยพฤติกรรมสารสนเทศของมนุษย์สามารถแบ่งออกได้ 3 ประเภท คือ ความต้องการสารสนเทศ การแสวงหาสารสนเทศ และการใช้สารสนเทศ

สำหรับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เป็นกระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสารเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน ปิยะนารถ จันทราโชติวิทย์ ศึกษาเรื่องกระบวนการแสวงหาข้อมูลข่าวสารในการดูแลเด็กออทิสติก พบว่า ความผิดปกติของเด็กเป็นสาเหตุหลักในการแสวงหาข้อมูลข่าวสารของผู้ปกครอง โดยกระบวนการแสวงหาข้อมูลของผู้ปกครองเด็กออทิสติกสามารถแบ่งได้เป็น 3 ระยะตามระยะของความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้น คือ ระยะก่อนได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก ระยะที่ได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติก และยอมรับว่าลูกเป็นออทิสติก โดยในแต่ละระยะมีวัตถุประสงค์ แหล่งข้อมูล ช่องทาง และเนื้อหาของข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกันไป (ปิยะนารถ จันทราโชติวิทย์, 2543) ซึ่งตรงกับผลการศึกษาของ พฤษภ ไชยลังการณ ที่พบว่า ผู้ปกครองมีการแสวงหาข้อมูลข่าวสารจาก 2 แหล่ง คือแสวงหาข้อมูลข่าวสารจากสื่อบุคคล และแสวงหาข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน โดยสามารถแบ่งระยะการแสวงหาข่าวสารเป็น 3 ระยะ คือ ระยะแสวงหาข่าวสารของความผิดปกติ ระยะแสวงหาข่าวสารหลังจากทราบว่าเด็กเป็นออทิสติก และระยะลดการแสวงหาข่าวสาร ทั้งนี้ผู้ปกครองมีวิธีการที่ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร 3 รูปแบบ คือ ผู้ปกครองเป็นฝ่ายรุกหาข้อมูล ผู้ปกครองเป็นฝ่ายตั้งรับข่าวสาร และได้รับข่าวสารด้วยความบังเอิญ (พฤษภ ไชยลังการณ, 2552) การศึกษาเรื่องการแสวงหาและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเด็กออทิสติกของผู้ปกครองเพื่อพัฒนาศักยภาพเด็กออทิสติกนั้น ปิยะนารถ จันทราโชติวิทย์ ยังกล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้ปกครองจะแสวงหาข้อมูลด้วยการรับ การเฝ้าหา และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่มีประสบการณ์ในการดูแลเด็กออทิสติก และแหล่งข้อมูลอื่นๆ ด้วยการเข้ากลุ่ม นอกจากนี้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกยังมีการหลีกเลี่ยงข้อมูลข่าวสารซึ่งก่อให้เกิดความสับสน เครียด และนำไปสู่การเพิ่มความไม่แน่นอนให้มากขึ้น อีกทั้งปัญหาสำคัญของพฤติกรรมสารสนเทศที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกพบ คือ ปัญหาการสื่อสาร

ระหว่างบุคคลโดยเฉพาะกับบุคลากรทางการแพทย์ทั้งวจนภาษาและอวจนภาษา อีกทั้งยังมีความลำบากในการแสวงหาข้อมูลข่าวสาร เนื่องจากข้อมูลข่าวสารด้านอภิสติคยังมีการกระจุกตัวอยู่ในเมืองใหญ่ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในการรับรู้ข้อมูลข่าวสาร

รูปแบบพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กอภิสติคเป็นกระบวนการที่ผู้ปกครองกระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่สามารถตอบคำถามหรือช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นจากสถานการณ์ที่บุตรหลานเป็นอภิสติคได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การขอคำแนะนำจากบุคลากรทางการแพทย์และครูประจำชั้น การรวมกลุ่มและพูดคุยกับผู้ปกครองอื่น การสืบค้นข้อมูลบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น กิจกรรมหรือการกระทำดังกล่าวจะสิ้นสุดลงเมื่อผู้ปกครองได้รับคำตอบที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลานั้นได้ พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กอภิสติคจึงสามารถอธิบายรูปแบบพฤติกรรมได้ดังดังนี้

1. รูปแบบ Berrypicking ของ Bates ที่เน้นการแสวงหาสารสนเทศอย่างต่อเนื่องเพื่อให้ได้รับสารสนเทศตามที่ตนเองต้องการ โดยการแสวงหาสารสนเทศจะใช้วิธีการแสวงหาที่หลากหลายรูปแบบและรวบรวมสารสนเทศจากหลายแหล่งสารสนเทศที่ได้คล้ายการเก็บผลเบอร์รี่ที่ต้องอาศัยการเก็บผลจากหลายต้นมารวมกัน สามารถแบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้ (Bates, 1989)

1.1 ลักษณะของคำถาม (Nature of the query)

1.2 ลักษณะของกระบวนการสืบค้นสารสนเทศโดยรวม (Nature of the overall search process)

1.3 ขอบเขตของเทคนิคการสืบค้นที่ใช้ (Range of search techniques used)

1.4 ขอบเขตของแหล่งสารสนเทศ (Information “domain” or territory)

จากองค์ประกอบที่สำคัญแสดงให้เห็นว่าการสืบค้นสารสนเทศที่ต้องการ บุคคลเริ่มจากคำถามในหัวข้องกว้างๆ จากแหล่งสารสนเทศบางแหล่ง เมื่อได้รับสารสนเทศบุคคลนั้นจะได้รับแนวคิดหรือสารสนเทศใหม่ และเป็นการขยายแนวคิดหรือความรู้เดิมเพิ่มเติมมากขึ้น บุคคลนั้นๆจะแสวงหาสารสนเทศไปเรื่อยๆ ด้วยแนวคำถามที่ขยายออกไปรวมทั้งการปรับเปลี่ยนเทคนิคการสืบค้นหรือแหล่งสารสนเทศเพื่อให้ได้รับสารสนเทศที่ครบถ้วนและตรงตามความต้องการ

2. การแสวงหาสารสนเทศในชีวิตประจำวัน Everyday Life Information Seeking : ELIS) เพื่อการแก้ปัญหาหรือหาคำตอบในชีวิตประจำวันนั้น โดยมุ่งให้ความสำคัญกับการศึกษาเกี่ยวกับการแสวงหาสารสนเทศเฉพาะเรื่อง โดยเน้นการศึกษาเกณฑ์ของแหล่งสารสนเทศที่มนุษย์พึงพอใจเมื่อต้องการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้ (Savolainen, 1995)

1. แหล่งสารสนเทศประเภทใดบ้างที่อยู่ในบริบทของการแสวงหาสารสนเทศเฉพาะเรื่อง
2. มนุษย์มีเกณฑ์ใดใช้วัดความพึงพอใจในแหล่งสารสนเทศที่ได้กำหนดขึ้นเพื่อใช้งาน
3. มีลำดับการใช้แหล่งสารสนเทศประเภทต่างๆ อย่างไร เมื่อมนุษย์ต้องเผชิญกับปัญหา

การแสวงหาสารสนเทศในชีวิตประจำวันนั้นเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์เกิดปัญหา จะใช้เกณฑ์การกำหนดแหล่งสารสนเทศจากเนื้อหาของสารสนเทศว่าตรงตามความต้องการและพร้อมใช้งาน จากนั้นทำการกำหนดขอบเขตของแหล่งที่จะแสวงหาตามความสำคัญ ซึ่งในกระบวนการนี้จะมีการใช้แหล่งสารสนเทศเป็นลำดับขั้นจากแหล่งสารสนเทศแรกถึงแหล่งสารสนเทศสุดท้าย และวนกลับมาแหล่งสารสนเทศแรกอีกครั้ง โดยการแสวงหาสารสนเทศในชีวิตประจำวันมีความสัมพันธ์กับการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในสังคม เนื่องจากในชีวิตประจำวันมนุษย์มีการแสวงหาสารสนเทศเพื่อใช้ในการแก้ปัญหาและเพิ่มพูนความรู้ ซึ่งการแสวงหาสารสนเทศในปัจจุบันนี้มีแหล่งสารสนเทศให้เลือกใช้มากกว่าการใช้ห้องสมุด หรือศูนย์สารสนเทศ เช่น แหล่งสารสนเทศที่เป็นบุคคล และอินเทอร์เน็ต เป็นต้น การแสวงหาสารสนเทศในชีวิตประจำวันนั้นจะช่วยให้สามารถศึกษาพฤติกรรมกรรมการแสวงหาสารสนเทศในการกำหนดแหล่งสารสนเทศของมนุษย์กลุ่มใดกลุ่มหนึ่งได้อย่างชัดเจนมากขึ้น และนำไปต่อยอดการพัฒนาแหล่งสารสนเทศ พัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ การบริการสารสนเทศ และการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างเหมาะสมกับกลุ่มผู้ใช้บริการ

3. แบบจำลอง Sense-making ของ Dervin อธิบายว่าเมื่อบุคคลหนึ่งอยู่ในสถานการณ์ที่เกิดคำถามหรือต้องการแก้ไขปัญหาก็ทำให้เกิดความต้องการและแสวงหาสารสนเทศ โดยมีปัจจัยที่สำคัญคือสภาพแวดล้อม บริบท (Context) สถานการณ์ในช่วงระยะเวลานั้น (Situation ขอบเขตขององค์ความรู้ในปัจจุบัน อุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ ผลลัพธ์ (Outcome) ที่เกิดจากความต้องการนั้นๆ โดยให้สารสนเทศเป็นตัวเชื่อม (Bridge) ช่องว่าง (Gap) ที่ไม่ชัดเจนและไม่ได้เกิดจากความต้องการที่จะแสวงหาสารสนเทศ แต่เกิดขึ้นจากความต้องการในการแก้ปัญหาในชีวิต ที่ต้องใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อแก้หรือลดช่องว่างของปัญหา

รูปแบบพฤติกรรมสารสนเทศดังกล่าวในข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าแบบจำลองเซ็นส์เมกกิ่งของเดอร์วินสามารถอธิบายพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ เนื่องจากแบบจำลองเซ็นส์เมกกิ่งเน้นตัวผู้แสวงหาสารสนเทศเป็นศูนย์กลาง และผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่ได้เกิดจากความต้องการที่จะแสวงหาสารสนเทศ แต่เกิดขึ้นจากความต้องการในการแก้ปัญหาในชีวิต

เซ็นส์เมกกิ่ง (Sense-making)

Dervin ได้เสนอทฤษฎี Sense-making จากบทความ Sense Making Theory and Practice : An overview of user interests in knowledge seeking and use โดยเซ็นส์เมกกิ่งคือทฤษฎีเชิงอภิมาน (meta-theory) ที่อธิบายความต้องการของแต่ละคนที่มีความซับซ้อนแตกต่างกันขึ้นอยู่กับบริบทของสถานการณ์ที่กำลังเผชิญและสภาพแวดล้อม โดยเกิดขึ้นจากปัญหาในชีวิตประจำวัน เช่น ความสับสน ความไม่แน่นอนในชีวิต มีคำถาม วิตกกังวล ความเครียด จึงต้องการและแสวงหาสารสนเทศ เพื่อจะได้ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ เกิดการแก้ไขปัญหาจากสารสนเทศที่ได้รับ และมีการประเมินผลลัพธ์ที่ได้

Dervin กล่าวว่าพฤติกรรมความต้องการสารสนเทศของคนเราไม่ได้เกิดจากความต้องการแสวงหาสารสนเทศ แต่เกิดขึ้นเพราะความต้องการที่จะแก้ปัญหาในชีวิต โดยต้องใช้ข้อมูลสารสนเทศเพื่อแก้ปัญหาหรือเพื่อลดช่องว่างของปัญหา สามารถนำไปถึงคำถามที่สามารถทำให้เห็นธรรมชาติของสถานการณ์ ขอบเขตของปัญหา ที่จะให้สารสนเทศเป็นตัวเชื่อมช่องว่างที่ไม่ชัดเจน ความสับสน และธรรมชาติของผลจากการใช้สารสนเทศซึ่งความต้องการสารสนเทศจะเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ เป็นพฤติกรรมทางการสื่อสารที่วางตัวผู้ใช้หรือผู้ค้นหาสารสนเทศเป็นศูนย์กลาง และให้ความสนใจศึกษาแรงจูงใจจากภายใน และความต้องการของผู้ใช้เป็นหลัก เป็นการนำวิธีวิจัยเชิงคุณภาพและแนวคิดทางปรัชญามาใช้ โดยเดอร์วินกล่าวว่า บุคคลใดมีสารสนเทศที่มีคุณค่า ถูกต้อง ทันสมัย และได้รับรวดเร็วกว่าคนอื่น บุคคลนั้นย่อมจะได้เปรียบในการที่จะตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มะแอเย็ง, 2559)

เซ็นส์เมกกิ่ง คือ การสร้างการรับรู้หรือความรู้สึกรู้สึกนึกคิด ซึ่งมองว่าการสร้างการรับรู้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมของบริบท (Context) ในด้านวัฒนธรรมและสังคม โครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมในครอบครัว บทบาทในสังคมและครอบครัว ความคิดของบุคคล สถานการณ์ในช่วงระยะเวลา

นั้น (Situation) ได้แก่ ความเป็นมา ประสบการณ์ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล พื้นฐานองค์ความรู้เดิม ขอบเขตขององค์ความรู้ในปัจจุบัน อุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ ผลลัพธ์ (Outcome) ที่เกิดจากความต้องการนั้นๆ โดยให้สารสนเทศเป็นตัวเชื่อม (Bridge) ช่องว่าง (Gap) ที่ไม่ชัดเจน เช่น ความสับสน ความวุ่นวาย มึนงง คำถาม ปัญหาต่างๆ

Dervin อธิบายว่าบุคคลหนึ่งดำเนินชีวิตผ่านประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากสถานการณ์หนึ่ง สู่อีกสถานการณ์หนึ่ง โดยอาจพบอุปสรรคหรือประสบปัญหาต่างๆ เช่น มีคำถาม ความสับสน ไม่แน่นอน ความกังวล จึงต้องการและเกิดการแสวงหาสารสนเทศเพื่อแก้ปัญหาหรือทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ และมีการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเซ็นส์เมกิ้งใช้เพื่อศึกษาความต้องการและการใช้สารสนเทศของผู้ใช้ในหลายๆบริบท เช่น ผู้ป่วย ผู้พิการ ผู้ใช้งานคอมพิวเตอร์ หรือบุคคลที่มีความต้องการสารสนเทศในชีวิตประจำวัน เป็นต้น

บริบท (Context) หมายถึง สภาพแวดล้อมของบุคคลในด้านวัฒนธรรมและสังคม โครงสร้าง ความสัมพันธ์ทางสังคมในครอบครัว บทบาทในสังคมและครอบครัว ความคิดของบุคคล

สถานการณ์ (Situation) หมายถึง ความเป็นมาของบุคคลนั้น ประสบการณ์ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล พื้นฐานองค์ความรู้เดิม ขอบเขตขององค์ความรู้ในปัจจุบัน อุปสรรคและข้อจำกัดต่างๆ เหตุการณ์ที่บุคคลกำลังประสบ ทำให้บุคคลต้องการคำอธิบายความหมายของสถานการณ์ที่ได้เกิดขึ้น

อุปสรรคหรือช่องว่าง (Gap) หมายถึง ความต้องการที่จะแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้น ซึ่งเกิดจากความไม่รู้ ความสับสน ความวุ่นวาย มึนงง เกิดคำถาม กลายเป็นความต้องการสารสนเทศที่มาอธิบายสถานการณ์หรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นซึ่งจะเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาสารสนเทศ เปรียบเทียบได้กับบุคคลที่เดินผ่านเวลาและสถานที่ ผ่านสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง

สะพานหรือตัวเชื่อม (Bridge) หมายถึง วิธีการแก้ไขปัญหาหรือสารสนเทศสำหรับใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ผลลัพธ์ (Outcome) หมายถึง ทางออกของปัญหา อาจเป็นคำตอบของคำถามที่เกิดขึ้น การรับรู้และทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

อารมณ์และแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

อารมณ์เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตอบสนองได้มากมายและหลากหลายทิศทาง (มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2552) โดยอารมณ์หมายถึง แบบแผนการผสมผสานอย่างสลับซับซ้อน ระหว่างการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจที่รวมการเร้าของสรีระ ความรู้สึก กระบวนการคิดที่ตอบสนองต่อการรับรู้สถานการณ์ (มจรุส สว่างบำรุง, 2552) อย่างไรก็ตาม อารมณ์มีบทบาทสำคัญใน พฤติกรรมสารสนเทศ มีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ และความสามารถในกระบวนการคิด การรับรู้ การเรียนรู้ตลอดจนการตัดสินใจ อารมณ์มีมากมายสามารถจำแนกอารมณ์ได้จากสิ่งเร้าที่กระตุ้นให้ บุคคลเกิดอารมณ์ อารมณ์ครอบคลุมถึงความคิดรวบยอดที่อธิบายได้ยาก โดยอารมณ์เป็นสภาพการ เปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ อันเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและอินทรีย์ และการ แสดงโต้ตอบนั้นเป็นไปตามสถานการณ์ อารมณ์จะแตกต่างจากความรู้สึก (Feeling) ความรู้สึกจะ เกิดขึ้นไม่รุนแรง บางครั้งก็เลือนหายไป แต่เมื่อความรู้สึกนั้นรุนแรงจะกลายเป็นอารมณ์และเกิดการ เปลี่ยนแปลงทางร่างกายด้วย (พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุญ, 2553) อีกทั้งเป็นกระบวนการตอบสนอง เชิงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสภาวะแวดล้อม ซึ่งสามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงผ่านการประเมิน เหตุการณ์ที่ได้ประสบ แล้วนำไปสู่การตอบสนองทางกายภาพ อาทิ อัตราการเต้นของหัวใจ อาการ หน้าแดง มือเย็น เป็นต้น และทางพฤติกรรมหรือการกระทำ ทั้งนี้อารมณ์แต่ละอารมณ์มีแบบแผนของ การแสดงออกหรือมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกัน (วรทัย ราวีนิจ, 2556) ปัจจุบันมีทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ การจำแนกอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์จำนวนมาก แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่สำคัญ มี ดังนี้

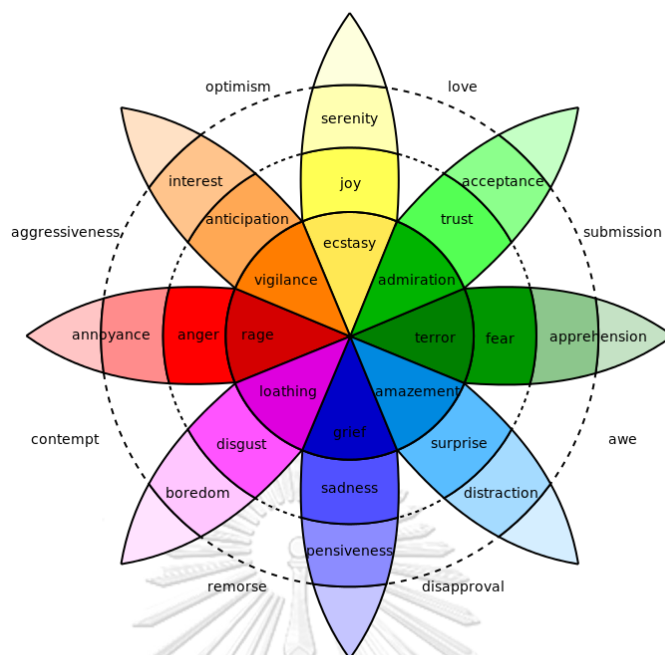
1. ทฤษฎีความเกี่ยวพันระหว่างการรู้การคิดและแรงจูงใจของอารมณ์ (Cognitive-Motivational-Relational Theory of Emotion) ทฤษฎีความเกี่ยวพันระหว่างการรู้การคิดและแรงจูงใจของอารมณ์ (Lazarus & Lazarus, 1991) โดยเชื่อว่าอารมณ์เกิดจากความตั้งใจที่สามารถ แบ่งอารมณ์ออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) อารมณ์ลบ (Negative Emotion) เกิดจากการประเมินว่าสิ่งเร้ามี ลักษณะขัดขวางหรือเป็นอุปสรรค ทำให้เกิดความสูญเสียหรือการพลัดพราก เช่น อารมณ์โกรธ กลัว เสียใจ รังเกียจ 2) อารมณ์บวก (Positive Emotions) เกิดจากการประเมินว่าสิ่งเร้าสามารถทำให้ ตนเองไปถึงเป้าหมายที่ตั้งไว้ เช่น อารมณ์ดีใจ เชื่อใจ 3) อารมณ์ก้ำกึ่ง (Borderline Emotions) เป็น อารมณ์ก้ำกึ่งระหว่างอารมณ์บวกและอารมณ์ลบ เช่น ความปรารถนา ความเมตตา 4) ไม่มีอารมณ์

(Non-Emotions) เป็นภาวะที่การประเมินการรู้การคิดนำไปสู่การกระตุ้นทางอารมณ์ เช่น ความคับข้องใจ ความผิดหวัง ความกระวนกระวายใจ ความอยาก رؤ้อยากเห็น (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์, 2556)

2. ทฤษฎีอารมณ์ของ Cannon Bard Theory (Dror, 2014) ได้สรุปทฤษฎีอารมณ์ไว้ว่า Walter B. Cannon และ Phillip Bard มีความเชื่อว่า Hypothalamus เป็นศูนย์กลางของอารมณ์ โดยสิ่งเร้ากระตุ้นอินทรีย์ที่อวัยวะรับสัมผัส (Receptors) แล้วกระแสประสาทถูกส่งไปยังกลางสมองภายในที่เรียกว่า ไฮโปทาลามัส ซึ่งทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางของอารมณ์ ส่งกระแสประสาทส่วนหนึ่งไปที่ต่อมอวัยวะภายใน (Viscera) และกล้ามเนื้อภายนอก (Skeletal Muscles) ทำให้มีปฏิกิริยาเกิดขึ้น ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งส่งไปยังคอร์เทกซ์ (Cortex) ทำให้เกิดอารมณ์ขึ้นควบคู่กันไป ซึ่งอารมณ์มิได้เกิดขึ้นหลังจากที่มีการเปลี่ยนแปลงสรีระ แสดงให้เห็นว่าไม่จำเป็นที่ระบบต่อมอวัยวะภายในและกล้ามเนื้อจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับไปยังคอร์เทกซ์ในสมองเพื่อกระตุ้นให้เกิดความรู้สึกหรืออารมณ์ ความรู้สึกทางอารมณ์และปฏิกิริยาทางสรีระต่างก็เป็นอิสระจากกัน ทาลามัสเป็นศูนย์กลางสำคัญที่จะควบคุมอารมณ์ สรุปได้ว่า ทฤษฎีดังกล่าวนี้เชื่อว่า สมองส่วนไฮโปทาลามัสจะควบคุมอารมณ์ของสิ่งมีชีวิตโดยเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นจะมีการส่งกระแสประสาทไปยังสมองส่วนนี้นั่นเอง

จากทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่ามีแนวความคิดที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ เมื่อร่างกายได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าจะทำให้เกิดอารมณ์ขึ้น ซึ่งการตอบสนองนี้จะแตกต่างกันไปตามสภาพการณ์และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลจะทำให้เกิดอารมณ์ ความรู้สึก และความรู้สึกนั้นก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย (เมธา ทริมเทพาธิป, 2561)

3. ทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ (Plutchik, 1994) อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์ต่างๆ ของมนุษย์ที่เกิดขึ้นจากสิ่งเร้าประเภทเดียวกันอาจส่งผลให้เกิดอารมณ์ที่ต่างกัน คนที่มีอารมณ์อ่อนไหวมีแนวโน้มจะเกิดอารมณ์ที่รุนแรงมากกว่าคนที่มีความหนักแน่นทางอารมณ์ อารมณ์บางชนิดเกิดขึ้นแล้วจางหายไปแต่บางชนิดอารมณ์ยังคงค้างอยู่ในบุคคล โดยอารมณ์เกิดจากอารมณ์พื้นฐานที่ติดอยู่ในสันดานของมนุษย์ สามารถทำให้เอาชนะอุปสรรคได้ หรือบางครั้งอาจไปสู่ความตายได้ เช่นกัน (สมเกียรติ อินทร์, 2559) อารมณ์พื้นฐาน 8 ประเภท คือ อารมณ์ดีใจ (Joy) อารมณ์เสียใจ (Sadness) อารมณ์เชื่อใจ (Trust) อารมณ์รังเกียจ (Disgust) อารมณ์กลัว (Fear) อารมณ์โกรธ (Anger) อารมณ์ตื่นเต้นประหลาดใจ (Surprise) และอารมณ์มีความหวัง (Anticipation)

รูปที่ 1 แผนภาพทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ (Plutchik, 1994)

แผนภาพวงล้อแห่งอารมณ์เน้นการอธิบายประเภทต่างๆ ของอารมณ์มากกว่าการอธิบายถึงสาเหตุของการเกิดอารมณ์ แผนภาพมีลักษณะคล้ายวงล้อประกอบด้วยสีต่างๆ แต่ละสีแทนอารมณ์แต่ละชนิด เส้นผ่าศูนย์กลางตามแนวตั้งแทนความเข้มข้นของอารมณ์ พื้นที่ในวงกลมแทนความคล้ายคลึงของอารมณ์ โดยสิ่งเร้าประเภทเดียวกันอาจส่งผลให้แต่ละคนเกิดอารมณ์ไม่เหมือนกัน และระดับความเข้มข้นของการเกิดอารมณ์ก็ไม่เหมือนกัน คนที่มีความอ่อนไหวทางอารมณ์มีแนวโน้มจะเกิดอารมณ์ที่รุนแรงกว่าคนอื่น บางอารมณ์เมื่อเกิดขึ้นแล้วอาจจางหายในเสี้ยววินาที เช่น อารมณ์ประหลาดใจ ในขณะที่บางอารมณ์คงไว้นานหลายปี โดยอารมณ์พื้นฐานเหล่านี้มนุษย์ทุกคนเคยมีประสบการณ์ เพราะเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือเป็นอารมณ์ที่ติดอยู่ในสันดานของมนุษย์ และเป็นอารมณ์เกี่ยวข้องโดยตรงกับพฤติกรรมปรับตัว เพื่อช่วยให้มนุษย์มีชีวิตรอด อารมณ์บางชนิดทำให้มนุษย์ใช้วิธีการปรับตัวแบบเข้าเผชิญกับเหตุการณ์ และอารมณ์บางชนิดทำให้มนุษย์ใช้วิธีการปรับตัวแบบหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภาภรณ์, 2556)

อารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์นั้นมีองค์ประกอบ 4 มิติ กล่าวคือ 1) อารมณ์มีลักษณะเชิงบวกหรือลบ 2) อารมณ์มีมาแต่ดั้งเดิมหรือผสมผสานกัน 3) อารมณ์มีลักษณะตรงกันข้าม

และ 4) อารมณ์มีความผันแปรในเรื่องระดับความรุนแรง การแสดงออกของอารมณ์เชิงบวกทำให้การมองเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น และสร้างเสริมความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (มธุรส สว่างบำรุง, 2552) โดยมีลักษณะของการเกิดอารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ได้ ดังนี้

เหตุการณ์	กระบวนการรู้คิด	อารมณ์ที่เกิดขึ้น	พฤติกรรม	ผลลัพธ์
การถูกคุกคาม	อันตราย	กลัว	หลบหนี	ปลอดภัย
อุปสรรค	ศัตรู	โกรธ	ต่อสู้	ทำลายอุปสรรค
ได้รับสิ่งมีค่า	ความเป็นเจ้าของ	ดีใจ	จดจำหรือกระทำ	ได้รับหนทาง วิธีการ
สูญเสีย	ละทิ้ง	เสียใจ	ร้องไห้	ยึดติดสิ่งที่เสียไป
มีส่วนร่วมในกลุ่ม	เป็นมิตร	เชื่อใจ	พร้อมที่จะยอมรับ	สนับสนุนกันและกัน
ไม่น่าพอใจ	ภัยอันตราย	รังเกียจ	อาเจียน	ปฏิเสธสิ่งอันตราย
สารสนเทศใหม่	ตรวจสอบ	มีความหวัง	วางแผน	ความรู้ความเข้าใจใหม่
ไม่คาดคิด	มันคืออะไร	ประหลาดใจ	หยุด	ใช้เวลาเพื่อปรับตัว

ตารางที่ 1 ลักษณะการเกิดอารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์

อารมณ์จึงมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์และปรากฏออกมาเป็นพฤติกรรมหรือการแสดงออก การควบคุมอารมณ์เป็นเรื่องที่สำคัญในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม อย่างไรก็ตาม มีบุคคลในสังคมจำนวนไม่น้อยที่ประสบภาวะอารมณ์ที่ไม่อาจควบคุมให้อยู่ในระดับที่ตนเองต้องการได้ เนื่องด้วยปัจจัยที่หลากหลาย หนึ่งในกลุ่มคนที่ประสบกับสถานการณ์ที่ไม่เป็นดังหวัง ทำให้อารมณ์ส่งผลการกระทำหรือการแสดงออก คือกลุ่มผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก

เด็กออทิสติกและผู้ปกครอง

เด็กออทิสติกเป็นเด็กพิเศษ 1 ใน 9 ประเภทของเด็กที่มีความต้องการพิเศษตามการแบ่งประเภทของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเด็กออทิสติกจะพบความบกพร่องทางพัฒนาการหลายด้าน ได้แก่ พัฒนาการทางด้านสังคม พัฒนาการทางด้านการสื่อความหมายและภาษา โดยพฤติกรรมที่แสดงถึงลักษณะความบกพร่องของเด็กออทิสติกประกอบด้วย 3 ด้าน ได้แก่ 1) การสูญเสียทางด้านสังคมและไม่สามารถมีปฏิริยาต่อสัมพันธ์ภาพของบุคคลได้ แสดงพฤติกรรมไม่สนใจใคร ไม่สามารถมี

ปฏิกิริยาต่อสัมพันธภาพของบุคคล แสดงพฤติกรรมไม่รู้ร้อนรู้หนาวไม่รู้จักช่วยตัวเองจากอันตรายต่าง ๆ ไม่สามารถลอกเลียนแบบการกระทำของคนอื่นได้ เล่นกับใครไม่เป็นแม้จะเป็นการเล่นอย่างง่าย ไม่สนใจจะมีเพื่อน ไม่สามารถผูกมิตรกับใคร ขาดความสนใจในการมีปฏิสัมพันธ์ด้านสังคมกับเด็กอื่น 2) การสูญเสียทางด้านสื่อความหมาย ทั้งด้านการพูดและการไม่ใช้คำพูด รวมทั้งไม่สามารถมีจินตนาการในการเล่นได้ ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมสื่อความหมายได้เลย การสื่อความหมายที่ไม่ใช้คำพูดนั้น มีความผิดปกติอย่างชัดเจนขาดจินตนาการในการเล่น มีความผิดปกติอย่างชัดเจนในการเปล่งเสียงพูด รูปแบบเนื้อหาของกรพูด ไม่มีความสามารถที่จะสนทนากับใครได้นาน และมักจะพูดแต่เรื่องที่ตนเองสนใจ 3) มีการกระทำการเคลื่อนไหวของร่างกายซ้ำ ความสนใจซ้ำซากอย่างเด่นชัด มีความสนใจขอบเขตที่จำกัด คิดหมกมุ่นหรือสนใจส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งของ และแสดงความคับข้องใจอย่างมาก ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อมรอบตัว (เพ็ญแข ลิ้มศิลา, 2550) ในปัจจุบันสังคมไทยเริ่มรู้จักเด็กออทิสติกมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งวงการแพทย์และการศึกษาได้มีการศึกษาค้นคว้าอย่างไม่หยุดยั้ง จนทำให้ในทศวรรษที่ผ่านมาองค์ความรู้และงานค้นคว้าวิจัยได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง (ศรีเรือง แก้วกั้วาล, 2543)

การวินิจฉัยใช้การซักประวัติอย่างละเอียด และการสังเกตจากพัฒนาการด้านสังคมและการสื่อความหมายที่มีความล่าช้าไม่พัฒนาการไปตามวัย และตรวจพบความผิดปกติทางพฤติกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสื่อความหมาย ขณะนี้ไม่มีการรักษาที่ทำให้หายขาด มีแต่การรักษาเพื่อลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และกระตุ้นพัฒนาการที่เหมาะสมตามความสามารถของเด็กแต่ละคน และตามความรุนแรงของความผิดปกติ ทำให้เด็กสามารถอยู่ในสังคมได้ ซึ่งผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลคือผู้ปกครองของเด็กนั่นเอง (เพ็ญแข ลิ้มศิลา, 2550)

การดูแลและให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกถือเป็นหน้าที่สำคัญของครอบครัวที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจนอกเหนือจากบุคลากรทางการแพทย์ที่ให้การรักษา ดังนั้นความเข้าใจในธรรมชาติและแนวทางการให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกจะส่งผลให้ผู้ปกครองสามารถดูแลและช่วยเหลือบุตรหลานที่เป็นออทิสติกได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อครอบครัวเริ่มเข้าใจและตระหนักว่าเด็กมีความพิการแต่ละครอบครัวกล่าวตรงกันว่า “ต้องทำใจ ทำใจได้ เกิดมาแล้ว” ทั้งนี้แต่ละครอบครัวต่างใช้ระยะเวลาของการทำใจยอมรับได้ไม่เท่ากัน ส่วนครอบครัวที่ไม่สามารถทำใจยอมรับได้จะเกิดการปฏิเสธอย่างรุนแรงและไม่สามารถยอมรับว่าเด็กมีความพิการได้เลยนั้นและส่งผลกระทบต่อการเล่น

ดูตามมาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน (บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์, 2550) แต่การดูแลเด็กที่มีความบกพร่องอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่อง ส่งผลให้ผู้ดูแลเกิดภาวะซึมเศร้า โดยมีปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ความบกพร่องของพัฒนาการของเด็ก ภาวะสุขภาพของผู้ดูแล ระยะเวลาในการดูแล รายได้ของครอบครัว การสนับสนุนทางสังคม และความคิดทางลบของผู้ดูแล (วรรณภา ด้านธนาวิช, 2551)

เนื่องจากสถานการณ์ที่บิดามารดาวิตกกังวลกับพฤติกรรมของบุตรและท่าทีของครอบครัว ต่อบุตรที่เป็นออทิสติก ส่งผลทำให้บิดามารดารู้สึกเป็นทุกข์และมีความเครียดมากที่สุด แต่เมื่อบิดามารดาได้รับคำแนะนำปรึกษาข้อสงสัยและวิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติก ส่งผลให้บิดามารดารู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพังหรือโดดเดี่ยว อีกทั้งทำให้รู้สึกสบายใจหรือผ่อนคลายขึ้น (นาฏยพรรณ ภิญาญ, 2545) อย่างไรก็ตาม พ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษต้องพบกับปัญหาที่แตกต่างกันตามอาการของบุตรแต่ละประเภท และปัญหาเหล่านั้นย่อมส่งผลกระทบต่ออารมณ์และสังคมของพ่อแม่ (สุพัตรา วัฒนานนท์, 2551)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ปรากฏงานวิจัยที่สามารถแบ่งออกเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก จำนวน 6 เรื่อง ซึ่งเป็นงานวิจัยต่างประเทศ 2 เรื่อง และงานวิจัยในประเทศ 4 เรื่อง สรุปได้ดังนี้

Angela Scarpa and Nuri M. Reyes ศึกษาการพัฒนาทางด้านการควบคุมอารมณ์กับการบำบัดทางความคิดและพฤติกรรมในเด็กเล็กที่เป็นออทิสติก ช่วงอายุ 5-7 ปี จำนวน 11 คน เข้าร่วมการบำบัดทางความคิดและพฤติกรรม (CBT) โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling) พบว่า เมื่อผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่นในตนเองและความสามารถที่พัฒนาขึ้นของบุตรหลาน จะทำให้สามารถจัดการกับอารมณ์วิตกกังวล และควบคุมอารมณ์โกรธได้ดี (Scarpa & Reyes, 2011)

David E. Gray ศึกษาการรับมือกับช่วงเวลาของพ่อแม่ที่มีบุตรเป็นออทิสติก โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกและการสังเกตผู้เข้าร่วมการวิจัย จำนวน 28 คน ใช้คำถามที่เกี่ยวข้องกับประวัติทางการรักษาและประสบการณ์ที่ได้รับจากการแนะนำของบุคคลอื่น พบว่า ในช่วงแรกที่ทราบว่าบุตรเป็นออทิสติก พ่อแม่จะพึ่งพาผู้ให้บริการที่สนับสนุนบุตรที่เป็นออทิสติก อีกทั้งพบว่าพ่อแม่มีความเชื่อมั่นในศาสนาและสามารถจัดการความเครียดได้เมื่อบุตรมีอายุเพิ่มมากขึ้น (Gray, 2006)

นาฏยพรรณ ภิญญู ศึกษาอารมณ์ต่อภาวะการดูแลและความเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่เข้ารับการรักษาในเด็กผู้ป่วยใน โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ จากกลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองเด็ก จำนวน 110 คน ผลการศึกษาพบว่า สถานการณ์ที่บิดามารดาวิตกกังวลกับพฤติกรรมของบุตรและท่าทีของครอบครัวต่อบุตรที่เป็นออทิสติก ส่งผลทำให้บิดามารดารู้สึกเป็นทุกข์และมีความเครียดมากที่สุด แต่เมื่อบิดามารดาได้รับคำแนะนำปรึกษาข้อสงสัยและวิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติกส่งผลให้บิดามารดารู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพังหรือโดดเดี่ยว อีกทั้งทำให้รู้สึกสบายใจหรือผ่อนคลายขึ้น (นาฏยพรรณ ภิญญู, 2545)

บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์ ศึกษาการเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว กรณีศึกษาครอบครัวที่มารับบริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา 1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวที่มีลูกพิการทางสติปัญญาและวิธีการจัดการปัญหาและความต้องการของครอบครัวในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็กที่พิการทางสติปัญญา ผลการศึกษาพบว่า เมื่อทราบจากแพทย์ว่าลูกมีความพิการทางสติปัญญาแล้วครอบครัวจะเกิดปฏิกิริยาความรู้สึกขึ้นมาทันทีแบบฉับพลัน คือ ปฏิเสธ โกรธ โทษแสร้งกรรม โทษตนเองหรือผู้อื่น เป็นต้น โดยความรู้สึกนี้จะลดลงได้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของแต่ละครอบครัว (บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์, 2550)

สุพัตรา วัฒนานนท์ ศึกษาผลกระทบด้านอารมณ์และสังคมในพ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลกระทบด้านอารมณ์และสังคมในพ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษต่างประเภทกัน จากกลุ่มตัวอย่างพ่อแม่ที่มีบุตรออทิสติก จำนวน 62 คน จากพ่อแม่ที่มีบุตรมีความล่าช้าทางสติปัญญา จำนวน 58 คน และพ่อแม่ที่มีบุตรพิการทางสมอง จำนวน 43 คน ผลการศึกษาพบว่า พ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษต้องพบกับปัญหาที่แตกต่างกันตามอาการของ

บุตรแต่ละประเภท และปัญหาเหล่านั้นย่อมส่งผลกระทบต่ออารมณ์และสังคมของพ่อแม่ (สุพัตรา วัฒนานนท์, 2551)

ดวงใจ พันธภาค ศึกษาในระดับความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบิดามารดาเด็ก ออทิสติกที่นำบุตรเข้ารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก สถาบันราชานุกูล เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา เก็บข้อมูลจากบิดามารดาเด็กออทิสติก จำนวน 106 คน ผลการศึกษาพบว่า บิดามารดา โดยเฉพาะ มารดาส่วนใหญ่เป็นฝ่ายรับหน้าที่ดูแลบุตรที่เป็นออทิสติก มักไม่ได้ประกอบอาชีพ เนื่องจากเมื่อทราบว่าบุตรของตนเป็นออทิสติกและทราบถึงวิธีการดูแลและต้องการการกระตุ้นพัฒนาการอยู่เสมอ ทำให้ มารดาที่ทำงานอยู่ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อมาดูแลบุตรอย่างเต็มที่ โดยมีบิดาเป็นฝ่ายหาเลี้ยง ครอบครัวยุติกันทั้งบิดามารดาที่มีความรู้สูงจะมีความคาดหวังมากกว่าบิดามารดาที่มีความรู้ต่ำว่าบุตร จะหายหรือมีอาการดีขึ้นด้วยเพราะตนเองมีความรู้มากน่าจะหาทางช่วยบุตรได้มากกว่า และบิดา มารดาเด็กออทิสติกมีระดับความเครียดที่ไม่แตกต่างกัน เนื่องจากบิดามารดาเป็นผู้ดูแลบุตรด้วย ตนเองทำให้ต่างก็ต้องเผชิญกับความเครียดในการดูแลบุตรไม่แตกต่างกัน (ดวงใจ พันธภาค, 2553)

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกทั้งใน ประเทศและต่างประเทศ จำนวน 6 เรื่อง สามารถสรุปได้ว่า เมื่อผู้ปกครองทราบว่าบุตรเป็นออทิสติก ส่งผลทำให้บิดามารดา รู้สึกเป็นทุกข์และมีความเครียด ปฏิเสธ โกรธ โทษเวรกรรม โทษตนเองหรือ ผู้อื่น และส่งผลกระทบต่ออารมณ์และสังคมของผู้ปกครอง โดยความรู้สึกนี้จะลดลงได้ขึ้นอยู่กับ พื้นฐานของแต่ละครอบครัว แต่เมื่อได้รับคำแนะนำปรึกษาข้อสงสัยและวิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติก ส่งผลให้ผู้ปกครองรู้สึกดีกว่าตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพังหรือโดดเดี่ยว อีกทั้งทำให้รู้สึกสบายใจหรือผ่อนคลายขึ้น เกิดความเชื่อมั่นในตนเองและความสามารถที่พัฒนาขึ้นของบุตรหลาน จะทำให้สามารถ จัดการกับอารมณ์วิตกกังวล และควบคุมอารมณ์โกรธได้ดี อีกทั้งพบว่าเมื่อผู้ปกครองมีความเชื่อมั่นใน ศาสนาและสามารถจัดการความเครียดได้เมื่อบุตรมีอายุเพิ่มมากขึ้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก ซึ่งเป็นงานวิจัยต่างประเทศ 2 เรื่อง สรุปได้ดังนี้

Victoria Marie Cartter ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมและความน่าเชื่อถือ: ขั้นตอนการสร้างการรับรู้แบบเซ็นส์เมกิ้งของผู้ปกครองเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยโรคชาวเปรู ซึ่งศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการสร้างการรับรู้ตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของพ่อแม่ที่บุตรได้รับการวินิจฉัยโรคถึงความน่าเชื่อถือของข้อมูลที่ได้รับและความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และบุคลากรทางการแพทย์ ผลการศึกษาพบว่า วัฒนธรรมและความเชื่อส่วนบุคคลมีผลต่อพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศของพ่อแม่ชาวเปรู (Carter, 2013)

Gooneshwaree Beesoon ศึกษาพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยการสุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์ด้วยคำถามปลายเปิดจากผู้ปกครองเพศหญิง จำนวน 5 คน เพื่อสำรวจความต้องการและเกณฑ์การประเมินสารสนเทศของผู้ปกครอง ตลอดจนการสำรวจอุปสรรคที่ผู้ปกครองต้องเผชิญในระหว่างแสวงหาสารสนเทศ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการสารสนเทศด้านการแพทย์เพื่อการดูแลและจัดการอาการและพฤติกรรมที่เกิดขึ้นของบุตรที่เป็นออทิสติก อีกทั้งต้องการสารสนเทศที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานศึกษาและบริการทางสังคมที่รองรับความต้องการของเด็กออทิสติก อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองเลือกเชื่อถือสารสนเทศจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านแพทย์และสารสนเทศบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ที่ได้จากการรวมกลุ่มกันระหว่างผู้ปกครองเด็กออทิสติก (Beesoon, 2015)

จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า งานวิจัยส่วนมากศึกษาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก ในประเด็นอาการของบุตรที่เป็นออทิสติกส่งผลต่ออารมณ์และสังคมของผู้ปกครองเด็กออทิสติก แต่อย่างไรก็ตาม งานวิจัยไม่สามารถอธิบายถึงอารมณ์ที่เกิดขึ้นในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก วิเคราะห์เพียงอารมณ์ทางด้านความเครียดของผู้ปกครองเด็กออทิสติกเท่านั้น การศึกษาอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก สามารถทำความเข้าใจอารมณ์ที่อาจมีผลกระทบต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก และนำไปสู่การพัฒนาการให้บริการสารสนเทศแก่ผู้ปกครองที่มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการใช้งานของผู้ปกครองเด็กออทิสติกต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการสังเกตและการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิ้งของเดอร์วิน วิจัยนี้ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้พิจารณาโดยใช้หลัก The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH - GCP) เลขที่โครงการวิจัย 060/2560

การกำหนดผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเอง อย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยเด็กที่อยู่ในความดูแลมีอายุ 1-12 ปี และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วว่าเป็นออทิสติก

ผู้วิจัยเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยใช้วิธีแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากครอบครัวที่ผู้วิจัยรู้จักและจากครอบครัวเด็กออทิสติกที่ได้รับการแนะนำจากผู้ให้ข้อมูลท่านอื่น (Snowball Sampling) การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้หรือเรียกว่าการอิ่มตัวทางข้อมูล (Theoretical Saturation) ผู้วิจัยจึงหยุดการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ และได้ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์การสัมภาษณ์เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยแบบเซ็นส์เมกกิ้ง (Dervin, 1998) และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ซึ่งใช้เทคนิค Micro-Moment Time Line ประกอบด้วยคำถามต่างๆ ในแบบสัมภาษณ์แต่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในคำตอบซึ่งเป็นวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมี

การกำหนดประเด็นต่าง ๆ ไว้ล่วงหน้า ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากแหล่งสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หนังสือวารสาร วิทยานิพนธ์ บทความวิจัย เว็บไซต์ และฐานข้อมูลออนไลน์ หลังจากนั้นกำหนดแนวคำถามเพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ นำเสนอและแก้ไขปรับปรุงแนวคำถามในการสัมภาษณ์

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสัมภาษณ์ โดยนำแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์ประกอบ การสัมภาษณ์ และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสารสนเทศและทางด้านเด็กพิเศษเป็นผู้พิจารณา จำนวน 3 คน ได้แก่

1. รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ วิภาวิน
2. รองศาสตราจารย์ ดร.ดารณี ศักดิ์ศิริผล
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมศักดิ์ ศรีบริสุทธิ์สกุล

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แสดงให้เห็นว่าแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์ประกอบการสัมภาษณ์ และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างยังไม่สมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงดำเนินการปรับปรุงและแก้ไข (ดูภาคผนวก ข) ดังนี้

1. เพิ่มนิยามศัพท์ เพื่อเป็นเครื่องมือให้ผู้วิจัยได้ตอบข้อซักถามจากผู้เข้าร่วมการวิจัยได้ชัดเจนขึ้น
2. เปลี่ยนแปลงนามสมมติของผู้เข้าร่วมการวิจัยและเพิ่มรหัสผู้เข้าร่วมการวิจัย
3. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ผู้เชี่ยวชาญแนะนำให้เพิ่มเลขที่ของข้อคำถาม เพื่อง่ายต่อการตรวจสอบและไม่ก่อให้เกิดความสับสนในระหว่างการสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง การสัมภาษณ์มีลักษณะเจาะคำตอบอย่างละเอียดพร้อมกำหนดโครงสร้างเกี่ยวกับคำถามและลำดับขั้นตอนของการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้าโดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเองกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก รวมทั้งผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้ว

1. การคัดกรองผู้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยเริ่มจากการได้รับการแนะนำผู้ปกครองเด็กออทิสติกจากคนรู้จักและผู้วิจัยมีโอกาสเข้าไปเก็บข้อมูลในมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกแห่งหนึ่ง อีกทั้งการขออนุญาตเข้าไปสังเกตการณ์โครงการอาชาบำบัดให้กับเด็กออทิสติกหรือเด็กพิเศษ ณ สนามฝึกขี่ม้าอาชาบำบัด ชมรมภริยานาวิกโยธิน สัตหีบ จังหวัดชลบุรี เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยดำเนินการติดต่อประสานงานและได้รับการแนะนำหรือเป็นผู้ให้ข้อมูลผู้เข้าร่วมการวิจัยจากครูที่ดูแล อีกทั้งได้รับการแนะนำผู้เข้าร่วมการวิจัยจากบุคคลที่ผู้วิจัยรู้จัก หลังจากนั้น ผู้วิจัยได้รับการแนะนำต่อจากผู้เข้าร่วมการวิจัย กระบวนการคัดกรองสามารถแบ่งได้ 2 ครั้ง คือ จากการแนะนำของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้สัมภาษณ์แล้ว ถือเป็น การคัดกรองเบื้องต้น โดยผู้วิจัยขอข้อมูลที่เป็นข้อมูลพื้นฐาน อาทิ บุตรหลานได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติกใช่หรือไม่ เลี้ยงดูบุตรหลานด้วยตนเองหรือไม่ ระยะเวลาเลี้ยงดูด้วยตนเองนานเท่าไร เป็นต้น ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่ได้สัมภาษณ์แล้วติดต่อขออนุญาตจากผู้ที่ถูกแนะนำก่อนที่ผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตสัมภาษณ์ โดยผู้วิจัยได้รับการปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยจำนวน 5 คน เนื่องจากไม่สะดวกทางด้านช่วงเวลาและสถานที่ในการสัมภาษณ์ จำนวน 4 คน และไม่สามารถเข้าร่วมการวิจัยได้เนื่องจากความรุนแรงของอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรที่เป็นออทิสติกอย่างฉับพลัน ทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยไม่พร้อมและติดต่อขอปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 1 คน

2. ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยโทรศัพท์เชิญชวนและผู้เข้าร่วมการวิจัยให้การยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และสอบถามข้อมูลพื้นฐานอีกครั้ง เมื่อพบว่าผู้ที่ไม่อยู่ในเกณฑ์คัดเข้าและอยู่ในสถานะที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยดำเนินการแนะนำองค์กรหรือสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือหรือบุคคลที่สามารถให้การแนะนำต่อไป โดยแยกประเภทของความช่วยเหลือ เช่น ด้านการแพทย์ ด้านการศึกษา เครือข่ายหรือองค์กร

3. ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออทิสติกด้วยตนเองแบบตัวต่อตัว โดยการติดต่อขออนุญาตสัมภาษณ์ เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยยินยอมและนัดหมายล่วงหน้า ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นผู้เลือกสถานที่และเวลาในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมการวิจัยติดต่อกันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ผู้วิจัยเปิดเลขหมายใหม่และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้วิจัยใช้เฉพาะการติดต่อกับผู้เข้าร่วมการวิจัยเท่านั้น

4. ในวันนัดสัมภาษณ์ ผู้วิจัยแสดงใบรับรองโครงการวิจัยที่ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พร้อมทั้งข้อมูล

สำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และลงลายมือชื่อในหนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

5. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย ขณะสัมภาษณ์ผู้วิจัยขออนุญาตบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้งละไม่เกิน 2 ชั่วโมง จำนวน 1 ครั้ง

6. ผู้วิจัยขออนุญาตสัมภาษณ์อีกครั้งในกรณีที่ผู้วิจัยไม่ได้รับข้อมูลที่ครบถ้วน โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้งละไม่เกิน 45 นาที ผู้วิจัยขอดูแลและสำเนาสมุดจดบันทึก รูปภาพ ประวัติการค้นหาสารสนเทศ สิ่งของหรืออะไรที่เกี่ยวข้อง หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการผู้วิจัยดำเนินการทำลายสำเนาสมุดจดบันทึก รูปภาพ ประวัติการค้นหาสารสนเทศ สิ่งของนั้นรวมทั้งข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการลบประวัติการบันทึกเสียง ปิดเลขหมายโทรศัพท์และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ Nvivo Pro 11 จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาบทถอดความด้วยการถอดคำแบบสรุป และจัดกลุ่มการวิเคราะห์แบบอุปนัยตามประเภททฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ และองค์ประกอบตามแบบเซ็นส์เมกกิ้งของเดอริวีน โดยขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล ดังนี้

1. ถอดไฟล์บันทึกเสียงสัมภาษณ์แบบคำต่อคำ (ดูภาคผนวก ค)
2. ใช้รหัสข้อมูลโดยจับใจความประเด็นสำคัญ และถอดข้อความประโยคสำคัญ ตามเนื้อหาจากการสัมภาษณ์
3. วิเคราะห์อารมณ์ที่เกิดขึ้นจากการถอดข้อความที่ได้จากการสัมภาษณ์ และเชื่อมโยงอารมณ์ที่ผ่านการจับกลุ่มคำ
4. รายงานผลการวิจัย อภิปรายผล และเสนอแนะ

การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย

การตรวจสอบความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของงานวิจัย เพื่อให้งานวิจัยแต่ละขั้นตอนมีประสิทธิภาพและได้ข้อมูลที่ถูกต้อง น่าเชื่อถือ อีกทั้งสามารถถ่ายโอนหรือนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปได้ มีความสามารถในการพึ่งพา และการยืนยันถึงความถูกต้องของงานวิจัย ได้ดังนี้ (Zhang & Wildemuth, 2005)

1. ความน่าเชื่อถือ (Credibility)

การวิจัยครั้งนี้ใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ผ่านการทดสอบความน่าเชื่อถือของแบบสัมภาษณ์จากผู้เชี่ยวชาญทางด้านสารสนเทศและทางด้านเด็กพิเศษเป็นผู้พิจารณา จำนวน 3 คน รวมทั้งผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทางด้านวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลต้องผ่านการคัดกรองผู้เข้าร่วมการวิจัย นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ที่เกี่ยวข้องตรวจสอบ พร้อมทั้งอธิบายมุมมองของผู้วิจัยที่มีต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติก ดังแสดงในส่วนถัดไปเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือและเพิ่มความไว้วางใจในคุณภาพของงานวิจัย

2. ความสามารถในการถ่ายโอน (Transferability)

งานวิจัยอื่นที่เกี่ยวข้องสามารถนำวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยที่ผ่านการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบและน่าเชื่อถือไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดการพัฒนาต่อยอดของงานวิจัย

3. ความสามารถในการพึ่งพา (Dependability)

งานวิจัยนี้ผ่านการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ ประกอบด้วย ไฟล์เสียงการสัมภาษณ์ บันทึกการถอดบทสัมภาษณ์ บันทึกการจัดกลุ่มคำที่ได้จากผลการวิเคราะห์อารมณ์ของผู้เข้าร่วมการวิจัย อีกทั้งการนำผลการวิเคราะห์ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบอยู่เสมอเพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่มีความต่อเนื่องและพิสูจน์ได้

4. ความสามารถในการยืนยัน (Confirmability)

ผู้วิจัยนำบันทึกการถอดบทสัมภาษณ์ให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยยืนยันความถูกต้องของข้อมูล จำนวน 1 คน อีกทั้งนำบันทึกการจัดกลุ่มคำที่ได้จากผลการวิเคราะห์อารมณ์ของผู้เข้าร่วมการวิจัยให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเพื่อยืนยันความถูกต้องของการจัดกลุ่มคำ (ดูภาคผนวก ค)

การพิทักษ์สิทธิ์ผู้เข้าร่วมการวิจัย

งานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับการวิจัยทางด้านสภาวะอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ส่งผลต่อพฤติกรรมสารสนเทศ อาทิ ความต้องการ การแสวงหา และการใช้สารสนเทศ ซึ่งมีประเด็นความเป็นส่วนตัวของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ผู้วิจัยจึงเป็นผู้สัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออทิสติกด้วยตนเองแบบตัวต่อตัว โดยการติดต่อขออนุญาตสัมภาษณ์ เมื่อผู้เข้าร่วมการวิจัยยินยอมจึงนัดหมายล่วงหน้า ผู้เข้าร่วมการวิจัยเป็นผู้เลือกสถานที่และเวลาในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมการวิจัยติดต่อกันทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ผู้วิจัยเปิดเลขหมายใหม่และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้วิจัยใช้เฉพาะการติดต่อกับผู้เข้าร่วมการวิจัยเท่านั้น ขณะสัมภาษณ์ผู้วิจัยขออนุญาตบันทึกเสียงระหว่างการสัมภาษณ์ หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการผู้วิจัยดำเนินการทำลายข้อมูลส่วนตัวของผู้เข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยลบประวัติการบันทึกเสียง ปิดเลขหมายโทรศัพท์และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว เพื่อเป็นการปกป้องและพิทักษ์สิทธิ์ของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ผู้เข้าร่วมการวิจัยด้วยวาจาโดยอธิบายถึงวัตถุประสงค์และประโยชน์ของงานวิจัย ผู้เข้าร่วมการวิจัยมีสิทธิ์ที่จะตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัย โดยผู้เข้าร่วมการวิจัยได้รับเอกสารยินยอมการเข้าร่วมการวิจัยและลงนามเข้าร่วมการวิจัย

มุมมองของผู้วิจัยต่อผู้ปกครองเด็กออทิสติก

ในปัจจุบันผู้วิจัยเริ่มได้ยินและรู้จักเด็กพิเศษมากขึ้นจากภาพยนตร์และละครบนแหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน อีกทั้งการรอคอยการเกิดของหลานชายคนแรกของครอบครัว ทำให้ผู้วิจัยเริ่มกังวลและสงสัยว่าเด็กพิเศษคืออะไร แตกต่างใหม่กับดาวนซินโดรมที่เคยได้ยินมา และเด็กเหล่านี้ต้องการความช่วยเหลืออะไรที่พิเศษกว่าเด็กปกติอื่นบ้าง อีกทั้งเด็กพิเศษบางประเภทไม่สามารถรักษาให้หายจากอาการดังกล่าวได้ พ่อแม่ผู้ปกครองมีความรู้สึกอย่างไร ถ้าวันหนึ่งพบว่าบุตรหลานของตนเองต้องอยู่ในสภาวะดังที่กล่าวมา

เมื่อเริ่มศึกษาเด็กพิเศษ ผู้วิจัยพบว่าเด็กพิเศษประเภทหนึ่งที่บกพร่องในหลายด้านจนไม่สามารถพัฒนาได้ตามวัยอย่างเหมาะสม ทั้งทางด้านสังคม ภาษาและการสื่อความหมาย ที่สำคัญเด็กพิเศษประเภทนี้มีรูปลักษณ์ภายนอกเฉกเช่นเดียวกับเด็กปกติอื่นนั่นคือเด็กออทิสติก ดาวนซินโดรมยังมีลักษณะภายนอกที่ทำให้คนรอบข้างสามารถยอมรับและเข้าใจได้ถึงความพิเศษตั้งแต่พบเห็นครั้งแรก

ส่วนเด็กออทิสติกนั้นผู้ปกครองจะรู้สึกอย่างไรบ้างกับทัศนคติด้านลบจากผู้ปกครองด้วยกันเองและจากสังคม สายตาที่แสดงความสงสัย อายากรู้ รังเกียจ ไม่ยอมรับ หรือตีเดียวนพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กเหล่านั้นอยู่เสมอ อีกทั้งเกิดความไม่แน่นอนของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองและบุตรหลานเกิดจากความไม่รู้ทั้งอาการของโรค วิธีการสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับบุตร การตีความหมายของความต้องการจากการกระทำในแต่ละช่วงวัย การส่งเสริมด้านการศึกษาที่ถูกต้อง วิธีการดูแล ขั้นตอนการรักษา การพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ เพื่อที่บุตรหลานจะสามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ในสังคม ผู้วิจัยสงสัยว่าผู้ปกครองจะมีความหวังบ้างหรือไม่ ในเมื่อทราบอยู่แล้วว่าไม่มีวันรักษาให้หายขาดได้ ทางด้านผู้ให้บริการมีสารสนเทศอะไรบ้างที่สามารถช่วยเหลือบุคคลเหล่านั้นได้ เพียงพอและสามารถเข้าถึงได้หรือไม่กับจำนวนสารสนเทศที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ผู้วิจัยมองเห็นถึงความสำคัญและความยากลำบากในการดำรงชีวิตที่ยากกว่าเด็กพิเศษประเภทอื่น ทั้งการควบคุมอารมณ์ การปฏิสัมพันธ์ การเข้าสังคม เด็กออทิสติกนั้นมีความรู้สึกนึกคิดเหมือนเด็กปกติอื่นเพียงแต่ไม่สามารถแสดงออกมาได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยต้องการให้สังคมได้รับรู้ถึงความรู้สึกของพ่อแม่ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานที่ไม่พึงปรารถนา อีกทั้งต้องการให้งานวิจัยนี้เป็นกำลังใจให้กับผู้ปกครองเด็กพิเศษทุกท่านที่กำลังแสวงหาวิธีการรักษาและดูแลบุตรหลานอยู่ในขณะนี้ อยากให้ผู้ปกครองทราบว่าสังคมในปัจจุบันเริ่มยอมรับและพยายามทำความเข้าใจ ตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศของผู้ปกครองและพยายามพัฒนาการให้บริการให้ดีที่สุด เพื่อเป็นช่องทางหนึ่งในการบรรเทาหรือแก้ไขปัญหาของผู้ปกครองเด็กออทิสติกและเด็กพิเศษทุกท่าน เป็นกำลังใจให้ทุกท่านเพื่อให้ก้าวข้ามปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ อยากให้ทราบว่า “ตอนนี้คุณไม่ได้สู้อยู่เพียงลำพัง”

บทที่ 4

ข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัย ได้แก่ ผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเอง อย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยเด็กที่อยู่ในความดูแลมีอายุ 1-12 ปี และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วว่าเป็นออทิสติก ผู้วิจัยเริ่มต้นจากคำบอกเล่าของเพื่อนที่ทำงานถึงรายละเอียดโครงการอาซาบำบัดให้กับเด็กออทิสติก หรือเด็กพิเศษ ณ สนามฝึกขี่ม้าอาซาบำบัด ชมรมภริยานาวิกโยธิน สัตหีบ จังหวัดชลบุรี ที่สร้างศูนย์แห่งนี้เพื่อบำบัดเยาวชนที่มีความผิดปกติทางร่างกาย อารมณ์ และสมาธิสั้นหรือเด็กพิเศษ ให้มีพัฒนาการต่างๆ ที่ดีขึ้นและไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้วิจัยจึงขออนุญาตเข้าไปสังเกตการณ์ภายในโครงการฯ เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยจึงดำเนินการติดต่อประสานงานและได้รับการแนะนำหรือเป็นผู้ให้ข้อมูลผู้เข้าร่วมการวิจัยจากครูที่ดูแล หลังจากนั้นผู้วิจัยจะได้รับการแนะนำต่อจากผู้เข้าร่วมการวิจัย และมีโอกาสสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออทิสติก จำนวน 2 คน

จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติกเบื้องต้น (พฤษภาคม สิงหาคม, 2558) ทำให้ผู้วิจัยได้รู้จักผู้ปกครองเด็กออทิสติกและติดต่อขออนุญาตสัมภาษณ์ จำนวน 1 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยมีโอกาสร่วมกลุ่มสนทนาทางไลน์ (โปรแกรมประยุกต์) ของกลุ่มผู้ปกครองเด็กออทิสติก ผู้วิจัยจึงเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยใช้วิธีแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกจากครอบครัวที่รู้จักทางกลุ่มไลน์ จำนวน 1 คน อีกทั้งเมื่อคนรู้จักของผู้วิจัยเริ่มทราบรายละเอียดงานวิจัย ทำให้มีผู้ประสงค์จะเข้าร่วมการวิจัยติดต่อขอเข้าร่วมการวิจัย จำนวน 7 คน และจากครอบครัวเด็กออทิสติกที่ได้รับการแนะนำจากผู้ให้ข้อมูลท่านอื่น (Snowball Sampling) จำนวน 9 คน การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้หรือเรียกว่าการอิ่มตัวทางข้อมูล (Theoretical Saturation) ผู้วิจัยจึงหยุดการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์ และได้ผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวนทั้งสิ้น 20 คน ระหว่างเดือนมิถุนายน – ตุลาคม พ.ศ. 2560

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย จำนวน 20 คน ในขณะที่ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของเด็กกอทิสติก จำนวน 20 คน

รหัส	นามสมมติ	เพศ	ความสัมพันธ์	ช่วงอายุ	อาชีพ	ที่อยู่ปัจจุบัน	สถานภาพครอบครัว	ระยะเวลาดูแล
M001	แม่นา	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	ครูเอกชน	ราชบุรี	อยู่ด้วยกัน	7 ปี
M002	แม่สอง	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	ปทุมธานี	อยู่ด้วยกัน	11 ปี
M003	แม่ศรี	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	กรุงเทพฯ	อยู่ด้วยกัน	8 ปี
M004	แม่ยิ้ม	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	นักกิจกรรมบำบัด	น่าน	อยู่ด้วยกัน	6 ปี
M005	คุณนัท	หญิง	พี่สาว	วัยรุ่น	ครูสอนพิเศษ	กรุงเทพฯ	หย่าร้าง	12 ปี
M006	แม่หนูช	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	กรุงเทพฯ	อยู่ด้วยกัน	7 ปี
M007	แม่ทราย	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	พยาบาลวิชาชีพ	ลำพูน	อยู่ด้วยกัน	10 ปี
M008	แม่อ้อย	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	ปทุมธานี	อยู่ด้วยกัน	10 ปี
M009	แม่ดาว	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	ขายของออนไลน์	ปทุมธานี	อยู่ด้วยกัน	8 ปี
M010	พ่อพล	ชาย	บิดา	วัยทำงาน	ลูกจ้างร้านกาแฟ	กรุงเทพฯ	อยู่ด้วยกัน	12 ปี
M011	แม่ต่าย	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	พนักงานบริษัท	ชลบุรี	หม้าย	6 ปี
M012	แม่แอน	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	ชลบุรี	อยู่ด้วยกัน	3 ปี
M013	แม่ปุก	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	กรุงเทพฯ	อยู่ด้วยกัน	7 ปี
M014	พ่อพิจิตร	ชาย	บิดา	วัยทำงาน	พนักงานโรงงาน	กรุงเทพฯ	หย่าร้าง	12 ปี
M015	แม่นุ่น	หญิง	มารดา	วัยรุ่น	แม่บ้าน	ลพบุรี	หย่าร้าง	3 ปี
M016	ย่าหมี	หญิง	ย่า	ผู้สูงอายุ	ข้าราชการบำนาญ	ปทุมธานี	หย่าร้าง	12 ปี
M017	แม่มา	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	แม่บ้าน	ปทุมธานี	อยู่ด้วยกัน	12 ปี
M018	ยายอืด	หญิง	ยาย	ผู้สูงอายุ	แม่บ้าน	กรุงเทพฯ	อยู่ด้วยกัน	10 ปี
M019	ยายวรรณ	หญิง	ยาย	ผู้สูงอายุ	ข้าราชการบำนาญ	กรุงเทพฯ	หย่าร้าง	8 ปี
M020	แม่ใหม่	หญิง	มารดา	วัยทำงาน	รับเหมาก่อสร้าง	กรุงเทพฯ	นอกสมรส	7 ปี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของผู้เข้าร่วมการวิจัย

รหัส	นามสมมติ	เพศ	อายุปัจจุบัน	อายุที่ได้รับการวินิจฉัย	จำนวนพี่น้อง	
					จำนวน	ลำดับ
C001	น้องปาน	หญิง	7 ปี	3 ปี	2	1
C002	น้องบอส	ชาย	11 ปี	3 ปี	2	2
C003	น้องเพชร	ชาย	8 ปี	2 ปี 8 เดือน	2	2
C004	น้องโปเต้	ชาย	6 ปี	1 ปี	1	1
C005	น้องนอด	ชาย	12 ปี	1 ปี 5 เดือน	2	2
C006	น้องแนน	หญิง	7 ปี	2 ปี	1	1
C007	น้องบาส	ชาย	10 ปี	4 ปี	2	2
C008	น้องอาม	ชาย	10 ปี	4 ปี	2	2
C009	น้องเปรม	ชาย	8 ปี	1 ปี 2 เดือน	1	1
C010	น้องพิง	หญิง	12 ปี	10 ปี	1	1
C011	น้องโลโก้	ชาย	6 ปี	3 ปี	1	1
C012	น้องอมสิน	ชาย	3 ปี 9 เดือน	3 ปี	1	1
C013	น้องปอ	ชาย	7 ปี	5 - 6 ปี	2	2
C014	น้องแม่น	ชาย	12 ปี	3 ปี	2	1
C015	น้องวาวา	หญิง	3 ปี	2 ปี	2	1
C016	น้องเลโก้	ชาย	12 ปี	2 ปี	4	1
C017	น้องวาน	ชาย	12 ปี	2 ปี	4	4
C018	น้องพี	ชาย	10 ปี	1 ปีกว่า	2	1
C019	น้องพร้อม	ชาย	8 ปี	4 ปี	1	1
C020	น้องไอดิน	ชาย	7 ปี	2 ปี	1	1

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลเบื้องต้นของเด็กออทิสติก

เพื่อสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับผู้เข้าร่วมการวิจัย และใช้สำหรับการอ้างอิงในบทถัดไป ในส่วนนี้ผู้วิจัยต้องการแนะนำผู้มีส่วนร่วมการวิจัยในเบื้องต้น ซึ่งมีความหลากหลายในด้านพื้นฐานครอบครัว บริบทสังคม สาเหตุที่ทราบว่ามีบุตรหลานเป็นออทิสติก อายุและอาชีพ อีกทั้งรายละเอียดของการเข้าร่วมการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดชื่อที่ใช้เป็นนามสมมติเพื่อเป็นการพิทักษ์สิทธิผู้เข้าร่วมการวิจัย ดังนี้

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M001

แม่นา ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 2560 ณ ห้องทำงานในโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดราชบุรี ผู้วิจัยได้รับการแนะนำผู้ปกครองท่านนี้จากเพื่อนสนิทที่รู้จักผู้ปกครองที่มีบุตรเป็นออทิสติก จึงให้รายละเอียดการติดต่อการขออนุญาตสัมภาษณ์ เมื่อแม่นาทราบว่าผู้วิจัยกำลังศึกษาอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจึงต้องการช่วยเหลืองานวิจัยขึ้นนี้เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อไป

แม่นาและสามีประกอบอาชีพครูโรงเรียนเอกชนในจังหวัดราชบุรี ทำให้คุ้นเคยกับการดูแลเด็ก เข้าใจพฤติกรรมเด็ก เรียนรู้และเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เป็นอย่างดี คุยสนุก และค่อนข้างเปิดเผย แม่นาและสามีมีบุตรสาว 2 คน คือน้องปานและน้องปอ น้องปานบุตรสาวคนโต เมื่ออายุได้ 3 ปี แม่นาเข้าร่วมประชุมผู้ปกครองที่โรงเรียน ทันตแพทย์ที่เป็นผู้ปกครองนักเรียนในห้องเดียวกับน้องปานมาแจ้งครูประจำชั้น ขอให้ช่วยบอกแม่นาควรวพาน้องปานไปพบแพทย์ เนื่องจากสังเกตอาการพบว่าอาจเข้าข่ายออทิสติก แม่นาโกรธเคืองผู้ปกครองท่านนั้น เพราะเข้าใจว่าออทิสติกคือดาวนซินโดรม หลังจากนั้นเริ่มสังเกตอาการด้วยตนเอง ทำให้ตัดสินใจไปพบแพทย์ตามคำแนะนำ และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก ปัจจุบันครอบครัวกลัวว่าบุตรสาวคนที่ 2 จะเป็นออทิสติกตามบุตรสาวคนโต

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M002

แม่สอง ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน 2560 ณ ศูนย์อาหารในห้างสรรพสินค้า จังหวัดปทุมธานี เมื่อ 2 ปีที่แล้วผู้วิจัยได้เข้ามาเก็บข้อมูล ณ โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี ทำให้ได้รู้จักกับแม่สองที่มีบุตรชายเป็นออทิสติก แม่สองยินดีให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์และได้แนะนำผู้เข้าร่วมการวิจัยท่านอื่น คือ ย่าหมีและแม่อ้อย ผู้ปกครองที่บุตรหลานเรียนอยู่ที่เดียวกับน้องบอสบุตรชายของแม่สอง

ครอบครัวของแม่สองอยู่ร่วมกันโดยมีสมาชิกทั้งหมด 5 คน แม่สองมีบุตรชายจำนวน 2 คน บุตรชายคนที่ 2 เมื่ออายุ 3 ปี ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก แม่สองลาออกจากการรับจ้างซักรีดเสื้อผ้าเป็นงานอดิเรกอยู่ที่บ้านเพื่อให้มีเวลาดูแลน้องบอสมากขึ้น ช่วงที่น้องบอสเกิดมีเด็กที่เกิดใกล้เคียงกันในหมู่บ้านหลายคน ทำให้ผู้ปกครองที่รู้จักกับแม่สองเริ่มสังเกตเห็นความแตกต่างและเปรียบเทียบพฤติกรรมของน้องบอสกับเด็กคนอื่น แม่สองนำพฤติกรรมของน้องบอสไปขอคำปรึกษาจากร้านขายยาในหมู่บ้าน ร้านขายยาแนะนำให้แม่สองพาน้องบอสไปฝึกพูดที่คลินิกแห่งหนึ่งในจังหวัดปทุมธานี หมอที่คลินิกสงสัยในอาการของน้องบอสจึงได้ขอให้พาน้องบอสไปตรวจกับแพทย์เฉพาะทางและได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M003

แม่ศรี ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2560 สถานที่สัมภาษณ์ ณ มูลนิธิเพื่อเด็กพิเศษ แห่งหนึ่งย่านทองหล่อ กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีโอกาสได้เข้าไปเก็บข้อมูลในมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกแห่งหนึ่ง แม่ศรีเป็นอาสาสมัครทำงานภายในมูลนิธิและมีบุตรชายเป็นออทิสติก ยินดีที่ให้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ และเป็นผู้แนะนำผู้เข้าร่วมการวิจัยอีกท่าน คือ แม่หนูซที่เป็นอาสาสมัครใน มูลนิธิฯ เช่นเดียวกัน

ครอบครัวของแม่ศรีอยู่รวมกัน มีสมาชิกจำนวน 4 คน แม่ศรีมีบุตรจำนวน 2 คน คนที่ 1 เป็น บุตรสาวชื่อน้องพลอย คนที่ 2 เป็นบุตรชายชื่อน้องเพชร น้องเพชรเริ่มกรี๊ด โวยวาย เริ่มเดินไม่หยุด ไม่มองหน้าสบตา พอไปหาหมอฉีดวัคซีน บ่อยๆที่โรงพยาบาล พยาบาลสังเกตเห็นอาการ และแนะนำ แม่ศรีให้ไปพบแพทย์เฉพาะทาง อายุ 2 ปี 8 เดือนจึงตัดสินใจไปพบแพทย์เฉพาะทาง และได้รับการ วินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก พื้นฐานครอบครัวก่อนจะมีน้องเพชร แม่ศรีทำงานบัญชีที่บริษัทญี่ปุ่น ปัจจุบัน ลาออกมาเป็นแม่บ้าน ส่วนสามีเป็นวิศวกรไฟฟ้าและขับแท็กซี่ด้วย แม่ศรีค่อนข้างมีชื่อเสียงในแวดวง ผู้ปกครองเด็กพิเศษ มีคนติดตามเพจของแม่ศรีจำนวนมาก แม่ศรีจะแบ่งปันวิธีการเลี้ยงน้องเพชรใน สื่อสังคมออนไลน์ และบ่อยครั้งได้รับเชิญเป็นวิทยากรบรรยายให้ความรู้ทางด้านการดูแลเด็กออทิสติก ถือว่าแม่ศรีประสบความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของลูกที่ได้รับการยอมรับในวงกว้างคนหนึ่ง

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M004

แม่ยิ้ม ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม 2560 ณ โรงแรมย่านรัชดาภิเษก กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากแม่ยิ้มที่ได้รับทราบข้อมูลงานวิจัยนี้จากเพื่อนและต้องการเข้าร่วมการวิจัย เพื่อผลักดันให้งานวิจัยนี้สมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อไป

ปัจจุบันแม่ยิ้ม อายุ 34 ปี ครอบครัวอาศัยอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ จำนวนสมาชิก ครอบครัว 7 คน สำเร็จการศึกษาทางด้านกิจกรรมบำบัด ทำงานทางด้านการดูแลเด็กพิเศษโดยเฉพาะ (Occupational Therapist) มีความรู้ทางด้านออทิสติกดีมาก มีบุตรชาย 1 คน แม่ยิ้มเป็นเสาหลัก ของครอบครัวรับผิดชอบที่บ้านทั้งหมด โดยมีสามีช่วยทำงานในบ้าน ทำให้ในช่วงแรกไม่มีเวลาดูแลลูก อย่างใกล้ชิด ระยะแรกน้องไปเต้ไม่มีพฤติกรรมของเด็กพิเศษตามที่แม่ยิ้มเรียนมา เมื่ออายุ 11 เดือน

แม่ยิ้มเริ่มสังเกตได้ถึงพฤติกรรมที่ถดถอย จากเริ่มพูดได้ 5 คำ เหลือเพียง 2 คำ เริ่มเดินเขย่งเท้าและมีอาการคล้ายออทิสติก แต่เนื่องจากสามีแม่ยิ้มมีประวัติการพูดช้า ทำให้เข้าใจว่าบุตรชายอาการคล้ายสามี ต่อมาแม่ยิ้มจึงตัดสินใจพาบุตรชายไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยในที่สุดว่าเป็นออทิสติกประเภทไฮฟังก์ชัน (High-Functioning Autism) และอยู่ในภาวะการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยหรือทอดทิ้ง

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M005

คุณนัท ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2560 ณ ศูนย์อาหารในห้างสรรพสินค้าย่านอ่อนนุช เช่นเดียวกับแม่ยิ้มที่ได้รับทราบข้อมูลงานวิจัยนี้จากเพื่อน และต้องการเข้าร่วมการวิจัยเพื่อผลักดันให้งานวิจัยนี้สมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อไปสำหรับเด็กออทิสติกในสังคมที่เพิ่มจำนวนมากขึ้น

เนื่องด้วยพ่อแม่ของคุณนัทหย่าร้างและแยกย้ายกันไปมีครอบครัวใหม่ ทำให้คุณนัทและน้องชายคือน้องนอตต้องอยู่ในความดูแลของป้า คุณนัทจึงกลายเป็นเหมือนผู้ปกครองของน้องที่คอยดูแลด้านการเรียน ปรับพฤติกรรมต่างๆแทนพ่อแม่ ปัจจุบันคุณนัทอายุ 22 ปี จบการศึกษาทางด้านจิตวิทยา อยู่ในช่วงหางานและระหว่างนี้ทำงานสอนพิเศษเด็กพิเศษไปด้วย น้องนอตเป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้คุณนัทตัดสินใจเลือกเรียนจิตวิทยา เพื่อต้องการที่จะดูแลและเข้าใจน้องได้ดียิ่งขึ้น เหตุการณ์ในช่วงที่ทราบว่าเป็นออทิสติก ในช่วงที่น้องนอตอายุประมาณ 1 ปี ครอบครัวเข้าใจว่าน้องนอตเป็นไข้จึงพาไปพบแพทย์ เนื่องจากไม่พูดไม่สื่อสาร หลังจากพบแพทย์น้องนอตได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกประเภทไฮฟังก์ชัน

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M006

แม่นุช ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2560 ณ มูลนิธิหนึ่งในซอยทองหล่อ กรุงเทพมหานครผู้วิจัยได้รับการแนะนำให้ติดต่อแม่นุชจากแม่ศรีที่เป็นอาสาสมัครในมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือเด็กออทิสติกที่เดียวกัน

ครอบครัวแม่นุชมีสมาชิกจำนวน 3 คน ประกอบด้วย สามีชาวจีน แม่นุช และน้องแนนลูกสาวเพียงคนเดียว ครอบครัวแม่นุชค่อนข้างมีฐานะดี เป็นสมาชิกและช่วยงานมูลนิธิหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับ

เด็กพิเศษในกรุงเทพมหานคร เริ่มแรกน้องแนนปกติทุกอย่าง ค่อนข้างมีพัฒนาการที่ดีกว่าเด็กในวัยเดียวกัน เริ่มพูดตั้งแต่อายุเพียง 5 เดือน เมื่ออายุ 8 เดือน เริ่มเรียกได้เป็นคำๆ มีพี่สาวแม่ชช่วยเลี้ยงดูน้องแนนและเริ่มให้น้องเล่นแท็บเล็ต เนื่องจากป้าน้องแนนเข้าใจว่าหลานของตนเองเก่งภาษาเลยต้องการสอนหลานให้มีพัฒนาการที่เร็วขึ้น ต่อมาน้องแนนมีปัญหาทางด้าน การเดิน ทำให้ต้องไปฝึกเดินที่โรงพยาบาล ระหว่างที่ฝึกการเดินพยาบาลเริ่มสังเกตเห็นถึงพฤติกรรมของน้องแนนและขอให้ทางแม่ชพาน้องแนนไปตรวจให้ละเอียดอีกครั้ง ทางโรงพยาบาลให้แบบทดสอบมารอกและผลที่ออกมาตรงกับพฤติกรรมของน้องแนนเพียงบางส่วน ทำให้ครอบครัวคิดว่าน้องไม่ได้เป็นออทิสติกตามที่พยาบาลบอกมา หลังจากนั้นน้องแนนอยู่ในเกณฑ์ต้องเข้าเตรียมอนุบาล เมื่อเริ่มเรียนได้เพียงหนึ่งเทอมน้องแนนเริ่มไม่พูดกับใครและหลังจากนั้นไม่พูดเลยในช่วงที่อยู่โรงเรียน ทำให้ครอบครัวต้องพาน้องแนนไปพบแพทย์อีกครั้ง และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นแอสเพอร์เกอร์ซินโดรม (โรคที่อยู่ในกลุ่มอาการที่ระบบทางประสาทผิดปกติจัดอยู่ในกลุ่มออทิสติก)

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M007

แม่ทราย ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม 2560 ที่สวนลำไยของครอบครัวในจังหวัดลำพูน แม่ทรายเป็นพี่สาวของเพื่อนผู้วิจัยที่ยินดีให้สัมภาษณ์ แต่เนื่องจากแม่ทรายอาศัยอยู่ในจังหวัดลำพูนจึงไม่สะดวกในการเดินทาง ผู้วิจัยจึงได้มีโอกาสเข้าไปสัมภาษณ์แม่ทรายขณะที่เก็บลำไยเพื่อส่งขายในสวนของครอบครัว

แม่ทรายมีอาชีพเป็นพยาบาลวิชาชีพสามีเป็นแพทย์สาธารณสุข มีบุตรชาย 2 คน คือน้องบอลและน้องบาส แม่ทรายตั้งครรถ์น้องบาสขณะกำลังศึกษาต่อ จึงทำให้ไม่ค่อยมีเวลาดูแลบุตรชายทั้ง 2 คน ครอบครัวแม่ทรายค่อนข้างมีความรู้ทางด้านเด็กพิเศษและให้ความร่วมมือดีมากตลอดการสัมภาษณ์ เริ่มแรกน้องบาสมีปัญหาด้านการพูด จนกระทั่งน้องบาสอายุ 3 ปี เริ่มพูดคำสั้นๆ แต่เป็นคำแปลกๆ และพูดไปทางภาษาภาคกลาง ทำให้ครอบครัวแปลกใจเนื่องจากครอบครัวสื่อสารกันด้วยภาษาพื้นเมือง หลังจากนั้นน้องบาสเริ่มควบคุมอารมณ์ไม่ได้ แม่ทรายตัดสินใจปรึกษาอาจารย์แพทย์ที่รู้จัก แม่ทรายได้รับคำตอบว่าไม่สามารถวินิจฉัยได้ในขณะนั้น เนื่องจากอาการน้องไม่ชัดเจนต้องรอ น้องอายุ 4 ปีน่าจะชัดเจนที่สุด เมื่อน้องบาสขึ้นอนุบาลสองแม่ทรายตัดสินใจพาน้องไปพบจิตแพทย์จึงได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M008

แม่อ้อย ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2560 ณ โรงเรียนอำเภอกลองหนึ่ง จังหวัด ปทุมธานี ผู้ปกครองที่มีบุตรชายเป็นออทิสติกและเรียนที่เดียวกับน้องบอบุตรชายของแม่สอง ทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสขออนุญาตสัมภาษณ์โดยผ่านการแนะนำจากแม่สอง

แม่อ้อยเป็นชาวต่างดาวที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย มีบุตรชาย จำนวน 2 คน น้องอามเป็น บุตรคนที่ 2 ปัจจุบันน้องอามอายุ 10 ปี โดยบุตรคนที่ 1 เกิดจากสามีเก่าและไม่ได้พักอาศัยร่วมกับแม่ อ้อย ช่วงแรกเกิดน้องอามผิดปกติอย่างเห็นได้ชัดเจน คือ มีขนาดศีรษะที่ใหญ่กว่าเด็กทารกปกติ ไม่สามารถพลิกคว่ำได้เอง และไม่สามารถพูดและเดินได้ แม่อ้อยจำเป็นต้องพาน้องอามไปกายภาพบำบัด ต่อมาเมื่อน้องอามอายุได้ 4 ปี แพทย์ที่รักษาน้องอามอยู่ได้วินิจฉัยว่าน้องอามเป็นออทิสติกและพิการ ซ้ำซ้อน แพทย์ให้แม่อ้อยทำใจว่าน้องอามอาจจะเป็นใบ้อีกด้วย

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M009

แม่ดาว ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน 2560 ณ โรงเรียนอำเภอกลองหนึ่ง จังหวัด ปทุมธานี ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์แม่ดาวจากการแนะนำของย่าหมีที่หลานชายเรียนห้องเดียวกัน กับน้องเปรมบุตรชายของแม่ดาว

ครอบครัวอาศัยอยู่ด้วยกันทั้งหมด 4 คน (คุณยาย คุณพ่อ คุณแม่ และน้องเปรม) ตอนนี้น้อง เปรมบุตรชายของแม่ดาวอายุ 8 ปี น้องเปรมเกิดมาปกติทุกอย่าง ด้วยหน้าที่การงานทำให้ต่อมาย่า ของน้องเปรมขอรับน้องเปรมไปเลี้ยงดูเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่ของแม่ดาวและสามี หลังจากที่ น้องเปรมอายุได้ 1 ปี ย่าจึงเริ่มเห็นพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากหลานคนอื่น คือ ชอบอยู่คนเดียวและไม่สบตา ไม่คลาน ไม่พูดและไม่สื่อสารใดๆ เมื่อแม่ดาวและสามีไปหาในทุเดือนจึงเริ่มสังเกตว่าน้อง เปรมไม่สนใจผู้เป็นพ่อและแม่ เมื่อน้องเปรมต้องไปฉีดวัคซีนตามเกณฑ์ทำให้บุคลากรทางการแพทย์ เห็นความผิดปกติ และแนะนำให้พาบุตรไปตรวจอีกครั้งที่โรงพยาบาล เมื่อได้รับการตรวจจึงทราบว่า น้องเปรมเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M010

พ่อพล ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 30 มิถุนายน 2560 ณ โรงพยาบาลภูมิพล จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์พ่อพลจากการแนะนำของย่าหมีที่เป็นลูกค้าร้านกาแฟที่พ่อพลและภรรยาทำงานอยู่ เมื่อย่าหมีทราบว่าบุตรสาวของทั้งสองคนเป็นออทิสติก ทำให้ย่าหมีแบ่งปันข้อมูลที่เป็นประโยชน์และแนะนำแนวทางการดูแลและเลี้ยงดูบุตรสาวที่เป็นออทิสติก อีกทั้งช่วยเหลือติดต่อให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสขอสัมภาษณ์

ในการสัมภาษณ์ครั้งนี้พ่อและแม่สัมภาษณ์พร้อมกัน สถานที่สัมภาษณ์อยู่ในบริเวณห้องรอพบแพทย์ ทำให้การตอบคำถามใช้น้ำเสียงค่อนข้างเบา และมีการหยุดพักการสัมภาษณ์เป็นระยะ ครอบครัวของพ่อพล อยู่ด้วยกัน 3 คน ปัจจุบันน้องพิง อายุ 12 ปี พ่อพลเป็นพ่อเลี้ยง น้องพิงเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว เนื่องจากน้องพิงมีอาการปอดติดเชื้อตั้งแต่แรกเกิด มีภาวะผนังหัวใจรั่ว และแพทย์สงสัยว่าเป็นออทิสติก ก่อนหน้าที่พ่อและแม่จะนำน้องพิงมาอยู่ด้วย น้องพิงอยู่ในความดูแลของผู้เป็นป้าซึ่งน้องพิงไม่ได้รับการรักษาอย่างจริงจังและต่อเนื่อง พ่อและแม่ทำหน้าที่เพียงดูแลทางด้านค่าใช้จ่ายเท่านั้น แต่เมื่อบุตรสาวไม่มีพัฒนาการที่ดีขึ้น ทำให้พ่อและแม่รับน้องพิงมาดูแลและรับการรักษาในโรงพยาบาลเฉพาะทาง

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M011

แม่ต่าย ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2560 ณ สนามฝึกขี่ม้าอาชาบำบัด จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยทราบข้อมูลการฝึกขี่ม้าเพื่อช่วยกระตุ้นพัฒนาการของเด็กพิเศษที่เปิดโอกาสให้เด็กและเยาวชนรับการฝึกโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้วิจัยจึงเดินทางไปเก็บข้อมูลและมีโอกาสได้สนทนาและขออนุญาตสัมภาษณ์แม่ต่าย

แม่ต่ายมีบุตรชาย 1 คน ปัจจุบันน้องไกล้าอายุ 6 ปี ครอบครัวอยู่ด้วยกัน 3 คน ได้แก่ แม่ต่าย บุตรชาย และมารดาของแม่ต่าย แม่ต่ายเริ่มสังเกตเห็นอาการผิดปกติของน้องไกล้า คือ ไม่ยอมพูดหรือสื่อสารแต่เมื่อน้องไกล้าอายุ 3 ปี ครูที่เนอสเซอรี่แนะนำให้พาน้องไกล้าไปพบแพทย์ทางจิตเวชเด็กโดยตรงและได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก แต่เมื่อ 2 เดือนก่อนการสัมภาษณ์ สามีมของ

แม่ตายประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต แม่ตายอยู่ในภาวะซึมเศร้า ทำให้โศกเศร้าถึงสามที่จากไป ขาดคู่คิด คู่ชีวิตที่คอยเป็นกำลังใจในการดูแลและช่วยเสริมสร้างพัฒนาการของบุตรชายไปด้วยกัน

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M012

แม่แอน ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 2560 ณ สนามฝึกขี่ม้าอาซาฮาบัต จังหวัดชลบุรี ผู้วิจัยทราบข้อมูลการฝึกขี่ม้าเพื่อช่วยกระตุ้นพัฒนาการของเด็กพิเศษที่เปิดให้เด็กและเยาวชนรับบริการ ฝึกโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้วิจัยจึงเดินทางไปเก็บข้อมูลและมีโอกาสได้สนทนาและขออนุญาตสัมภาษณ์ แม่แอน ในขณะที่แม่แอนกำลังรอรอบการฝึกขี่ม้าทำให้มีเวลาในการให้สัมภาษณ์

ปัจจุบันแม่แอนอายุ 37 ปี น้องอายุ 3 ปี 9 เดือน น้องออมสินเป็นลูกชายคนเดียว ครอบครัวอยู่กันหลายคนเพราะเป็นโรงงาน ตอนเล็กๆ น้องออมสินอยู่กับยาย เพิ่งย้ายมาอยู่กับแม่แอนเมื่ออายุ 2 ปี น้องเริ่มพูดช้าอยู่เนอสเซอร์จนถึงอายุ 3 ปี ยังไม่พูดแม่แอนจึงตัดสินใจไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าน้องออมสินเป็นออทิสติก ระหว่างการสัมภาษณ์แม่แอนไปด้วยวิ่งตามดูน้องไปด้วย เวลา น้องย้ายเครื่องเล่น และสะดวกที่จะให้สัมภาษณ์ในลักษณะนี้ แม่แอนลักษณะภายนอกดูเป็นคนเปิดเผย พูดเก่ง อธิบายดีและค่อนข้างยินดีที่จะให้สัมภาษณ์ และมีความรู้พื้นฐานทางด้านการดูแล เด็กพิเศษ มีความเชื่อมั่นในสารสนเทศหรือความรู้ที่ตนได้รับมา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M013

แม่ปุก ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2560 ณ โรงเรียนย่านลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ทราบรายละเอียดงานวิจัยนี้จากแม่แอนและยินดี แนะนำผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกให้เข้าร่วมการวิจัยและยินดีให้สัมภาษณ์ภายในโรงเรียน ระหว่างรอรับบุตรหลานกลับบ้าน

พื้นฐานครอบครัวแม่ปุกมีบุตรชาย 2 คน คนโต อายุ 7 ปี น้องปอคนเล็ก ปัจจุบันอายุ 6 ปี แม่ปุก ทราบว่าน้องปอแตกต่างจากเด็กคนอื่นจากการสังเกตพฤติกรรมที่ซนมากกว่าเด็กปกติ ชอบเล่นในที่เสียงๆ ปีนชั้นที่สูง หลังจากอายุ 3 ปี พัฒนาการการพูดเริ่มช้าลง การสื่อสารการตอบโต้ไม่เป็นเหมือนเด็ก 3 ปีโดยทั่วไป และมีการเปรียบเทียบพฤติกรรมกับบุตรคนโต แม่ปุกจึงตัดสินใจพาไป

พบแพทย์ แต่แพทย์ไม่สามารถยืนยันในขณะนั้นได้ อย่างไรก็ตามน้องปอเข้ารับการรักษาตามอาการ อยู่เสมอจนเมื่ออายุ 5-6 ปี จึงได้รับการวินิจฉัยอีกครั้งว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M014

พ่อพิจิตร ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2560 ณ โรงเรียนย่านลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ทราบรายละเอียดงานวิจัยนี้จาก แม่และยินดีแนะนำผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกให้เข้าร่วมการวิจัยและยินดีให้สัมภาษณ์ ภายในโรงเรียนระหว่างรอรับบุตรหลานกลับบ้าน

พ่อพิจิตรเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยว มีบุตรจำนวน 2 คน น้องเม่นเป็นบุตรคนที่ 1 อายุ 12 ปี น้องสาว คนเล็ก อายุ 7 ปี พักอาศัยในครอบครัว 4 คน คือ พ่อ น้องเม่น น้องสาวน้องเม่น และน้องสาวพ่อ พิจิตร ช่วงแรกน้องเม่นอยู่กับผู้เป็นยาย เนื่องจากพ่อพิจิตรทำงานบริษัททำให้ไม่มีเวลาดูแลบุตรชาย ก่อนที่จะย้ายมาอยู่ด้วยกันยายได้บอกเล่าพฤติกรรมที่น่าสงสัยว่าอาจมีบางอย่างผิดปกติแก่พ่อพิจิตร เมื่อน้องเม่นอายุได้ 3 ปี พ่อพิจิตรจึงตัดสินใจพาไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก อย่างไรก็ตามเมื่อพ่อพิจิตรได้รับรู้ถึงอาการของบุตรชาย กลับไม่ได้รู้สึกเสียใจหรือวิตกกังวลมากนัก เนื่องจากในชุมชนที่พ่อพิจิตรอาศัยอยู่มีเด็กที่เป็นออทิสติกจำนวนมาก และในชุมชนมีผู้นำที่คอยช่วยเหลือดูแลให้ข้อมูลทางด้านนี้โดยเฉพาะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M015

แม่ณุ่น ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 สิงหาคม 2560 ณ หมู่บ้านวัดชนไก่ จังหวัดลพบุรี ผู้วิจัย ได้รับการติดต่อจากบุคลากรสาธารณสุขที่ปฏิบัติงานในสถานอนามัยในเขตที่พักอาศัยของผู้วิจัยที่ ทราบรายละเอียดงานวิจัยนี้จากเพื่อนและยินดีแนะนำผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกให้เข้าร่วมการวิจัย

แม่ณุ่น ปัจจุบัน อายุ 19 ปี ตั้งครรภ์น้องวาวาตอนอายุ 15 ปี ซึ่งอยู่ในวัยเรียน จึงทำให้ไม่กล้า บอกผู้ปกครองและทำให้คิดที่จะทำแท้ง แม่ณุ่นโทษตัวเองที่เป็นต้นเหตุทำให้น้องเป็นออทิสติก ครอบครัวอาศัยอยู่ด้วยกัน 4 คน โดยน้องวาวาเป็นบุตรที่เกิดจากสามีเก่า ปัจจุบันอายุ 3 ปี น้องสาว

คนเล็กที่เกิดกับสามีคนปัจจุบัน อายุ 11 เดือน ช่วงเวลาที่แม่หนุ่มทราบว่าบุตรสาวเป็นออทิสติก เนื่องจากครูที่ศูนย์เด็กเล็กแถวที่พักชนน่องวาวาให้ไปสมัครเข้าเรียน เมื่อเริ่มเข้าเรียนน่องวาวาดี๊แตกต่างจากเด็กคนอื่น ครูจึงบอกให้หยุดเรียนไปก่อนและให้พาไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M016

ย่าหมี ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม 2560 ณ โรงเรียนคลองหนึ่ง จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้มีโอกาสสัมภาษณ์ย่าหมีจากการแนะนำของแม่สองที่บุตรชายเรียนห้องเดียวกันกับหลานชายของย่าหมี และต่อมาย่าหมีแนะนำผู้วิจัยในกลุ่มไลน์ออทิสติกปทุมธานี อีกทั้งเป็นบุคคลที่แนะนำแม่พัช แม่ดาว แม่มา พ่อพล และสมาชิกกลุ่มไลน์ทั้งหมดให้แก่ผู้วิจัย

ย่าหมีเป็นข้าราชการบำนาญ มีบุตรทั้งหมด 3 คน น่องเลโก้เป็นบุตรที่เกิดจากบุตรชายคนเล็ก พ่อแม่เลี้ยงน่องเลโก้หย่าร้างกัน ทำให้ผู้เป็นย่าต้องนำหลานชายมาอุปการะ น่องเลโก้มีน้องทางแม่ 1 คน น้องทางพ่ออีก 2 คน ปัจจุบันน่องเลโก้อายุ 12 ปี ในช่วงแรกเกิดจนถึงอายุ 2 ปี น่องเลโก้เติบโตขึ้นแบบเด็กปกติทั่วไป จนเกิดเหตุการณ์ที่น่องเลโก้ลิ้นและศีรษะกระแทกกับขอบประตูห้องน้ำ ศีรษะกระแทกกระเทือนจนส่งผลให้น่องเลโก้ตาข้างและสลบไป ย่าหมีคิดว่าหลานชายไม่เป็นอะไรมากจึงปล่อยไว้จนน่องเลโก้เริ่มไม่พูดไม่สื่อสารจึงได้ตัดสินใจพาไปพบแพทย์ แพทย์ให้น่องเลโก้เริ่มฝึกพูดและได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกในที่สุด

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M017

แม่มา ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 23 มิถุนายน 2560 ณ ห้างสรรพสินค้า จังหวัดปทุมธานี ผู้วิจัยได้รับการแนะนำให้ติดต่อแม่มาจากย่าหมีที่มีความสนิทสนมกัน จนทำให้ผู้วิจัยสามารถขอสัมภาษณ์แม่มาได้ในขณะที่เดินทางไปเรียนเย็บผ้า ณ ร้านขายอุปกรณ์ประดิษฐ์แห่งหนึ่งในห้างสรรพสินค้า

ครอบครัวแม่มาถือว่าเป็นครอบครัวใหญ่ อยู่รวมกันทั้งหมด 11 คน ประกอบด้วย บุตร 4 คน สะใภ้และหลาน ส่วนน่องวานเป็นบุตรชายคนสุดท้องของครอบครัว น่องวานปกติทุกอย่างจนอายุได้ 2 ปี เริ่มไม่พูด ไม่สบตา ชอบหยิบของในตู้ออกมาเรียงต่อกัน ชอบเดินเขย่งเท้า ต่อมาต้องไปพบกุมาร

แพทย์ แพทย์เห็นความผิดปกติจึงส่งตัวไปรับการรักษา ตรวจการได้ยิน ผีกรการพูด รักษาจนได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกในที่สุด

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M018

ยายอืด ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม 2560 ณ บ้านอบรมเด็กพิเศษแถววงเวียนใหญ่ กรุงเทพมหานคร ยายอืดพาหลานชายมาฝึกพัฒนาการในบ้านอบรมแห่งหนึ่ง ผู้วิจัยได้รับอนุญาตจากครูน้อยเจ้าของบ้านอบรม ซึ่งได้มีโอกาสพบกันในวันที่ผู้วิจัยเข้าไปหาข้อมูล ณ มูลนิธิแห่งหนึ่งย่านทองหล่อ กรุงเทพมหานคร

ยายอืดหญิงชราฐานะดี ปัจจุบันอายุ 62 ปี ได้พาน้องพิทหลานชาย อายุ 10 ปี เข้ารับการฝึกพัฒนาการที่บ้านอบรมแห่งหนึ่ง โดยปกติยายอืดว่าจ้างครูทางด้านการศึกษาพิเศษคอยช่วยเหลือหรือดูแลน้องพิทในระหว่างที่อยู่ในโรงเรียน น้องพิทได้รับการเลี้ยงดูจากผู้เป็นยาย ก่อนหน้าที่จะทราบว่าน้องพิทเป็นออทิสติก ไม่พบความผิดปกติจนน้องพิทเริ่มพูดช้า และชอบอะไรที่เป็นวงกลม โดยเฉพาะพัดลมและล้อจักรยาน ต่อมาเริ่มไม่สบตาและไม่สนใจใคร จนอายุได้ 1 ปีจึงตัดสินใจไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M019

ยายวรรณ ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม 2560 ณ โรงเรียนรัฐบาลย่านลาดพร้าว ผู้วิจัยได้รับการติดต่อจากครูในโรงเรียนแห่งหนึ่งที่ทราบรายละเอียดงานวิจัยนี้จากเพื่อนและยินดีแนะนำผู้ปกครองที่มีหลานเป็นออทิสติกท่านหนึ่งให้เข้าร่วมการวิจัยและยินดีให้สัมภาษณ์ภายในโรงเรียนระหว่างรอรับหลานกลับบ้าน ทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสได้สัมภาษณ์ยายวรรณที่เป็นคนค่อนข้างดุซักถามถึงงานวิจัยโดยละเอียด ที่มาความสำคัญ ประโยชน์ของงานวิจัย และข้อมูลอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับผู้วิจัย เนื่องจากเป็นอาจารย์มาก่อน ทำให้ยายวรรณค่อนข้างจะให้ความสำคัญในรายละเอียดของคำถามตลอดการสัมภาษณ์

ครอบครัวของยายวรรณ ปัจจุบันอาศัยอยู่กับน้องพร้อมผู้เป็นหลานชายที่เกิดจากบุตรสาวเพียงคนเดียวของยายวรรณ บุตรสาวของยายวรรณทำงานในโรงแรมและมีพฤติกรรมชอบดื่มสุรา

เที่ยวสถานบันเทิงและสูบบุหรี่ ต่อมาเมื่ออายุวรรณทราบว่าเป็นบุตรสาวตั้งครรถ์โดยไม่ตั้งใจ และให้กำเนิดน้องพร้อม ยาวรรณจึงเป็นผู้ดูแลน้องพร้อมแทนบุตรสาวของตนเองที่ตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางชีวิตโดยเดินทางไปทำงาน ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อน้องพร้อมอายุ 4 ปี ครูสังเกตเห็นว่าน้องพร้อมไม่ปฏิบัติตามคำสั่งครูและมีพฤติกรรมแปลก ชอบอะไรที่หมุนๆ ชอบพัดลม ชอบล้อรถ และเนื่องจากครูศึกษาทางด้านจิตวิทยา จึงแนะนำยายวรรณให้พาน้องพร้อมไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก

ผู้เข้าร่วมการวิจัย รหัส M020

แม่ใหม่ ให้สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2560 ณ โรงเรียนรัฐบาลฝั่งธนบุรี กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รับการแนะนำผู้ปกครองท่านนี้จากรุ่นพี่ที่ทำงาน เนื่องจากรุ่นพี่มีเพื่อนที่สนิทเป็นครูสอนเด็กพิเศษอยู่ในโรงเรียนแห่งหนึ่ง แต่เมื่อทราบว่าผู้วิจัยกำลังศึกษาอารมณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจึงต้องการช่วยเหลืองานวิจัยชิ้นนี้เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อไป

น้องไอดิน บุตรชายของแม่ใหม่ ปัจจุบัน อายุ 7 ปี น้องไอดินเป็นลูกนอกสมรส ระหว่างตั้งครรถ์แม่ใหม่ประสบปัญหาทางครอบครัวสามี เครียดและมีอาการแพ้อาหารอย่างรุนแรง ทำให้แม่ใหม่ครุ่นคิดว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้น้องไอดินเป็นออทิสติก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จะเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่าจะใช้วิธีการ Snowball ผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีพื้นฐานที่แตกต่างและหลากหลาย ในบทถัดไปผู้วิจัยจะนำเสนอข้อค้นพบที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 20 คน โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 บท ในแต่ละบทจะแบ่งตามองค์ประกอบในแบบจำลองเซ็นส์เมกกิ้ง

บทที่ 5

อารมณ์ที่ปรากฏในบริบทและสถานการณ์

บริบทและสถานการณ์ในแบบจำลองเซ็นส์เมกกิงของเดอรัวิน คือ บริบทหรือสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของครอบครัวนั้น โดยบริบทของครอบครัวจะเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยอธิบายอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศทั้งหมดของผู้ปกครองเด็กออทิสติก และสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา อีกทั้งสถานที่และบริบทที่ทำให้ผู้ปกครองเกิดความต้องการและแสวงหาสารสนเทศแตกต่างกัน ดังนี้

อารมณ์ที่ปรากฏในบริบท

ผู้วิจัยต้องการศึกษาเพื่อให้ทราบถึงบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ในฐานะของการเป็นบริบท สถานการณ์ อุปสรรคหรือช่องว่าง สะพานหรือตัวเชื่อม ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น โดยใช้ทศสัมพันธ์นำมาวิเคราะห์และจับกลุ่มคำตอบตามแบบจำลองเซ็นส์เมกกิงของเดอรัวิน บริบทของครอบครัวจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจพฤติกรรมสารสนเทศของแต่ละครอบครัวได้ดียิ่งขึ้น โดยผู้วิจัยจำแนกอารมณ์ของผู้ปกครองที่เกิดขึ้นได้ดังนี้

1. พื้นฐานครอบครัว
2. ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอก
3. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียน

พื้นฐานครอบครัว

จากการสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้ง 20 คน พบว่า ผู้ปกครองอยู่รวมกันเป็นครอบครัวขนาดเล็กที่อาศัยอยู่ในจังหวัดกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีสารสนเทศ บางครอบครัวอาศัยอยู่ในจังหวัดที่มีความเจริญ แต่ไม่สามารถแสวงหาสารสนเทศที่ตรงกับความต้องการได้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดอารมณ์สับสน วิดกกังวลสงสัย โกรธที่ไม่มีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาให้ความช่วยเหลือ ทางด้านผู้ปกครองที่อาศัยอยู่ในต่างจังหวัด พบว่า สารสนเทศที่

ผู้ปกครองต้องการมีไม่เพียงพอ อีกทั้งการบริการทางการแพทย์ไม่ครอบคลุมในบางพื้นที่ ทำให้ผู้ปกครองจำเป็นต้องเดินทางเข้ามารักษาในจังหวัดอื่นที่มีความพร้อม อีกทั้งพบว่าผู้ปกครองไม่เข้าใจในอาการของบุตรหลานได้อย่างแน่ชัด บางครอบครัวขาดทักษะการใช้เทคโนโลยี ซึ่งเป็นช่องว่างและแสดงถึงความไม่เสมอภาคในการเข้าถึงสารสนเทศที่มีอยู่ในปัจจุบัน ผู้ปกครองปรากฏอารมณ์ต่างๆ ได้แก่ กลัว รังเกียจ เสียใจ เชื่อใจ และดีใจ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

ผู้ปกครองเริ่มจากอารมณ์สับสน วิดกกังวลสงสัย ในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานของตนเอง เนื่องจากไม่เคยมีบุตรหรือหลานมาก่อน อีกทั้งไม่มีพื้นฐานในการดูแลเด็ก ทำให้ไม่สามารถทำความเข้าใจถึงพัฒนาการเด็กในแต่ละช่วงวัยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม บางครอบครัวเปรียบเทียบอาการกับบุตรคนอื่น ทำให้สับสนและเริ่มไม่แน่ใจถึงอาการที่กำลังเกิดขึ้น

แม่นา ครูโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดราชบุรี ส่งน้องปานบุตรสาวของตนเองไปอยู่กับยายที่ใช้วิธีเลี้ยงหลานด้วยการเปิดโทรทัศน์และให้อยู่ในคอกที่ไม่สามารถคลานไปไหนได้ ทำให้นานาคาดว่านั่นคือสาเหตุของการที่ทำให้น้องปานเป็นออทิสติก

แม่นา : 3 ขวบก็ไปรับมา มาเรียนโรงเรียนนี้ โรงเรียนตรงนี้ซึ่งเราเลือกที่จะ

เรียนโรงเรียนคาทอลิก เพราะว่าเราอยากให้ลูกแบบซิมซัปศาสนา แล้วเราก็เป็นคาทอลิก และเราก็อยู่กับโรงเรียนซิสเตอร์ (นักบวชหญิง) มาตั้งแต่เด็ก เราก็เลยคิดว่าอยากให้ลูกเข้าใจเหมือนเรา เราก็เลยเอาลูกมาพ้อเอามาเนี่ย ตอนแรกลูกเราก็มีอาการต่อต้านคนแปลกหน้ามาก ไม่มองหน้าใครเลยก้มหน้าตลอด คนที่จะจับตัวเขาได้ก็จะมีแค่มแม่กับพ่อเท่านั้น พอพาออกไปข้างนอกก็จะกลัวทุกสิ่งทุกอย่างกลัว พาไปห้างก็กลัว เครื่องเล่นก็กลัว จะมีอาการแบบร้องไห้ งอแงไว้วาย ซึ่งเราไม่เคยมีลูกเราจะแบบไม่รู้ว่าเป็นเด็ก

ประมาณ 3 ขวบ นี้นันต้องพูดคำอะไรได้แล้วบ้าง เราก็คิดว่าเป็น
เด็กเราก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร

แม่ศรี ไม่มีพื้นฐานที่เกี่ยวกับเด็กพิเศษหรือเด็กออทิสติก ทำให้แม่ศรีอยู่ในสภาวะกลัวและ
วิตกกังวลถึงอาการที่เปลี่ยนแปลงและแตกต่างไปของบุตรชายโดยการเปรียบเทียบกับบุตรสาวคนโต
ปัจจุบันแม่ศรีมีชื่อเสียงในแวดวงผู้ปกครองเด็กพิเศษ มีผู้ติดตามเพจของแม่ศรีจำนวนมาก แม่ศรีจะ
แบ่งปันเทคนิคและวิธีการเลี้ยงดูบุตรชาย อีกทั้งได้รับเชิญเป็นวิทยากรถ่ายทอดความรู้ทางด้านการ
ดูแลเด็กออทิสติกอยู่เสมอ ถือได้ว่าเป็นผู้ปกครองที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาศักยภาพของบุตร
ที่เห็นได้อย่างชัดเจน

แม่ศรี : พอ 2 ขวบ 8 เดือน ที่เรารู้เพราะก่อนหน้านี้ประมาณก่อน 2 ขวบ
เพราะเราไม่รู้ออทิสติกคืออะไร เขาเริ่มกรีด เริ่มเยาะ เริ่มโวยวาย
เริ่มเดินไม่หยุด ไม่มองหน้าสบตา ไม่พูดไม่อะไรซักอย่าง เราก็คิด
เป็นอะไรอะไรตอน 2 ขวบ เพราะว่าพี่สาวเขาก็พูดตอน 4 ขวบ
เราก็นึกว่าพูดช้าเหมือนพี่แต่มันไม่เหมือนกันตรงที่ว่า เขารู้ดีมาก
อารมณ์แรงมากไม่มองหน้าเราเลย อย่างพี่พลอยเขาไม่พูด แต่เขา
ก็ยังสามารถทำอะไรเรา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้ปกครองบางครอบครัวจบการศึกษาทางด้านกิจกรรมบำบัดที่มีความรู้เกี่ยวกับเด็กพิเศษ
โดยเฉพาะ แต่ไม่สามารถประเมินอาการของบุตรตนเองได้ เนื่องจากอาการของบุตรไม่ตรงกับที่เคยได้
ทราบและศึกษามา ทำให้ผู้ปกครองเกิดความสับสนในอาการที่เกิดขึ้น เริ่มหาสาเหตุของอาการโดย
เลือกการมองหาเหตุผลมารองรับอาการของบุตร

แม่ยิ้ม : จริงๆ คือเราจบด้านนี้ จบกิจกรรมบำบัด ซึ่งก็คือเป็นนักโอที
(Occupational Therapist) ที่ฝึกเด็กพิเศษ ซึ่งก็ดูน้องมาตลอด
น้องพูด น้องชน แต่เราเลี้ยงเองพร้อมกับทำงานไปด้วยรับผิดชอบ
ที่บ้าน พอถึงน้องอายุ 11 เดือน ที่เริ่มรู้ตัวเอาจริงๆ โฟกัสงาน เริ่ม

ธุรกิจใหม่ก็ลูกก็เลี้ยงดูไม่ค่อยได้ดู จากพูดได้ 5 คำ เหลือ 2 คำ
เริ่มจับมือ เริ่มเขย่ง เริ่มมาทุกอย่าง ก็คือรู้ได้เลย แต่ก็จะมีที่เขาใส่
ใจคน เขาอาจจะไม่ได้เป็นออสติกแบบที่เรียนมา เราไปทำงานก็
จะไม่เคยเห็นแบบเขา คือเขาตีคนอื่นไม่ได้ก็จะร้องไห้ ดูทีวีก็จะ
ร้องไห้ เขาเข้าใจไม่ใช่หุ่นยนต์ พ่อก็มีประวัติพูดซ้ำ เราก็ไม่มั่นใจ
ว่าเป็นอะไรกันแน่ เขาก็อาจจะเหมือนพ่อได้สุดท้ายไปตรวจดีกว่า

ผู้ปกครองที่อยู่ในวัยผู้สูงอายุ เมื่อรับรู้อาการของบุตรหลานจะเริ่มวิตกกังวล กลัวถึงอาการที่
เกิดขึ้น และเริ่มหาสาเหตุของอาการ โดยตัดสินใจโทษเวรกรรมตามหลักความเชื่อทางศาสนาหรือ
ยึดถือความเชื่อโบราณ อาทิ การนำเชื้อมาตบปาก เป็นต้น

ยายอืด : พ่อเริ่มขบกว่าพากันไปพบแพทย์ ก็ป่วยตายเริ่มพูดกันว่ามัน
แปลกๆ เลยพากันไปหาหมอให้หมอตรวจดู ก็พาไปหลายทีนะ จน
โอเคว่าใช่ ทีนี้พ่อรู้ป้าเราจะทำยังไง ไปซื้อหนังสือก็เล่มก็เหมือน
กัน (ลากเสียง) ที่เค้าเขียนในหนังสืออาการก็เหมือนหลานเราเลย
จะโทษคนรอบข้าง โทษฟ้าดิน โทษเวรกรรมอะไร สารพัดที่โทษได้
ก็โทษไปหมด แม้กระทั่งตัวเองเครียด ในบ้านก็ตีพ่อรู้ว่าเป็นก็ช่วย
เหลือกัน ต่างคนต่างโทษ

คุณน้าพี่สาวของน้องนอต พ่อและแม่แยกทางกันทำให้คุณน้าต้องดูแลน้องนอตด้วยตนเอง
และอาศัยอยู่ที่บ้านของป้า หลังจากนั้นคุณน้าตัดสินใจเรียนต่อทางด้านจิตวิทยา เพื่อดูแลและ
สามารถเข้าใจน้องนอตได้อย่างถูกต้อง ครอบครัวคุณน้าเป็นอีกครอบครัวที่มีปู่และย่ายังคงมีความ
เชื่อโบราณ ทั้งยังมีความหวังว่าหลานชายจะไม่เป็นเช่นที่แพทย์วินิจฉัยไว้ จึงแนะนำให้นำเชื้อมาตบ
ปากหลาน

ผู้วิจัย : แล้วจากศิริราชมานเจอกับคนที่ขายเสื้อผ้านานไหมคะ

คุณน้า : ไม่นานนะ มันแค่ประมาณเดือนสองเดือน ที่บ้านพ่อแม่ก็เครียด

เหมือนพ่อแม่ก็อยากจะรักษาแต่ก็มีครอบครัวอื่น แบบอย่างเช่น ปู่กับย่าเขาจะรู้สึกที่โลกนี้เขายังไม่รู้จักแบบเด็กผู้ชายแบบนี้ถ้าพูดซ้ำเอาเขียดมาตบอะไรยังนี้ มันจะกลายเป็นปัญหาของผู้ใหญ่คือปู่ย่าที่ไม่เข้าใจ แต่มันก็เป็นโชคดีที่สองเดือนนั้น แม่ก็พยายามหาหมอว่าจะไปหาที่ไหนได้บ้างที่ไม่ใช่ที่นี่

ผู้ปกครองบางครอบครัวกังวลว่าอาจจะดูแลบุตรหลานได้ไม่เต็มที่ จึงตัดสินใจให้สมาชิกในครอบครัวคนอื่นดูแลบุตรหลานแทนนับจากที่ได้รับการวินิจฉัย ดังเช่นแม่ดาวซึ่งในขณะนั้นประกอบอาชีพที่ไม่เอื้อต่อการดูแลบุตรชายด้วยตนเองจึงขอความช่วยเหลือจากพ่อและแม่ของสามี

ผู้วิจัย : คุณหมอใช้เวลาไม่นานไหมคะกว่าจะวินิจฉัยว่าน้องเป็นออทิสติก

แม่ดาว : วันนั้นเลยที่บอก ความรู้สึกตอนนั้นเสียใจและก็จะทำยังไง อะไรยังไง (เสียงสั่น) หมอก็บอกว่า คุณแม่นะที่เพชรบุรีอะไม่มีหมอฝึก ต้องไปที่ราชบุรี ไปที่ราชบุรีตอนนั้นเราทำงานโรงงานทั้งลา ทั้งหยุดมันก็จะยากมาก (เสียงสูง) ที่นี้ตอนนั้นจะมีอากั๋บยาที่ดูแลเค้าพาไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

เช่นเดียวกับพ่อพลและแม่พัชที่ประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างร้านขายกาแฟ ทำให้ไม่มีเวลาดูแลบุตรสาวด้วยตนเอง จึงให้บุตรสาวอยู่ในความดูแลของยายและป้าที่ต่างจังหวัด

แม่พัช : ช่วงแรกเราไม่ได้รู้สึกว่าต้องทำอะไรกับน้อง กังวลไหมกังวล แต่ว่าป้าเค้าบอกว่า คือน้องทำอะไรไม่ได้ เดินไม่ได้ มันไม่เต็มทีอะไรเราก็เลยรอไปก่อน

ความกลัวที่เกิดขึ้นอันเนื่องมาจากบริบทของพื้นฐานครอบครัวนั้น เกิดจากการไม่มีพื้นฐานทางความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษหรือเด็กออทิสติก ทำให้ผู้ปกครองเกิดอารมณ์กลัวและวิตกกังวลถึงอาการที่เปลี่ยนแปลงและแตกต่างจากเด็กปกติอื่น ผู้ปกครองบาง

ครอบครัวมีความรู้เกี่ยวกับเด็กพิเศษโดยเฉพาะ แต่กลับไม่สามารถประเมินอาการของบุตรตนเองได้ เนื่องจากอาการของบุตรไม่ตรงกับที่เคยได้ศึกษามา ทางด้านผู้ปกครองที่อยู่ในวัยผู้สูงอายุ เมื่อรับรู้ อาการของบุตรหลานตัดสินใจโทษเวรกรรมตามหลักความเชื่อของศาสนาหรือความเชื่อโบราณ ผู้ปกครองบางครอบครัวกังวลว่าอาจดูแลบุตรหลานได้ไม่เต็มที่ ทำให้ตัดสินใจให้สมาชิกในครอบครัว คนอื่นดูแลบุตรหลานแทนตนเอง

อารมณ์รังเกียจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์รังเกียจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ปรากฏ คำว่า “รับไม่ได้” “ไม่ยอมรับ” “อาย” “รู้สึกแยะ” เป็นต้น โดยผู้ปกครองเกิดอารมณ์รังเกียจ หมายถึง การไม่สามารถยอมรับได้ถึงผลการวินิจฉัยของแพทย์หรือต่อคำแนะนำของบุคคลอื่น อีกทั้งผู้ปกครอง รู้สึกเสียใจ ไม่สามารถทำใจยอมรับได้ในทันทีว่าบุตรหลานที่เกิดมาไม่เป็นไปตามที่ปรารถนา

เนื่องจากอาชีพและสายงานอยู่ในวงการแพทย์และการศึกษาพิเศษ ทำให้ความรู้พื้นฐานของ ผู้ปกครองมีมากกว่าครอบครัวอื่น ผู้ปกครองทราบถึงอาการที่กำลังจะเกิดขึ้น ความรุนแรงที่กำลัง ตามมาจากอาการของออทิสติก เมื่อผู้ปกครองมีความรู้มากทำให้อยิ่งเสียใจมาก และไม่สามารถยอมรับ ได้

แม่ยิ้ม : เมืองนอกเขาเชื่อว่าเป็นตั้งแต่เกิด แต่โปกแต้ก็เป็นแต่สมองเขาอยู่อีก

กลุ่มหนึ่ง คือสมองเขาปกติมาก่อนแล้วดาวน์ลง มีบางเทคนิคที่ เป็นของเมืองนอก ที่มีตรงกับลูกเรา เราก็เลยรู้เลยฉันซ็อกมากกว่า แม่คนอื่น เราเซ่คมาตลอดเราต้องรู้ดี ลูกศิษย์ที่เป็นออทิสติกเราก็ ศึกษาามาหมดแล้ว วันนี้ลูกเราเป็นก็ซิมเคร้าเลย มันรู้้อยู่แล้วแต่ไม่มีทางรับได้ เราเข้าใจเขาพ่อแม่คนที่ลูกเป็นขาด เราอยู่ในวงการ เราต้องช่วยเขาอย่างไร หรือเรารู้ว่าจะทำอย่างไร แต่มันรับไม่ได้มัน เป็นคนแรก โดยพื้นฐานแม่ก็เป็นคนเพอร์เฟค เกิร์ล เด็กบ้านนอก ตั้งใจเรียนทุกอย่างเพอร์เฟค เรามีแบบแผน แล้วเราก็ทำได้ตาม แผน แล้วลูกคนนี้เราตามสูตรเลย แล้วหมอบอกว่าเป็นมันก็ซ็อก

เมื่อผู้ปกครองที่มีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกเป็นอย่างดีกลับต้องมาประสบปัญหาเช่นเดียวกับสิ่งที่ตนเองได้ศึกษามา ทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถยอมรับได้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบกับอารมณ์ของความเสียใจ ซึมเศร้ากับสิ่งที่ได้รับรู้ว่าบุตรหลานไม่เป็นอย่างที่หวังไว้

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น ร่วมกับกิริยาท่าทางที่เกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้นระหว่างการให้สัมภาษณ์

หลังจากที่ผู้ปกครองไม่สามารถยอมรับได้ถึงผลการวินิจฉัยของแพทย์ ผู้ปกครองจะเริ่มเสียใจ ซึมเศร้า เป็นทุกข์ ผู้ปกครองบางครอบครัวกล่าวว่าไม่สามารถมีความสุขได้อีกในชีวิตที่เหลืออยู่ของตนเอง เนื่องจากความสุขคือการที่บุตรชายหายขาด

แม่ยิ้ม : ก็สามารถพูดได้เลยว่านั่นคือความทุกข์ที่สุด จนที่สามารถพูดได้เลยว่าไปดูคอนเสิร์ตหรือรวยก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด เหมือนทุกข์จนไม่มีความสุขที่สุด เพราะความสุขที่สุดคืออยากให้ลูกหาย ถึงรวยร้อยล้านก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ครอบครัวของแม่ศรีไม่สามารถยอมรับได้เมื่อได้รับรู้ถึงสิ่งที่บุตรชายกำลังเผชิญอยู่ ทำให้ครอบครัวต้องประสบกับปัญหาอื่นตามมา อาทิ ปัญหาครอบครัวหย่าร้างหรือแยกทางกัน เป็นต้น

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้น้องเรียนร่วมหรือห้องคู่ขนานคะ

แม่ศรี : เรียนปกติ คิดเองนะเพราะเราต้องมองลูกว่าลูกเราขาดตรงไหน ถ้าขาดตรงนั้นอะไรดีนะ อย่างที่คิดแล้วบอกต่อได้ดีคือ เด็กออทิสติกเขาจะมีกระตุ้นตัวเอง เขย่งเท้า สะบัดมือ พิเพรชหนักมาก พ่อเห็นน้ำตาร่วง พ่อเห็นต้องเดินหนี เพราะเราจับไม่ได้ ทำไม่ลูกเราต้องเป็นอย่างนี้

ผู้ปกครองบางครอบครัวประสบปัญหาที่เกิดจากคู่สมรสหรือจากสมาชิกในครอบครัว ดังเช่น
แม่ต่ายที่ต้องสูญเสียสามีอย่างกะทันหันจากอุบัติเหตุ ทำให้โศกเศร้าอาลัยถึงการจากไปของบุคคลอัน
เป็นที่รัก ขาดกำลังใจในการดูแลบุตรที่เป็นออทิสติก

แม่ต่าย : เครียดเวลาสอนน้อง และน้องไม่ทำตาม แต่ตอนแรกยอมรับว่า
กังวล แต่ตอนนี้ไม่ยอกคิดแล้วเพราะแฟนเพิ่งเสียไป มันก็เลย
เหมือนว่าเครียดหนัก ตอนแรกมีแฟนอยู่ใช่ไหม (เสียงสั่นและ
ร้องไห้) เค้ายังเป็นกำลังใจให้ ช่วยกันคิด (หยุดร้องไห้) ตอนนี้คุณ
ยายก็มาช่วยเลี้ยง ...ความรู้สึกก็คือ ขาดพ่อ (เสียงสั่นมาก) ปกติมี
พ่อ พ่อเค้าจะพาไปออกไปข้างนอก (น้ำตาไหล) แต่นี้ไม่ค่อยได้พา
ไปไหน (ร้องไห้สะอื้น) เราก็กินไปได้ที่มันใกล้ๆ เค้าจะชอบไป
เล่นสไลเดอร์ ตอนนี้เราต้องดูแลคนเดียว

ผู้ปกครองโทษตนเองว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้บุตรหลานต้องเป็นออทิสติก โดยเกิดจาก
พฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องของตนเอง เป็นทุกข์ที่ทำให้บุตรหลานต้องตกอยู่ในภาวะดังกล่าว

ยายวรรณ : เราก็มานั่งคิด หลานเป็นเพราะอะไร เพราะการเลี้ยงดูหรือ
ตอนนั้นเรายังไม่รู้อะไร หรือเป็นเพราะเราเลี้ยงลูกไม่ดี หรือเราคุย
กับเค้าเกินไปหรือเปล่า เข้มงวดเกินไปไหม เราก็คิดแค่นั้น ตอนนั้น
เค้าอยู่กับยายเพราะแม่เค้าอยู่บ้านที่อ่อนนุช วันนั้นแม่เค้ายัง
ทำงานอยู่เลย เค้าอยู่กับยายตั้งแต่ 4-5 เดือนแล้ว ตอนนั้นเราก็คิด
จะทำยังไงดีนะ ตอนนั้นยังไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีเน็ต ไม่มีอะไรเลย
ตอนนั้น ก็เลยทำยังไง เราจะค้นคว้าอย่างไร ตอนนั้นเครียดมาก
เลย ทำยังไง เราเลี้ยงผิดวิธีหรือเด็กถึงได้เป็น อยากหาสาเหตุใจ ใจ
โรคนี้อันเป็นเพราะอะไร เรายังไม่รู้อะไรเท่าไร หมอไม่ได้บอกอะไร

เด็กออทิสติกบางคนเป็นบุตรนอกสมรส ทำให้ผู้ปกครองเป็นทุกข์ด้วยตระหนักถึงปัญหาที่กำลังตามมาภายหลัง อีกทั้งเด็กออทิสติกบางคนเกิดจากมารดาที่อยู่ในวัยเรียน ทำให้ไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้ และเมื่อบุตรได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกทำให้ผู้ปกครองเป็นทุกข์และโศกเศร้ากับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันคาดคิด

แม่ใหม่ : มันเป็นความผิดของแม่หมดเลย แม่ก็คิดว่าแม่ชอบผู้ชาย แม่อยากขายของ สนุกกับการที่ทำให้คนอื่นกินแล้วเรามีความสุข แต่เราลืมนึกไปว่าลูกเราก็ต้องการเรา ทุกวันนี้ก็ยังโทษตัวเอง พฤติกรรมที่ลูกเป็นถ้าเรารู้ตั้งแต่ที่แรกถ้าแม่ไม่ทำแบบนี้ ลูกก็อาจเป็นไม่มากขนาดนี้ แม่ก็ปล่อยไว้จนเกือบ 2 ขวบ มันทิ้งไว้นานเกินด้วยว่าเราเข้าใจผิด

อารมณ์เสียใจเกิดขึ้นหลังจากที่ผู้ปกครองไม่สามารถยอมรับได้ถึงผลการวินิจฉัยของแพทย์ ผู้ปกครองจะเริ่มเสียใจ ซึมเศร้า เป็นทุกข์ ทำให้ครอบครัวต้องประสบกับปัญหาอื่นตามมา ผู้ปกครองบางครอบครัวประสบปัญหาที่เกิดจากคู่สมรสหรือจากสมาชิกในครอบครัวเสียชีวิต ไม่มีกำลังใจในการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก เด็กออทิสติกบางคนเป็นบุตรนอกสมรสที่เกิดจากความไม่ตั้งใจ ทำให้ผู้ปกครองเป็นทุกข์ด้วยตระหนักถึงปัญหาที่จะตามมาภายหลัง และเด็กออทิสติกบางคนเกิดมาจากแม่ที่อยู่ในวัยเรียน ทำให้ไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรได้ อีกทั้งผู้ปกครองโทษตนเองว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้บุตรหลานต้องเป็นออทิสติก โดยเกิดจากพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องของตนเอง

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า “ยอมรับ” “ไม่ปิดบัง” เป็นต้น

ผู้เป็นบิดาสามารถยอมรับในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ก่อนมารดา โดยบิดาจะเป็นฝ่ายปลอบประโลม ส่งเสริมและให้กำลังใจครอบครัว สามารถตั้งสติและเข้มแข็งได้รวดเร็วกว่าบุคคลอื่นในครอบครัว

แม่สอง : พ่อไม่เครียด พ่อก็จะถามว่าร้องไห้ทำไม เครียดทำไม ลูกเราเป็น
แค่นี้เองคนอื่นจะต้องมานั่งเซ็ดซีเซ็ดเยียว ใส่รถขึ้นไปไหนก็ไม่ได้
ของเรายังเดินเล่นจะตาย ควรฝึกสติเดี๋ยวก็หาย พ่อพ่อเขาพูดแบบนี้
แม่อีกค่อยๆดีขึ้น ความเครียดลดลง 100 เหลือสัก 50 คือไม่กดดัน

เช่นเดียวกับพ่อพิจิตรพ่อเลี้ยงเดี่ยวที่ดูแลบุตร 2 คนด้วยตนเอง หมู่บ้านที่พ่อพิจิตรอาศัยอยู่มี
กิจกรรมและโครงการที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับออสติก เนื่องจากจากการเพิ่มจำนวนขึ้นของเด็ก
ที่เป็นออสติกในหมู่บ้าน ทำให้พ่อพิจิตรไม่รู้สึกรังเกียจหรือรับไม่ได้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับบุตร

พ่อพิจิตร : จริงๆก็ไม่ได้รู้สึกอะไรมาก เพราะเค้าไม่ได้เป็นเยอะ เหมือนที่
ออกไปแบบไอ้นี้ เหมือนเค้าปกติอะ คือจริงๆใครก็ไม่รู้ว่าเป็น คือ
เค้าไม่ได้เป็นหนักถึงขนาดเรา แบบอึ้ง แบบเดินทางไหนก็รู้ แต่
เค้าปกติ แม่เค้าช่วงแรกก็กังวล แต่คือเค้าก็จะแบบว่ายังง้อะ พูด
คนเดียวขึงขึงๆ ตามประสาของเค้าไรประมาณนั้น ก็ไม่ได้รู้สึกกังวล
อะไรเรายอมรับได้เค้าเป็นกันเยอะแยะ

อารมณ์เชื่อใจ ที่เกิดจากผู้ปกครองสามารถทำจิตใจให้ยอมรับต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้นั้น
ต้องอาศัยความเข้มแข็งในอารมณ์ของบิดาที่มีมากกว่ามารดา โดยบิดาจะเป็นฝ่ายปลอบประโลม
ส่งเสริมและให้กำลังใจครอบครัว สามารถตั้งสติและเข้มแข็งได้รวดเร็วกว่าบุคคลอื่นในครอบครัว

อารมณ์ดีใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์ดีใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ปรากฏคำว่า “ดีใจ” “โชคดี” “รู้สึกดี”
“ความสุข” “สงบ” “ผ่อนคลาย” เป็นต้น และผู้วิจัยพิจารณาจากกิริยา สีหน้ายิ้มแย้ม หัวเราะ ที่
แสดงออกมาระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออสติกร่วมด้วย

ผู้ปกครองที่มีคู่สมรสหรือสมาชิกในครอบครัวมีพื้นฐานอารมณ์ไปในทิศทางบวก จะช่วยส่งเสริมให้บุคคลในครอบครัวมีความสุขได้ง่ายขึ้น ผ่อนคลายและไม่รู้สึกกดดันในการเลี้ยงดูบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

แม่ยิ้ม : สามีเขาคิดบวก เพราะพี่เป็นคนระเบียบเราคบกันไม่นานก็มีลูก
พอเราอยู่กับเขาคือคนที่มีความสุข เราควรเลียนแบบคนที่มีความสุข
ความสุขเราอยู่กับคนบวก เราก็คิดแบบเขาก็จบ เราจะมาคิดแบบ
เราทำไม

สามีของแม่ดาวเชื่อมั่นและไว้วางใจให้แม่ดาวเป็นผู้ดูแลและตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการรักษาบุตรชายที่เป็นออทิสติก ทำให้แม่ดาวรู้สึกไม่รู้สึกกดดัน สบายใจ และสงบขึ้น โดยผู้เป็นสามีรับผิดชอบทางด้านค่าใช้จ่ายของครอบครัว

แม่ดาว : รู้สึกดีมากอะค่ะที่ตัดสินใจแบบนี้ พ่อเค้าก็ทำงานเป็นหลักอยู่
ตอนนี้เค้าไม่กดดันแม่ปล่อยให้แม่ดูแลน้อง แต่ก็ไม่ต้องเครียดกับ
งานที่ทำงานอีก แต่แม่ก็ขายเสื้อผ้า ขายอะไรที่แบบไม่ต้องใช้เวลา
ที่ต้องอยู่กับงานเยอะ เราต้องอยู่กับลูกด้วย หลักๆเลยเราต้องเป็น
คนฝึกลูกอยู่ในบ้านดูแลลูกด้วยตัวเองทั้งหมดเลย

ผู้ปกครองสัมผัสได้ถึงความสงบและผ่อนคลายขึ้นเมื่อบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะสามีที่สามารถเป็นหลักในการหารายได้มาจุนเจือครอบครัว หรือการไม่กดดันและเสริมสร้างกำลังใจซึ่งกันและกันในการส่งเสริมเลี้ยงดูบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

พื้นฐานครอบครัวที่มีผู้ปกครองคิดบวกหรือมีจิตใจที่เข้มแข็งจะส่งผลให้ครอบครัวมีความผ่อนคลาย ไม่กดดันในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการของบุตรหลาน มารดาจะมีส่วนสำคัญในการดูแล ทำให้มีสภาวะอารมณ์กลัวที่แสดงออกได้ชัดเจน อีกทั้งในสังคมไทยมีความเชื่อทางศาสนา ทำให้ผู้ปกครองโทษพฤติกรรมที่ตนเองหรือครอบครัวได้ทำไว้ ผู้ปกครองบางครอบครัวเลือกโทษกันเอง โทษคู่สมรสที่มีอาการผิดปกติบางอย่าง พยายามหาสาเหตุที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานของตนเอง

ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอก

ครอบครัวของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกส่วนใหญ่เป็นครอบครัวที่สามารถดูแลบุตรหลานเองได้ อีกทั้งได้รับการสนับสนุนค่าใช้จ่ายทางการแพทย์ และทางด้านการศึกษาจากรัฐบาล อีกทั้งได้รับความร่วมมือที่ดีจากบุคคลในครอบครัว โรงเรียน โรงพยาบาล และจากผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกครอบครัวอื่น ผู้วิจัยพบว่าผู้ปกครองมีการพบปะพูดคุย แลกเปลี่ยนสารสนเทศ แบ่งปันแก้กันผ่านทางเครือข่ายสังคมออนไลน์ มีการรวมตัวกันตั้งกลุ่มไลน์เพื่อสนทนาหรือแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ ช่องทางการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเพจที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก อาทิ กลุ่มศักยภาพพลังบวกออทิสซึม Positive Potential of Autism กลุ่มนิทานสร้างได้ เพื่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ครอบครัวเหล่านี้อาจมีปัญหากับญาติ เพื่อนพ้อง เพื่อนบ้านและบุคคลอื่นในสังคม เช่น ที่ทำงาน พื้นที่สาธารณะ บ้านใกล้เคียงในหมู่บ้านเดียวกัน เนื่องจากบุตรหลานที่เป็นออทิสติกไม่สามารถควบคุมการกระทำของตนเองได้ เช่น พูดหรือร้องไห้เสียงดัง ตะโกน วิ่งไปจับแขนหรือแย่งของจากคนอื่น ก่อให้เกิดปัญหาในการเข้าสังคม ผู้ปกครองบางครอบครัวจึงตัดสินใจหลีกเลี่ยงการเข้าสังคม ผู้ปกครองเกิดอารมณ์ต่างๆ ในความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอก ได้แก่ มีความหวัง เสียใจ และกลัว รายละเอียดดังนี้

อารมณ์มีความหวัง

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเกิดความหวังเมื่อได้รวมกลุ่มและแลกเปลี่ยนสารสนเทศระหว่างกันกับผู้ปกครองที่มีบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเหมือนกัน ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์มีความหวังที่ได้ระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองโดยการจับกลุ่มคำที่ปรากฏคำว่า “มีความหวัง” “คาดหวัง” “ดีเยี่ยม” “มีโอกาส” “มีทางรักษา” “หนทาง” เป็นต้น

ยายวรรณ : พฤติกรรมน้องเปลี่ยนเรื่อยๆ อันนี้เราก็จะอาศัยคุยกับ

ผู้ปกครองด้วยกันที่ราชานุกูล ซึ่งอันนี้แหละเป็นหลักของน้อง
 พร้อม คุณยายได้รู้จักผู้ปกครองที่เป็นเด็กพิเศษเนี่ยเยอะ ก็เด็ก
 ออทิสติกก็มีหลากหลาย และเราก็ได้เห็นพฤติกรรมเด็กออทิสติกที่
 โต เพราะเค้ามีถึง ม.6 เราก็ได้ไปเรียนรู้จากตรงนี้และได้คุยกับ
 ผู้ปกครอง แม่ของไอ้เจ้านี่อาการเป็นยังไง แม่ของคนนี้ก็เล่าอาการ
 เป็นไง เพราะเด็กทุกคนไม่เหมือนกันเลย (เน้นเสียง) เราก็ได้จาก
 ตรงนี้ ก็เก็บๆมา เวลาที่น้องเป็นเราก็อ้อเหมือนไอ้คนนี่ เรียนรู้จาก
 ลิงรอบข้าง เราไม่ได้เรียนรู้จากไอ้ลิงเท่าไร เรียนใหม่เรียนแต่ไม่
 มาก ส่วนใหญ่ได้ประสบการณ์จากรอบตัวมากกว่า และ
 โรงพยาบาลก็จัดอบรมผู้ปกครองด้วย เค้าก็จะเอาผู้ปกครองมา
 แลกเปลี่ยนกัน บรรยายว่าเป็นยังไง มีอะไรบ้าง มีอาการอย่างไร ก็
 ให้ผู้ปกครองมาแชร์กัน และก็จะมาเล่าประสบการณ์ ฉันทึบเนี่ยนะ
 ประสบความสำเร็จ สามารถทำให้ลูกฉันดาวไขได้ ผัดข้าวได้ หรือ
 สามารถทำอะไรได้ในชีวิตประจำวัน คุณแม่ภูมิใจมาก คุณแม่บาง
 คนพูดไปน้ำตาก็ไหลไป เสริมสร้างกำลังใจและประสบการณ์จาก
 ตรงนี้มา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกัน จะเป็นไปได้ด้วยอารมณ์
 และความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ เอื้อเฟื้อและต้องการมอบสารสนเทศหรือสิ่งดีๆให้แก่กัน อีกทั้งทำให้เห็น
 ถึงตัวอย่างและประสบการณ์ในการดูแลเด็กออทิสติกจากครอบครัวอื่น ผู้ปกครองเริ่มเห็นแนวทาง
 วิธีการเลี้ยงดูให้บุตรหลานมีความใกล้เคียงกับเด็กปกติมากที่สุดจากความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวนี้

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า
 “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “ครุ่นคิด” เป็นต้น ร่วมกับกิริยาท่าทางที่เกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้น
 ระหว่างการให้สัมภาษณ์

เมื่อผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างครอบครัวหรือบุคคลในสังคมภายนอก ทำให้ผู้ปกครองรำพึงรำพัน ครุ่นคิด หรือเสียใจที่จำเป็นต้องตัดขาดจากสังคมส่วนตัวของตนเอง

เมื่อทราบว่าบุตรหลานเป็นออทิสติก ผู้ปกครองต้องทุ่มเททั้งร่างกาย จิตใจและเวลาเพื่อดูแล และเสริมสร้างให้บุตรหลานเป็นปกติให้ได้มากที่สุด ทำให้ผู้ปกครองครุ่นคิดและเสียใจถึงสิ่งที่ตนเองต้องสละความเป็นส่วนตัว ละทิ้งเรื่องราวส่วนตัว ขาดเพื่อนและสังคม ผู้ปกครองจึงรู้สึกต้องการที่จะเติมเต็มสิ่งเหล่านี้

*ยายอีด : ขาดสิ เพราะเราทั้งหมด เราเหมือนไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีเพื่อนฝูง
สังคมของเราที่เคยมีเพราะว่าเราไม่มีเวลาไปจุดนี้ ถึงใครชวนทำ
อะไรเราก็ปฏิเสธ เพราะเราคิดว่ามาอยู่ตรงนี้คุ้มค่ากว่า ตัด
ความสุขตรงนี้มาให้หลาน*

ช่วงเวลาที่ไปพบแพทย์ คือช่วงเวลาที่ผู้ปกครองมีโอกาสได้พบปะพูดคุยหรือทำความรู้จักกัน แต่มีผู้ปกครองบางคนไม่สามารถยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานได้ ทำให้ไม่ต้องการปฏิสัมพันธ์ และไม่พร้อมเปิดใจในการเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ผู้ปกครองที่ยอมรับและพร้อมจะเปิดใจจะครุ่นคิดถึงอนาคตของเด็กออทิสติกที่อยู่ในความดูแลของผู้ปกครองคนนั้นแทน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แม่สอง : เวลาเราไปหาหมอที่นั่นคือชนหน้ากันเลย เห็นหน้ายิ้มให้กันแหละ

*หมอยังไม่เปิดกว้างเลย เหมือนเข่าว่าบางคนยิ้มยิ้มตอบ แต่บางคน
ยิ้มแล้วคือไม่ยิ้มตอบ เพราะเหมือนยังไม่ยอมเปิดกว้าง คุณต้องพา
ลูกคุณมาสู่ข้างนอก เพราะถ้าคุณตายไปลูกคุณจะทำยังไง*

ผู้ปกครองที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมและอาจเป็นอันตรายต่อบุตรหลาน ด้วยเกรงว่าจะถูกล่อลวงให้ไปทำผิดหรือลุ่มหลงในสิ่งที่ไม่ดีและไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้ปกครองอย่างย่าหมียังคงครุ่นคิดถึงวิธีการที่จะผลักดันให้หลานเข้าสังคมที่ดี จึงตัดสินใจพาหลานชายออกไปแสวงหาเพื่อนและสังคมภายนอกที่มีบริบทหรือสถานการณ์เดียวกัน

ย่าหมี : แต่ถ้าถามอุปสรรคจริงๆคงเป็นเรื่องที่โลโก้ไม่ได้เข้าสังคม ย่าอยู่บ้านเอื้ออาทรนะ ย่าไม่ชอบสังคม โโก้จะไม่ลงไปเล่น ก็ไม่ได้บังคับนะ โโก้ไม่ลงเอง (เน้นเสียง) ซ้อมของก็จะรีบขึ้นมา หลานก็ไม่มีสังคม ก็เลยเปลี่ยนวิธีไปเข้าค่าย ไปหาสังคมข้างนอกเอา ถ้ามันไม่ได้เลย ลักที่มันก็จะไม่มีเลยไง สื่อสารเดี๋ยวนี้ก็ลำบาก แต่ไปเข้าค่ายเค้ามีให้เราทุกอย่างทั้งผู้ใหญ่และก็เด็ก โโก้เค้าก็จะได้คุยกับครูด้วย ย่าว่ามันคืออุปสรรคเพราะคนเราต้องมีสังคม เราต้องมีสังคม เราต้องรู้จักกัน เมื่อเรามีสังคมเราก็จะแก้ไขปัญหาได้ คือชีวิตอนาคตก็หวังเค้าเรื่องนี้ จะไม่ทันคน จะมีปัญหาในการอยู่ในสังคมนี้แหละ

ผู้ปกครองดูแลและเสริมสร้างให้บุตรหลานเป็นปกติให้ได้มากที่สุด ทำให้ต้องขาดเพื่อนและสังคม ทางด้านการปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกันนั้นเป็นการรวมกลุ่มกันเพื่อแลกเปลี่ยนสารสนเทศแบบเห็นอกเห็นใจกัน อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองจำนวนไม่น้อยที่ยังไม่สามารถยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานได้ อีกทั้งไม่ต้องการปฏิสัมพันธ์และยังไม่พร้อมเปิดใจในการเรียนรู้ ส่วนผู้ปกครองที่พักอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสมตัดสินใจออกไปหาสังคมภายนอกที่มีบริบทหรือสถานการณ์เดียวกัน

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวของผู้ปกครองที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอก โดยได้จากการจับกลุ่มคำจากการสัมภาษณ์ ในระหว่างการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองด้วยกลัวและกังวลว่าบุตรหลานที่เป็นออทิสติกไม่สามารถทำกิจกรรมหรือใช้ชีวิตอยู่ในสังคมได้ ถ้าในอนาคตต้องขาดตนเองไป อีกทั้งกลัวว่าผู้คนในสังคมไม่เปิดใจยอมรับความแตกต่างของบุตรหลาน

แม่ใหม่ : เวลาเราหลับตาลง มองเห็นคนอื่นเค้าเอาลูกไปเที่ยว เดินเล่น เรา ก็อยากให้ลูกเป็นแบบนั้น ลูกเราไม่ได้เป็นแบบนั้น บางทีเราก็อพา เค้าไปเล่นตามห้างที่มีสนามลูกบอล บางทีเค้าเล่นๆแล้วไปชนคนอื่นอะ เพราะลูกเราตัวอ้วนอะคะ แล้วไปชนเค้าอะเราก็ก้าวเค้าจะ ว่า ตอนนี้ก็กังวลเค้าจะอยู่ยังไงนะถ้าเราบุบปับเราเป็นอะไรไป แล้วเราจะยังไป จะไปฝากใครได้ เพราะเราสื่อสารกับลูกเราได้ คนอื่นเค้าจะรู้หรือ เค้าจะสื่อสารกับลูกเราได้ไหม คือคิดมาก คิดเยอะ ค่ะว่าจะเอาลูกเราไปไว้ไหน “ไม่อยากตาย กลัวตัวเองตาย” กลัว ตายก่อนลูก (เสียงลั่น) แม่จะสวดขอทุกครั้งว่าไม่ต้องให้หายขาดก็ได้ แค่อขอให้ลูกสามารถอยู่ด้วยตัวเองได้ สังคมยอมรับให้ได้ แม่ขอ แค่นี้ คนอื่นขอให้รวย (ร้องไห้) แม่ขอให้ลูกอยู่ได้ ถ้าลูกอยู่ได้ ช่วยเหลือตัวเองได้ ก็เหมือนแม่รวยสิ้นฟ้าแล้ว

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกกลัวการพาบุตรหลานออกไปปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคม กลัวสังคมภายนอกอาจไม่เข้าใจในอาการของบุตรหลาน กลัวผู้คนแสดงท่าทีรังเกียจหรือไม่ยอมรับ อีกทั้งกลัวว่าจะเป็นการตอกย้ำถึงความแตกต่างของครอบครัวตนเองกับครอบครัวของเด็กปกติอื่น

ความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอกกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกนั้น สามารถสรุปได้ว่าเป็นสภาวะอารมณ์ของความหวาดกลัวที่เกิดจากการคาดคะเนถึงความคิดของผู้คนในสังคม ที่อาจแสดงท่าทีรังเกียจบุตรหลาน และไม่ยอมรับหรือพยายามทำความเข้าใจถึงความแตกต่างนี้ อีกทั้งผู้ปกครองที่ดูแลบุตรหลานด้วยตนเองมักคิดรำพึงรำพันถึงสถานการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ทำให้ขาดเพื่อนและสังคม การปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก เหมือนกันนั้นเป็นการรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนสารสนเทศด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อกัน ทางด้านผู้ปกครองที่มีที่พักอาศัยในสังคมที่ไม่พึงปรารถนาจะแสวงหาสังคมใหม่ที่ดีและเหมาะสมให้กับตนเองและบุตรหลาน

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียน

เนื่องจากแหล่งสารสนเทศที่แต่ละครอบครัวให้ความเชื่อมั่นในสารสนเทศที่จะได้รับ คือ ครู และบุคลากรทางการแพทย์ โดยเฉพาะแพทย์ที่พาบุตรหลานไปรับการรักษาโดยตรง ทุกครอบครัวจะได้รับสารสนเทศและนำไปแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ เช่น การเลี้ยงดู อากาการและการรักษาเบื้องต้น พัฒนาการและทักษะที่จำเป็น มีการแนะนำแหล่งสารสนเทศเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์ เช่น โรงพยาบาลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะทาง โรงเรียน ศูนย์หรือมูลนิธิที่รองรับการพัฒนาทักษะที่จำเป็นให้แก่บุตรหลาน บางครอบครัวประสบปัญหาทางด้านการขอรับสารสนเทศเพิ่มเติมจากบุคลากรทางการแพทย์ เนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงบุคลากรเหล่านี้ได้ทุกครั้งที่เกิดคำถามและข้อสงสัย และไม่สามารถสื่อสารถึงสิ่งที่ต้องการจะทราบได้ชัดเจน ทำให้ไม่ได้รับสารสนเทศที่ตรงกับความต้องการ แต่ทางด้านครูที่โรงเรียนนั้น ผู้ปกครองจะให้ความไว้วางใจและเชื่อมั่นในสารสนเทศที่ได้จากครู โดยความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียนนั้นมีอารมณ์เกิดขึ้น ได้แก่ เชื่อใจและมีความหวัง รายละเอียดดังนี้

อารมณ์เชื่อใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เชื่อใจที่ได้จากบริบทของความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียน โดยการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ซึ่งปรากฏคำว่า “ยอมรับ” “เชื่อมั่น” “ไม่รู้สึกละไร” “ไม่เสียใจ” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองเริ่มสังเกตเห็นอาการของบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองต้องขอรับความช่วยเหลือจากบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียน ผู้ปกครองที่เชื่อมั่นในคำวินิจฉัยของแพทย์จะยอมรับในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน และพยายามปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับจากบุคลากรทางการแพทย์ โดยให้ความเชื่อมั่นในสารสนเทศที่ได้รับ

แม่นุ่น : ก็ไม่รู้สึกละไรมาก ยอมรับและก็พาไปหาหมอปกติ ไม่

เครียดไม่ได้อะไร ก็รู้ว่าเป็นยังไง เพราะหมออธิบายทุกอย่างตอนที่บอกว่าไปแล้ว แต่ก็ลำบากเวลาต้องไปรับยา เพราะต้องใช้มอเตอร์ไซด์ไป เวลาอยากได้อะไรเราจะไม่รู้

ไม่รู้เรื่องอะไร อยากเข้าห้องน้ำยังงี้ก็ไม่รู้ กลับมาเราก็
 สอนตามที่หมอเค้าบอกก็ดีขึ้น เริ่มพูดเป็นบางคน แต่ว่า
 ยังไม่ค่อยจะเล่นกับเด็กคนอื่น เริ่มรู้จักเล่นขายของ เล่น
 อะไรอย่างนี้เอง แต่ก็เล่นคนเดียวอยู่

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ปกครองได้รับคำแนะนำจากแพทย์จะนำคำแนะนำมาแบ่งปันหรือขอ
 คำปรึกษาจากครูประจำชั้นที่ดูแลบุตรหลานเพิ่มเติมอีกครั้ง เนื่องจากครูมีความใกล้ชิดกับบุตรหลาน
 ของตนเองมากกว่าแพทย์ที่ไม่ได้ดูแลหรือพบเจอบุตรหลานเป็นประจำ อย่างไรก็ตาม เมื่อสารสนเทศ
 ที่ได้จากบุคลากรทางการแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเลือกเชื่อถือ
 สารสนเทศที่ได้จากครูแทน

แม่สอง: แม่เอาหมอมานำแนะนำครู แม่ก็ให้ความเชื่อถือคุณครู เพราะว่าครู
 เขาโอเคกับลูกเรา เพราะเขารู้พฤติกรรมลูกเราเป็นแบบไหนยังงี้
 ครูใกล้ชิดลูกเราหมोजเจอเดือนละครั้ง ครั้งละครึ่งชั่วโมง แม่บางที
 ในกรณีนานๆเจอกัน แต่เขาก็ฝึกน้องมาหลายปีแล้วหมอคนนี้
 ... ส่วนมากเวลาหาหมอ หมอจะต้องขอข้อมูลจากโรงเรียน แม่ก็
 จะบอกคุณครูที่นี้ว่าขอให้เขียนให้ละเอียดเลย ทุกวันว่าน้องเป็น
 อย่งไร ทุกเย็นแม่ก็จะมาเปิดอ่านของลูก ถ้าน้องเป็นยังงี้แม่ก็จะ
 บอกครู ขอให้เค้าช่วยปรับตรงนี้ให้หน่อย แม่จะมาคอยคุย คอย
 บอก แต่บางครั้งสิ่งที่หมอพูดกับสิ่งที่ครูพูดมันต่างกัน คืออย่าง
 หมอจะแนะนำให้ลองกินยา แต่แม่จะพยายามให้ลูกกินยาให้น้อย
 ที่สุด ไม่อยากให้อยู่ได้ด้วยยา ถ้าวินิ่งแม่ไม่อยู่ กินยามากๆ ขาด
 ยาแล้วลูกจะอยู่ได้ไหม เวลาหมอจ่ายยามาแม่ก็จะเอามาให้ครูดู
 ครูบอกแม่ตัวนี้หยุดนะเราช่วยกัน

หลังจากผู้ปกครองส่งบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าศึกษาในโรงเรียนที่รองรับการเสริมสร้าง
 พัฒนาการที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจครูที่โรงเรียน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ดูแลบุตรหลานของตนเองโดยตรง ผู้ปกครองจะประเมินสารสนเทศที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศอื่นและนำมาขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากครูที่ไว้วางใจในท้ายที่สุด

แม่แอน : โรงเรียนเค้ารู้ เวลาไปหาหมอเค้าจะมีใบมาให้ครู เด็กเป็นยังไงบ้าง ต้องชนแบบไหน มันมีใบประเมิน ประมาณ 4 หน้า ที่ต้องให้ครูเขียนทุกเดือน เพื่อจะต้องนำไปตอนพบหมอ แล้วที่ห้องจะมีประมาณ 4 คน คือ ไปหาหมอ 1 คน อีก 3 คน ไม่ยอมรับ ซึ่งครูเค้าบอกเจอมาทุกปี เพราะเค้าเป็นครูมา 12 ปี เค้ารู้ว่าชนธรรมดา กับออทิสติกมันไม่เหมือนกัน ครูเค้ามีประสบการณ์พอสมควร เค้าก็เอาผลจากที่หมอให้มา มาใช้กับเด็กคนอื่นด้วย เค้าจะแนะนำและขอคำแนะนำกับเราว่าจะให้ครูทำอย่างไรกับลูก ต้องดูแลมากกว่าปกติไหมหรืออะไรประมาณนี้ ผลที่ได้จากหมอดังกล่าวมาบอกครูด้วยเพื่อที่ครูจะได้ดูให้เราเป็นพิเศษและปฏิบัติกับเค้าให้เหมือนกับที่คุณหมอบอกมา เพื่อเค้าจะได้กระตือรือร้นและพัฒนาขึ้น

ผู้ปกครองที่เชื่อมั่นในคำวินิจฉัยของแพทย์จะยอมรับในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน และพยายามปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับมา แต่เมื่อผู้ปกครองส่งบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าศึกษาในโรงเรียนที่รองรับพัฒนาการที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจครูที่โรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ดูแลบุตรหลานของตนเองโดยตรง เมื่อสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู

อารมณ์มีความหวัง

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์มีความหวังที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า “มีความหวัง” “คาดหวัง” “เดี๋ยวก็หาย” “มีโอกาส” “มีทางรักษา” “หนทาง” เป็นต้น เมื่อผู้ปกครองไปรับการรักษาจากแพทย์และได้รับการยืนยันถึงอาการที่อาจหายขาดได้จากผู้ที่เชี่ยวชาญ หรืออาจเกิดจากการสื่อสารที่ทำให้ผู้ปกครองเกิดความหวังว่าบุตรหลานของตนเองสามารถรักษาให้หายได้

แม่น่า : แต่ตอนนั้นพี่ไม่คิดว่าจะไปถึงขนาดนั้นไง แล้วพี่ก็ไม่ว่าลูกพี่เป็น
 เยอะถึงขนาดไหน เพราะลูกพี่พุดรู้เรื่องเพียงแต่เขาไม่พูด แล้วเขา
 ก็ไปโรงเรียนได้ตามปกติ แล้วเขาก็เรียนเก่งมาก หมอบอกเทียมไง
 หมอเขาบอกว่าประมาณสัก 7 ขวบเขาจะหาย

แม่ยิ้ม เป็นผู้ที่จบการศึกษาทางด้านเด็กที่มีความต้องการพิเศษและอยู่ในสายงานด้าน
 กิจกรรมบำบัดโดยตรง เชื่อมั่นและมีความหวังจากการได้รับคำแนะนำและเข้ารับการรักษาโดยแพทย์
 ที่ตนเองเชื่อถือ เมื่อผลการรักษาเป็นไปในแนวทางที่ดี ส่งผลให้แม่ยิ้มมีความคาดหวังว่าจะต้องดีขึ้น
 เรื่อยๆ ตามคำแนะนำของแพทย์

แม่ยิ้ม : ...ตอนนั้นโชคดียี่สิบที่น้องหาหมอบอกทุกเดือน หมอก็ฟังปัญหาที่ฉันมันก็
 พฤติกรรมเล่นหนึ่งชั่วโมง เล่นไม่พออยากร้องไห้ร้องไปเลย อันนี้
 ประมาณอาทิตย์หนึ่งก็หายในเรื่องการติดเกมส์ก็จบปัญหาในเรื่อง
 การติดเกมส์ ปัญหาการกิน หมอก็แก่วันนี้ต้องกินอันนี้ไม่กินก็หิว
 ไป เพราะคุณกินได้แค่นิดเข้าปากก็หายหิวได้ มันเลยเป็นการแก้
 แบบหักดิบในสองเรื่องนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียนสามารถช่วยลด
 การเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาจากอาการที่เกิดจากการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก
 โดยสารสนเทศที่ได้ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจในความถูกต้องของสารสนเทศ เกิด
 ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับออทิสติก การเลี้ยงดูหรือวิธีการดูแลพื้นฐาน อีกทั้งยังเป็นสารสนเทศที่
 เข้าถึงได้ รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน แต่อาจ
 เกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ทำให้เกิดความหวังที่อาจไม่เป็นอย่างที่คาดการณ์ไว้

พื้นฐานครอบครัวที่มีผู้ปกครองคิดบวกหรือมีจิตใจที่เข้มแข็งจะส่งผลให้ครอบครัวมีความอ่อน
 คลาย และกดดันในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการของบุตรหลาน ทางด้านมารดามีส่วนสำคัญในการ
 ดูแลและแสดงออกถึงอารมณ์ได้ชัดเจน อาทิ กลัวและวิตกกังวลถึงพัฒนาการของบุตรหลาน การ

ช่วยเหลือตนเองของบุตรหลาน และการอยู่ในสังคมร่วมกับบุคคลอื่นในอนาคต อีกทั้งในสังคมไทยมีความเชื่อทางศาสนา ทำให้ผู้ปกครองโทษเวรกรรมที่ตนเองหรือครอบครัวได้กระทำไว้ ผู้ปกครองบางครอบครัวเลือกโทษกันเอง โทษคู่สมรสที่มีอาการผิดปกติบางอย่าง อีกทั้งผู้ปกครองพยายามหาสาเหตุที่ทำให้บุตรหลานของตนเองเป็นออทิสติก

ดังนั้นอารมณ์ที่ปรากฏในบริบท ทำให้ทราบว่าครูประจำชั้นที่โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงสารสนเทศระหว่างบุคลากรทางการแพทย์ ผู้ปกครอง และเครือข่ายผู้ปกครองในโรงเรียน เช่น ครูบันทึกอาการของเด็กออทิสติกทุกวัน เพื่อนำไปให้แพทย์ช่วยวินิจฉัยอาการเพิ่มเติม การเผยแพร่สารสนเทศจากผู้ปกครองท่านหนึ่งไปสู่อีกท่านหนึ่ง โดยมีครูทำหน้าที่เป็นตัวกลาง อีกทั้งยังพบว่าผู้ปกครองบางครอบครัวนำผลการรักษาและยาที่ได้รับจากการรักษาที่โรงพยาบาลมาปรึกษาครู อย่างไรก็ตาม เมื่อพบว่าคำแนะนำจากครูมีความแตกต่างจากที่บุคลากรทางการแพทย์แนะนำ ผู้ปกครองเลือกที่จะเชื่อมั่นในคำแนะนำของครู เนื่องจากสิ่งที่ครูได้แนะนำตรงกับความต้องการและทัศนคติที่มีต่อการดูแลรักษาบุตรหลานของตนเอง อีกทั้งครูที่โรงเรียนมีความใกล้ชิดกับเด็กออทิสติกมากกว่าบุคลากรทางการแพทย์ อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากรทางการแพทย์และครูที่โรงเรียนสามารถช่วยลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก โดยสารสนเทศที่ได้นี้ทำให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจความถูกต้องของสารสนเทศ รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม แต่อาจเกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ทำให้เกิดความหวังที่อาจไม่สามารถเกิดขึ้นจริง ส่วนผู้ปกครองที่เชื่อมั่นในคำวินิจฉัยของแพทย์จะยอมรับในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน และพยายามปฏิบัติตามคำแนะนำ เมื่อผู้ปกครองส่งบุตรหลานเข้าศึกษาในโรงเรียน ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจครูที่โรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ดูแลบุตรหลานของตนเองโดยตรง เมื่อพบว่าสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู โดยอารมณ์ที่พบว่าปรากฏอยู่ในบริบทจากการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ อารมณ์กลัว อารมณ์รังเกียจ อารมณ์เสียใจ อารมณ์เชื่อใจ อารมณ์มีความหวัง อารมณ์ดีใจ

อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์

Dervin อธิบายว่าบุคคลหนึ่งดำเนินชีวิตผ่านประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากสถานการณ์หนึ่งสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง โดยอาจพบอุปสรรคหรือประสบปัญหาต่างๆ เช่น มีคำถาม ความสับสน ไม่แน่นอน ความกังวล จากแบบจำลองเซ็นส์แมกกิงสามารถอธิบายได้ว่า ผู้ปกครองต้องการและเกิดการแสวงหาสารสนเทศเพื่อแก้ไขปัญหาหรือทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ แต่เมื่อสถานการณ์ของผู้ปกครองไม่ได้เป็นอย่างที่คาดหวังไว้ ผู้ปกครองเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิต เกิดความไม่แน่นอนในอนาคต ปรากฏสภาวะอารมณ์กลัวและวิตกกังวลถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น เกิดความเสียใจและท้อใจ อีกทั้งผู้ปกครองพยายามหาสาเหตุของโรคและโทษว่าเป็นความผิดของตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ ปรับพฤติกรรมที่ไม่ดี พยายามหาทางออกให้กับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยสถานการณ์ของครอบครัวเริ่มต้นจากการรับรู้อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตร การเริ่มต้นรักษาและการดูแลบุตรที่เป็นออทิสติก สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. การเริ่มรับรู้อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน
2. การดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

การเริ่มรับรู้อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตร

ผู้ปกครองเริ่มสังเกตเห็นอาการของบุตรหลานที่เกิดจากออทิสติกแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของครอบครัว บางครอบครัวทราบจากเหตุการณ์ที่บุตรมีอาการของโรคอื่นก่อนและนำบุตรไปรับการรักษาและพบอาการของออทิสติกตามมา บางครอบครัวทราบจากการสังเกตพัฒนาการของบุตรหลานตามช่วงวัยที่ผิดปกติ พบการเปรียบเทียบพัฒนาการของเด็กปกติทั่วไปกับบุตรหลานของตนเอง ผู้ปกครองบางครอบครัวมีความรู้เฉพาะทางหรือเป็นบุคลากรทางการแพทย์ ทำให้มีโอกาสในการรักษาหรือมีเครือข่ายในการให้ความช่วยเหลือที่ดีกว่าครอบครัวอื่น แต่อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยพบว่าผู้ปกครองบางครอบครัวไม่ทราบเลย จนกระทั่งมีบุคคลอื่นบอกถึงความผิดปกติของบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองเกิดอารมณ์ ดังนี้ ประหลาดใจ กลัว มีความหวัง และเสียใจ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์ประหลาดใจ

อารมณ์ประหลาดใจของผู้ปกครองที่ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ได้จากกลุ่มคำที่ปรากฏอยู่ในระหว่างการสัมภาษณ์ซึ่งปรากฏคำว่า “แปลกใจ” “ประหลาดใจ” “พิศวง” “สนเท่ห์” “ว่าวุ่นใจ” “วอกแวก” เป็นต้น

หลังจากที่แม่สองได้รับทราบข่าวบุตรชายเป็นออทิสติกจึงเริ่มแสวงหาข้อมูลเพราะเกิดความว่าวุ่นใจและตกใจ พยายามค้นหาสาเหตุของการเกิดออทิสติกที่เกิดขึ้น

แม่สอง : เริ่มหาข้อมูลเลยมันเกิดจากความตกใจด้วยในช่วงแรกว่าทำไมลูก
เราถึงเป็น ตอนนั้นถามว่าโทษอะไรไหม แม่เอ๊ะใจตอนช่วงเรา
คลอดรกพันคือน้องทำให้ขาดออกซิเจนส่งไปส่องมองมันขาดช่วง

อารมณ์แปลกใจ ว่าวุ่นใจ เกิดขึ้นในช่วงที่ผู้ปกครองเริ่มรับรู้ถึงอาการที่ไม่ปกติของบุตรหลาน และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ในที่สุดว่าเป็นออทิสติก ซึ่งอาจไม่ตรงกับความคาดหวังหรือสิ่งที่ผู้ปกครองเคยรับทราบและเตรียมรับมือกับสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความตกใจประหลาดใจอย่างฉับพลันและไม่ทันได้เตรียมใจกับสิ่งที่ได้รับรู้

อารมณ์กลัว

อารมณ์กลัวของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นเด็กออทิสติก ผู้วิจัยสามารถวิเคราะห์ได้จากกลุ่มคำที่ปรากฏอยู่ในระหว่างการสัมภาษณ์ โดยปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

โดยผู้ปกครองไม่แน่ใจในอาการของบุตรหลานที่เปลี่ยนแปลงไปหรือแตกต่างจากเด็กปกติอื่น อีกทั้งกลัวว่าอาจเป็นไปตามข้อสังเกตหรือคำแนะนำของบุคคลอื่นที่มาบอกตนเอง

แม่ศรีใช้ประสบการณ์จากการเลี้ยงบุตรสาวคนโตเปรียบเทียบพฤติกรรมของน้องเพชร บุตรชายคนเล็ก เมื่อเริ่มสังเกตเห็นถึงพฤติกรรมที่แตกต่างออกไป ทำให้แม่ศรีเกิดความกลัวว่าอาจมีอะไรบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับน้องเพชรบุตรชายของตนเอง

แม่ศรี : พอ 2 ขวบ 8 เดือน ที่เรารู้เพราะก่อนหน้านี้ประมาณก่อน 2 ขวบ เพราะเราไม่รู้ชื่อทิสติกคืออะไร เขาเริ่มกรีดเริ่มเยอะ เริ่มโวยวาย เริ่มเดินไม่หยุด ไม่มองหน้าสบตา ไม่พูดไม่อะไรซักอย่าง เราก็ไม่ได้คิดอะไรตอน 2 ขวบ เพราะว่าพี่สาวเขาก็พูดตอน 4 ขวบ เราก็นึกว่าพูดช้าเหมือนพี่แต่มันไม่เหมือนกันตรงที่ว่า เขารู้ดีมากอารมณ์แรงมากไม่มองหน้าเราเลย เริ่มกลัวแล้วอย่างพี่พลอยเขาไม่พูด แต่เขาก็อิงหาเรายังอะไรเรา

แม่ยิ้ม นักกิจกรรมบำบัด ผู้สังเกตพฤติกรรมของบุตรชายตั้งแต่เริ่มตั้งครรถตามที่ได้ศึกษา มา เมื่อบุตรชายอายุได้ 11 เดือน แม่ยิ้มเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของบุตรชายที่เริ่มมีพฤติกรรมถดถอยลง เริ่มมีอาการเหมือนเด็กออทิสติก ทำให้แม่ยิ้มตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนเองและครอบครัวกำลังเผชิญอยู่ เกิดความกลัว วิตกกังวล สับสน และมีความหวังลึกๆร่วมด้วยว่าอาจไม่ใช่อย่างที่ตนเองคาดการณ์ไว้

แม่ยิ้ม : จริงๆ คือเราจบด้านนี้ จบกิจกรรมบำบัด ซึ่งก็คือเป็นนักโอบี (Occupational Therapist) ที่ฝึกเด็กพิเศษ ซึ่งก็ดูน้องมาตลอด น้องพูด น้องชน แต่เราเลี้ยงเองพร้อมกับทำงานไปด้วยรับผิดชอบที่บ้าน พอถึงน้องอายุ 11 เดือน ที่เริ่มรู้ตัวเขาจริงๆไปทำงาน เริ่มธุรกิจใหม่ก็ลูกก็เลี้ยงดูไม่ค่อยได้ดู จากพูดได้ 5 คำ เหลือ 2 คำ เริ่มจับมือ เริ่มเขย่ง เริ่มมาทุกอย่าง ก็คือรู้ได้เลย แต่ก็จะมีที่เขาใส่ใจคน เขาอาจจะไม่ได้เป็นออทิสติกแบบที่เรียนมา เราไปทำงานก็จะไม่เคยเห็นแบบเขา คือเขาตีคนอื่นไม่ได้ก็จะร้องไห้ ดูทีวีก็จะร้องไห้ เขาเข้าใจไม่ใช่หุ่นยนต์ พ่อก็มีประวัติพูดช้า เราก็ไม่มั่นใจว่าเป็นอะไรกันแน่ เขาก็อาจจะเหมือนพ่อได้สุดท้ายไปตรวจดีกว่า

เมื่อผู้ปกครองเริ่มสังเกตเห็นอาการของบุตรหลานที่เกิดจากออทิสติก ผู้ปกครองเริ่มไม่แน่ใจ ในอาการของบุตรหลานที่เปลี่ยนแปลงไปหรือแตกต่างจากเด็กปกติอื่น อีกทั้งกลัวว่าอาจเป็นไปได้ตามข้อสังเกตของบุคคลอื่นที่มาบอกตนเอง เมื่อเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของบุตรหลานผู้ปกครองจะตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนเองและครอบครัวกำลังเผชิญ เกิดความกลัว วิตกกังวลและสับสน

อารมณ์มีความหวัง

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์มีความหวังที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออทิสติก โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า “มีความหวัง” “คาดหวัง” “เดี๋ยวก็หาย” “มีโอกาส” “มีทางรักษา” “หนทาง” เป็นต้น เมื่อผู้ปกครองเริ่มรับรู้ได้ถึงความผิดปกติของบุตรหลานว่าอาจเป็นออทิสติก แต่ยังคงมีความหวังลึกๆ ว่าอาจไม่ได้เป็นอย่างที่คาดคิดไว้

ผู้สูงอายุในครอบครัวมักมีความเชื่อโบราณว่าถ้าเด็กที่เกิดมามีอาการพูดช้าหรือไม่ยอมพูด ให้นำเขียมมาตบปาก อีกทั้งในอดีตออทิสติกยังไม่เป็นที่รู้จักของคนในสังคม ทำให้ปู่ย่าตายายยังคงมีความหวังและเชื่อว่าบุตรหลานจะต้องหายขาดจากออทิสติก

คุณนัท : ที่บ้านพ่อแม่ก็เครียด เหมือนพ่อแม่ก็อยากจะรักษาแต่ก็มี

ครอบครัวอื่น แบบอย่างเช่น ปู่กับย่าเขาจะรู้สึกว่โลกนี้เขายังไม่

รู้จักแบบเด็กผู้ชายแบบนี้ถ้าพูดช้าเอาเขียมมาตบอะไรยังนี้ มันจะ

กลายเป็นปัญหาของผู้ใหญ่ คือปู่ย่าที่ไม่เข้าใจ แต่มันก็เป็นโชคดี

ที่สองเดือนนั้น แม่ก็พยายามหาหมอว่าจะไปหาที่ไหนได้บ้างที่

ไม่ใช่ที่นี่

แม่ผู้ชายมีความหวังว่าน้องแนนบุตรสาวอาจไม่ได้เป็นออทิสติกตามที่ได้รับการแนะนำจากบุคคลอื่น แต่ท้ายที่สุดเมื่อแม่ผู้ชายได้ทราบการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าบุตรสาวเป็นออทิสติก ทำให้แม่ผู้ชายยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นได้ในที่สุด

แม่นุช : ตอนแรกเหมือนมีความหวังใหม่ว่าอาจจะไม่เป็น เพราะถ้าเขาเป็น เราต้องมีการเสียสละอะไรบางอย่าง จากที่ทำงานให้ตายายเลี้ยง แต่พอครูเขาบอกแล้วพอโรงพยาบาลบอก เราต้องยอมรับพร้อมที่จะเสียสละเปลี่ยนแปลง

แม่ปุกเป็นหนึ่งในผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ช่วงแรกยังคงมีความหวังว่าบุตรชายจะหายขาด เนื่องจากได้รับทราบมาว่าออทิสติกสามารถรักษาได้

แม่ปุก : คือจริงๆเหมือนว่าเราเริ่มรู้ตอน 3 ขวบ ว่ามันน่าจะผิดปกตินิดๆ แล้วล่ะ เราพยายามทำใจ แต่เหมือนว่ายังมีความรู้สึกดีๆที่ เหมือนกับว่าอยู่ในเคลที่รักษาได้ เราก็ตั้งใจตรงนั้นนิดนึง คุณหมอเป็นคนแนะนำไป เพราะน้องอยู่ในช่วงที่ยังฝึกได้ พัฒนาการได้ เคลของน้องถ้าได้ฝึกอาจจะกลับมาเป็นเด็กปกติ ก็เหมือนเป็นการให้กำลังใจเรา

เช่นเดียวกับแม่ใหม่ที่ช่วงแรกเมื่อเริ่มรับรู้ว่าบุตรชายอาจเข้าข่ายเป็นออทิสติก แม่ใหม่มีความหวังว่าอาการต่างๆที่เกิดขึ้นกับบุตรชายสามารถหายได้ในที่สุด

แม่ใหม่ : คุณหมอคนแรกที่ตรวจอะคะเค้าบอกน้องมีโอกาสหายนะคุณแม่ แต่มันต้องใช้ระยะเวลา การที่คุณแม่พาน้องมาหาหมอไม่ใช่ว่ามันจะหาย มันอยู่ที่ครอบครัว พ่อแม่เอาใจใส่ลูก คอยคุยคอยอะไร นั้นแหละสำคัญที่สุด (หยุดร้องไห้ และเริ่มพูดคุยด้วยเสียงปกติ)

เมื่อผู้ปกครองสังเกตเห็นถึงความผิดปกติของบุตรหลาน และได้รับคำแนะนำในช่วงแรกของการรักษา อีกทั้งยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกมากนัก ประกอบกับความเชื่อของผู้สูงอายุที่เป็นสมาชิกในครอบครัว มีความหวังว่าบุตรหลานต้องหายขาด ทำให้ผู้ปกครองมีความหวังว่าบุตรหลานที่

เป็นออทิสติกจะสามารถหายได้ในที่สุด โดยพัฒนาได้จากการที่บุตรหลานอยู่ในเกณฑ์ที่รักษาได้และได้รับการรักษาที่ถูกต้อง

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่เกิดขึ้นในระหว่างการสัมภาษณ์ซึ่งปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น รวมถึงกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้น หยุดการสัมภาษณ์ โดยผู้ปกครองรู้สึกเสียใจหลังจากที่เริ่มรับรู้ถึงอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานอันเป็นที่รัก

เมื่อแพทย์วินิจฉัยแล้วว่าหลานชายคนแรกของยายอืดเป็นออทิสติก ส่งผลให้ยายอืดเสียใจและคิดฆ่าตัวตายเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่ต้องเผชิญ จนท้ายที่สุดยายอืดตัดสินใจพึ่งศาสนาและนำหลักคำสอนที่ได้จากธรรมะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวทางจิตใจ

ยายอืด : ยายเคยคิดฆ่าตัวตายนะ จนที่รู้ว่าหลานเป็นออทิสติก มันบีบๆ

มาก ฆ่าตัวตายแบบอลังการงานช้าง คิดว่าฆ่าตัวตายแค่ครั้งเดียว

เอาให้คุ้ม เพราะว่าโบราณเค้าบอกว่าถ้าเราฆ่าตัวตายเราก็ต้องฆ่า

อีก ฆ่าตัวตายครั้งเดียวในชาตินี้ก็ยังไม่สะใจ (เน้นเสียง) หนูจะทำ

ยังไงให้ฆ่าได้ใน 3-4 ครั้งในชาตินี้ ดูลึคิด แต่คิดว่ามันยังไม่ได้ตั้งใจ

เคยพิวล์ชาดวิ้งๆเหมือนคนบ้าเลย วิ่งขึ้นรถไฟไปวัด (หัวเราะและ

น้ำตาไหล) ไปหาญาติ ตอนนั้นยังไม่ปล่อยวางยังบ้าทำงาน

เมื่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ได้เป็นดังที่ตั้งใจไว้ อีกทั้งแม่อียังมีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกเป็นอย่างดี ทราบดีว่าบุตรชายจะไม่วันหายขาดได้ ทำให้เธอไม่สามารถยอมรับในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นถึงขนาดที่ว่าไม่สามารถมีความสุขที่สุดได้อีกเลย

แม่ยิ้ม : ก็สามารถพูดได้โดยว่านั่นคือความทุกข์ที่สุด จนพี่สามารถพูดได้โดย
ว่าไปดูคอนเสิร์ตหรือร่ายก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด เหมือนทุกข์
จนไม่มีความสุขที่สุด เพราะความสุขที่สุดคืออยากให้ออกห่าง ถึง
ร่ายร้อยล้านก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด

แม่นาพาบุตรสาวไปรับการรักษาด้วยวิธีการทดสอบก่อนได้รับการยืนยันจากแพทย์ถึงผลการ
วินิจฉัย เมื่อได้รับการยืนยันว่าไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ทำให้ผู้ปกครองเศร้าเสียใจถึงการยืนยัน
ที่แน่ชัดจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

แม่นา : ครั้งแรกที่เราไปคุยกับเขาเราเอาลูกไปแล้วเราก็บอกว่าลูกเรานะโดน
วินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกนะอย่างนี้ๆ แล้วก็ทดสอบเลย ซึ่งเรารู้ว่าที่
เขาทดสอบแบบนี้มันตรงมากเลย ตรงมากที่เขาจะวินิจฉัยว่าป่วย
บกพร่องเรื่องอะไร แล้วเขาก็บอกเลยว่าออทิสติกมันไม่หายนะคะ
คุณแม่ แล้วหมอบอกจะหาย แล้วหมอนี้บอกไม่หายนะคะคุณแม่
แม่ โอ้โหคือผิดหวังมาก แต่เราต้องช่วยให้เขาใช้ชีวิตในสังคมได้ ซึ่ง
เด็กออทิสติกในสังคมก็เรียนจบปริญญาเอกปริญญาโทนะคะ

เมื่อได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าบุตรชายเป็นออทิสติก ทำให้แม่สองเสียใจและเป็นทุกข์ ด้วยว่า
ตนเองตั้งความหวังไว้กับบุตรชายค่อนข้างสูง ฝ้าดูแลตั้งแต่ทราบที่ตั้งครรภ์ และยังพบว่าเมื่อทราบ
ว่าบุตรหลานเป็นออทิสติกในช่วงแรกจะพยายามแสวงหาสาเหตุของการเกิดภาวะดังกล่าว

แม่สอง : เครียดร้องไห้ พอถามหมอที่ฝึกพูดหมอบอกอาจจะเป็นออทิสติก
ซึ่งเราต้องเชื่อเขาอยู่แล้วหละ เพราะเขาเป็นหมอนั่นมันมันเขาไม่
ฟันธงร้องเป็นเดือนเลย เพราะเราเอาใจใส่เขาตั้งแต่ตอนท้อง หา
หมออะไรดีแล้วทำไมลูกเราถึงเป็น แม่เลยร้องตลอดเลยเครียด

แม่ศรีเป็นหนึ่งในผู้ปกครองที่หลังจากได้รับการยืนยันว่าบุตรชายของตนเองเป็นออทิสติก ระยะเวลาแรกแม่ศรียังไม่เข้าใจในภาวะนี้มากนัก แต่เมื่อได้รับทราบถึงรายละเอียดของภาวะออทิสซึม ส่งผลให้แม่ศรีและผู้ปกครองที่เผชิญกับสถานการณ์เดียวกันเป็นทุกข์กับสิ่งที่ได้รับรู้เป็นอย่างมาก

*แม่ศรี : พอหมอวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกคำแรกคือออทิสติกมันคืออะไร เรา
ก็ไม่ได้อะไร พอกลับบ้านพ่อกับแม่มาหาข้อมูลเท่านั้นแหละซ็อก ซ็อกคือ
จริงไหมเป็นทั้งครอบครัว จนพ่อเขาคือรับไม่ได้เพราะเขาอ่านเยอะ
เป็นภาวะไม่มีทางหาย ไม่สามารถอยู่ได้นาน อ่านเยอะมากจนไม่
ไหวละ พ่อเมาทุกวัน เครียดทุกวัน หลังจากนั้นครอบครัวแย่มาก
เพราะพี่เพชรก็อาการชัดตามที่เรารอ่าน พ่อก็ไม่ไหว รับไม่ได้
ทะเลาะกับแม่ พอเขากลับมาแล้วพี่พลอยก็อยู่มุมเดียวกลัวพ่อกลัว
แม่ครอบครัวแย่มาก ทุกข์สุดๆ*

จากจุดเริ่มต้นของการเริ่มรับรู้อาการของบุตรหลานคือจุดเริ่มต้นของปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดความไม่แน่นอนในชีวิต เกิดความเครียดและวิตกกังวล บางครอบครัวมีความหวังว่าบุตรหลานจะสามารถรักษาจนหายขาดจากออทิสติกได้ เสียใจและเป็นทุกข์กับสถานการณ์ที่ไม่เป็นดั่งที่ตั้งใจไว้และได้รับการยืนยันจากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญว่าไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ จนทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงหรือหยุดการประกอบอาชีพเพื่อให้มีเวลาดูแลบุตรหลาน และไม่สามารถยอมรับในสิ่งที่เกิดกับบุตรหลานของตนเอง

การดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

เด็กที่เป็นออทิสติกไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ ดังนั้นเป้าหมายของการรักษา คือ การส่งเสริมพัฒนาการและลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลง และให้เด็กมีพัฒนาการที่ใกล้เคียงกับเด็กปกติมากที่สุด โดยผู้ปกครองคือพ่อแม่และคนในครอบครัวเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญมากในการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก แต่อาจแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของแต่ละครอบครัว โดยผู้ปกครองจะดูแลบุตรหลานด้วยตนเอง บางครอบครัวหย่าร้าง ทำให้ต้องนำบุตรไปฝากไว้กับสมาชิกอื่นในครอบครัว ผู้ปกครองบางครอบครัวตัดสินใจลาออกจากงานและเริ่มหางานที่สามารถมีเวลาดูแลบุตร

หลานของตนเองได้มากขึ้น ผู้ปกครองบางครอบครัวที่มีสถานภาพทางการเงินที่คัดเลือกที่จะว่าจ้างครูที่เลี้ยงเพื่อคอยดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิดและถูกวิธี ทางด้านอารมณ์ในระหว่างสถานการณ์ของการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้นจะแปรเปลี่ยนไปตามความรุนแรงของอาการที่เกิดขึ้น ผู้ปกครองมักไม่สามารถควบคุมอารมณ์ที่เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปมาได้ โดยพบอารมณ์ที่เกิดขึ้น ดังนี้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวจากผู้เข้าร่วมการวิจัยแสดงสีหน้าที่วิตกกังวลอย่างชัดเจน หยุคครุ่นคิด หรือการสัมภาษณ์ที่ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

เมื่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของตนเองไม่สามารถอธิบายให้ทุกคนในสังคมเข้าใจถึงสถานการณ์นั้นๆได้ ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจึงกลัวการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอก บางครอบครัวเลือกที่จะไม่พาบุตรหลานออกไปไหน ดังเช่นแม่ใหม่ที่คิดว่าคนอื่นไม่ยอมรับหรือรังเกียจบุตรชายตนเอง

แม่ใหม่ : ครั้งแรกนี้ทำใจยากนะคะ เพราะคนรอบข้างรู้อยู่คนไทยมักจะ

แสดงออกค่อนข้างเยอะ บางทีลูกเราเดินเค้าจะชอบไปจับมือคน

บางคนอะไรอะ เราก็จะบอกน้องเป็นเด็กพิเศษต้องขอโทษด้วยนะ

คะ บางคนก็จะทำหน้าแบบ ในใจเรานี้เจ็บมากนะ (เสียงสั้น) ช่วง

นั้นไม่อยากพาไปไหน คุณหมอแนะนำให้พาเค้าไปเล่น ไปหาคน

เยอะๆ แต่บางครั้งผู้คนส่วนมากไม่ค่อยจะยอมรับเด็กประเภทนี้

เวลาเราหลับตาลง มองเห็นคนอื่นเค้าเอาลูกไปเที่ยว เดินเล่น เราก็

อยากให้ลูกเป็นแบบนี้ ลูกเราไม่ได้เป็นแบบนี้ บางทีเราก็กพาเค้า

ไปเล่นตามห้างที่มีสนามลูกบอล บางทีเค้าเล่นๆแล้วไปชนคนอื่น

เพราะลูกเราตัวอ้วนอะคะ แล้วไปชนเค้าอะเราก็กลัวเค้าจะว่า

ถึงแม้ว่ามารดาจะมีส่วนสำคัญในการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก ใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันส่งเสริมพัฒนาการ เลี้ยงดูหรือแสวงหาแนวทางรักษาเยียวยาอาการ กระนั้นก็ไม่สามารถเข้าใจถึงพฤติกรรมที่เด็กออทิสติกต้องการสื่อสารได้ทั้งหมด เมื่อไม่สามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่บุตรหลานต้องการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดสภาวะอารมณ์กลัวและกังวลถึงความต้องการของบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองมีอาการแปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของบุตรหลาน

แม่นุช : มันก็มีเรื่องอารมณ์เขา ความคิดเขาที่เราต้องเข้าใจเขาเพิ่ม บางทีพูดกันเหมือนไม่เข้าใจ เขาพูดได้บางอย่างบางคำไม่ค่อยเชื่อมโยง บางอย่างเราพูดแล้วพวกคำที่มันซ้ำกัน แต่คนละความหมายเขาก็จะคิดเยอะละ เขาก็จะรู้สึกเครียดแบบคำนี้มันคือความหมายไหนกันแน่ ส่วนใหญ่แม่จะเครียดตามอารมณ์เขา ช่วงไหนที่เขาดีก็ดีไป ช่วงไหนที่เขาเครียดสติแตก โดยที่เราไม่เข้าใจเขาก็เครียดไปด้วย

ผู้ปกครองที่ไม่สามารถดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเองได้เองเนื่องจากอาชีพการงานที่ไม่เอื้อต่อการดูแล ช่วงแรกผู้ปกครองจะขอความช่วยเหลือจากสมาชิกในครอบครัวเพื่อช่วยดูแลบุตรหลานแทน แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปผู้ปกครองเล็งเห็นถึงศักยภาพของตนเองที่สามารถดูแลบุตรหลานได้ดีกว่าจึงพยายามหาหนทางเพื่อนำบุตรหลานกลับมาอยู่ในความดูแลของตนเอง แต่เมื่อถึงเวลานั้นผู้ปกครองเกิดความกลัวที่การตัดสินใจนี้จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนครอบครัว

แม่ดาว : ...ในเมื่อทำอะไรก็ต้องรอให้เราจัดการ ถูกปะ เราต้องวิ่งไปเพชรบุรี พาลูกมาราชบุรี ค่ำรถเท่าไร เราตัดสินใจเอาลูกมาเลี้ยงเอง พาลูกไปธรรมชาติสตร์ประหยัดค่าใช้จ่ายกว่าใหม่ ประหยัดเวลากว่าใหม่ เออเราคิดแบบนี้ แต่จริงๆ ยากกับเอาเค้าหวงมาก เค้ารักที่สุดในบรรดาหลานทุกคน ขนาดว่าหลานเค้าเป็นแบบนี้ หลานปกติเค้ายังไม่รักเท่านี้เลย ถ้าเรารับมาเลี้ยงเองเค้าจะไม่พอใจเราใหม่เราก็คิด แต่พอเราไปหาหมอมที่ราชบุรีครั้งสุดท้าย หมอที่วินิจฉัยที่ราชบุรี 6 เดือน เค้าจะนัดที่นี้เราก็ไป เพราะอากั๋บย่าเค้า

ไม่ไปแล้ว เราก็เลยบอกหมอมว่า ถ้าเราอยากจะรับลูกหนูไปเลี้ยง
เองที่ปทุมธานีอะคะ เราไปหาหมอทางนั้นเลยได้ไหม เค้าบอกดี
มากเลย คุณแม่หาโรงเรียนได้หรือยัง แต่ในใจคุณแม่เตรียมไว้แล้ว

เช่นเดียวกันกับแม่พัชที่ช่วงแรกให้พี่สาวดูแลบุตรสาวพร้อมให้สิทธิการเป็นผู้ปกครองที่เป็น
ผู้รับผลประโยชน์อันเกิดจากสิทธิบัตรคนพิการ ทำให้เมื่อพ่อพลและแม่พัชตัดสินใจพาบุตรสาวมาอยู่
ด้วยกันเกิดความลังเลที่จะขอคืนความเป็นสิทธิในบัตรคนพิการกลับคืนมา

แม่พัช : เรามีสิทธิบัตรเด็กพิการ แต่ชื่อผู้ปกครองยังเป็นพี่สาวอยู่ ตรงนั้น
เราอยากเปลี่ยนเป็นเรา แต่ยังเกรงใจพี่สาวที่เค้าเลี้ยงน้องมา แต่ก็
คุยกับยายนะ ยายก็บอกเปลี่ยนได้ แต่ก็ต้องค่อยๆเป็น ค่อยๆไป
แต่ปัญหาจริงๆคือการใช้ชีวิตประจำวันทั้งของเค้าและของเรา
เพราะเราต้องตื่นเช้าไปทำงาน การที่น้องต้องไปโรงเรียน แฟนก็
ต้องไปทำงาน ไปส่งไปรับเนี่ย ครูที่อยู่ใกล้เค้าออกตัวไปกับเค้าได้
แต่อนาคตอะเนอะ วันหนึ่งเค้าเกิดไม่ยอมรับแล้ว เราจะทำยังไง

การดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้น ผู้ปกครองเกิดความกลัวและวิตกกังวลต่อการ
ปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอก เนื่องจากทราบดีว่าไม่สามารถอธิบายสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นให้ทุก
คนเข้าใจได้ อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองที่มีความรู้และอยู่ในสาขาอาชีพที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก เมื่อ
เกิดความไม่มั่นใจหรือกลัวกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นจะขอความช่วยเหลือจาก
เครือข่ายในสาขาเฉพาะด้านของตนเอง และเมื่อผู้ปกครองไม่สามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่บุตรหลาน
ต้องการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้ปกครองกังวลถึงความต้องการของบุตรหลานและทำให้ผู้ปกครองมีอารมณ์
แปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของบุตรหลาน ทางด้านผู้ปกครองที่เคยให้บุตรหลานอยู่ในความดูแลของ
สมาชิกในครอบครัวท่านอื่นและต่อมาตัดสินใจที่จะดูแลบุตรหลานด้วยตนเองจะเกิดความกลัวที่การ
ตัดสินใจนี้จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนครอบครัว

อารมณ์เสียใจ

อารมณ์เสียใจที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการแสดงออกทางร่างกาย ได้แก่ การร้องไห้ น้ำตาซึม นัยน์ตาแดง เป็นต้น และผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองเด็กออทิสติกปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น

ผู้ปกครองรู้สึกเสียใจที่ตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องสูญเสียสามีอันเป็นที่รัก และเศร้าโศกเสียใจที่เป็นสาเหตุทำให้บุตรหลานเป็นออทิสติก จนทำให้ผู้ปกครองบางคนเกิดภาวะซึมเศร้าในที่สุด ดังเช่นแม่ต่ายที่สูญเสียสามีผู้เป็นตั้งเสาหลักของครอบครัว คิดที่คอยช่วยกันดูแลบุตรชายเพียงคนเดียวที่เป็นออทิสติก ทำให้แม่ต่ายตกอยู่ในสถานการณ์ที่เศร้าโศกเสียใจและไม่สามารถยอมรับต่อโชคชะตาของตนเองได้ แม่ต่ายกลายเป็นคนพูดน้อย ไม่ร่าเริง ขาดกำลังใจในการดำเนินชีวิต ท้ายที่สุดมารดาแม่ต่ายจึงตัดสินใจเข้ามาช่วยเหลือดูแลหลานชายคือน้องไฉก้า

แม่ต่าย : เครียดเวลาสอนน้อง และน้องไม่ทำตาม แต่ตอนแรกยอมรับว่า

กังวลแต่ตอนนี้ไม่อยากคิดแล้วเพราะแฟนเพิ่งเสียไป มันก็เลย

เหมือนว่าเครียดหนัก ตอนแรกมีแฟนอยู่ใช่ไหม (เสียงสั่นและ

ร้องไห้) เค้กก็ยังเป็นกำลังใจให้ ช่วยกันคิด (หยุดร้องไห้) ตอนนี้คุณ

ยายก็มาช่วยเลี้ยง ...น้องขาดพ่อ (เสียงสั่นมาก) ปกติมีพ่อ พ่อเค้า

จะพาไปออกไปข้างนอก (น้ำตาไหล) แต่ไม่คอยได้พาไปไหน

(ร้องไห้สะอื้น) เราก็กินได้ที่มันใกล้ๆ เค้าจะชอบไปเล่นสไลเดอร์

ตอนนี้เราต้องดูแลคนเดียว

เนื่องจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้พบว่าผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีพฤติกรรมการโทษตนเอง เศร้าโศกเสียใจที่เป็นสาเหตุทำให้บุตรหลานเป็นออทิสติก อาทิ การแพ้อังและ ความเครียดในช่วงระหว่างตั้งครรภ์ ส่งผลต่อพัฒนาการของบุตรในครรภ์ อีกทั้งการปล่อยปละละเลย จนทำให้เกิดอุบัติเหตุ ดังเช่นย่าหมีที่โทษตนเองและไม่กล้าเล่าให้ผู้อื่นฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ย่าหมี : ถ้าย้อนเวลากลับไปได้ล่ะ ย่าไม่ให้พลาดเลยตอนเลี้ยงแล้วโก๋ต้อง
 กระทบกระเทือนขนาดนี้ ความรู้สึกเราผิดใจ เราผิดว่าเด็กมันเกิด
 มาดีจ๊ะ อยู่ๆเป็นเพราะว่าย่าเดินออกไปเปิดประตูอะเค้าเอาของ
 มาส่ง แปปเดียวเอง เห็นกับตาเลยไม่ทัน คว่าไม่ทัน ลิ่นยาสระผม
 ใจเห็นกับตาเลย ตาค้างเลยร้องเป็นชั่วโมงเลยนะ แต่ไม่ถึงกับสลบ
 แต่หลังจากนั้นอะมันดูลอยๆอะเหม่อๆ มันต้องเป็นอะไรแน่ๆเลย
 เพราะเล็กไม่มีอาการอะไรเลย ปกติเลย เค้ามันไม่ได้ชนมากมาย
 เหมือนออนนะ มันชนเหมือนเด็กปกติอื่น ... มันเสียใจนะ มันไม่
 น่าจะเป็นอย่างนี้เพราะเลโก้ปกติทุกอย่าง โทษตัวเองนะ และเราก็
 ไม่ได้บอกหมอเรื่องรายละเอียดใดๆ บอแค่เค้าไม่พูดเค้าเลยพา
 ไปเช็คหู เราก็รู้ว่าหูไม่เป็นอะไรหรอก แต่ก็ปล่อยให้เค้าเช็คไป

ความเสียใจที่เกิดขึ้นจากการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้นเกิดการกล่าวโทษตนเองถึง
 การเลี้ยงดูบุตรหลานแบบผิดวิธีที่ส่งผลให้บุตรหลานเป็นออทิสติกด้วยเช่นกัน ยายวรรณเป็นหนึ่งใน
 ผู้ปกครองที่โทษตนเองว่าอาจกดดันบุตรสาวจนเกินไปในระหว่างที่บุตรสาวตั้งครรภ์ ทำให้หลานชายที่
 เกิดมาเป็นออทิสติก อีกทั้งภาวะที่สตรีเข้าสู่วัยหมดประจำเดือนของยายวรรณ ส่งผลให้เกิดความ
 เปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจ อารมณ์แปรปรวนกระทบต่อพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของ
 หลานชาย

ยายวรรณ : เราก็มานั้นคิด หลานเป็นเพราะอะไร เพราะการเลี้ยงดูหรือ
 ตอนนั้นเรายังไม่รู้อะไร หรือเป็นเพราะเราเลี้ยงลูกไม่ดี หรือเราดู
 กับเค้าเกินไปหรือเปล่า เข้มงวดเกินไปไหม เราก็คิดแค่นั้น ตอนนั้น
 เค้าอยู่กับยายเพราะแม่เค้าอยู่บ้านที่อ่อนนุช วันนั้นแม่เค้ายัง
 ทำงานอยู่เลย เค้าอยู่กับยายตั้งแต่ 4-5 เดือนแล้ว ตอนนั้นเราก็คิด
 จะทำยังไงดีนะ ตอนนั้นยังไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีเน็ต ไม่มีอะไรเลย
 ตอนนั้น ก็เลยทำยังไง เราจะค้นคว้าอย่างไร ตอนนั้นเครียดมากก
 เลย ทำยังไง เราเลี้ยงผิดวิธีหรือเด็กถึงได้เป็น อยากหาสาเหตุใจ ใจ

โรคนี้เป็นเพราะอะไร เรายังไม่รู้ เราเสียใจว่าอาจเป็นเพราะเรา
หรือ หมอไม่ได้บอกอะไร ... บางทีเราก็กังวลใจคิดว่าเราก็อายุมาก
แล้ว ไข้วัยทองเนี่ยมันก็จะพ้นมาช่วงหนึ่งแล้ว ก็เลยมีบ้างปรี๊ด
ขึ้นมาเนี่ย แต่เฮ้ยไม่ได้เราต้องดิ่งสติ แต่ก็มีโมโหพาดเลยเรา
ควบคุมไม่ได้ ครูเคื่อกก็เตือนยาอย่างนะ เพราะครูเคื่อกถามเด็ก ครู
บอกอย่าตื่นะ ใช้วิธีคาดโทษเอา เพราะเด็กพวกนี้ฝังใจอะไรเรื่อง
หนึ่งนะไม่ลืม

แม่ใหม่มีอาชีพค้าขายอาหารในตลาดและขึ้นชอบการค้าขาย ทำให้ไม่ทันได้สังเกตถึง
พัฒนาการที่ผิดปกติของบุตรชาย เมื่อได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าบุตรชายเป็นออทิสติก แม่ใหม่เฝ้าแต่
โทษตัวเองว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้บุตรชายเข้ารับการรักษาล่าช้าและมีอาการที่รุนแรงขึ้น

แม่ใหม่ : มันเป็นความผิดของแม่หมดเลย แม่ก็คิดว่าแม่ชอบค้าขาย แม่
อยากขายของ สนุกกับการที่ทำให้คนอื่นกินแล้วเรามีความสุข แต่
เราลืมนึกไปว่าลูกเราก็ต้องการเรา ทุกวันนี้ก็ยังโทษตัวเอง
พฤติกรรมที่ลูกเป็นถ้าเรารู้ตั้งแต่ที่แรกถ้าแม่ไม่ทำแบบนี้ ลูกก็อาจ
เป็นไม่มากขนาดนี้ แม่ก็ปล่อยไว้จนเกือบ 2 ขวบ มันทิ้งไว้นานเกิน
ด้วยว่าเราเข้าใจผิด ... ถ้าแบบแม่อยากพูดก็คือ (เริ่มร้องไห้ทันที)
ถ้าครอบครัวอื่นถ้าลูกเป็น แม่อยากให้พ่อแม่เอาใจใส่ลูก อย่า
รังเกียจเค้า อย่าไปแคร์คนรอบข้างเหมือนที่แม่เคยทำ (ร้องไห้หนัก
ขึ้น) แล้วเด็กมันจะรู้สึกที่ไม่โดนทอดทิ้ง ไม่โดดเดี่ยว ถึงเค้าจะเป็น
มากเป็นน้อย พ่อแม่ก็ควรอยู่ข้างๆเติมเต็มให้เค้า) ถ้าคนที่เค้าไม่ได้
เจอในชีวิตเค้า เค้าจะไม่มีวันรู้ เค้าไม่ได้เจอจริงเค้าก็ไม่ได้สัมผัส
เท่ากับตัวคนที่เป็นแม่

แม่พี่ตั้งครรภ์อย่างไม่ตั้งใจทำให้ในช่วงเวลาระหว่างที่ตั้งครรภ์นั้นแม่พี่เครียดและวิตกกังวลถึงสถานการณ์ที่ไม่ได้คาดคิดหรือเตรียมการมาก่อน เมื่อบุตรสาวที่ถือกำเนิดมาได้รับการวินิจฉัยว่าไม่ปกติเหมือนดังเช่นเด็กทั่วไป ทำให้แม่พี่โทษตัวเองว่าเป็นต้นเหตุของภาวะที่เกิดขึ้นกับบุตรสาว

แม่พี่ : ระหว่างตั้งครรภ์แม่เครียดมาก ไม่ได้มีแผนเป็นตัวเป็นตนเงี้ย (ตอบเสียงเบามาก) เครียดหลายอย่างและพยายามที่จะไม่เอาตัวเองอะไรอย่างนี้ ก็คงส่งผลกระทบต่อน้องขนาดนี้ ตอนนั้นก็เสียใจตลอดเวลา กังวลตลอดเวลา อยากให้เค้าปกติอะเนอะ

เมื่อสถานการณ์บีบบังคับให้ต้องเลี้ยงดูบุตรหลานที่เป็นออทิสติก ผู้ปกครองบางคนเศร้าเสียใจที่สามีเสียชีวิตกะทันหันทั้งให้ตนเองต้องดูแลบุตรชายเพียงคนเดียว ผู้ปกครองบางคนเฝ้าโทษตนเองว่าเป็นเพราะการเลี้ยงดูหรือเพราะภาวะอารมณ์ของตนเองส่งผลให้บุตรหลานมีพฤติกรรมที่แปรปรวนและรุนแรงขึ้น อีกทั้งบางครอบครัวมีความชื่นชอบในงานหรืออาชีพจนทำให้ไม่ทันได้สังเกตพฤติกรรมที่ไม่ปกติของบุตรหลาน ส่งผลให้เข้ารับการรักษาได้ล่าช้ากว่าเด็กออทิสติกอื่น

อารมณ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่บุตรหลานของตนเองปรากฏความผิดปกติและไม่ได้เป็นอย่างที่คาดหวังไว้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิต เกิดความไม่แน่นอนในอนาคต เริ่มตั้งแต่การเริ่มรับรู้อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน สังเกตเห็นอาการของบุตรหลานที่เกิดจากออทิสติกแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของครอบครัว ผู้ปกครองจะเกิดความกลัว เริ่มมีความหวัง และเศร้าโศกเสียใจ ส่วนสภาวะอารมณ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ช่วงการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้นจะเกิดความกลัวและเสียใจในสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ ผู้ปกครองไม่แน่ใจในอาการของบุตรหลานที่เปลี่ยนแปลงไปหรือแตกต่างจากบุตรหลานและเด็กปกติอื่น อีกทั้งกลัวว่าอาจเป็นไปตามข้อสังเกตของบุคคลอื่นที่มาบอกตนเอง สงสัยและเกิดความกลัวว่าอาจมีอะไรบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้นกับบุตรหลานของตนเอง เมื่อเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของบุตรหลาน ผู้ปกครองจะตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนเองและครอบครัวกำลังประสบอยู่ เกิดความกลัว วิตกกังวล สับสน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเริ่มมีความหวังเมื่อผู้ปกครองได้รับคำแนะนำในช่วงแรกของการรักษาว่าอาจหายขาดได้ อีกทั้งยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกมากนัก ประกอบกับความเชื่อของผู้สูงอายุที่มีความหวังว่า

ต้องหายขาด จากจุดเริ่มต้นของการเริ่มรับรู้อาการของบุตรหลาน ทำให้เกิดความไม่แน่นอนในชีวิต เกิดความเครียดและวิตกกังวล เศร้าโศกเสียใจและเป็นทุกข์กับสถานการณ์ที่ไม่เป็นดังที่ตั้งใจไว้และได้รับการยืนยันจากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญว่าไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ จนทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงหรือหยุดการประกอบอาชีพเพื่อให้มีเวลาดูแลบุตรหลาน และไม่สามารถยอมรับโรคที่เกิดกับบุตรหลานของตนเอง

ทางด้านสถานการณ์ในช่วงการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้น เมื่อผู้ปกครองต้องการสารสนเทศแต่เนื่องจากความกลัวและวิตกกังวลต่อการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลภายนอก ด้วยทราบดีว่าไม่สามารถอธิบายสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นให้ทุกคนเข้าใจได้ ทำให้การแสวงหาสารสนเทศไม่เป็นไปตามที่ตนเองต้องการ กระนั้นผู้ปกครองที่มีความรู้และอยู่ในอาชีพที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษหรือเด็กออทิสติก เมื่อเกิดความไม่มั่นใจหรือกลัวกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้น วิธีการแสวงหาสารสนเทศจะเป็นไปในทิศทางขอความช่วยเหลือจากเครือข่ายในสาขาเฉพาะด้านของตนเอง และเลือกใช้สารสนเทศที่ตนเองได้รับมาด้วยความเชื่อมั่น แต่เมื่อผู้ปกครองไม่สามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่เด็กบุตรหลานต้องการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้ปกครองกังวลถึงความต้องการของบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองมีอารมณ์และความต้องการสารสนเทศแปรเปลี่ยนไปตามอารมณ์ของบุตรหลาน ทางด้านผู้ปกครองที่เคยให้บุตรหลานอยู่ในความดูแลของสมาชิกในครอบครัวท่านอื่น ตัดสินใจที่จะดูแลบุตรหลานด้วยตนเอง แต่เกิดความกลัวที่การตัดสินใจนี้จะส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนครอบครัวอย่างไก็ตาม เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจ ผู้ปกครองเลือกที่จะหยุดการแสวงหาสารสนเทศชั่วคราว อาทิ ผู้ปกครองบางคนเศร้าเสียใจที่สามีเสียชีวิตกะทันหันทำให้ตนเองต้องดูแลบุตรชายเพียงคนเดียว ต้องการเพียงให้ผู้เป็นสามีกลับมา ผู้ปกครองบางคนเฝ้าโทษตนเองว่าเป็นเพราะการเลี้ยงดูหรือเพราะภาวะอารมณ์ของตนเองที่ส่งผลให้บุตรหลานมีพฤติกรรมที่แปรปรวนและรุนแรงขึ้น อีกทั้งบางครอบครัวมีความชื่นชอบในงานหรืออาชีพทำให้ไม่ทันได้สังเกตพฤติกรรมที่ผิดปกติของบุตรหลาน จึงเข้ารับการรักษาได้ล่าช้ากว่าเด็กออทิสติกอื่น

บทที่ 6

อารมณ์ที่ปรากฏในอุปสรรคหรือช่องว่าง

อุปสรรคหรือช่องว่างที่เกิดขึ้นในแบบจำลองเซ็นส์เมกกิงของเดอริวิน คือ ช่องว่างที่เกิดขึ้นของบุคคลระหว่างสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่กับจุดหมายปลายทางหรือผลลัพธ์ที่แต่ละบุคคลต้องการ โดยอุปสรรคหรือช่องว่างนี้อาจเป็นคำถามที่เกิดขึ้นซึ่งยังไม่ได้รับคำตอบ ความสับสน ความวุ่นวายในชีวิต และมีอารมณ์เกิดขึ้นระหว่างที่กำลังเผชิญปัญหาต่างๆ เช่น ความเสียใจ ความโกรธ ความกลัวและวิตกกังวลถึงสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งหรือหลายสถานการณ์ในขณะนั้นหรือสถานการณ์ในอนาคตที่ไม่สามารถกำหนดได้แน่นอน ไม่ชัดเจน โดยอุปสรรคหรือช่องว่างของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก อาจเกิดจากสถานการณ์ของครอบครัวที่ทำให้เกิดความทุกข์ ความสับสน เป็นห่วงและวิตกกังวลถึงบุตรหลานอันเป็นที่รัก บุคคลหรือสังคมภายนอกครอบครัวไม่เข้าใจในพฤติกรรมที่เกิดจากภาวะออทิสซึม เกิดความคิดฟุ้งซ่าน ความเครียด ความกลัวถึงอาการของโรค วิธีการดูแลและรักษา งบประมาณในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการ อีกทั้งอุปสรรคต่างๆ ในการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศอันเป็นช่องทางในการแสวงหาคำตอบของคำถามหรือแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และอาจเกิดจากผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่พบหรือไม่สามารถได้รับสารสนเทศในรูปแบบที่ตนเองต้องการ ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคหรือช่องว่างของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก โดยแบ่งอุปสรรคหรือช่องว่างได้ดังนี้

1. สถานภาพทางการเงินของครอบครัว
2. การไม่ได้รับโอกาสจากสังคม
3. ผู้ปกครองเกิดความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน
 - 3.1 การหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน
 - 3.2 เตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆเพื่ออาชีพของบุตรหลานในอนาคต
 - 3.3 แสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลาน
4. ปัญหาจากอาการของบุตรหลานเป็นออทิสติก

สถานภาพทางการเงินของครอบครัว

สถานภาพทางการเงินถือเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับการดูแลเด็กที่เป็นออทิสติก บางครอบครัว มารดาหรือผู้ปกครองเพศหญิงจำเป็นต้องหยุดหรือเปลี่ยนแปลงการประกอบอาชีพของตนเอง เพื่อให้มีเวลาอย่างเต็มที่ในการให้ความร่วมมือกับแพทย์ บุคลากรทางการแพทย์ หรือครูที่พัฒนาศักยภาพ บุตรหลานของตน ทางด้านผู้เป็นบิดาหรือผู้ปกครองเพศชาย มีหน้าที่หลักในการหาช่องทางเพิ่มรายได้ ให้เพียงพอกับรายจ่ายของครอบครัว อีกทั้งกิจกรรมบำบัดในการพัฒนาศักยภาพของบุตรหลานที่เป็น ออทิสติกแต่ละกิจกรรมมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ผู้ปกครองจึงเลือกที่จะหลีกเลี่ยงการฝึกกิจกรรมบำบัด ในบางกิจกรรมที่ได้รับการแนะนำจากผู้อื่น เนื่องจากติดขัดในเรื่องค่าใช้จ่าย เช่น การเรียนพิเศษกับ ครูที่เชี่ยวชาญด้านออทิสติกโดยตรง กิจกรรมอาชญาบำบัด วารีบำบัด ศิลปะบำบัด เป็นต้น ทำให้ ผู้ปกครองเกิดอารมณ์ต่างๆ ขึ้นพร้อมปัญหาทางการเงินที่ครอบครัวกำลังเผชิญในขณะนั้น ได้แก่ อารมณ์กลัว เสียใจ ตีใจ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำจากการสัมภาษณ์ ในระหว่างการ สัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองทราบว่าบุตรหลานเป็นออทิสติก ต้องเข้ารับการรักษาและเสริมสร้างศักยภาพ ด้านต่างๆ ทำให้วิตกกังวลถึงค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น กลัวว่าอาจไม่สามารถส่งเสริมบุตรหลานได้ในการ รักษาบางรายการที่ไม่ครอบคลุมสิทธิ์การรักษาพยาบาลขั้นพื้นฐานจากรัฐบาล และรายการที่คาดว่าจะมี ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง

แม่นาคูโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในจังหวัดราชบุรี คุ่นเคยกับการดูแลและเข้าใจพฤติกรรม เด็ก สามารถเรียนรู้และเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เป็นอย่างดี เมื่อให้กำเนิด บุตรสาวคนแรกได้ส่งน้องปานลูกสาวของตนเองไปอยู่กับยายที่ต่างอำเภอ ยายใช้วิธีการเลี้ยงหลาน ด้วยการเปิดโทรทัศน์และให้อยู่ในพื้นที่ที่ไม่สามารถคลานไปไหนได้ ทำให้แม่นาคาคำนวนันคือสาเหตุ ของการที่ให้น้องปานเป็นออทิสติก เมื่อผู้วิจัยถามเกี่ยวกับการดูแลรักษา โดยเฉพาะในช่วงการ เปลี่ยนยยา สิ่งที่เป็นปัญหาสำคัญของแม่นาคู มีได้อยู่ที่อาการของบุตร แต่อยู่ที่เรื่องเงินเป็นสำคัญและ ตัดสินใจให้ผู้เป็นสามีลาออกจากงานประจำและหาช่องทางอื่นเพื่อเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว

แม่นา : ... เราก็ดูแลเขา ก็พยายามอยู่ เราก็กังวล เครียดเรื่องหาเงิน

ปัญหาหลักคือเรื่องเงินเนี่ยแหละ ถึงขนาดให้สามีออกหางาน ที่นี้
เราไปขายของหน้าโรงเรียน เพื่อให้เงินมันหมุนมากขึ้น เพราะว่า
อยู่โรงเรียนเงินได้เท่าเดิม มันไม่มีขึ้นมากกว่านี้ และไม่มีเวลาไปทำ
อย่างอื่นที่จะเพิ่มเงินได้ด้วยมันได้เท่าเดิม

แม่แอน อดีตสาวโรงงานในจังหวัดชลบุรี แต่งงานและอาศัยอยู่รวมกันเป็นครอบครัวใหญ่ ผู้
ผันตนเองมาเป็นแม่บ้านเลี้ยงลูกเต็มตัว เมื่อผู้วิจัยสัมภาษณ์ถึงปัญหาที่กำลังเกิดขึ้นของครอบครัว
ก่อนได้รับความช่วยเหลือจากการทำบัตรคนพิการและได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานจากรัฐบาล ทำให้แม่แอน
วิตกกังวลถึงค่าใช้จ่ายที่มากขึ้นหลังจากที่ทราบว่าคุณตรชายคนเดียวคือน้องอมสินได้รับการวินิจฉัยว่า
เป็นออทิสติก

แม่แอน : ช่วงแรกมีกังวลเรื่องการเงินนะ แต่พอพบหมอแล้วเค้าแนะนำให้
ทำบัตรคนพิการก็ฟรีทุกอย่างเลย (หอบนิดหน่อย) แต่ถ้ามี
ปัญหาก็คงจะเป็นพ่อเค้าเพราะต้องเจียดเวลามาพาไปโรงพยาบาล
ไปนู่นไปนี่ เพราะเราขับรถไม่เป็นเลย (หัวเราะ) พ่อเค้าเป็นคน
ดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมด

พ่อพล บิดาเลี้ยงของน้องพิง หลังจากใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกับภรรยาที่มีลูกติดจากสามีเก่าและส่ง
บุตรสาวไปอยู่ในความดูแลของป้าที่ต่างจังหวัด ทราบว่าน้องพิงมีพฤติกรรมที่ไม่ปกติและน่าสงสัยว่า
จะเป็นเด็กพิเศษ จึงตัดสินใจรับน้องพิงมาดูแลด้วยตนเองเมื่ออายุย่างเข้า 10 ปีแล้ว และเข้ารับการ
รักษาเรื่อยมา ปัจจุบันน้องพิงได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติก ด้วยอาชีพลูกจ้างร้านกาแฟทำให้
เกิดปัญหาทางการเงิน ขาดสภาพคล่องเนื่องจากการดูแลบุตรสาวมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง

พ่อพล : พัฒนาการน้องดีขึ้น จากที่เค้าไม่ค่อยกล้าอะไรเลย คือ ก้าวร้าว

เค้าดีขึ้น แต่ว่าขัดสนมันขัดสนอยู่แล้วเรื่องเงินทอง คือน้องต้อง

ไปโรงพยาบาล น้องไม่เหมือนคนอื่นอะ กลัวว่าขึ้นรถเมล์ก็ลำบาก
 เพราะว่าตอนก้าวขึ้นไม่เป็นไร แต่ตอนลงเค้าจะช้า จะเหมือนเค้า
 จะหยุดเลยอะ ความรู้สึกเค้าเหมือนกับว่าเค้ากลัว เราเลยต้อง
 แทะกซ้อย่างเดียว แต่น้องก็เดินปกติ ส่วนอาการของน้องตอนนี้ดี
 ขึ้น การต่อต้าน เอาแต่ใจทำนองนี้ ตอนนีัพูตอะไรก็ฟังขึ้น แต่ก่อน
 ไม่ฟังใครเลย พยายามสอนเค้าตัวต่อตัว ให้เค้ามีสมาธิมากขึ้น โดย
 เราคิดว่าเด็กแบบนี้ต้องใจเย็น มาที่แรกก็ดูดัน ตีนะ ทำไม่ไม่ฟัง
 แต่พอเราตียิ่งต่อต้านก็เลยเปลี่ยนค่อยๆอธิบาย เริ่มเข้าใจเรามาก
 ขึ้น

สรุป อารมณ์กลัวและวิตกกังวลถึงสถานภาพทางการเงินของครอบครัว เนื่องจากบุตรหลาน
 เป็นออทิสติกทำให้มีค่าใช้จ่ายที่เพิ่มมากขึ้น การดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานที่ต้องอาศัยปัจจัยสนับสนุน
 ค่อนข้างสูง ทำให้ครอบครัวเกิดปัญหาขาดสภาพคล่องทางการเงิน บางครอบครัวเลือกที่จะ
 เปลี่ยนแปลงอาชีพ หาช่องทางอื่นเพื่อเพิ่มรายได้ให้เพียงพอกับรายจ่ายที่มากขึ้นเช่นกัน

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วม
 การวิจัยเกิดอาการเสียงสั้น ร้องไห้ สะอื้น หยุดนิง หรือการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า”
 “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น

โดยผู้ปกครองรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถหารายได้เท่าก่อนที่จะทราบว่าบุตรหลานเป็นออทิสติก
 เนื่องจากต้องสละเวลาเปลี่ยนแปลงตนเองใส่ใจการดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานด้วยตนเอง

แม่ยิ้มสำเร็จการศึกษาทางด้านกิจกรรมบำบัด ทำงานทางด้านการดูแลเด็กพิเศษโดยเฉพาะ
 ความรู้ทางด้านออทิสติกดีมาก น้องไปแต่บุตรชายคนเดียวได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก ทั้งที่เฝ้า
 ติดตามสังเกตอาการของบุตรชายตั้งแต่เริ่มตั้งครรภ์ เนื่องจากมีความรู้เฉพาะทางเกี่ยวกับเด็กพิเศษ
 เป็นอย่างดีทำให้ไม่สามารถรับได้และเสียใจมากที่บุตรชายเป็นออทิสติก ตัดสินใจดูแลและพัฒนาการ
 บุตรด้วยตนเอง ครอบครัวจึงเกิดปัญหาทางการเงินตามมา

แม่ยิ้ม : ชีวิตพี่ช่วงนั้นพอเริ่มจากชิมครั้บพอรับได้ว่าฉันต้องทำงานก็ไม่เอาให้สามีหาเงิน ปีหนึ่งแล้วหนักก็มาเหมือนเราปิด ช่วงแรกๆปัญหามาจากแม่เอง ตอนนั้นคือปัญหาเรื่องเงินมาเลย ตอนนั้นพ่อแม่เราเขาไม่ได้สนับสนุน ไม่เข้าใจว่าหลานต้องไปเชียงใหม่ทุกเดือน ค่ายาเป็นหมื่นแพนพี่ก็หาเงินไม่เก่ง มันเป็นปัญหาจากวงจรครอบครัวมากกว่า พี่อาจต้องเป็นเคสแยก เรามีความสุขทุกอย่างแต่ครอบครัวลั่นคลอนเราปล่อยทุกอย่าง แล้วฝึกเขาอยู่กับเขา แล้วหาความรู้ทุกอย่างบนโลกที่เกี่ยวข้องกับออทิสติก อ่านทุกอย่าง และมีการเข้าชมรมผู้ปกครองไปอ่านไปศึกษาในเพจเป็นช่วงๆ อ่านพันทิปอย่างเคสแม่ก้อย

แม่ดาว สาวโรงงานตั้งใจทำงานเพื่อเก็บเงินไว้ดูแลครอบครัว ขยันทำงานล่วงเวลาอยู่เสมอ ทำให้ต้องตัดสินใจส่งน้องเปรมบุตรชายคนเดียวไปอาศัยอยู่กับย่า แม่ดาวเริ่มสังเกตเห็นอาการผิดปกติบางอย่างของบุตรชาย หลังจากที่พาไปพบแพทย์และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก แม่ดาวลาออกจากโรงงานและรับน้องมาดูแลด้วยตนเองเมื่ออายุ 5 ปี เมื่อลาออกจากโรงงานทำให้ครอบครัวขาดรายได้ ปัจจุบันประกอบอาชีพขายของออนไลน์เพื่อให้มีรายได้เข้ามาและมีเวลาดูแลน้องไปเต้ไปด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ผู้วิจัย : แล้วช่วงแรกๆเลยที่ทราบว่ามันเป็นออทิสติกมีปัญหาอะไรบ้างคะ

แม่ดาว : ไม่มีนะ แต่เราก็ต้องหยุดงาน อย่างแต่ก่อนเราจะเร่งทำโอๆ เพื่อรักษาโบนัสขึ้นไป เราจะได้มีเวลากลับไปหาเค้า คิดถึงเค้าไปทุกเดือน ว่าเค้าเป็นยังไง ก็คงจะเป็นเรื่องเสียดายเงินอะแหละ เราก็ต้องหยุดงาน

แม่อ้อย คนงานต่างด้าวที่เข้ามาประกอบอาชีพในประเทศไทยและได้แต่งงานกับสามีชาวไทย มีบุตรชาย 2 คน น้องอามบุตรชายคนที่ 2 ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกและพิการซ้ำซ้อน ปัจจุบันหันมาประกอบอาชีพขายของอยู่ที่บ้านทำให้ประสบกับปัญหาทางการเงินที่รายได้ไม่เหมือนเดิม

แม่อ้อย : คือเริ่มถั่วรู้อย่างนี้ตั้งแต่แรก แม่เอาออกไปแล้วมันจะมีความสุขมากกว่านี้อีก แต่นี่มันเกิดขึ้นมาแล้วจะทำอะไรไม่ได้ คุณแม่อยากออกไปทำงานข้างนอกก็ทำไม่ได้ ต้องดูแลน้องเต็มที (น้องอารมณ์ และคุณแม่หันไปดูน้อง น้องร้องหนักมากขึ้น) แต่ก่อนแม่ขายของข้างนอก ทำไปทำมาก็ไม่มีคนเลี้ยงน้องอารมณ์ เลี้ยงมาขายของเล็กๆน้อยๆอยู่กับบ้าน เงินมันก็ไม่เหมือนก่อน

เมื่อปัญหาด้านการเงินเริ่มสะสมและก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา ผู้ปกครองไม่สามารถหาทางออกของปัญหาได้กลายเป็นปัญหาเรื้อรัง สมาชิกในครอบครัวเกิดอารมณ์เครียด บิดาเริ่มไม่สนใจในการแสวงหาวิธีการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก ทำให้มารดาเป็นหลักในการตัดสินใจแก้ปัญหาการดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานเอง เกิดอารมณ์เครียด น้อยใจและเสียใจ ที่สุดทำให้บางครอบครัวตัดสินใจหย่าร้างหรือแยกทางกัน

คุณนัทพี่สาวของน้องนอต พ่อและแม่เริ่มประสบปัญหาด้านการเงิน จากรายได้ที่เคยมีก็ค่อยๆหมดไป ทำให้พ่อของคุณนัทเริ่มทยอยขายทรัพย์สิน และปล่อยให้แม่คุณนัทดูแลน้องเพียงลำพังท้ายที่สุดพ่อและแม่แยกทางกัน คุณนัทต้องดูแลน้องนอตเองและมาอาศัยอยู่ที่บ้านป้า

คุณนัท : ตอนนั้นเริ่มมีปัญหาเรื่องเงินเก็บของพ่อค่อยๆหมด ปู่กับย่าก็แบบไม่โอเคเขาเป็นจีน แล้วเขาก็แบบเสียดายเงิน มันก็อาจจะเป็นเรื่องนี้ที่มีส่วนทำให้พ่อแม่เลิกกันในตอนท้ายด้วย จากที่พ่อเขามีเงินเยอะทำ ธุรกิจเยอะ พอมันเสียไปเยอะ ตอนนั้นมันก็เริ่มมีที่รายรับและรายจ่ายไม่สมดุล บ้านที่มีเยอะเริ่มต้องขายอะไรแบบนี้ นี่คิดว่า เป็นปัญหาสะสมของพ่อแม่ เพราะพ่อไม่ยุ่งกับน้องเลย แม่ก็จะเครียดอยู่คนเดียว เราเป็นเด็กแม่ก็จะสอนเรา แล้วแม่เขามีความเครียดที่ว่าเขาต้องถูกพ่อแม่ล้มล้มว่าถูกว่า มันก็คือความเหนื่อย แล้วพ่อเองก็การที่เงินเริ่มหายไปเรื่อยๆ มันก็มีความเครียดเหมือนแม่ต้องดูแลคนเดียว

ผู้ปกครองต้องตัดสินใจลาออกจากงานประจำ เพื่อแลกกับเวลาในการใส่ใจดูแลและรักษาอาการของบุตรหลานให้ดีที่สุด ทำให้เกิดปัญหาทางการเงินตามมา รายรับไม่พอรายจ่าย กลายเป็นหนี้สะสมของครอบครัว

*แม่ศรี : เหมือนเราย้อนไปแก้ไขแล้วเหมือนตอนนี้แม่โศกกับชีวิตนะ เรา
รู้สึกที่เราได้กลับตัวเอง ได้ทำอะไรที่ตัวเองสามารถทำได้ แล้วไม่
สามารถกลับไปแก้ไขได้แล้ว แต่บางครั้งมีสิ่งๆที่คิดตอนนี้
ปัญหาเศรษฐกิจครอบครัว แม่ดูแลครอบครัว พ่อแม่พี่น้องจนเรา
ไม่มีเงินเก็บ และเราหนึ่งที่เรออกจากงานเราก็เป็นหนี้เป็นหนี้แม่
ก็สู้ แต่มาวันที่พ่อป่วยมันแย่มาก เราต้องนึกถึงตัวเองเราคิดแค่
ขอแค่แก้ไขให้ผ่านไปได้อันจะได้มีแรงมีกำลังใจที่จะทำตรงนี้ต่ออยู่
กับลูกต่อ*

เมื่อผู้ปกครองประสบปัญหาทางการเงิน ทำให้เกิดปัญหาอื่นตามมา อาทิ ครอบครัวแตกแยก หย่าร้าง ต้องลาออกจากงานประจำที่ทำอยู่ บางครอบครัวประสบภาวะหนี้สิน ผู้ปกครองต้องเผชิญกับปัญหาที่คาดคิด อีกทั้งไม่ทันเตรียมการรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้น ต้องปรับเปลี่ยนตนเอง เปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตที่เคยกระทำ สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ปกครองเกิดอารมณ์เศร้าเสียใจ เป็นทุกข์ถึงปัญหาที่กำลังเผชิญและหาทางแก้ไขไม่ได้

อารมณ์ดีใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์ดีใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำจากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า “ดีใจ” “โชคดี” “รู้สึกดี” “ความสุข” “สงบ” “ผ่อนคลาย” เป็นต้น

โดยสถานภาพทางการเงินของครอบครัว อาจส่งผลต่อโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน แต่ผู้ปกครองทุกครอบครัวได้รับโอกาสและความช่วยเหลือจากรัฐบาล อาทิ บัตรผู้พิการ สิทธิและสวัสดิการผู้พิการ เป็นต้น ทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการบำบัดและพัฒนาทักษะอื่นๆตามที่รัฐบาลกำหนด ส่งผลให้ผู้ปกครองรู้สึกผ่อนคลาย ลดความวิตกกังวลต่อค่าใช้จ่ายในส่วนที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือ

แม่ใหม่ อดีตแม่ค้าที่รักการทำอาหารและชอบการค้าขาย เลี้ยงน้องไอดินบุตรชายนอกสมรส อยู่ที่ร้านขายอาหารในตลาด ตั้งแต่น้องไอดินอายุได้เพียง 1 เดือน ด้วยภาระหน้าที่จากการประกอบอาชีพค้าขายทำให้จำเป็นต้องปล่อยน้องไอดินไว้กับโทรทัศน์ หลังจากนั้นไม่นานน้องไอดินเริ่มมีอาการปอดติดเชื้อ ไม่ได้ยินเสียงและไม่สามารถสื่อสารได้ เมื่ออายุ 2 ปี แม่ใหม่จึงตัดสินใจพาไปพบแพทย์ และได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก ทำให้ต้องหยุดค้าขายและหันมาช่วยสามีประกอบอาชีพรับเหมาก่อสร้าง แม่ใหม่ได้รับการแนะนำให้ให้น้องไอดินทำบัตรผู้พิการเนื่องจากสามารถลดค่าใช้จ่ายบางอย่างจากสิทธิการรักษาของรัฐบาล

แม่ใหม่ : พอมาเริ่ม 2 ขวบ ต้องเริ่มมาเอาใจใส่เค้าแล้ว เริ่มต้องพาไปหาหมอไปอะไรมากมายอย่าง เพื่อนบ้านแนะนำว่าทำอย่างนั้นอย่างนี้ก็ไม่ได้ผล มันไม่ใช่แล้วก็เลยพาไปศิริราช พาไปตรวจเค้าก็บอกให้ไปแผนกนี้ นี่ นี่ สรุปรมาเค้าก็บอกว่าน้องก็ยังไม่ค่อยเป็นออทิสติกนะครับแม่ แต่ว่าก็เข้าข่ายนิดๆ เค้าก็ให้เราไปบำบัด ไปทำกายภาพ แนะนำให้เราทำบัตรคนพิการ เพื่อจะได้ช่วยเหลือ แต่แม่ก็กลัวเพราะคำว่าคนพิการเนี่ยใจไม่ดี แต่พยาบาลเค้าบอกแม่ถ้าน้องดีขึ้น บัตรมันอยู่ได้แค่ 5 ปี แต่ถ้าน้องเป็นปกติเราก็ไม่ต้องใช้ก็ได้ แต่ว่าแนะนำให้ทำเพราะเราจะได้ใช้สิทธิ์ส่วนนี้ ค่าใช้จ่ายทุกอย่าง และน้องจะได้สิทธิ์คนพิการ แม่ก็ทำตาม พอเริ่มไปหาหมอแม่ก็ไปสมัครสมาชิกรวมไปฝึกพูด ฝึกพัฒนาการ ไปฝึกหลายๆอย่าง ได้บัตรคนพิการมาก็ช่วยค่าใช้จ่ายไปได้เยอะ

สถานภาพทางการเงินของครอบครัว อาจส่งผลต่อโอกาสในการพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน แต่ผู้ประกอบการครอบครัวได้รับโอกาสและความช่วยเหลือจากรัฐบาล อาทิ บัตรผู้พิการ สิทธิและสวัสดิการผู้พิการ เป็นต้น ซึ่งทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการบำบัดและพัฒนาทักษะอื่นๆ ตามที่รัฐบาลกำหนด ส่งผลให้ผู้ปกครองผ่อนคลายและสบายใจ ลดความกังวลต่อค่าใช้จ่ายในส่วนที่รัฐบาลให้ความช่วยเหลือ

แม่แอน : ช่วงแรกมีปัญหาเรื่องการเงินนะ แต่พอพบหมอแล้วเค้าแนะนำให้
ทำบัตรคนพิการก็ฟรีทุกอย่างเลย (หอบนิดหน่อย) แต่ถ้ามี
ปัญหาก็คงจะเป็นพ่อเค้าเพราะต้องเจียดเวลามาพาไปโรงพยาบาล
ไปนู่นไปนี่ เพราะเราขับรถไม่เป็นเลย (หัวเราะ) พ่อเค้าเป็นคน
ดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมด

แม่สอง : น้องตอนนี้เขาใช้สิทธิ พุดง่าย ๆ ว่าถ้าเราไปข้องเกี่ยวกับรัฐบาล
สบายมันไม่มีค่าใช้จ่ายอยู่แล้ว ซึ่งแม่เลยไปของรัฐบาล แต่มี
ช่วงหนึ่งที่พ่อเขายังมีเงินอยู่แม่ก็จะไปเอกซนหมดเลยไปทุกวัน พุด
ง่าย ๆ 3 หมื่นหมดกับเค้าคนเดียวใน 1 เดือน เพราะเอกซนเขาก็
แพงอยู่แล้วในแต่ที่คือลุยเลย แล้วพ่อเขาก็เต็มทีเลย คือเราเลี้ยงดู
เขาตามกำลังที่เรา มี ถ้าไม่มีก็น้อยหน่อย คือถึงเราไม่มีเสริมด้าน
อื่นเราก็พยายามเสริมเขา เช่น ของเล่นพัฒนาการเราก็ให้คุณตา
ทำให้มันก็เหมือนกัน ไม้หนีบผ้า เราก็สอนเขาได้ อย่างเด็กที่
กลัมน้ำร้อนแรงก็ให้หัดหนีบจับแครง

สถานภาพทางการเงินของแต่ละครอบครัวมีส่วนสำคัญและส่งผลกระทบต่อความสามารถในการ
ส่งเสริมพัฒนาการของบุตรหลาน ทำให้เกิดการหลีกเลี่ยงกิจกรรมบางประเภทที่มีค่าใช้จ่ายค่อนข้าง
สูง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ปกครองได้รับความช่วยเหลือจากสวัสดิการคนพิการจากรัฐบาล ทำให้
ผู้ปกครองลดช่องว่างทางการเงินได้ ส่งผลให้ผู้ปกครองรู้สึกดีขึ้น ผ่อนคลายขึ้น และลดความวิตก
กังวลลงหลังจากได้รับความช่วยเหลือ

การไม่ได้รับโอกาสจากสังคม

ผู้ปกครองเด็กออทิสติกรู้สึกว่าจะไม่ได้รับโอกาสและกำลังถูกสังคมตีกรอบเด็กออทิสติก ทำให้
เด็กออทิสติกบางคนไม่มีสังคมกับบุคคลอื่น ยกเว้นบุคคลที่เกี่ยวข้องในการรักษา ครอบครัว และเพื่อน
ออทิสติกด้วยกันเอง สังคมส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจพฤติกรรมของเด็กออทิสติก ซึ่งเป็นความผิดปกติที่มี
ลักษณะเฉพาะตัว โดยเด็กออทิสติกไม่สามารถพัฒนาทักษะทางสังคมและการสื่อความหมายได้

เหมาะสมตามวัย แม้ว่าเด็กออทิสติกจะไม่ได้ทำความเดือดร้อนให้แก่ใคร แต่เด็กจะไม่สามารถอยู่ในสังคมได้ด้วยตัวเอง จะต้องมีคนคอยดูแลตลอดเวลา อาจส่งผลกระทบต่อภาวะจิตใจของคนในครอบครัวได้ เมื่อประสพภาวะตึงเครียดจากการดูแลเด็ก ทำให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต เช่น ภาวะวิตกกังวลหรือซึมเศร้าตามมา อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์ที่ผู้ปกครองไม่ได้รับโอกาสจากสังคม ได้แก่ อารมณ์รังเกียจ เสียใจ ก้าว และโกรธ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์รังเกียจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์รังเกียจที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า “รับไม่ได้” “ไม่ยอมรับ” “อาย” “รู้สึกแย้” เป็นต้น โดยเด็กออทิสติกไม่ได้รับการยอมรับจากบุคคลในสังคมภายนอก

แม่มาและสามีมีน้องวานเป็นบุตรชายคนที่ 4 จากพี่น้องทั้งหมด 4 คน สามีให้แม่มาทำหน้าที่เป็นแม่บ้านที่ดูแลรับส่งลูกๆ ไปโรงเรียน เวลาว่างเธอชอบงานประดิษฐ์เย็บปักถักร้อยต่างๆ หลังจากที่ทราบว่าน้องวานเป็นออทิสติกเธอใช้ความรู้ทางด้านการเย็บผ้าประดิษฐ์อุปกรณ์ฝึกพัฒนาการบุตรชายด้วยตนเอง เมื่อผู้วิจัยสอบถามถึงปัญหาในการดูแลบุตรชาย แม่มาให้ความสำคัญถึงสังคมภายนอกที่ต้องการเด็กเก่งที่พร้อมและมีศักยภาพมากกว่า เห็นได้ชัดเจนว่าสังคมรังเกียจและไม่ยอมรับบุตรของเธอหรือเด็กที่บกพร่องอื่นๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย CHULALONGKORN UNIVERSITY

แม่มา : "เราจะต้องยอมรับเลยว่าประเทศเรามันไม่ได้เปิดโอกาสให้กับเด็กที่ด้อยๆ" ใครๆก็อยากได้เด็กเก่งๆ แต่เค้าลืมนึกไปอย่างบางครั้งคนที่เก่งๆแล้วทำไม่ดี ผลเสียมันเยอะ แต่ถ้าอย่างเงี้ย แล้วเราสอนให้เค้าดีๆ มันจะดีกว่านะ เด็กเก่งโดยมากคุณเก่งคุณจะเห็นแก่ตัว มีน้อยนะเก่งด้วยและดีด้วยไม่ค่อยมี พ่อแม่บางคนนะกดดันคาดหวังถือว่าตัวเองเก่ง อยากให้ลูกเก่ง ฉันทมีลูกฉันทจะปั้นมันเกินไบนะ ชีวิตเค้าไม่ใช่ชีวิตเรา เราเองบางที่ยังกำหนดไม่ได้เลยปัญหามันก็ค่อยๆแก้กันไป

ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญของบุคคลอื่นในสังคมที่แสดงออกและปฏิบัติต่อเด็กพิเศษ แตกต่างจากเด็กปกติอื่น ทำให้ผู้ปกครองเสียใจและน้อยใจที่คนในสังคมไม่พยายามยอมรับเด็กพิเศษ เช่นบุตรหลานของตนเอง

*แม่ใหม่ : ครั้งแรกนี้ทำใจยากนะคะ เพราะคนรอบข้างรู้ว่าคุณคนไทยมักจะ
แสดงออกค่อนข้างเยอะ บางทีลูกเราเดินเค้าจะชอบไปจับมือคน
บางคนอะไรอะ เราก็จะบอกน้องเป็นเด็กพิเศษต้องขอโทษด้วยนะ
คะ บางคนก็จะทำหน้าแบบ ในใจเรานี้เจ็บมากนะ (เสียงสั่น) ช่วง
นั้นไม่อยากพาไปไหน คุณหมอแนะนำให้พาเค้าไปเล่น ไปหาคน
เยอะๆ แต่บางครั้งผู้คนส่วนมากไม่ค่อยจะยอมรับเด็กประเภทนี้*

ปัจจุบันทัศนคติด้านลบต่อเด็กออทิสติกยังคงมีอยู่ในสังคม จากผู้ปกครองด้วยกันเองหรือจากบุคคลในสังคม ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจึงมีความทุกข์ใจประกอบกับสังคมไม่ยอมรับ ทำให้เกิดความรู้สึกเศร้าเสียใจ เป็นทุกข์มากยิ่งขึ้น

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้น หยุตน์ หรือการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น ผู้ปกครองรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถหารายได้เหมือนก่อนที่จะทราบว่าบุตรหลานเป็นออทิสติก เนื่องจากต้องสละเวลาเปลี่ยนแปลงตนเองใส่ใจการดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานด้วยตนเอง

ความช่วยเหลือจากรัฐบาลที่ได้รับจากสิทธิบัตรคนพิการของเด็กออทิสติกนั้นเพียงพอต่อความต้องการพื้นฐาน แต่ในความเป็นจริงบางคนในสังคมเลือกที่จะปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือต่อเด็กออทิสติก อาทิ ครูในโรงเรียนปฏิเสธการรับเข้าเรียนเนื่องจากอาจเป็นการเพิ่มภาระงานให้ครูในโรงเรียน เป็นต้น

แม่ใหม่ : ผอ.บอกว่าให้น้องมาลองดูสักสองวันนะคะคุณแม่ พอพาน้องไป
 เค้ายังปรับอะไรไม่ได้ น้องเค้าก็จะนั่งหิวก็ร้องกิน ครูคนที่เค้ารู้ว่า
 ต้องได้รับผิดชอบเด็กคนนี้ เค้าก็บอกว่า “เอามาทำไม” คือเราฟัง
 คำพูดอะ ไม่มีใครอยากให้ลูกเป็นแบบนี้ เราก็อยากให้สังคม
 ยอมรับเด็กแบบนี้ (ร้องไห้) บางทีเจอแบบนี้แม่ก็จูงลูกกลับ ผอ.
 บอกพรุ่งนี้ให้มาอีกลองดู พอเค้าคะยั้นคะยอให้มา เข้าอีกวันนึงพา
 ลูกมา ครูที่เค้ายืนตรงประตู “มากันอีกแล้ว” (ร้องไห้) พอแม่ได้ยืน
 แม่ก็กระซอกลูกขึ้นรถ พูดต่อหน้า “ไม่ต้องเรียน ไม่เรียนแม่ก็เลี้ยง
 ได้” แม่ก็พาลูกขึ้นรถ (ร้องไห้ก่อนข้างหน้า) ก็ไม่รู้จะทำยังไง

สถานพยาบาลเป็นหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาศักยภาพทางด้านต่างๆของเด็ก
 ออทิสติก อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันสถานพยาบาลที่บุคลากรมีเชี่ยวชาญในการรักษาดูแลเด็กออทิสติก
 โดยตรงอาจไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ปกครอง อีกทั้งไม่ครอบคลุมในทุกจังหวัดของประเทศ
 ยังคงเกาะกลุ่มอยู่เพียงในจังหวัดใหญ่เท่านั้น ทำให้ผู้ปกครองสงสารบุตรหลานของตนเองและเห็นใจ
 ครอบครัวอื่นเช่นกัน

แม่สอง : เรื่องการยอมรับทุกที่ที่เราไม่ค่อยยอมรับเท่าไรหรอก แต่ไม่
 น้อยใจแต่รู้สึกสงสารลูก สงสารตรงที่ว่าอย่างลูกเราเรา
 วางโครงการลูกไว้แล้ว แต่เรามองถึงเด็กคนอื่นที่แบบพ่อแม่เขาไม่
 พร้อมเหมือนเรา ลูกเขาลำบากกว่าเราอีกส่วนมากเด็กที่มีปัญหา
 เยอะๆ คือเด็กที่อยู่ต่างจังหวัด เพราะว่าเด็กต่างจังหวัด
 โรงพยาบาลใหญ่ยังไม่ได้มีทุกจังหวัด มันต้องมีเป็นภูมิภาค กลุ่ม
 ต่างจังหวัด ข้อมูลข่าวสารน้อย หามาลำบาก ยาอะไรอย่างนี้
 น้อย เลยทำให้กลุ่มต่างจังหวัดมีปัญหาเยอะ บางทีมีข่าวพ่อแม่ใจ
 ร้ายไม่ทำแล้วเขาจะเอาอะไรกิน แล้วพวกนี้ถ้าไม่มีข่าวพวกผู้ใหญ่
 ใจดีก็ไม่โผล่หน้าไปช่วยเลยน้อยมาก อย่างเราอยู่ตรงนี้เรายังรู้ว่ามึ
 ะไรบ้าง เวลาเราไปหาหมอที่นี้คือชนหน้ากันเลย เห็นหน้า ยืมให้

กันแค่มอยยังไม่เปิดกว้างเลย เหมือนเขาว่าบางคนยิ้มยิ้มตอบ แต่
บางคนยิ้มแล้วคือไม่ยิ้มตอบ เพราะเหมือนยังไม่ยอมเปิดกว้าง คุณ
ต้องพาลูกคุณมาสู่ข้างนอก เพราะถ้าคุณตายไปลูกคุณจะทำยังไง

เมื่อผู้ปกครองรู้สึกว่าคุณบุตรหลานไม่ได้รับโอกาสจากสังคมเท่าเทียมเด็กคนอื่น อาทิ การมีอิสระ
ในการเข้าศึกษาในสถานศึกษาที่ตนเองพึงปรารถนา ทำที่ที่บุคคลในสังคมแสดงออกต่อบุตรหลานที่
เป็นออทิสติก โอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ปกครองเป็นทุกข์ใจ
เศร้าเสียใจที่สมาชิกในครอบครัวไม่เป็นไปตามสิ่งที่คาดหวังไว้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า
“กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น ผู้ปกครองกลัวว่าใน
อนาคตถ้าตนเองไม่อยู่แล้วใครจะสามารถดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานต่อไปได้ และสังคมจะยอมรับและเปิด
โอกาสให้บุตรหลานของตนเองได้หรือไม่

ผู้ปกครองกลัวอนาคตที่ไม่แน่นอน เมื่อขาดตนเองไป บุคคลอื่นโดยเฉพาะบุคคลที่อยู่นอก
ครอบครัวจะไม่ยอมรับบุตรหลานของตน กลัวสังคมรังเกียจ ไม่เข้าใจ กังวลถึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง รวมถึง
การเปรียบเทียบบุตรหลานของตนกับเด็กปกติอื่น เป็นกังวลว่าอาจไม่ได้รับโอกาสดังเช่นบุคคลอื่น อีกทั้ง
ผู้ปกครองกลัวว่าตนเองจะไม่สามารถอยู่ดูแลบุตรหลานต่อไปได้

แม่ใหม่ : เวลาเราหลับตาลง มองเห็นคนอื่นเค้าเอาลูกไปเที่ยว เดินเล่น เรา
ก็อยากให้ลูกเป็นแบบนี้ ลูกเราไม่ได้เป็นแบบนี้ บางทีเราก็พา
เค้าไปเล่นตามห้างที่มีสนามลูกบอล บางทีเค้าเล่นๆแล้วไปชนคน
อื่นอะ เพราะลูกเราตัวอ้วนอะคะ แล้วไปชนเค้าอะเราก็กลัวเค้าจะ
ว่า ตอนนี่ก็กังวลเค้าจะอยู่ยังไงนะถ้าเราบ๊ายบายเราเป็นอะไรไป
แล้วเราจะยังไป จะไปฝากใครได้ เพราะเราสื่อสารกับลูกเราได้ คน
อื่นเค้าจะรู้หรือ เค้าจะสื่อสารกับลูกเราได้ไหม คือคิดมาก คิดเยอะ

ค่ะว่าจะเอาลูกเราไปไว้ไหน “ไม่อยากตาย กลัวตัวเองตาย” กลัวตายก่อนลูก (เสียงสั่น) แม่จะสวดขอทุกครั้งว่าไม่ต้องให้หายขาดก็ได้ แค่อขอให้ลูกสามารถอยู่ด้วยตัวเองได้ สังคมยอมรับให้ได้ แม่ขอแค่นี้ คนอื่นขอให้รวย (ร้องไห้) “แม่ขอให้ลูกอยู่ได้ ถ้าลูกอยู่ได้ช่วยเหลือตัวเองได้ ก็เหมือนแม่รวยสิ้นฟ้าแล้ว” ส่วนมากแม่มีปัญหาจะคุยกับครูและก็พี่ที่เป็นพยาบาลที่เค้าให้เราคุยด้วยได้ เค้าบอกเองว่า ถ้าคุณแม่มีปัญหาให้คุณแม่กล่าวพูดกับครูนะ เค้าจะบอก เค้าทำให้เรากล่าวพูด

ผู้ปกครองบางครอบครัวเลือกที่จะขจัดความกลัวและกังวลในช่วงเวลาที่บุตรหลานไม่ได้อยู่ในความดูแลของตนเอง ด้วยวิธีการว่าจ้างพี่เลี้ยงประกบดูแลบุตรหลานระหว่างอยู่ในสถานศึกษาหรือในพื้นที่ชุมชน เนื่องจากกลัวการถูกรังเกียจจากสังคม หรืออาจโดนเพื่อนแกล้งและเกิดอันตรายจากพฤติกรรมที่เกิดจากอาการของบุตรหลาน

ยายอีด : ยายจ้างครูประกบตอนเรียนหนังสือนะ เพราะว่ากลัวเดี่ยวโดน

เพื่อนทำร้าย เพราะดูคนอื่นเหมือนอย่างแม่น้องเพชรเค้าไป

โรงเรียน ความที่เค้าเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ เค้าก็จะ

โดนเพื่อนทำร้าย ทำร้ายขั้นรุนแรง ณ เวลานั้นโรงเรียนที่หลายเรียนอยู่ เด็กที่ไม่มีครูประกบกระดุมเล็กก็หลุดหมด โดนกระชาก ความ

ที่เข้ากับเค้าไม่ได้ จูนไม่ติด เค้าจะไม่มีอะลุ่มอล่วย ตรงก็คือไม่ได้ก็

คือไม่ได้ ถ้าจะเอาก็จะเอา ไม่มีคำว่าเข้าคิว คำว่ารอ นี่แหละถึง

ต้องจ้างครูมาช่วยเพราะกลัวมีปัญหา ถ้ามีปัญหาจะเรียนหนังสือ

ไม่ได้ ต้องออกอะไรอย่างนี้

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมักกลัวอนาคตที่ไม่แน่นอน กลัวบุคคลที่อยู่นอกรอบครอบครัวไม่ยอมรับบุตรหลานของตน กลัวสังคมรังเกียจ ไม่เข้าใจ กังวลถึงสิ่งที่ยังมาไม่ถึง รวมถึงการเปรียบเทียบบุตรหลานของตนกับเด็กปกติอื่น อีกทั้งผู้ปกครองกลัวว่าตนเองจะไม่สามารถอยู่ดูแลบุตร

หลานต่อไปได้ ผู้ปกครองบางครอบครัวเลือกที่จะขจัดความกลัวและกังวลในช่วงเวลาที่บุตรหลานไม่ได้อยู่ในความดูแลของตนเอง ด้วยวิธีการว่าจ้างพี่เลี้ยงประกบดูแลบุตรหลานระหว่างอยู่ในสถานศึกษาหรือในพื้นที่ชุมชนแทนตนเอง

อารมณ์โกรธ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์โกรธที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า “โกรธ” “ไม่พอใจ” “ฉุน” “รำคาญ” “ไม่ยอม” “ด่า” “ทนไม่ไหว” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองพาบุตรหลานที่เป็นออทิสติกทำกิจกรรมต่างๆนอกบ้าน บุคคลในสังคมภายนอกมักไม่เข้าใจถึงพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่แสดงออก บางคนแสดงออกถึงความรังเกียจ ไม่พอใจ ทำให้ผู้ปกครองโกรธและนำไปสู่การตัดสินใจไม่พาบุตรหลานออกไปใช้ชีวิตในสังคมภายนอก

แม่สอง : แม่เคยจะทะเลาะกับชาวบ้านเขาอยู่ คือเดินอย่างนี้แล้วไปโดนลูกคนอื่นแม่ก็หันไปขอโทษเขา ขอโทษแทนน้องด้วยนะคะเขาก็หันมามองลอนลูกประสาอะไรแม่ก็ขอโทษค่ะ น้องเป็นเด็กพิเศษน้องเขาไม่รู้เรื่อง ก็ให้มันเดินดีๆ ลี คุณเข้าใจไหมว่าเขาเป็นเด็กพิเศษ (เสียงสูงขึ้น) และเขาก็ขอโทษแล้วคุณจะทำอะไร เอาอะไรอีก เขาก็เดินดิ่งลูกเขาไป คือแม่ก็ขอโทษอยู่แล้ว ขอโทษก่อนเลยคือบางที่เราไปชนเขาขอโทษนะคะ น้องเขาเป็นเด็กพิเศษ หลังจากนั้นไม่พาวอก

ยายอี๊ด : ยายไปมีเรื่องกับผู้ปกครองของเด็กปกติ แต่ยายมาคิดไ้คนปกติด้วยกันมันยังมีเรื่องกันเลย (หัวเราะ) เด็กอะไม่มีปัญหา แต่มีปัญหากับผู้ปกครอง มันก็ตกลงอะเนอะ แต่ยายมานึกทบทวนดูเราผิด ถ้าเราปล่อยเวลานั้นผ่านไป หลานเจ็บนิดเดียวเดี๋ยวก็หาย แต่เราดันเจ็บใจ (หัวเราะ) เจ็บใจตรงที่ผู้ใหญ่ทำไมไม่ขอโทษ พอเราถามว่าเอาเค้าซื้อดาบปลอมมา แล้วมาฟันใจ แต่ความจริงมันก็คง

ไม่เจ็บมากมาย เราก็มองผู้ปกครองก็ยื่นมองกันอยู่ แล้วเค้าก็รุ่นลูก
เรา เรายังบอกลูกเธอฟันหลานเนี่ยเห็นหรือเปล่าฟันหลานฉัน ใจ
เราอะอยากฟังขอโทษนะ เค้าพูดว่า ไม่รู้หรือว่าเป็นของปลอม (ขึ้น
เสียง) ฟิวเราจะขาดอยู่แล้ว (หัวเราะ) เรายังบอกรู้ว่าเป็นของปลอม
แต่เค้าก็วิ่งไปเอาเม็ดที่ลูกเค้ามาให้ยาย เค้าบอกคุณลิ้มเป็นของ
ปลอม เค้าเอามาให้ยายถือดู ยายก็เอามืออันนั้นแหละฟันเค้า เรื่อง
มันก็เลยบาน (หัวเราะ) พอเค้าเจ็บแล้วเค้าไม่ยอม

การไม่ได้รับโอกาสจากสังคมตามที่ตนเองตั้งความหวังไว้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดความโกรธ ไม่
พอใจในสิ่งที่เกิดขึ้น เนื่องจากเด็กออทิสติกมีรูปลักษณ์ภายนอกไม่แตกต่างจากเด็กปกติอื่นทั่วไป ทำ
ให้คนในสังคมไม่สามารถเข้าใจในพฤติกรรมของเด็กออทิสติกที่แตกต่างจากเด็กปกติอื่นได้ เมื่อไม่
เข้าใจกันจึงเกิดความไม่พอใจทั้งสองฝ่าย นำมาซึ่งการทะเลาะกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมักโมโห
ฉุนเฉียวเวลาที่บุตรหลานของตนโดนต่อว่าอีกทั้งความน้อยใจที่สะสมอยู่แล้ว ทำให้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
มักจะแย่งลง

ผู้ปกครองเกิดความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน

เมื่อเกิดความไม่แน่นอนของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเองและบุตรหลาน เกิดจากความไม่รู้
ทั้งอาการของโรค วิธีการสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับบุตรหลาน การตีความหมายของความต้องการ
จากการกระทำในแต่ละช่วงวัย การส่งเสริมด้านการศึกษาที่ถูกต้อง วิธีการดูแล ขั้นตอนการรักษา การ
พัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ เพื่อที่บุตรหลานจะสามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้ในสังคม ความไม่
แน่นอนดังกล่าวเกิดจากผู้ปกครองไม่มีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับโรคและอาการของบุตรหลาน โดย
ปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กออทิสติกจะมีอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากในแต่ละช่วงวัยพฤติกรรมและอาการจะ
เปลี่ยนไปเรื่อยๆ อาจคล้ายคลึงหรือแตกต่างจากเด็กออทิสติกอื่นๆ อีกทั้งการหาสถานศึกษาหรือ
สถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆเพื่ออาชีพ
ของบุตรหลานในอนาคต และการแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลานต่อจากตนเอง

การหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน

ปัจจุบันรัฐบาลได้จัดสรรสิทธิการได้รับบริการทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับเด็กออทิสติกอย่างเสมอภาคกับเด็กปกติทั่วไป เด็กออทิสติกมีสิทธิในการสมัครเข้าเรียนได้ทุกโรงเรียนทุกระดับชั้น โดยที่โรงเรียนหรือสถานศึกษาไม่มีสิทธิในการปฏิเสธการเข้าศึกษา โดยสถานศึกษาในปัจจุบันมีการจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษแบบเต็มเวลา หรือการจัดชั้นพิเศษสำหรับเด็กออทิสติกคู่ขนานกับชั้นปกติ แต่ในความเป็นจริงผู้ปกครองเด็กออทิสติกกลับประสบปัญหาในการหาสถานศึกษาเพื่อรองรับการส่งเสริมพัฒนาการที่เหมาะสมกับบุตรหลานของตนเอง เช่น ในพื้นที่ที่พักอาศัยไม่มีสถานศึกษาที่รองรับเด็กพิเศษ ค่าใช้จ่ายสูง บางครอบครัวไม่มีที่ปรึกษาและให้คำแนะนำในการเข้าศึกษาที่ถูกต้อง ทำให้ผู้ปกครองเกิดความวิตกกังวล ความเครียด ไม่แน่นอนในชีวิต บางครอบครัวไม่พอใจหรือโกรธบุคลากรในสถานศึกษาที่มีท่าทีไม่ยอมรับบุตรหลานของตนเอง เมื่อได้เจอสถานศึกษาที่เหมาะสมกับบุตรหลานและตรงตามความต้องการของผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะรู้สึกดีใจ มีความหวังในการที่จะพัฒนาศักยภาพของบุตรหลานต่อไป โดยอารมณ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ของการแสวงหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน ได้แก่ อารมณ์กลัว โกรธ และเสียใจ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น เนื่องจากผู้ปกครองพยายามแสวงหาและไม่ได้รับคำตอบเกี่ยวกับสถานศึกษาที่บุตรหลานของตนเองสามารถเข้าศึกษาได้ทำให้เกิดความวิตกกังวล กลัวว่าบุตรหลานจะไม่มีที่เรียน

การแสวงหาสถานที่เรียนให้กับบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้นเป็นเรื่องยุ่งยากและเป็นปัญหาสำหรับผู้ปกครองเป็นอย่างมาก เนื่องจากต้องคำนึงถึงปัจจัยหลายๆด้าน เช่น ความสะดวกในการเดินทาง ความพร้อมในการดูแลและรองรับการพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน เป็นต้น ทำให้ผู้ปกครองวิตกกังวลในการหาโรงเรียนให้กับบุตรหลานเป็นอย่างมาก ร่วมกับอารมณ์ไม่พอใจที่สถานศึกษาไม่รับบุตรหลานของตนเองเข้าเรียน โรงเรียนที่ใกล้ที่พำอาศัยอาจไม่สามารถรองรับเด็กออทิสติกได้ อีกทั้งกลัวการถูกปฏิเสธจากโรงเรียน หรือจากสถานศึกษาต่างๆ

พ่อพล : ตอนนี่เราคิดว่าน้องอายุเยอะแล้ว กลัวไปตรงไหนเขาจะไม่เอาไม่รับ ถ้าไปไวๆเค้าจะได้ฝึกเรื่อยๆ แต่นี่ไปตรงไหนเค้าก็พูดอย่างนี้ เหมือนย้าเรากลับมาว่าน้องอายุเยอะแล้วนะ เกินแล้วนะ กลัวคำหนึ่งว่า ไม่ได้แล้ว น้องเกินแล้ว เพราะมีโรงเรียนบางที่บอกว่า อายุเกินแล้ว รับไม่ได้แล้ว คือไอ้คำว่าเกินแล้วไม่ได้แล้วหมายถึงอะไร เราต้องเลี้ยงตามมีตามเกิดหรือ อย่างที่พูดอะว่า ถ้าน้องโชคดีเค้าก็ตายก่อน แต่ถ้าเกิดน้องโชคร้ายเราตายก่อนใครจะอยู่กับเค้า ถูกปะครับ เราไม่ได้รับโอกาสจากสังคม คือเหมือนกับว่าไม่เปิดกว้างพอครับ

แม่สอง : พอหาโรงเรียนก็หายาก เพราะว่าโรงเรียนแบบนี้ยังไม่ค่อยมี โรงเรียนแถวในปทุมที่เกี่ยวกับเด็กพิเศษจะมีแค่โรงเรียนบางขาดคลองห้า กับวัดอัยยการามคลองเก้า แถวนี้นี้มีแค่หนึ่ง ซึ่งหายากมากแต่ก็มีอีกที่คลองหนึ่ง ซึ่งแม่ลองไปถามว่าอามาแล้วแต่เขาเริ่มรับตอนเด็ก 7 ขวบ แม่ก็คิดนะว่าอีก 2 ปีจะให้ลูกเราไปอยู่ที่ไหน ก็เลยบอกกับแฟนลองไปคลองหนึ่งใหม่ คือแม่มีข้อมูลอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเคยเรียนอยู่ที่ศูนย์การศึกษาปทุมธานี ซึ่งโรงเรียนห้องคู้ชานศูนย์การศึกษาพิเศษ เขาเป็นคนทำเรื่องยื่นโรงเรียนทุกโรงเรียน ว่าคุณมีความพร้อมที่จะเปิดรับห้องคู้ชานสำหรับเด็กพิการไหม ซึ่งโรงเรียนส่วนมากเขาจะไม่ค่อยตอบรับกันมา เพราะว่าศูนย์เขารับรู้ข้อมูลข่าวสารได้เรื่อยๆ เพราะว่าในศูนย์เขามีข้อมูลเราก็จะรู้ เขาก็จะแจ้งว่าในเครือข่ายเราจะมีโรงเรียนนี้โรงเรียนนี้

แม่หนู สามิให้แม่หนูอยู่บ้านเลี้ยงลูกเต็มเวลา หลังจากทราบว่าบุตรสาวเป็นออทิสติกจึงใช้เวลาว่างมาช่วยงานที่มูลนิธิเกี่ยวกับเด็กพิเศษย่านทองหล่ออยู่เสมอ ถึงแม้ว่าครอบครัวแม่หนูจัดอยู่ในกลุ่มครอบครัวที่ค่อนข้างมีฐานะก็ยังได้รับการแนะนำจากโรงเรียนเดิมให้ย้ายบุตรที่เป็นออทิสติกไปหาโรงเรียนใหม่ที่สามารถดูแลบุตรของเธอได้ดีกว่าโรงเรียนปัจจุบัน ทำให้แม่หนูสับสน ไม่รู้ว่าต้องทำอย่างไรกับการเริ่มต้นหาโรงเรียนใหม่ที่เหมาะสมให้กับบุตร

แม่หนู : 7 ขวบจะ 8 ขวบ แล้วค่ะ คือตอนนี้อยู่โรงเรียนก็ดีขึ้น ก็มา

โรงเรียนที่มีแนวทางเลือกไม่ได้เน้นวิชาการ ตอนแรกก็คืออยู่โรงเรียนนั้นก็อยู่ไปอีกเทอมเพราะเราไม่รู้จะยังไง เขาบอกว่าขึ้นอนุบาลหนึ่งได้ก็ขึ้นไปอีก แต่อนุบาลหนึ่งเขาเริ่มพฤติกรรมเปลี่ยนแล้ววันนั้นเป็นแบบที่นั่นคือเด็กเยอะแล้ววันนั้นครูผู้ช่วยก็ไม่มา แล้วคงไปร้องไวยวาย ครูก็เรียกเราไปบอกย้ายโรงเรียนใหม่ไปทางเฉพาะทางไหม เราก็เลยต้องหาโรงเรียนใหม่

เช่นเดียวกับแม่หนูที่ส่งบุตรสาวไปเรียนที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบลใกล้บ้าน เมื่อบุตรสาวได้เข้าศึกษาครูที่ดูแลสังเกตเห็นพฤติกรรมที่แตกต่างจากเด็กคนอื่นจึงแนะนำให้แม่หนูพบบุตรสาวไปพบแพทย์ ทำให้แม่หนูกลัวและเกิดความสงสัยเนื่องจากไม่มีความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวกับเด็กพิเศษ

แม่หนู : คือว่าครูที่ศูนย์เด็กเล็กแถวบ้านเค้ามาชวนให้ไปเรียนให้ไปสมัครเข้าเรียน ตอนนั้น 2 ขวบกว่าๆแล้วแหละ พอเอาไปเค้าคือ คือแตกต่างจากเด็กคนอื่น และครูที่ อบต.เค้าเอาไม่ไหว ก็เลยบอกให้หยุดเรียนไปก่อนและให้พาไปหาหมอ เพราะครูก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเป็นอะไร ไม่ยอมพูดเลย เราก็ไม่รู้ว่าคืออะไร สงสัยแต่ก็คิดว่าพูดซ้ำปกติ ตายายก็ไม่คิดว่าแปลก ก็เลยพาไปหาหมอ

โรงเรียนหรือสถานศึกษาถือเป็นหน่วยงานสำคัญในการช่วยพัฒนาศักยภาพของเด็กออทิสติก จึงเป็นหน่วยงานที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกให้ความเชื่อมั่นและไว้วางใจว่าจะสามารถดูแลและเสริมสร้าง พัฒนาการที่เหมาะสมกับเด็กออทิสติกได้เป็นอย่างดี เมื่อเกิดปัญหาจากการไม่สามารถแสวงหา โรงเรียนได้ตรงตามความต้องการ หรือได้รับการปฏิเสธจากโรงเรียนที่คาดหวังไว้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดความกลัวและวิตกกังวล

อารมณ์โกรธ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์โกรธที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง น้ำเสียงที่สูงขึ้น หายใจเร็วขึ้น หน้าแดง และจากการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “โกรธ” “ไม่พอใจ” “ฉุน” “รำคาญ” “ไม่ยอม” “ด่า” “ทนไม่ไหว” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองถูกปฏิเสธการเข้าศึกษาของบุตรหลานที่เป็นออทิสติกหรือไม่ได้รับคำตอบเกี่ยวกับสถานศึกษาที่ชัดเจน อารมณ์ที่เกิดขึ้นจะเป็นไปในทิศทางโกรธ ไม่พอใจต่อคำตอบที่ได้รับ

พ่อพล : ...อย่างผมเคยไปถามโรงเรียนปกติเนี่ย เรียนรัฐบาล เคঁว่าจะพูด

แบบว่าน้องต้องช่วยตัวเองได้นะ สื่อสารได้ และเข้าห้องน้ำได้

สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ในความรู้สึกเราเราคิดว่า ถ้าน้องไม่ได้

มีการฝึกพัฒนาการน้องจะทำได้ยังไงและเราก็ไม่ได้เรียนมาทางนี้

เราจะสอนเด็กให้เด็กทำยังไง เราก็หวังจากตรงนี้เค้ากลับตอบแบบ

นี้มา มันเป็นประโยคคำถามกลับมาหาเรา ก็เลยกลายเป็นว่าเราก็

ไม่รู้จะทำยังไง บางทีสอนเด็กอย่างล้ากั้น บางคนดูเหมือนง่ายนะ

ครับสำหรับเด็กปกติ แต่เด็กอย่างนี้ยากครับ ยากเข้าไปใหญ่

หน่วยงานรัฐบาลหรือเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือแก่เด็กออทิสติกควรเป็นทีปรึกษา แนะนำหรือช่วยหาทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครอง อีกทั้งให้ความช่วยเหลือตามสมควรแก่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ เนื่องจากผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีความคาดหวังว่าหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องทราบวิธีการแก้ไขปัญหาหรือช่วยเหลือตนเองได้ ทำให้เมื่อผู้ปกครองขอ

คำปรึกษาหรือหวังพึ่งพิงหน่วยงานดังกล่าวแต่กลับไม่ได้พยายามให้ความช่วยเหลือตามที่ตนเอง
คาดหวังไว้ ผู้ปกครองจึงเกิดอารมณ์โกรธ โมโหเมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือดังกล่าว

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วม
การวิจัยเกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้น หยุดนึ่ง หรือการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า”
“ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น

โดยผู้ปกครองรู้สึกเสียใจที่ไม่สามารถแสวงหาสถานที่เรียนเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน
และบางสถานศึกษาปฏิเสธการรับบุตรหลานของตนเข้าเรียนเนื่องด้วยพฤติกรรมความรุนแรงของ
ภาวะออทิสติกที่ปรากฏชัดเจน ทำให้สถานศึกษาเลือกที่จะไม่ตอบรับการเข้าศึกษา

ผู้ปกครองพยายามสืบค้นข้อมูลเพื่อแสวงหาสถานที่เรียนให้กับบุตร โดยหวังว่าโรงเรียนและ
บุคลากรในโรงเรียนจะดูแลบุตรหลานแทนตนเองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งวิตกกังวลว่าบุตรหลานของตน
จะได้รับการปฏิบัติที่ดีแถมเช่นเด็กนักเรียนคนอื่น แต่เมื่อสถานศึกษานั้นไม่ยอมรับบุตรหลานเข้าศึกษา
ยิ่งทวีความรุนแรงของอารมณ์มากขึ้น

แม่ใหม่ : ผอ. บอกว่าให้น้องมาลองดูสักสองวันนะคะคุณแม่ พอพาน้องไป

เค้ายังปรับอะไรไม่ได้ น้องเค้าก็จะนั่งหิวก็ร้องกิน ครูคนที่เค้ารู้ว่า

ต้องได้รับผิดชอบเด็กคนนี้ เค้าก็บอกว่า “เอามาทำไม” คือเราฟัง

คำพูดอะ ไม่มีใครอยากให้ลูกเป็นแบบนี้ เราก็อยากให้สังคม

ยอมรับเด็กแบบนี้ (ร้องไห้) บางทีเจอแบบนี้แม่ก็จูงลูกกลับ ผอ.

บอกพรุ่งนี้ให้มาอีกลองดู พอเค้าคะยั้นคะยอให้มา เข้าอีกวันพาลูก

มา ครูที่เค้ายืนตรงประตู “มากันอีกแล้ว” (ร้องไห้) พอแม่ได้ยืน

แม่ก็กระซอกลูกขึ้นรถ พูดต่อหน้า “ไม่ต้องเรียน ไม่เรียนแม่ก็เลี้ยง

ได้” แม่ก็พาลูกขึ้นรถ (ร้องไห้ค่อนข้างหนัก) ก็ไม่รู้จะทำยังไง

การหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลานนั้น ผู้ปกครองจะเริ่มจากความวิตกกังวลและกลัวว่าจะไม่มีสถานที่ให้บุตรหลานของตนเองได้พัฒนาศักยภาพเพื่อที่จะประกอบอาชีพหรือสามารถดูแลตนเอง อยู่ในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ในอนาคต แต่เมื่อไม่ได้รับความช่วยเหลือหรือถูกปฏิเสธจากสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผู้ปกครองจะเสียใจที่ได้รับการปฏิเสธพร้อมความไม่พอใจต่อหน่วยงานหรือคำตอบที่ได้

การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆ เพื่ออาชีพของบุตรหลานในอนาคต

การวิตกกังวลถึงความจริงที่ว่าตนเองไม่สามารถดูแลบุตรหลานได้ตลอดไปนั้นทำให้ผู้ปกครองเกิดการเตรียมความพร้อมให้บุตรหลานที่เป็นออทิสติกสำหรับการช่วยเหลือตนเองให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมภายนอกได้ในอนาคต โดยผู้ปกครองตระหนักถึงการเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะอาชีพเพื่อรองรับการดำเนินชีวิตต่อไปของบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกริยาทำทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการหายใจ สิ้นหัววิตกกังวล เหงื่อออก การสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

ผู้ปกครองวิตกกังวลถึงอนาคตของบุตรหลานจึงเลือกที่จะเติมเต็มศักยภาพที่ขาดหายของบุตรหลานด้วยวิธีการเข้าค่ายเพื่อเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับผู้อื่น หรือสอนการประกอบอาชีพง่ายๆที่บุตรหลานสามารถทำได้ในอนาคต

ผู้ปกครองกังวลถึงสภาพแวดล้อมและสภาพสังคมรอบบริเวณที่พักอาศัย ทำให้เลือกที่จะพาบุตรหลานไปเรียนรู้สภาพแวดล้อมหรือสังคมอื่นๆแทน เช่น การพาไปเข้าค่ายร่วมกับครอบครัวเด็กออทิสติกอื่น การพาไปทำกิจกรรมร่วมกับบุคคลอื่น หรือการไม่ให้เกิดออทิสติกเข้าสังคมตามที่ตนเองมีความเห็นว่าไม่เหมาะสมกับบุตรหลาน

ย่าหมี : แต่ถ้าถามอุปสรรคจริงๆเป็นเรื่องที่โลกไม่ได้เข้าสังคม ย่าอยู่บ้านเอื้ออาทรนะ ย่าไม่ชอบสังคม โกวจะไม่ลงไปเล่น ก็ไม่ได้บังคับนะ โกวไม่ลงเอง (เน้นเสียง) ชื่อของก็จะรีบขึ้นมา หลานก็ไม่มีสังคม ก็เลยเปลี่ยนวิธีไปเข้าค่าย ไปหาสังคมข้างนอกเอา ถ้ามันไม่ได้เลย ลักที่มันก็จะไม่มีเลยไง สื่อสารเดี๋ยวนี้ก็ลำบาก แต่ไปเข้าค่ายเค้ามีให้เราทุกอย่างทั้งผู้ใหญ่และก็เด็ก โกวเค้าก็จะได้คุยกับครูด้วย ย่าว่ามันคืออุปสรรคเพราะคนเราต้องมีสังคม เราต้องมีสังคม เราต้องรู้จักกัน เมื่อเรามีสังคมเราก็จะแก้ไขปัญหาได้ ชีวิตอนาคตก็หวังเค้าเรื่องนี้ จะไม่ทันคน จะมีปัญหาในการอยู่ในสังคมเนี่ยแหละ ว่าเค้าต้องเสียเปรียบใช่ไหม เพราะเด็กที่เป็นกึ่งๆนี้ กึ่งซ้ำ กึ่งดี ใช้ชีวิตยากนะ แต่เด็กที่เป็นมากไปเลย หลอกไม่ได้อยู่แล้ว เพราะมันไม่ออกจากบ้านอยู่แล้ว พ่อแม่เค้าให้อยู่ในบ้าน แต่เด็กอย่างนี้ มันออกนอกบ้านมันกึ่งดีกับกึ่งเพี้ยนอะ มันเด็กที่ยากกว่านะ ที่เป็นเยอะๆอะ พ่อแม่เค้าต้องคุมอยู่แล้ว ไปไหนไม่ได้อยู่แล้ว การถูกหลอกต้องน้อยอยู่แล้วเพราะไม่ได้ไปไหน ยังเนี่ยไปเจอรุ่นพี่ รุ่นพี่อาจจะเอาไหมให้ร้อยนึง เออ (เสียงสูง) ยากมากเด็กพวกนี้ ยากมาก จะดีก็ดีไปเลย จะเพี้ยนก็เพี้ยนไปเลย กึ่งๆอะน่ากลัว

ผู้ปกครองบางครอบครัวตัดสินใจวางแผนอนาคตของบุตรหลานไว้ให้เรียบร้อยแล้ว โดยเล็งเห็นถึงความสำคัญของการสอนทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพที่เด็กออกทิสติกสามารถทำได้ อาทิ บริการเครื่องซักผ้าหยอดเหรียญ บริการซักรีดเสื้อผ้า โดยสอนการแยกสีผ้า การติดต่อกับลูกค้า ที่มาใช้บริการ หรือกลับไปใช้ชีวิตที่ต่างจังหวัดเพื่อประกอบอาชีพเกษตรกร เป็นต้น

แม่สอง : ตอนนี้อยู่ปกครองน้องคนหนึ่งก็มีโครงการส่งน้องเขาไปเรียนโรงเรียนที่ปราจีน เพราะว่ารับไม่จำกัดอายุแต่เป็นด้านอาชีพ แต่แม่มีโครงการไว้ว่าจบแล้ว แม่จะกู้เงินเอาเครื่องซักผ้ามาลงหน้าบ้าน คือให้เขาขายให้โจทย์ตอนเย็นว่าวันนี้ได้กี่บาท แม่ก็จะสอน

เรื่องการแยกสีผ้า อย่างตอนนี้ก็สอนเรื่องการรับเสื้อลูกค้าอยู่ ถึง
เขาจะไม่ได้ไปรับเองแต่เขาต้องบอกลูกค้าตอนเขามาส่ง เพราะแม่
ไม่เคยมีความคิดที่จะส่งลูกไปอยู่โรงเรียนประจำเลย คือเรามองว่า
เราดูแลตรงนี้ได้ ตอนนี้อย่างโครงการเขาไว้เยอะ คิดว่าแค่สักวัน
จะกลับไปอยู่ต่างจังหวัดที่สุโขทัย เราคิดว่าพออายุเราเริ่มมาก
อาจจะทำอะไรไม่ไหวก็จะพาน้องกลับไปอยู่ต่างจังหวัดแบบว่าเป็น
เกษตรกร เพราะแม่ก็มองว่าถ้าเขาเรียนจบ บ้านหลังนี้พี่เขาก็
แต่งงานอยู่กับเมียเขา คงเอาตัวน้องบอไปอยู่กับเราที่โน้นดีกว่า
อีกอย่างอยู่บ้านยายเขาไม่อดตายหรอก มีผักมีปลาให้กิน มะม่วง
ยายเขาเก็บ 3 วัน 2000 บาท 3 วัน 4000 บาท ไม่ต้องไปส่งที่
ไหน คือเขาเอาถุงปุ๋ยมาส่งให้เราก็สอยๆใส่ถุงปุ๋ย ตอนเย็นเขาก็มา
รับ กลัวยอีก เราเลยวางโครงการกับพ่อเขาว่าพอคนโตเรียนจบเรา
ก็วางโครงการเก็บเงินปลูกบ้านที่โน้น

เด็กออทิสติกบางคนมีพฤติกรรมที่ค่อนข้างรุนแรงและก้าวร้าว ทำให้ผู้ปกครองวิตกกังวลถึง
การแสดงออกของพฤติกรรมดังกล่าว ผู้ปกครองบางครอบครัวเห็นตัวอย่างความรุนแรงที่เกิดจาก
ภาวะออทิสติกในข่าวอาชญากรรมที่บุคคลออทิสติกไม่สามารถแยกความรุนแรงออกจากความเป็น
จริงได้ เป็นต้น

แม่ทราย : ...น้องมีปัญหาที่การพูดอย่างเดียวคือพูดไม่ทัน เหมือนนึกคำไม่
ออกเชื่อมประโยคไม่ค่อยได้ เหมือนยังพูดผิดเลย แล้วพี่เลยกล่าวว่า
เวลาที่ทะเลาะกัน เขาจะออกไปในทางเชิงที่รุนแรง เพราะเขาพูด
ไม่ทัน คือเขาเคยแบบจะฆ่ารุ่นน้องที่ขึ้นรถตู้ด้วยกัน คือน้องเขา
แบบเด็กกวนกัน แล้วตัวเองเถียงไม่ทันจะเอามือไปฟันค้อน้อง แล้ว
จะเอาศพไปฝังในป่าช้าคือพูดแบบนี้ออกมา คือดำเขาต่อหน้าแม่
เขา แล้วแม่เขาเป็นเพื่อนพี่ตอนปีนี้ พี่ก็กลัวต้องคอยอธิบายเค้าให้

เค้าไม่ใช้ความรุนแรงแบบนี้แคร์ียดเหมือนกันละ พี่ก็กลัวเขาตีตมา
เหมือนโตขึ้นเขาไปฆ่าใครก็กังวล

ความจริงที่ว่าตนเองไม่สามารถดูแลบุตรหลานได้ตลอดไปนั้นทำให้ผู้ปกครองเกิดการเตรียมความพร้อมให้บุตรหลานที่เป็นออทิสติกสำหรับการช่วยเหลือตนเองให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในสังคมภายนอกได้ในอนาคต โดยผู้ปกครองตระหนักถึงการเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะอาชีพเพื่อรองรับการดำเนินชีวิตต่อไปของบุตรหลานที่เป็นออทิสติก โดยผู้ปกครองจะวิตกกังวลถึงสภาพแวดล้อมและสภาพสังคม จึงตัดสินใจพาบุตรหลานไปเรียนรู้สภาพแวดล้อมหรือสังคมอื่นๆ แทน และเล็งเห็นถึงความสำคัญของการสอนทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพที่เด็กออทิสติกสามารถทำได้

การแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลาน

หลังจากผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกทราบรายละเอียดเกี่ยวกับเด็กที่เป็นออทิสติกแล้ว ผู้ปกครองต้องการและพยายามแสวงหาสารสนเทศโดยต้องการแสวงหาบุคคลที่สามารถรับหน้าที่ดูแลบุตรหลานต่อจากตนเองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งสามารถไว้วางใจได้ เนื่องจากทราบว่าตนเองไม่สามารถอยู่ดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกได้ตลอดชีวิต ผู้ปกครองเกิดความวิตกกังวล ความกลัวถึงอนาคตและมีความหวังว่าจะมีคนที่เหมาะสมในการดูแลบุตรหลานของตนต่อไป โดยอารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์ของการแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลานนั้น ได้แก่ อารมณ์กลัวและอารมณ์มีความหวัง

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการหายใจถี่ สีหน้าวิตกกังวล เหงื่อออก การสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “แคร์ียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

ผู้ปกครองเกิดความกลัว วิตกกังวลและเป็นห่วงถึงอนาคตของบุตรหลานที่อาจต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเพียงลำพัง เนื่องจากเด็กออทิสติกต้องการการดูแลตลอดชีวิต ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเริ่มแสวงหาตัวแทนเพื่อทำหน้าที่ดูแลบุตรหลานต่อไป

แม่นา : พี่ไม่ได้สนใจว่าลูกจะอัจฉริยะยังไง สนว่าอนาคตเขาจะยืนยังไง
ตอนนี้กลัวเรื่องสังคมอย่างเดียว เรื่องเขาเรียนคือทุกสิ่งทุกอย่างที่
เขาเรียนเขาอยู่ในทั้งหมด กลัวเขาอยู่ในสังคมไม่ได้ เขาจะสื่อสาร
กับคน เขาจะมีเพื่อนไหม ซึ่งปัจจุบันนี้ยังไม่มีเพื่อนสักคน พี่กลัว
ว่าเดี่ยวถ้าสมมติเกิดเขาเข้าสังคมไม่ได้ เพราะว่าเขาอยู่คนเดียวใน
โลกไม่ได้ พี่ยังคิดเลยนะสงสัยต้องมีลูกอีกคนหนึ่งเพื่อให้มีคนดูเขา
ไม่ใช่ว่ามีอีกคนเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แต่ต้องการให้มี
คนอยู่ด้วยกันกับเขา

ผู้ปกครองกลัวและกังวลถึงอนาคตของบุตรหลานที่อาจต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเพียงลำพัง เนื่องจากเด็กออทิสติกต้องการการดูแลตลอดชีวิต ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเริ่มแสวงหาตัวแทนเพื่อทำหน้าที่ดูแลบุตรหลานต่อไป

อารมณ์มีความหวัง

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์มีความหวังที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “มีความหวัง” “คาดหวัง” “เดี๋ยวก็หาย” “มีโอกาส” “มีทางรักษา” “หนทาง” เป็นต้น ผู้ปกครองจะคาดหวังว่าสมาชิกในครอบครัวจะดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกต่อจากตนเอง

เมื่อบุตรชายคนเล็กได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติก ทำให้แม่สองพยายามปลุกฝังให้บุตรชายคนโตไม่ทอดทิ้ง มอบความรักและทำความเข้าใจ อีกทั้งช่วยดูแลน้องที่เป็นออทิสติก บุตรชายคนโตจึงเป็นดังความหวังของแม่สองที่จะทำหน้าที่แทนตนเองต่อไป

แม่สอง : ...แม่ก็มีความหวังว่าลูกคนโตเขาต้องดูแลน้องต่อจากเรา เขารู้ตัว
 อยู่ว่าเขาต้องดูแล ก็มีช่วงหนึ่งที่น้องคือเขาก็สอนน้อง แม่ก็บอก
 พี่อย่าสอนโดยการข่มขู่บังคับน้อง การที่หนูบังคับน้อง น้องเจ็บ
 ปวดนะ เขาลุกขึ้นมาบอกแม่เงิบรู้ไหมถ้าแม่กับพ่อตายไปใครต้อง
 ดูแลหนูนะ เราก็บอกเขาว่า ถ้าพ่อกับแม่ไม่อยู่หนูอย่าพึ่งน้องนะลูก
 ให้น้องมีบ้านอยู่มีที่กิน เมียถ้าเขาไม่ชอบน้องแต่น้องหนูนะ อย่า
 พึ่งน้อง เขารักน้องเขารักมาก อย่างน้อยก็เบาใจเขาคงไม่พึ่งน้อง
 เราอยู่กับเขาทุกวัน เราดูรู้ว่าเขาคิดยังไงถ้าพี่ยังไม่กลับน้องก็ถาม
 หาพี่ เขาก็ห่วงใยกัน เพียงแต่ว่าคำพูดสอนน้องเขายังไม่มีจิตวิทยา
 ในการพูด ยังเป็นผู้ชายยังเป็นวัยรุ่น คือน้องสงสัยพี่ก็บอกให้หยุด
 แม่เลยต้องสอนพี่ว่าหนูควรตบน้อง เพราะน้องสงสัยหนูต้อง
 อธิบายให้น้องว่าเพราะอะไรถึงให้หยุด เขาก็บอกน้องว่าพี่เล่น
 เกมล์อยู่นะพี่ต้องการสมาธิ

ย่าหมีมีบุตรชายเพียงคนเดียว ปัจจุบันเกษียณอายุราชการและดูแลน้องเลโก้ผู้เป็นหลานชาย
 โดยได้รับการสนับสนุนปัจจัยค่าเลี้ยงดูต่างๆจากบุตรชาย บุตรชายของย่าหมีหย่าร้างกับภรรยา และ
 หันเหไปเริ่มต้นชีวิตใหม่กับผู้หญิงอีกคน ทำให้น้องเลโก้หลานชายเพียงคนเดียวต้องอยู่ในความดูแล
 ของย่าหมี ด้วยวัยชราของย่าหมีทำให้ตระหนักดีถึงระยะเวลาที่เหลืออยู่น้อยนิดที่จะสามารถดูแล
 น้องเลโก้ได้ ย่าหมีจึงคาดหวังว่าบุตรชายของตนเองจะกลับมาดูแลน้องเลโก้ต่อจากตน

ย่าหมี : ย่าเคยคิดนะ ถ้าย่าตายไปบอกกับพ่อเลโก้ลูกชายย่าอะว่าดูแลเลโก้
 ต่อไปนะ แม่จะเลี้ยงเค้าเท่าที่แม่มีชีวิต (เลี้ยงเบา) ส่วนแม่เค้าอะ
 คงจะไปอยู่กันไม่ได้หรอก เพราะเค้าก็มีแฟนใหม่ คิดว่าอยู่ทางพ่อ
 ดีกว่า เพราะพ่อยังผูกพันกันบ้าง ทางแม่ไม่เคยเลี้ยงเลย ก็คือ
 ย่าอะอยากให้ช่วยกัน พ่อเค้าอะก็ไม่ได้ว่าทอดทิ้งนะให้เงินทอง ถ้า
 มีปัญหาอะไรปู่กับย่าก็คุยกันตลอด แต่ปู่เค้าจะไม่ค่อยแสดงความ
 คิดเห็นหรอกนะ ก็แล้วแต่ย่าจะงมมือหลานไปทางไหน แค่นั้น

แหละ ยาก็พยายามนะตอนนี้ฝึกทักษะเค้าเยอะๆหน่อย อย่างปิด
เทอมนี้ยาพาเค้าเข้าค่ายบ่อย อบรมนู่นอบรมนี่ที่เค้าบอกกัน

เมื่อผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกทราบรายละเอียดเกี่ยวกับขอทิสติกแล้วจะเกิดความกลัว วิตกกังวลและห่วงถึงอนาคตของบุตรหลานที่อาจต้องดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเพียงลำพัง เนื่องจากเด็กออทิสติกต้องการการดูแลตลอดชีวิต ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเริ่มแสวงหาตัวแทนเพื่อทำหน้าที่ดูแลบุตรหลานต่อไป โดยเฉพาะสมาชิกคนอื่นในครอบครัวที่ผู้ปกครองให้ความเชื่อใจ เมื่อเริ่มแสวงหาและพบกับความหวังใหม่จะทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมีความหวังว่าจะมีบุคคลที่ยินดีรับภาระต่อจากตนเอง

ปัญหาจากอาการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก

ผู้ปกครองเด็กออทิสติกมักมีความวิตกกังวลและมีความเครียดนั้นมีสาเหตุมาจากปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเลี้ยงดูบุตรหลานด้วยตนเอง โรคแทรกซ้อนของบุตรหลาน การเดินทางไปรักษาหรือเข้าร่วมส่งเสริมพัฒนาการต่างๆ การเข้าสังคม หรืออาจเกิดจากบุคคลอื่นภายนอกครอบครัว อีกทั้งอาการของออทิสติกที่เปลี่ยนแปลงไปตามช่วงวัย เป็นต้น โดยส่วนใหญ่ทุกครอบครัวกังวลถึงพฤติกรรมของบุตรหลานที่เริ่มแสดงออกถึงความรุนแรงขึ้น หรือมีพัฒนาการที่ถดถอยลง แต่ส่วนใหญ่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะมีทิศทางของความเครียดและความวิตกกังวลที่คล้ายคลึงกัน อาจมีความแตกต่างตามบริบทหรือสถานการณ์เฉพาะของแต่ละครอบครัวกำลังเผชิญอยู่ โดยอารมณ์ที่เกิดขึ้นจากปัญหาจากอาการที่บุตรหลานเป็นออทิสติกนั้น ผู้ปกครองปรากฏอารมณ์กลัวและอารมณ์เสียใจ

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการหายใจถี่ สีหน้าวิตกกังวล เหงื่อออก การสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น ผู้ปกครองวิตกกังวลถึงอาการของบุตรหลานที่เปลี่ยนแปลงไป มีพฤติกรรมลอกเลียนแบบ เริ่มแสดงออกถึงความรุนแรงขึ้น หรือมีพัฒนาการที่ถดถอยลง

แม่ทราย พยาบาลลูกสองที่ตัดสินใจให้บุตรชายทั้งสองคนเดินทางไปโรงเรียนด้วยรถตู้รับ-ส่งนักเรียนที่ทางโรงเรียนได้จัดให้ ทำให้น้องบาสมีโอกาสดูฟุตบอลและเล่นกับเพื่อนในระหว่างทางกลับบ้าน นั่นเป็นบ่อเกิดของปัญหาที่ทำให้น้องบาสมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับเพื่อนชายและเริ่มมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ทำให้แม่ทรายกลัวและวิตกกังวลถึงพฤติกรรมที่เริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่รุนแรง มีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมดังกล่าวในอนาคต

แม่ทราย : น้องมีปัญหาที่การพูดอย่างเดียวคือพูดไม่ทัน เหมือนนึกคำไม่ออก เชื่อมประโยคไม่ค่อยได้ เหมือนยังพูดผิดเลย แล้วพี่เลยกลัวว่าเวลาที่ทะเลาะกัน เขาจะออกไปในทางเชิงที่รุนแรง เพราะเขาพูดไม่ทัน คือเขาเคยแบบจะฆ่ารุ่นน้องที่ขึ้นรถตู้ด้วยกัน คือน้องเขาแบบเด็กกวนกัน แล้วตัวเองเถียงไม่ทันจะเอาผิดไปพันคนน้อง แล้วจะเอาศพไปฝังในป่าช้าคือพูดแบบนี้ออกมา คือดำเขาต่อหน้าแม่เขา แล้วแม่เขาเป็นเพื่อนพี่ตอนปีนี้ พี่ก็กลัวต้องคอยอธิบายเค้าให้เค้าไม่ใช้ความรุนแรงแบบนี้แล้วก็พอวันนั้นเขาเปิดคลิปยูทูบเรื่องราวของเจสันเนียให้ฟัง ปรากฏว่าเจสันมันเกิดจากพ่อกับแม่ตอนที่แม่เขาท้อง พ่อทำร้ายแม่ แล้วที่นี้แม่เลยฆ่าพ่อเขา แล้วพอเจสันเกิดมากลายเป็นเด็กหัวโต แล้วเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมรุนแรง แล้วแบบนี้ คือเป็นเรื่องที่รุนแรงเกินไปสำหรับเด็ก แต่เขาเล่าได้เป็นเรื่องเลย พี่ก็เลยกลัว แล้วพี่เลยถามเขา เขาบอกว่าเพื่อนที่โรงเรียนก็คุยกันเรื่องนี้ พี่เลยงงว่าเด็กสมัยนี้คุยกันเรื่องแบบนี้หรือ แต่เขาก็รู้ว่าเป็นยังไง แต่คำพูดและการกระทำเขามันสวนทาง กลับจากโรงเรียนจะถ่มมีดทำพ่อจะไปพันอะไรอบบ้าน แล้วเหมือนจะบ่นด้วย เครียดเหมือนกันละ พี่ก็กลัวเขาตีมาเหมือนโตขึ้นเขาไปฆ่าใครก็กังวล

ทางด้านผู้ปกครองที่มีความรู้เฉพาะทางอย่างแม่ยิ้ม มีความแตกต่างจากผู้ปกครองครอบครัวอื่น ด้วยว่าเธอวิตกกังวลเพราะทราบถึงพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตของบุตรชายเป็นอย่างดี เริ่มสับสนและแสวงหาวิธีการรับมือกับอาการที่กำลังจะเกิดขึ้นแทน

แม่ยิ้ม : เวลาที่พฤติกรรมน้องเปลี่ยนเป็นช่วงๆ แม่เป็นห่วงหึ่งๆ ที่รู้ยังกังวลกังวลขึ้นมาแบบโปกส์มันตก หาวิธีรับมือหาวิธีค่อยไปก็จบหาวิธีแบบปรึกษาเพื่อน หรือบางทีก็ใช้สัญชาตญาณในการตัดสินใจ

แม่หนูเป็นกังวลถึงพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของน้องแนนบุตรสาว เมื่อพฤติกรรมเริ่มรุนแรงขึ้นส่งผลให้ทางโรงเรียนที่บุตรสาวได้ศึกษาอยู่แนะนำให้แม่หนูพาน้องแนนศึกษาในโรงเรียนที่รองรับเด็กออทิสติกมากกว่าโรงเรียนเดิม ทำให้แม่หนูชั่งกั่วงวลทั้งอาการของบุตรสาวและปัญหาที่กำลังตามมา

ผู้วิจัย : อย่างตอนนี้ น้องอายุเท่าไรคะ

แม่หนู : 7 ขวบจะ 8 ขวบ แล้วค่ะ คือตอนนี้ย้ายโรงเรียนก็ดีขึ้น ก็มา

โรงเรียนที่มีแนวทางเลือกไม่ได้เน้นวิชาการ ตอนแรกก็คืออยู่

โรงเรียนนั้นก็อยู่ไปอีกเทอมเพราะเราไม่รู้จะยังไง เขาบอกว่าขึ้น

อนุบาลหนึ่งได้ก็ขึ้นไปอีก แต่อนุบาลหนึ่งเขาเริ่มพฤติกรรมเปลี่ยน

แล้ววันนั้นเป็นแบบที่นั่นคือเด็กเยอะแล้ววันนั้นครูผู้ช่วยก็ไม่มา

แล้วคงไปร้องโวยวาย ครูก็เรียกเราไปบอกย้ายโรงเรียนใหม่ไปทาง

เฉพาะทางใหม่ เราก็เลยต้องหาโรงเรียนใหม่ เกรียดเรื่องลูกแล้วก็

เกรียดเรื่องโรงเรียนอีก และมันก็มีเรื่องอารมณ์เขา ความคิดเขาที่

เราต้องเข้าใจเขาเพิ่ม บางทีพูดกันเหมือนไม่เข้าใจ เขาพูดได้

บางอย่างบางคำไม่ค่อยเชื่อมโยง บางอย่างเราพูดแล้วพวกคำที่มัน

ซ้ำกัน แต่คนละความหมายเขาก็จะคิดเยอะละ เขาก็จะรู้สึกเกรียด

แบบคำนี้มันคือความหมายไหนกันแน่ ส่วนใหญ่แม่จะเครียดตาม

อารมณ์เขา ช่วงไหนที่เขาดีก็ดีไป ช่วงไหนที่เขาเครียดสติแตก โดย

ที่เราไม่เข้าใจเขาเราก็จะเครียดไปด้วย

ผู้ปกครองบางครอบครัววิตกกังวลถึงพัฒนาการของบุตร ทำให้ตัดสินใจลาออกหรือเปลี่ยนสายอาชีพ เพื่อจะได้มีเวลาดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกได้ดียิ่งขึ้น ตัวอย่าง แม่ดาวอดีตสาวโรงงานที่ได้ค่าตอบแทนเฉลี่ยสัปดาห์ละกว่าหมื่นบาท แต่เธอวิตกกังวลเรื่องบุตรชายตลอดเวลา ทำให้ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อมีเวลาเลี้ยงดูและพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆของบุตรชายได้อย่างใกล้ชิด

แม่ดาว : ...เราเลยตัดสินใจว่า 5 ขวบ ถ้าลูกเราไม่พูด เราจะไปเอาลูกเรามาเลี้ยงเอง คือคิดไว้ นั่งทำงานอยู่เนี่ยในใจคิดไว้ทำยังไงที่จะเอาลูกเรามาเลี้ยงเอง ไม่ถึงกับเครียดมาก แต่คิดอยู่ตลอดว่าเราจะทำยังไง เพราะเรายอมรับว่าลูกเราเป็นยังงี้ เราก็คิดว่าเราจะทำยังไง เราคิดว่าเราหวังงานอย่างเดียว เราได้เงินจริง เงินเดือนตอนนั้นเยอะมาก คือ วิกะหมื่นอะ ทำโอตตลอดเลย นี่ขนาดเจียดเวลาไปหาลูกนะ ยังได้วิกะหมื่น เราจึงต้องตัดสินใจว่า ถ้าเรามีเงินเยอะ แต่ลูกเราเป็นแบบนี้เราก็ไม่ต่ออะ เราจึงต้องตัดสินใจเลือกลูก

เนื่องจากเด็กออทิสติกเป็นเด็กที่ตรงไปตรงมา มักยึดความคิดของตนเองเป็นหลักและไม่สามารถเข้าใจบริบทของสังคมจึงไม่สามารถวิเคราะห์ความคิดของบุคคลอื่นได้ ทำให้เด็กออทิสติกมักไม่สามารถปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น มีปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ผู้ปกครองบางครอบครัวอย่างเช่น ยายอืดที่มีฐานะทางการเงินค่อนข้างอยู่ในระดับดีก็ประสบปัญหาดังกล่าวเช่นกัน ท้ายสุดจึงตัดสินใจจ้างครูประกบหลานชายตนเองขณะอยู่ที่โรงเรียน ด้วยเกรงว่าหลานชายที่เป็นออทิสติกจะโดนกลั่นแกล้งหรือโดนทำร้ายจากนักเรียนอื่นในโรงเรียน

ยายอืด : ยายจ้างครูประกบตอนเรียนหนังสือนะ เพราะว่ากลัวเดียวโดนเพื่อนทำร้าย เพราะคุณอื่นเหมือนอย่างแม่น้องเพชรเค้าไปโรงเรียน ความที่เค้าเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ เค้าก็จะโดนเพื่อนทำร้าย ทำร้ายขั้นรุนแรง ณ เวลานี้โรงเรียนที่หลานเรียนอยู่ เด็กที่ไม่มีครูประกบกระดุมเลื้อก็หลุดหมด โดนกระชาก ความที่เข้ากับเค้าไม่ได้ จูนไม่ติด เค้าจะไม่มีอะลุ่มอล่วย ตรงก็คือไม่ได้ก็

คือไม่ได้ ถ้าจะเอาก็จะเอา ไม่มีคำว่าเข้าคิว คำว่ารอ นี่แหละถึง
ต้องจ้างครูมาช่วยเพราะกลัวมีปัญหา ถ้ามีปัญหาก็เรียนหนังสือ
ไม่ได้ ต้องออกอะไรอย่างนี้

เด็กออทิสติกมักมีพฤติกรรมเลียนแบบบุคคลอื่น ทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกมามีการ
เปลี่ยนแปลงไปตามบุคคลรอบข้าง โดยเฉพาะพฤติกรรมที่ผู้ปกครองคิดว่าไม่เหมาะสม อาทิ การ
เลียนแบบพฤติกรรมเพื่อนนักเรียนร่วมชั้นที่อาจมีความรุนแรงของอาการมากกว่าบุตรหลานของตน
ทำให้เด็กออทิสติกมีพฤติกรรมที่ถดถอย

แม่ดาว : กลัวนะ เพราะมีเหมือนกันที่เค้าเลียนแบบ นิ่งอยู่แล้วทำมือลั่น
เหมือนเด็กคนหนึ่งในนี้ บางทีนั่งอยู่หงายท้องและกรี๊ดยังเงี้ย คือ
เป็นอาการที่เค้าเลียนแบบ บางทีเราก็ก๊วๆ ถ้าไปอยู่กับเด็ก
ปกติอื่น เค้าจะเลียนแบบเด็กปกติได้

ย่าหมี : ...บางทีมาอยู่แบบนี้มีคิดนะกลัวคนอื่นดึงเค้าดาวลงนะ เพราะว่า
ครูที่ติดแดงก็บอกว่ามันมีจุดเค้าเลียนแบบ มีนะๆ เคยถามเลโก้ทำ
แบบนี้ทำไม เค้าบอกคนอื่นเค้าก็ทำกันอะ เราเลยรู้ว่าเป็นเพราะ
ทำตามคนอื่น

อารมณ์กลัวของผู้ปกครองเด็กออทิสติกปรากฏพร้อมกับอาการวิตกกังวลถึงพฤติกรรมที่เริ่ม
เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่รุนแรง มีแนวโน้มว่าจะมีพฤติกรรมดังกล่าวในอนาคต บางครอบครัวมี
พื้นฐานเกี่ยวกับเด็กออทิสติกทำให้ทราบถึงพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นในอนาคตเป็นอย่างดีจะเริ่มสืบสน
และแสวงหาวิธีการรับมือกับอาการที่กำลังจะเกิดขึ้น เมื่อพฤติกรรมเริ่มทวีความรุนแรงส่งผลให้เกิด
ปัญหาอื่นตามมา เช่น การย้ายโรงเรียน การโดนกลั่นแกล้งจากนักเรียนในโรงเรียน โดยเลียนแบบ
พฤติกรรมที่รุนแรงมาจากเด็กพิเศษในชั้นเรียนเดียวกัน ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความเครียดและกลัวใน
ปัญหาที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่

อารมณ์เสียใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เสียใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำ โดยพิจารณาจากกิริยาท่าทาง ผู้เข้าร่วมการวิจัยเกิดอาการเสียงสั่น ร้องไห้ สะอื้น หยุดนึ่ง หรือการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “เสียใจ” “เศร้า” “ทุกข์” “รู้สึกแย่” เป็นต้น โดยผู้ปกครองรู้สึกเสียใจและเป็นทุกข์ถึงปัญหาที่เกิดจากอาการของบุตรหลาน

เมื่อแม่นำสังเกตเห็นถึงพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากที่เคยแสดงออก ทำให้แม่นำเป็นทุกข์และเสียใจมากขึ้นขึ้นอยู่กับแนวโน้มความรุนแรงของพฤติกรรมน้องปาน

แม่นำ : ...แต่ว่าปานจะไม่ได้เป็นเด็กโวยวาย แต่หมอเขาจะเป็นกังวลว่าเด็กแบบนี้จะอารมณ์รุนแรงไหม เขาเพิ่งจะเป็นเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อทำอะไรไม่ได้ ตอบอะไรไม่ได้ เขาจะตีตัวเอง เราบอกไม่เอาลูก จากเราโมโหเราก็จะรีบตาวนลง เพื่อไม่ให้เขาทำอย่างนี้อีก ไม่เอาเจ็บ แต่เราก็ไม่รู้ว่าจะคุมได้ประมาณไหน เพราะเหมือนกับเขาโมโหตัวเองที่มันพูดไม่ได้ตอบไม่ได้ ตีๆ เพิ่งจะเป็นในช่วงปีนี้ ทุกข์แบบปัญหามามีเป็นช่วงๆ แบบมาใหม่ตลอด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมน้อง

เมื่อพฤติกรรมของน้องเพชรเริ่มแย่งเก้าอี้ สะบัดมือ ชัดเจนตามอาการของเด็กที่เป็นออทิสติก แม่ศรีและสามีร้องไห้และเป็นทุกข์ถึงอาการของบุตรชายร่วมกับอารมณ์รังเกียจที่ไม่สามารถยอมรับอาการที่กำลังเกิดขึ้นได้

ผู้วิจัย : แล้วตอนนี้น้องเรียนร่วมหรือห้องคู่ขนานคะ

แม่ศรี : เรียนปกติ คิดเองนะเพราะเราต้องมองลูกว่าลูกเราขาดตรงไหน ถ้าขาดตรงนั้นอะไรดี อย่างเรื่องที่เราคิดแล้วบอกต่อได้ดีก็คือเด็กออทิสติกเขาจะมีกระตุ้นตัวเอง เข่งเก้าอี้ สะบัดมือ พี่เพชรหนักมาก พ่อเห็นน้ำตาร่วง พ่อเห็นต้องเดินหนี เพราะเราจับไม่ได้ ทำไม่ลูกเราต้องเป็นอย่างนี้

แม่ตาย แม่เลี้ยงเดี่ยวที่กำลังเศร้าเสียใจและอาลัยถึงสามีที่เพิ่งเสียชีวิตไป ทำให้อารมณ์ของแม่ตายมีความอ่อนไหวและแปรปรวนง่ายกว่าปกติ ยิ่งเมื่อประกอบกับอาการของบุตรชายที่ส่งผลให้ต้องเรียนซ้ำชั้น ทำให้แม่ตายเสียใจมากกว่าบางครั้งที่เราอาจเห็นว่าไม่ใช่เรื่องที่ต้องเป็นทุกข์ถึงขนาดนี้

แม่ตาย : เวลาเราดูคนอื่นเหมือนแย่กว่าเรา เป็นมากกว่าเรา เราก็พยายาม
มาปลอบใจตัวเองแต่เวลาที่คุณครูปอกว่าซ้ำชั้นนะ มันทำให้เรา
เครียด (เสียงสั่น) เสียใจ กังวล

ผู้ปกครองรู้สึกเสียใจและเป็นทุกข์ถึงปัญหาที่เกิดจากอาการของบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเป็นทุกข์และเสียใจ มากน้อยขึ้นอยู่กับแนวโน้มความรุนแรงของพฤติกรรมที่แสดงออกมา

อารมณ์ที่เกิดขึ้นในอุปสรรคหรือช่องว่างของผู้ปกครองเด็กออทิสติกนั้น มีลักษณะแปรปรวนตามพฤติกรรมหรืออาการที่ขึ้นลงหรือเปลี่ยนแปลงไปของบุตรหลานที่เป็นออทิสติก โดยอารมณ์จะเกิดขึ้นระหว่างที่ผู้ปกครองกำลังเผชิญปัญหาต่างๆ ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเภทของช่องว่างที่ปรากฏอารมณ์ได้อย่างชัดเจน ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การไม่ได้รับโอกาสจากสังคม ผู้ปกครองเกิดความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน ทั้งจากการหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆเพื่ออาชีพของบุตรหลานในอนาคต การแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลาน และปัญหาจากอาการของบุตรหลานเป็นออทิสติก จากการวิเคราะห์อารมณ์ของผู้ปกครองที่เกิดขึ้นในอุปสรรคหรือช่องว่างนั้นมีลักษณะแปรเปลี่ยนและผสมผสานหลายอารมณ์ในหนึ่งปัญหา โดยอารมณ์ที่พบว่าปรากฏอยู่ในอุปสรรคหรือช่องว่าง ได้แก่ อารมณ์เสียใจ อารมณ์กลัว อารมณ์ดีใจ อารมณ์รังเกียจ อารมณ์โกรธ และอารมณ์มีความหวัง

บทที่ 7

อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อมและผลลัพธ์

อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อม

สะพานหรือตัวเชื่อมในแบบจำลองเซ็นส์เมกกิง หมายถึง กระบวนการคิด การรับรู้ด้วยตนเอง เกิดความเชื่อ ความมั่นใจ พบทางออกหรือสารสนเทศเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ได้รับคำตอบหรือสารสนเทศและเกิดการประเมินคุณค่าของสารสนเทศนั้นๆ เกิดความรู้ ความเข้าใจ รู้ด้วยสัญชาตญาณ หรือการหยั่งรู้ด้วยตนเอง รวมทั้งอาจเกิดจากความทรงจำ เรื่องราวหรือเรื่องเล่าที่ได้รับการถ่ายทอด โดยผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกนั้นได้รับสารสนเทศหรือตัวเชื่อมระหว่างปัญหาที่เกิดขึ้นกับผลลัพธ์หรือวิธีการแก้ไขปัญหาจากสารสนเทศประเภทต่างๆ ดังนี้

1. แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล
2. แหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน
3. แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน
4. แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล

แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลนี้ได้แก่ บุคลากรทางการแพทย์ คุณครู ผู้เชี่ยวชาญ ผู้ปกครองของเด็กออทิสติกครอบครัวอื่น หรือบุคคลอื่นในสังคม ซึ่งสารสนเทศประเภทนี้เป็นสารสนเทศประเภทแรกของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกในทุกครอบครัวขอรับสารสนเทศเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยทุกครอบครัวเลือกที่จะหาคำตอบของคำถามที่เกิดขึ้นในชีวิตจากผู้เชี่ยวชาญ ในระหว่างนี้มีอารมณ์ที่เกิดขึ้นมากมาย อาทิ ความกลัว ความคาดหวัง ความเชื่อถือ ความรังเกียจ โดยเริ่มจากแพทย์ พยาบาล เกษัชกร คุณครูที่โรงเรียน หรือบุคลากรที่อยู่ในศูนย์ สมาคมต่างๆ ด้วยเหตุผลของความน่าเชื่อถือ เมื่อผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้รับคำตอบ สามารถบรรเทาข้อสงสัย คลายความกลัวและวิตกกังวล ความไม่แน่นอน ไม่แน่ใจที่เกิดขึ้น และที่สำคัญแหล่งสารสนเทศประเภทนี้ยังเป็นสิ่งยึดเหนี่ยว ขจัดความกังวล อย่างน้อยยังมีคนที่จะสามารถขอรับคำปรึกษาได้ และแหล่ง

สารสนเทศบุคคลต่อมาก็คือ กลุ่มผู้ปกครองของเด็กออทิสติกคนอื่นที่สามารถแบ่งปัน แลกเปลี่ยน ปัญหาหรือสิ่งที่เกิดขึ้นได้โดยไม่รู้สึถึงความแตกต่าง เข้าใจซึ่งกันและกัน ทางด้านอารมณ์ที่ปรากฏใน สะพานจากสารสนเทศประเภทบุคคล ได้แก่ อารมณ์กลัว รังเกียจ เชื่อใจ และโกรธ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

อารมณ์กลัว

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์กลัวที่ได้จากการจับกลุ่มคำจากการสัมภาษณ์ ในระหว่างการ สัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “กลัว” “ไม่มั่นใจ” “ไม่แน่ใจ” “กังวล” “เครียด” “ไม่รู้” “สงสัย” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองเริ่มสังเกตเห็นอาการของบุตรหลานที่เปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างจากเด็กปกติ อื่น ผู้ปกครองเริ่มวิตกกังวล สงสัยในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลานของตนเอง ผู้ปกครองจะใช้วิธีการ ขจัดความสงสัยและความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นด้วยการแสวงหาคำตอบจากบุคคลที่ตนเองคาดหวังว่า สามารถให้คำตอบของคำถามที่เกิดขึ้นได้

เมื่อแม่ใหม่เกิดความสงสัยถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับบุตรชาย ทำให้แม่ใหม่ตัดสินใจไปพบ แพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญ เนื่องจากมีความเชื่อมั่นในคำวินิจฉัยจากแพทย์ แต่ท้ายที่สุดแม่ใหม่กลับ ไม่ได้รับคำตอบจากแพทย์ที่สามารถทำให้แม่ใหม่มั่นใจในคำตอบได้ แต่เมื่อแม่ใหม่พาบุตรชายไปรับ การบำบัดและพัฒนาการที่เหมาะสมกับบุตรชายจากคำแนะนำของแพทย์ แม่ใหม่กลับพบว่า การ ให้บริการของนักกิจกรรมที่โรงพยาบาลที่เป็นไปตามที่เหมาะสม บุตรชายเกิดการต่อต้านส่งผลให้ ความกลัวทวีความรุนแรงขึ้น

แม่ใหม่ : ... เริ่มต้องพาไปหาหมอ ไปอะไรหลายๆอย่าง เพื่อนบ้านแนะนำ ว่าทำอย่างนู้นอย่างนี้ก็ได้ผล มันไม่ใช่แล้วก็เลยพาไป โรงพยาบาล พาไปตรวจเค้าก็บอกให้ไปแผนกนี้ นี่ นี่ สรุปมาเค้าก็ บอกว่าน้องก็ยังไม่ค่อยเป็นออทิสติกนะครับแม่ แต่ว่าก็เข้าช่าย นิดๆ เค้าก็ให้เราไปบำบัด ไปทำกายภาพ แนะนำให้เราทำบัตรคน พิการ เพื่อจะได้ช่วยเหลือ แต่แม่ก็กลัวเพราะคำว่าคนพิการเนี่ยใจ ไม่ดี แต่พยาบาลเค้าบอกแม่ถ้าน้องดีขึ้น บัตรมันอยู่ได้แค่ 5 ปี แต่

ถ้าน้องเป็นปกติเราก็ไม่ต้องใช้ก็ได้...พอเริ่มไปหาหมอแม่ก็ไป
 สม่าเสมอ ไปฝึกพูด ฝึกพัฒนาการ ไปฝึกหลายๆอย่าง พอไปฝึก
 พฤติกรรมใช้ใหม่คะกับผู้เชี่ยวชาญ ก็เหมือนน้องเค้าจะชอบร้อง
 เหมือนเค้าถูกทำร้ายร่างกาย เค้าก็จะกลัว ไม่อยากไปโรงพยาบาล
 เจ้าหน้าที่ไปหยิกตามตัวเค้า

ผู้ปกครองที่ตัดสินใจพาบุตรหลานไปพบแพทย์และมีความเชื่อมั่นในสารสนเทศที่ได้รับจาก
 แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลนี้ อีกทั้งทำให้ผู้ปกครองที่กำลังวิตกกังวลสงสัยจะได้รับคำตอบที่ทำให้
 ทราบถึงอาการของบุตรหลานที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

แม่ดาว : ...ที่นี่เราก็พาลูกไปตรวจ ก็คือตอนแรกคิดว่าลูกจะเป็นไข้หรือ
 เปล่า เพราะว่าลูกไม่พูด เราไม่เข้าใจคำว่าออทิสติก แล้วที่นี่พอไป
 ตรวจหมอเค้าก็บอกว่า หูปกติได้ยินเสียงชัดเจนแต่มีอาการเป็น
 เด็กออทิสติก เราก็บอกหมอลูกเราไม่ได้เป็นออทิสติก เพราะว่า
 เราเข้าใจว่าออทิสติกคือพวกเด็กปัญญาอ่อนไรพวกนี้ เด็กดาวน
 ประมาณนี้ หมอบอกว่าไม่ใช่แบบนั้น ไม่ใช่เด็กดาวนถึงได้เข้าใจ

อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองที่เริ่มกลัวและสงสัยในอาการของบุตรหลาน ผู้ปกครองเลือกที่จะ
 แสวงหาคำตอบจากบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นในคำตอบที่จะได้รับจากบุคคลนั้นๆ ด้วยปัญหาที่
 เชื่อมโยงกันได้ อาทิ มีอายุบุตรหลานที่ใกล้เคียงกัน มีอาการที่คล้ายคลึงกัน เป็นต้น

แม่สอง : ...รู้จักกับร้านขายยาหน้าปากซอยอยู่นิดนึง ก็เลยลองคุยกับเขาอยู่
 บ้างไปถามเขา เพราะลูกเขาก็เกิดห่างไปแค่ 2 วันเอง ก็เลยคุยกับ
 เขาว่าลูกชายเป็นอย่างไร เขาก็ตอบว่าลูกผมก็เป็นแต่ลูกผมพูดได้
 แล้ว แต่ว่ายังพูดแบบคำผวนอยู่จากหลังมาหน้า ผมพาไปฝึกพูดที่
 คลินิกตรงสี่แยกก่อนไปปทุมตรงบางพูน คุณแม่เลยพาไปฝึกพูด
 ตามที่ร้านขายยาแนะนำ ไปหาคุณหมอ คุณหมอมองเขาก็ฝึกพูดเขาก็

สืบประวัติแม่มีน้องกี่คน จนฝึกกับหมอมือที่เอกชนได้ประมาณสัก
เดือนหนึ่ง เราก็อยากรู้ว่าลูกเราเป็นอะไร ก็ถามหมอตรงๆว่าน้อง
เขาเป็นอะไร ซึ่งหมอก็บอกว่า หมอฟันธงไม่ได้แต่หมอคิดว่าน้อง
เขาเป็นออทิสติกนะแม่

เมื่อผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนจากแพทย์หรือสารสนเทศประเภทบุคคล
ผู้ปกครองจะเปลี่ยนวิธีการแสวงหาคำตอบด้วยตนเองจากช่องทางสารสนเทศบนเครือข่าย
อินเทอร์เน็ตแทน เมื่อคำตอบที่ได้รับมีความแตกต่างจากคำตอบที่ได้จากแหล่งสารสนเทศประเภท
บุคคล ผู้ปกครองเริ่มกังวลอีกครั้ง และตัดสินใจนำคำตอบที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศอื่นมาปรึกษา
แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลเช่นเดิมแต่อาจเปลี่ยนบุคคลเพื่อให้ได้รับคำตอบที่หลากหลายหรือ
ชัดเจนขึ้น

แม่นุช : ...มีแต่เด็กก็ไม่เหมือนกันสักคน ก็มีบางส่วนที่เหมือนบางส่วนก็ไม่
เหมือนเราก็ไม่เคยแปลกใจที่เขานับกันแบบนี้ เพราะว่ามีอาการ
เยอะมาก เขาเลยเปลี่ยนเป็นอาการออทิสซึมหมด เพราะมันมี
เยอะกว่าที่เคยกำหนดไว้เมื่อก่อน แบบกว้างๆ แล้วแต่คนว่าจะเป็น
มากเป็นน้อย อาการแบบไหนเขาเลยเรียกโดยรวม จริงๆหมอมือไม่ได้
พูดแต่เราไปหามา จริงๆที่หมอมือที่โรงพยาบาลบอกว่าเป็นออทิสติก
ที่สามารถเรียนหนังสือได้ไม่ต้องกลัว แต่เราคิดว่าออทิสติกที่เขียน
ได้เป็นยังไง เราเลยไปอ่านแล้วไปหาแล้วลองไปหาอีกโรงพยาบาล
เราเลยถามคุณหมอมือว่าใช่แอสเพอเกอร์หรือเปล่า คุณหมอมือถาม
ว่าเรารู้จักด้วยหรือ เพราะหมอก็บอกว่ากำลังสงสัยว่าอาจจะ เป็น หมอ
บอกว่าสงสัยว่าจะเป็นไม่ได้เป็นไหม แต่ก็อยู่ในกลุ่มออทิสติก แต่
บางคนก็บอกไม่ใช่ออทิสติก จริงๆแล้วในเด็กพิเศษกลุ่มออทิสติก
คือเขาเป็นตอนเด็กๆไม่ชัดแต่โตมาก็ชัดขึ้น

แตกต่างจากผู้ปกครองที่มีพื้นฐานหรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะมีแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจในคำตอบที่ได้รับ บวกกับความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ ทำให้เมื่อเกิดความกังวลสงสัยผู้ปกครองจะสามารถได้รับคำตอบที่ชัดเจนได้รวดเร็วกว่าผู้ปกครองครอบครัวอื่น

แม่ทราย : ...พี่เลยปรึกษาอาจารย์หมอ ตอนแรกพี่คิดถึงสมาธิสั้น อาจารย์เขาบอกว่ายังงี้ก็คือให้ดูตอนน้องอยู่อนุบาลสองมันจะซัด พี่ว่ามันต้องเป็นสมาธิสั้น แต่ว่ามันก็แปลกอย่างหนึ่งคือการบ้านที่ครูให้เขียนอะไรก็ทำได้ แต่มันไม่อยู่นิ่งมันพุดน้อย แต่ชนมากชนชนิดที่ว่ามันเกินกว่าเด็กปกติทั่วไป พออนุบาลสองครูเขาก็ให้ดูที่ผลการเรียน ผลการเรียนก็โอเคแล้วพี่ก็ยังไม่มั่นใจ เพราะเรารู้สึกว่าลูกเราไม่ได้ปกติเหมือนเด็กทั่วไปอยู่แล้วไง เหมือนเราก็อึดใจอยู่แล้ว แล้วเราก็กถามเพื่อนเราจะได้อะไรเขาได้อย่างถูกต้อง

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก เมื่อเริ่มกลัวและสงสัยในอาการของบุตรหลาน ผู้ปกครองเลือกที่จะแสวงหาคำตอบจากบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นในคำตอบที่จะได้รับจากบุคคลนั้นๆ และตัดสินใจพาบุตรหลานไปพบแพทย์และมีความเชื่อมั่นในสารสนเทศที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลนี้ เมื่อคำตอบที่ได้รับมีความแตกต่างจากคำตอบที่ได้จากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองเริ่มกังวลอีกครั้ง และตัดสินใจนำคำตอบที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศอื่นมาปรึกษาแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลเช่นเดิมแต่อาจเปลี่ยนบุคคลเพื่อให้ได้รับคำตอบที่หลากหลายหรือชัดเจนขึ้น แตกต่างจากผู้ปกครองที่มีพื้นฐานหรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะมีแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจในคำตอบที่ได้รับบวกกับความรู้เดิมของตนเอง

อารมณ์รังเกียจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์รังเกียจที่ได้จากการจับกลุ่มคำที่ได้จากการสัมภาษณ์โดยปรากฏคำว่า “รับไม่ได้” “ไม่ยอมรับ” “อาย” “รู้สึกแยะ” เป็นต้น

ผู้ปกครองที่ได้รับคำตอบจากบุคลากรทางการแพทย์แต่ไม่ตรงกับความคิดหรือความคาดหวังที่ตนเอง คาดการณ์ไว้จะทำให้ผู้ปกครองไม่ยอมรับในคำตอบที่ได้รับและเริ่มต้นแสวงหาคำตอบจากแหล่ง สารสนเทศอื่นต่อไปแทน โดยผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกันได้รับฟังผู้ปกครองที่ไม่ ยอมรับบุตรหลานว่าเป็นออทิสติกจะเกิดอารมณ์เบื่อหน่ายขึ้นประกอบการรับฟังด้วย

แม่มา : ...หลานเค้าก็เป็นเค้าบอกเค้าโทรไปหาครูทุกวัน เราบอกโหถ้าเรา เป็นครูแล้วเจอแบบนี้เราก็เบื่อ แต่เค้ามีเงินนะ เค้าบอกลูกเค้าไม่ เป็นออทิสติกหมอวินิจฉัยผิด เราบอกหมอโรงพยาบาลตั้งเลยนะ เราว่าไม่ใช่ แต่ผู้ปกครองพูดเอง แม่ไปอบรมนะ เค้าบอกออทิสติก ไม่มีวันหาย แต่สามารถใกล้เคียงกับคนปกติได้มากที่สุด แต่ในเมื่อ เค้าพูดอย่างนั้นเราอ่ะรู้ เราก็บอกว่า คนปกติให้เป็นออยังได้เลย สำหรับเราคิดอย่างนั้นจริงๆ

เมื่อคำตอบที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศบุคคลไม่ตรงกับความคิดหรือความคาดหวังของ ตนเอง ทำให้ผู้ปกครองปฏิเสธข้อเท็จจริงนั้นๆ และเริ่มแสวงหาคำตอบใหม่จากแหล่งสารสนเทศอื่น อาจเนื่องจากความสบายใจหรือสร้างความหวังใหม่ให้ตนเองอีกครั้งนั่นเอง

อารมณ์เชื่อใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เชื่อใจที่ได้จากสะพานหรือตัวเชื่อมของสารสนเทศประเภทบุคคล โดย การจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ซึ่งปรากฏคำว่า “ยอมรับ” “เชื่อมั่น” “ไม่รู้สึกละไร” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองเริ่มมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกัน ผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกันมากขึ้น เชื่อใจและยอมรับที่จะรับและส่งสารสนเทศซึ่งกัน เชื่อมั่นในสารสนเทศที่ได้รับการบอกต่อจากการตั้งกลุ่มไลน์และสร้างเพจเพื่อใช้ในการประชาสัมพันธ์ หรือแลกเปลี่ยนสารสนเทศ

ผู้วิจัย : แล้วอย่างตอนที่น้องพฤติกรรมเปลี่ยนต้องเปลี่ยนโรงเรียนคุณแม่หา
ข้อมูลจากที่ไหนคะ

แม่नुช : คือหาเอง คือดีที่น้องเปลี่ยนโรงเรียนแล้วไม่ค่อยมีปัญหา ตอนแรก
ก็หาโรงเรียนแถวบ้าน ตอนหลังก็มาเข้ากลุ่มแล้วทำให้รู้ เราก็เข้า
กลุ่มในเฟสบุ๊ค คือพอเราไปเจอพ่อแม่ที่มีลูกเป็นแบบนี้ เขาก็
แนะนำว่าเข้ากลุ่มใหม่ มาเจอมูลนิธิหนึ่งย่านทองหล่อก็คือไปหา
ข้อมูลอันนั้น แล้วที่นี้คือที่ไหน แล้ววันหนึ่งเขาเจออบรมหัวข้อที่
เราสนใจ เราก็เลยตามไปที่นั่น เราก็เลยไปรู้จักผู้ปกครองที่นั่น
เขาเลยชวนเราเข้ากลุ่ม มีไปเจอที่โรงพยาบาล มีเจอที่อื่นแล้วเขาก็
ชวนต่อๆมา เขาก็ชวนเข้ากลุ่มออทิสติก กลุ่มพลังบวก มันก็จะจะมี
ข้อมูลของการอบรมโน่นนี่แบ่งปันอยู่ในเพจ ทำให้เรารู้แล้วเรารู้
ข้อมูล แล้วบางทีที่เราสนใจเราก็จะหาข้อมูลมันก็จะเจอพวกลิงค์
อย่างในเฟสนี้ก็ช่วยเยอะนะว่าเขาเลี้ยงลูกยังไง แล้วอย่างที่ไป
อบรมเราก็จะรู้จักติดต่อกัน แล้วแบบเขาเอาลูกไปเรียนที่ไหนรู้เรา
มีปัญหาอะไรถามเขา มันก็เป็นทอดๆต่อกันไป แต่ถ้าไม่ได้เจอก็
ไม่ได้คุยในเฟสนี้ไม่ค่อยได้คุย แต่ถ้าเกิดเจอหน้าค่อยแบบติดต่อกัน

ผู้ปกครองที่เชื่อมั่นในคำวินิจฉัยของแพทย์จะยอมรับในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน และ
พยายามปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับจากแพทย์หรือสารสนเทศประเภทบุคคล

ผู้วิจัย : รู้สึกอย่างไรที่น้องเป็นออทิสติก และมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นบ้างคะ

แม่नुช : ก็ไม่รู้สึกอะไรมาก ยอมรับและก็พาไปหาหมอบอกดี ไม่เครียดไม่ได้
อะไร ก็รู้ว่าเป็นอย่างไง เพราะหมออธิบายทุกอย่างตอนที่บอกว่า
เป็นแล้ว แต่ก็ลำบากเวลาต้องไปรับยา เพราะต้องใช้มอเตอร์ไซด์
ไป เวลาอยากได้อะไรเราจะไม่รู้ ไม่รู้เรื่องอะไร อยากเข้าห้องน้ำ
ยังไงก็ไม่รู้ กลับมาเราก็สอนตามที่หมอเค้าบอกก็ดีขึ้น เริ่มพูดเป็น

บางคน แต่ว่ายังไม่ค่อยจะเล่นกับเด็กคนอื่น เริ่มรู้จักเล่นขายของ
เล่นอะไรอย่างนี้เอง แต่ก็เล่นคนเดียวอยู่

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ปกครองได้รับคำแนะนำจากแพทย์จะนำคำแนะนำมาบอกเล่าหรือมา
ปรึกษาครูประจำชั้นที่ดูแลน้องด้วยอีกครั้ง เนื่องจากครูมีความใกล้ชิดกับบุตรหลานของตนเอง
มากกว่าแพทย์ที่ไม่ได้ดูแลน้องเป็นประจำ ทำให้ทราบได้ผู้ปกครองให้ความไว้วางใจครูมากกว่าแพทย์
ที่มีคุณวุฒิมากกว่าครู แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน
ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู

แม่สอง: แม่เอาหมอมานำแนะนำครู แม่ก็ให้ความเชื่อถือคุณครู เพราะว่าครู
เขาโอเคกับลูกเรา เพราะเขารู้พฤติกรรมลูกเราเป็นแบบไหนยังไง
ครูใกล้ชิดลูกเราหมोजอดเดือนละครั้ง ครั้งละครึ่งชั่วโมง แม่บางที
ในกรณีนานๆเจอกัน แต่เขาก็ฝึกน้องมาหลายปีแล้วหมอคนนี้
... ส่วนมากเวลาหาหมอ หมอจะต้องขอข้อมูลจากโรงเรียน แม่ก็
จะบอกคุณครูที่นี้ว่าขอให้เขียนให้ละเอียดเลย ทุกวันว่าน้องเป็น
อย่างไร ทุกเย็นแม่ก็จะมาเปิดอ่านของลูก ถ้าน้องเป็นยังไงแม่ก็จะ
บอกครู ขอให้เค้าช่วยปรับตรงนี้ให้หน่อย แม่จะมาคอยคุย คอย
บอก แต่บางครั้งสิ่งที่หมอพูดกับสิ่งที่ครูพูดมันต่างกัน คืออย่าง
หมอจะแนะนำให้ลองกินยา แต่แม่จะพยายามให้ลูกกินยาให้น้อย
ที่สุด ไม่อยากให้อยู่ได้ด้วยยา ถ้าวินิ่งแม่ไม่อยู่ กินยามากๆ ขาด
ยาแล้วลูกจะอยู่ได้ไหม เวลาหมอจ่ายยามาแม่ก็จะเอามาให้ครูดู
ครูบอกแม่ตัวนี้หยุดนะเราช่วยกัน

ผู้ปกครองที่มีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกมาบ้างและมีเด็กออทิสติกอยู่ในสังคมหรือชุมชนที่
ตนเองอาศัยอยู่ เมื่อบุตรหลานได้รับการยืนยันจากแพทย์หรือแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลจะ
สามารถยอมรับได้ง่ายกว่าผู้ปกครองที่ไม่เคยรู้จักหรือไม่เข้าใจในอาการของออทิสติกมาก่อน

พ่อพิจิตร : มีความรู้มั่งเพราะในชุมชนที่ผมอยู่มีหลายคนที่เป็น มีมากจน
แบบเดินไม่ได้ก็มี ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ก็มี คือในชุมชนก็มีผู้นำเค้า
ช่วยเหลือดูแลตรงนี้ให้ข้อมูล ให้อะไรอยู่ หลังจากนั้นก็รักษาอยู่ที่
โรงพยาบาลโดยตรงเลย ไปเรียนไปฝึกประมาณนั้น เสร็จแล้วก็มา
เข้าเรียนโรงเรียนที่มีเนียร์รองรับอย่างเจ็ย โรงเรียนก็ที่โรงพยาบาล
แนะนำมาเลยมีที่ไหนมั่ง จริงๆก็ไม่ได้รู้สึกอะไรมาก เพราะเค้า
ไม่ได้เป็นเยอะ เหมือนที่ออกไปแบบไอ้นี้ เหมือนเค้าปกติอะ คือ
จริงๆใครก็ไม่รู้ว่าเป็น คือเค้าไม่ได้เป็นหนักถึงขนาดเราแบบอึ้ง
แบบเดินทางไหนก็รู้ แต่เค้าปกติ แต่คือเค้าก็จะแบบว่ายังไงอะ
พูดคนเดียวจริงจังๆ ตามประสาของเค้าไรประมาณนั้น ก็ไม่ได้รู้สึก
กังวลอะไร

หลังจากผู้ปกครองส่งบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าศึกษาในโรงเรียนที่รองรับการเสริมสร้าง
พัฒนาการที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อและไว้วางใจครูที่โรงเรียน
โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ดูแลบุตรหลานของตนเองโดยตรง ผู้ปกครองจะประเมินสารสนเทศที่ได้รับจาก
แหล่งสารสนเทศอื่นและนำมาขอคำแนะนำเพิ่มเติมจากครูที่ไว้วางใจในท้ายที่สุด เช่นเดียวกับแม่ใหม่
ที่เชื่อมั่นในคำแนะนำที่ได้รับจากครูของบุตรชายในเรื่องของการย้ายโรงเรียน คำแนะนำจากครูส่งผลต่อ
อารมณ์ผู้ปกครองทำให้สบายใจหรือสงบขึ้น

แม่ใหม่ : ... โชคดีครูก็แนะนำแม่พาน้องออกมาเถอะนะ ครูก็ช่วยบอกเอา
น้องออกมา จริงๆน้องเก่งขึ้นเยอะ น้องถึงได้พัฒนาขึ้นเยอะ ดีขึ้น
เยอะ ตอนนี่แม่ก็ไม่คิดเพราะแม่ถือว่าเห็นคนอื่นแยกว่า เด็กคนอื่น
เดินไม่ได้ ในห้องเรียนเค้าบางคนไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้
เข้าห้องน้ำเองไม่ได้ แต่น้องทำได้เองหมด ไม่ต้องไปยุ่งเรื่องเข้า
ห้องน้ำเค้า จัดการเรื่องล้างก้นล้างอะไรได้หมดทุกอย่าง คือตรงนี้
แม่ก็สบายใจระดับหนึ่ง

ผู้ปกครองที่เชื่อมั่นในคำวินิจฉัยของแพทย์จะยอมรับในอาการที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน และพยายามปฏิบัติตามคำแนะนำที่ได้รับจากแพทย์หรือสารสนเทศประเภทบุคคล และเมื่อผู้ปกครองส่งบุตรหลานที่เป็นออทิสติกเข้าศึกษาในโรงเรียนที่รองรับการเสริมสร้างพัฒนาการที่จำเป็นสำหรับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อและไว้วางใจครูที่โรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูที่ดูแลบุตรหลานของตนเองโดยตรง ทำให้ทราบได้ผู้ปกครองให้ความไว้วางใจครูมากกว่าแพทย์ที่มีคุณวุฒิมากกว่าครู แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู

อารมณ์โกรธ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์โกรธที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก ผู้วิจัยสังเกตได้จากผู้ปกครองมีน้ำเสียงที่สูงขึ้น หายใจเร็วขึ้น หน้าแดง และปรากฏคำว่า “โกรธ” “ไม่พอใจ” “ฉุน” “รำคาญ” “ไม่ยอม” “ด่า” “ทนไม่ไหว” ในบทสนทนา ระหว่างการสัมภาษณ์

เมื่อบุตรหลานมีแนวโน้มของพฤติกรรมที่ผิดปกติ แต่ผู้ปกครองไม่สามารถสังเกตเห็นถึงพฤติกรรมที่แตกต่างของบุตรหลานได้ จนในที่สุดบุคคลอื่นเป็นผู้สังเกตเห็นและให้คำแนะนำด้วยตนเองหรือผ่านตัวแทนไปสู่ผู้ปกครอง ผู้ปกครองจะเกิดความไม่พอใจในคำแนะนำนั้น เนื่องจากความเข้าใจผิดและความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการแยกแยะเด็กพิเศษมีน้อย เกิดความขุ่นเคืองขึ้นได้ง่าย แต่พบว่าคำแนะนำที่ส่งผลให้ผู้ปกครองโกรธนี้กลับเป็นแรงผลักดันให้ผู้ปกครองเกิดความสงสัยและวิตกกังวลและตัดสินใจไปพบแพทย์เพื่อขอจัดความสงสัยในที่สุด

แม่น่า : ...เทอมแรกปีแรกไม่มีปัญหาแต่ว่า พอมีอยู่พักหนึ่งที่เขาเรียกประชุมผู้ปกครอง บังเอิญมีผู้ปกครองของเด็กห้องปานเนี่ย เป็นหมอฟัน ทั้งคู่เลยแล้วเขาเห็นปานแล้ว เห็นมันวิ่งอยู่อย่างนี้เราเองก็ไม่รู้ลูกเรามีพฤติกรรมยังไง มันวิ่งแล้วมันไม่สนใจใครไม่คุยกับใครมันคิดอยู่ในจินตนาการมันเองคนเดียว เขาก็เลยบอกครูอ้อว่าเด็กคนนี้น่าจะเป็นออทิสติกให้ไปตรวจ ตอนแรกที่พี่ฟิงพี่โกรธหมอสองคน

นี่ โคตรโกรธแต่เราก็รู้สึกว่ามันอาจจะเป็นหรือเปล่า เพราะเราก็
แบบลูกเรานั้นไม่เหมือนคนอื่น

เมื่อได้รับสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ไม่ตรงกับความคิดของตนเอง ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความโกรธ ขุ่นเคือง ไม่พอใจร่วมกับความรู้สึกประหลาดใจที่ได้รับคำแนะนำ กระนั้นเมื่อผู้ปกครองกลับมาไตร่ตรองเกิดความสงสัยจึงพยายามขจัดความสงสัยหรือความวิตกกังวลที่กำลังเกิดขึ้นด้วยการหาคำตอบจากแหล่งสารสนเทศอื่นที่น่าเชื่อถือขึ้นเพื่อให้ได้รับคำตอบที่ชัดเจนกว่าคำแนะนำในครั้งแรก

แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล สามารถช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหาทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน และลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นอติสติก โดยสารสนเทศที่ได้จากแหล่งประเภทนี้ทำให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจในความถูกต้องของสารสนเทศ เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรค การเลี้ยงดูวิธีการดูแลพื้นฐาน อีกทั้งยังเป็นแหล่งสารสนเทศที่เข้าถึงได้ รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน แต่อาจเกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ทั้งจากคำถามที่ต้องการถาม และคำตอบจากแหล่งสารสนเทศ และอาจเกิดปัญหาขึ้นเป็นระยะๆ ทำให้อาจไม่ได้คำตอบหรือสารสนเทศที่ต้องการในทันที

ผู้ปกครองก้าวข้ามอุปสรรคหรือช่องว่างด้วยการใช้สะพานหรือสารสนเทศแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยส่วนใหญ่เลือกที่จะใช้สารสนเทศประเภทบุคคล โดยเฉพาะบุคลากรทางการแพทย์ และครูประจำชั้น แต่เมื่อได้รับสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ไม่ตรงกับความคิดของตนเอง ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความโกรธ ขุ่นเคือง ไม่พอใจร่วมกับความรู้สึกประหลาดใจที่ได้รับคำแนะนำ ถ้าผู้ปกครองเด็กอติสติกไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนจากแพทย์หรือสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองจะเปลี่ยนวิธีการแสวงหาคำตอบด้วยตนเองจากช่องทางสารสนเทศอื่นแทน เมื่อคำตอบที่ได้รับมีความแตกต่างจากคำตอบที่ได้จากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองเริ่มกังวลอีกครั้ง และตัดสินใจนำคำตอบที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศอื่นมาปรึกษาแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลเช่นเดิมแต่อาจเปลี่ยนบุคคลเพื่อให้ได้รับคำตอบที่หลากหลายหรือชัดเจนขึ้น ซึ่งแตกต่างจากผู้ปกครองที่มีพื้นฐาน

หรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะมีแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจในคำตอบที่ได้รับ บวกกับความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ ทำให้เมื่อเกิดความกังวลสงสัยผู้ปกครองจะสามารถได้รับคำตอบที่ชัดเจนได้รวดเร็วกว่าผู้ปกครองครอบครัวอื่น แต่เมื่อได้รับสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ไม่ตรงกับความคิดของตนเอง ส่งผลให้ผู้ปกครองเกิดความโกรธ ขุ่นเคือง ไม่พอใจร่วมกับความรู้สึกประหลาดใจที่ได้รับคำแนะนำ

แหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน

แหล่งสารสนเทศประเภทสถาบันหรือองค์กร ได้แก่ โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์ มูลนิธิ โดยผู้ปกครองได้รับการแนะนำจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล สารสนเทศที่ได้จากองค์กรจะเป็นทางด้านพัฒนาการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน การฝึกทักษะที่จำเป็น การควบคุมอารมณ์ ฝึกสมาธิ เป็นต้น ซึ่งสารสนเทศประเภทนี้จะได้รับคำแนะนำจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล ทำให้ผู้ปกครองเลือกที่จะขอคำปรึกษา เข้ารับการรักษา พัฒนาทักษะและศักยภาพ เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ จากแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน แหล่งสารสนเทศประเภทนี้ผู้ปกครองจะได้พบปะพูดคุย เกิดการรวมกลุ่มของบุคคลซึ่งมีความต้องการสารสนเทศที่เหมือนกัน แต่ไม่ใช่ความสัมพันธ์ในระยะยาว สารสนเทศที่ได้จากการไตร่ตรอง ประมวล ค้นหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม ความรู้สึกต่อกลุ่มผู้ปกครองนี้เป็นการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน มองเห็นถึงบุคคลและครอบครัวที่ประสบปัญหาแบบเดียวกัน อีกทั้งแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน ช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหาทางด้านสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การได้รับสวัสดิการคนพิการ ทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการรักษาและการศึกษาได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งสวัสดิการอื่นๆ ที่รัฐบาลมอบให้ อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกนั้นมีอารมณ์ที่หลากหลายแตกต่างกัน ประกอบด้วยอารมณ์โกรธ และดีใจ รายละเอียดดังนี้

อารมณ์โกรธ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์โกรธที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก ผู้วิจัยสังเกตได้จากผู้ปกครองมีน้ำเสียงที่สูงขึ้น หายใจเร็วขึ้น หน้าแดง และปรากฏคำว่า “โกรธ” “ไม่พอใจ” “ฉุน” “รำคาญ” “ไม่ยอม” “ด่า” “ทนไม่ไหว” ในบทสนทนาระหว่างการสัมภาษณ์

หลังจากได้รับบุตรสาวมาอยู่ด้วยและตระหนักถึงความผิดปกติที่เกิดขึ้นกับบุตรสาวของตนเอง ทำให้ผู้เป็นพ่อและแม่แสวงหาความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆที่คาดว่าจะเป็นสถานที่สำหรับสนับสนุนเด็กออทิสติก หรือสถานที่ที่ได้รับคำแนะนำมา แต่เมื่อมาขอความช่วยเหลือจากแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบันนั้นๆ กลับไม่ได้รับความช่วยเหลือตามความเหมาะสม ผู้ปกครองเกิดความโกรธและขุ่นเคืองสถาบันที่ไม่ให้ความช่วยเหลือ

พ่อพล : ...แรกๆให้ดูโทรศัพท์ ก-ฮ ทุกวัน เริ่มพรวดเพื่อเรียกร้องแล้วเค้าจะเริ่มไม่ไปไหนแล้ว ดูเพลงดูนู่นดูนี่ เค้าก็จะนิ่ง แต่ตอนนี้เราคิดว่าน้องอายุเยอะแล้ว กลัวไปตรงไหนเขาจะไม่เอาไม่รับ ถ้าไปไวๆเค้าจะได้ฝึกเรื่อยๆ แต่นี้ไปตรงไหนเค้าก็พูดอย่างนี้ เหมือนย้าเรา กลับมานว่าน้องอายุเยอะแล้วนะ เกินแล้วนะ บางทีมีบอกด้วยนะ “เกินวัยผิดปกติหมาย” (เสียงสูง) บางทีผมพูดติดตลกนะ เอาไหมเดี๋ยวเธอแจ้งตำรวจเลย ฉันจะตีเป็นแนวลัก 2 ที ได้ไปอยู่กับปวีณา จะได้โอกาสไปเลย บางทีเราพูดเล่นๆ แต่ก็เหมือนการตัดท้อไปด้วย

ผู้ปกครองได้รับคำแนะนำจากแหล่งสารสนเทศอื่น อาทิ แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ถึงรายละเอียดของอาการที่เกิดจากภาวะออทิสซึม ความรู้พื้นฐานรวมทั้งสถาบันทางการแพทย์ สถาบันทางการศึกษาที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่เป็นออทิสติก ผู้ปกครองจะติดต่อขอความช่วยเหลือหรือขอเข้าศึกษาในสถาบันนั้นๆ แต่กลับไม่ได้รับความช่วยเหลือเท่าที่ควร หรือถูกปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือแก่บุตรหลานที่เป็นออทิสติก ทำให้เกิดความไม่พอใจในคำตอบที่ได้รับ หรือเกิดความวิตกกังวลถึงคำตอบที่ทำให้เกิดความไม่สบายใจ บางสถาบันต้องใช้เวลาารอคอยทำให้ผู้ปกครองที่กังวลและร้อนใจในอาการของบุตรหลานยิ่งทวีความไม่พอใจในความล่าช้าของการทำงานของสถาบันดังกล่าว

แม่มา : ...เราก็ออคิวเค้า ระหว่างรอเราก็อำพวกกระดุมเป็นแผงๆไว้ให้ลูก
 เรา และส่งไปให้ครูชุดนี้ด้วย เสร็จแล้วปรากฏไม่เรียกสักที (ขึ้น
 เสียง) จนเราทนไม่ไหว โทรไปครั้งแรกเค้าบอกเนี่ยๆใกล้ถึงแล้ว
 โทรไปครั้งที่สองก็ยังไม่ถึง บอกคุณฉันรอมาครึ่งปีแล้วนะยังไม่
 ทำเลย แล้วคุณจะให้รอถึงไหน แถมไปถึงนะตรวจลูกแล้วคือ
 ก่อนที่จะโทรไปครั้งที่สองอะ ครั้งแรกเค้านัดลูกเราไปดูประเมิน
 พัฒนาการว่าลูกเราทำอะไรได้ แต่ลูกเราไม่พูดนะตอนนั้น ...รออยู่
 ตั้งนานจนเราโทรไปนั่นแหละ ก็ถามคุณจะให้ฉันรออะไรเนี่ย ไม่ทำ
 สักที อยู่ๆก็โทรมานัด ตอนนั้นเค้าก็ถามทำไม เราก็บอกฝึกพูดฝึกนี้
 เค้าก็บอก “ทำถูกแล้วนี่ ก็ทำต่อไป” ตอนนั้นเราฟังเราก็โกรธนะ
 มันฟังแล้วโกรธนะ รออะไรนั่นนาน (เสียงสูง) ไม่ทำอะไร ปรากฏ
 อยู่ๆให้เราไปวันพฤหัสบดี เราไปถึงวันแรก คือเค้าจะมีคนดูผู้ปกครอง
 กับลูกฝึกอะไรเนี่ย เราก็เอ๊ะ.. เค้าไม่สอนอะไรเราเลยนะ เราก็ทำ
 ตามดูคนอื่น เราก็แค่นี้เองเราก็สอนลูกเราไป พออีกพฤหัสบดีเรา
 ไปก่อนเวลาเลยนั่งคุยกับผู้ปกครอง เค้าก็บอกเนี่ยน้องคนนี้นะ
 เทียวทีแล้วเราฝึกอะเป็นเยอะกว่านี้ พ่อเค้าพาไปฝึกข้างนอก และ
 เราก็อถามว่าเคยมาฝึกที่นี่แล้วหรือ รอบทีแล้วมาเราไม่เห็นเค้าไง
 เราก็อไม่ได้แล้วยังไม่ถึงเวลาใช้ไหม ยังไม่บ่ยโม่งเราก็อเดินไปหาครูที่
 ฝึก คุณคะคนอื่นเค้าบอกว่ารอบก่อนเค้าเคยมาฝึก แต่ฉันทำไม
 อยู่ๆก็มาแล้วไม่เห็นรู้เรื่องอะไรเลย เค้าก็เลยบอก น้องชื่ออะไร
 คุณแม่ชื่ออะไร เค้าก็ไปดูแฟ้มสักแป๊บเค้าก็กลับมา “แล้วคุณแม่มา
 ได้ไง” โอ้โฮย พอได้ฟังแล้วคำนี้นะ (ขึ้นเสียง) “ถ้าคุณไม่นัดมาจะรู้
 ได้ไงว่าฝึกวันนี้” ถูกไหม ประโยคนี้นี่ไม่น่าออกจากเค้าจริงๆ เสร็จ
 แล้วเค้าก็บอกว่าทีนี้เค้าทำอะไร เค้าก็บอกเราว่าให้เราดูวิธีและ
 ไปฝึกเองที่บ้าน

ในปัจจุบันนี้มีรูปแบบของสถาบันทางการศึกษามากมาย ทำให้เด็กออทิสติกมีทางเลือกมากขึ้นตามความต้องการที่แตกต่างกันของเด็กแต่ละคน โรงเรียนหรือศูนย์การเรียนรู้จึงถือเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับเด็กออทิสติก เพราะเป็นสถานที่ที่ให้ความช่วยเหลือด้านการส่งเสริมพัฒนาการที่เหมาะสมตามอาการและเป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญสำหรับผู้ปกครอง อีกทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างเครือข่ายการแลกเปลี่ยนสารสนเทศระหว่างผู้ปกครองเด็กออทิสติกด้วยกันเอง ทำให้การแสวงหาโรงเรียนให้กับบุตรหลานที่เป็นออทิสติกมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้ปกครองตัดสินใจจะฝากความหวังในการช่วยเหลือเสริมสร้างพัฒนาการของบุตรหลานกับโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของผู้ปกครอง แต่กลับได้รับการปฏิเสธหรือได้รับการปฏิบัติไม่เหมาะสม ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่พอใจและเสียใจกับโชคชะตาของตนเองและบุตรหลาน

แม่ใหม่ : ตอนที่หาโรงเรียน คือหาโรงเรียนยากมาก (เน้นเสียง) ...ผอ.บอก
ว่าให้น้องมาลองดูสักสองวันนะคะคุณแม่ พอพาน้องไปเค้ายังปรับ
อะไรไม่ได้ น้องเค้าก็จะนั่งหิวก็ร้องกิน ครูคนที่เค้ารู้ว่าต้องได้
รับผิดชอบเด็กคนนี้ เค้าก็บอกว่า “เอามาทำไม” คือเราฟังคำพูด
อะ ไม่มีใครอยากให้ลูกเป็นแบบนี้ เราก็ออยากให้สังคมยอมรับเด็ก
แบบนี้ (ร้องไห้) บางทีเจอแบบนี้แม่ก็จูงลูกกลับ ผอ.บอกพุงนี้ให้
มาอีกลองดู พอเค้าคะยั้นคะยอให้มา เข้าอีกวันนึงพาลูกมา ครูที่
เค้ายื่นตรงประตู “มากขึ้นอีกแล้ว”(ร้องไห้) พอแม่ได้ยิน แม่ก็
กระซอกลูกขึ้นรถ พูดต่อหน้า “ไม่ต้องเรียน ไม่เรียนแม่ก็เลี้ยงได้”
แม่ก็พาลูกขึ้นรถ (ร้องไห้ค่อนข้างหนัก) ก็ไม่รู้จะทำยังไง

ผู้ปกครองจะแสวงหาความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆที่คาดว่าเป็นสถานที่สำหรับสนับสนุนเด็กออทิสติก หรือสถานที่ที่ได้รับคำแนะนำมา แต่เมื่อมาขอช่วยเหลือจากแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบันนั้นๆ กลับไม่ได้รับความช่วยเหลือตามความเหมาะสม หรือถูกปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือแก่บุตรหลานที่เป็นออทิสติก ทำให้เกิดความไม่พอใจในคำตอบที่ได้รับ หรือเกิดความวิตกกังวลถึงคำตอบที่ทำให้เกิดความไม่สบายใจ

ในปัจจุบันนี้มีรูปแบบของสถาบันทางการศึกษามากมาย ทำให้เด็กออทิสติกมีทางเลือกมากขึ้นตามความต้องการที่แตกต่างกันของเด็กแต่ละคน โรงเรียนหรือศูนย์การเรียนรู้จึงถือเป็นสถาบันที่สำคัญสำหรับเด็กออทิสติก เพราะเป็นสถานที่ที่ให้ความช่วยเหลือด้านการส่งเสริมพัฒนาการที่เหมาะสมตามอาการและเป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญสำหรับผู้ปกครอง อีกทั้งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างเครือข่ายการแลกเปลี่ยนสารสนเทศระหว่างผู้ปกครองเด็กออทิสติกด้วยกันเอง ทำให้การแสวงหาโรงเรียนให้กับบุตรหลานที่เป็นออทิสติกมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้ปกครองตัดสินใจจะฝากความหวังในการช่วยเหลือเสริมสร้างพัฒนาการของบุตรหลานกับโรงเรียนที่มีประสิทธิภาพและตรงตามความต้องการของผู้ปกครอง แต่กลับได้รับการปฏิเสธหรือได้รับการปฏิบัติไม่เหมาะสม ส่งผลให้ผู้ปกครองไม่พอใจและเสียใจกับโชคชะตาของตนเองและบุตรหลาน

อารมณ์ดีใจ

ผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์ดีใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก โดยพิจารณาจากกิริยา สีหน้ายิ้มแย้ม หัวเราะ หรือระหว่างการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “ดีใจ” “โชคดี” “รู้สึกดี” “ความสุข” “สงบ” “ผ่อนคลาย” เป็นต้น

หลังจากที่ได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน ที่ช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหาทางด้านสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การได้รับสวัสดิการคนพิการ ทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการรักษาและการศึกษาได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งสวัสดิการอื่นๆ ที่รัฐบาลมอบให้ ทำให้ผู้ปกครองดีใจเหมือนการได้พบแสงสว่างในชีวิตอีกครั้ง

พ่อพล :...พอได้เข้าที่ศูนย์ปทุมธานี เหมือนเราอยู่ห้องมีดๆ แล้วมีคนมาเปิดไฟอะ มันสว่าง มันเจอแล้วความรู้สึกเราคือว่า มันจะเริ่มรู้เรื่องแล้วนะ ขนาดยังไม่ได้ไปเรียนนะ เหมือนเราเจอคำตอบอะ เราจะได้ไม่เหนื่อยมาก

เมื่อผู้ปกครองเห็นถึงพัฒนาการที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ของบุตรชายที่ได้เข้ารับการรักษากับทางโรงพยาบาล ทำให้ผู้ปกครองดีใจที่เห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น พร้อมกับการมีความหวังว่าบุตรชายจะสามารถอยู่ในสังคมต่อไปได้ในอนาคต

แม่แอน : เค้กี้ดีขึ้น พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ก้าวกระโดด เราไปเข้าคอร์ส 3 เดือนแล้วเราได้เรียนรู้กับทางโรงพยาบาลว่าต้องทำอะไรพูดอะไรกับเค้าบ้าง เราก็ดีใจเพราะอย่างน้อยเรารู้ว่าไม่ต้องเลี้ยงเค้าไปตลอดชีวิต (หัวเราะ) เพราะมันไปโรงเรียนได้ ไปอะไรได้อย่างนี้ เราไปคอร์สเราเจอคนที่เค้าเป็นหนัก 5-6 ขวบแล้วยังไม่พูด ดึงแม่ดึงพ่อเห็นแล้ว โห้ลูกเราดีสุดแล้ว

ยายวรรณเป็นหนึ่งในผู้ปกครองที่ดีใจและมีความหวังว่าหลานชายจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นเช่นกันหลังจากที่ได้รับการบำบัดจากโรงพยาบาลที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านเด็กพิเศษโดยเฉพาะ

ยายวรรณ : ...แต่โชคดีโรงพยาบาลให้ไปทำกิจกรรมบำบัดทุกเดือน เป็นการเข้ากลุ่มบำบัด เป็นวิธีการให้เด็กอยู่ในกลุ่มในสังคมให้ได้ มารยาท ทำกิจกรรมบำบัดที่ราชานุกุลอยู่ 2 ปี ระหว่างนี้เราจะค้นคว้าจากกูเกิลอยู่ตลอด

เมื่อผู้ปกครองเห็นถึงพัฒนาการที่ดีขึ้นเมื่อได้เข้ารับการรักษากับทางโรงพยาบาล ทำให้ผู้ปกครองดีใจที่เห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น พร้อมกับการมีความหวังว่าบุตรหลานจะหายขาดได้ อีกทั้งช่วยแก้ไขปัญหาด้านสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การได้รับสวัสดิการคนพิการทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการรักษาและการศึกษาได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งสวัสดิการอื่นๆ ที่รัฐบาลมอบให้ ทำให้ผู้ปกครองดีใจเหมือนการได้พบแสงสว่างในชีวิตอีกครั้ง

แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน

แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ วารสาร หนังสือพิมพ์ และอื่นๆ ผู้ปกครองบางครอบครัวที่เริ่มแสวงหาสารสนเทศประเภทสื่อสิ่งพิมพ์ด้วยสาเหตุจากความไม่เพียงพอต่อการตอบคำถามที่เกิดจากความสงสัย และต้องการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่เป็นระยะๆ ซึ่งไม่ได้รับคำตอบแล้วจากแหล่งสารสนเทศเดิม หรือด้วยข้อจำกัดด้านการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ ทำให้เริ่มแสวงหาสารสนเทศจากสื่อสิ่งพิมพ์และพบความต้องการสารสนเทศประเภทหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ แต่เนื่องจากสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับออสติกมีจำนวนไม่มากนัก และการทำความเข้าใจได้ยากในเนื้อหาของสารสนเทศด้วยตนเองเหมือนการได้รับการอธิบายโดยตรง และสามารถสอบถามเพิ่มเติมได้จากสารสนเทศประเภทบุคคลหรือสถาบัน ทำให้ผู้ปกครองเริ่มหาสารสนเทศประเภทอื่นต่อไป ส่วนสารสนเทศจากวิทยุและโทรทัศน์ เป็นสารสนเทศที่ได้รับโดยบังเอิญ หรือจากการแบ่งปันที่เกิดขึ้นในกลุ่มไลน์หรือเพจที่เกี่ยวข้องกับการให้ความรู้ทางด้านเด็กออสติก หรือเด็กพิเศษ และจากภาพยนตร์หรือละครที่เริ่มให้ความสำคัญเกี่ยวกับเด็กออสติกเพิ่มมากขึ้น ซึ่งไม่พบการแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งนี้ ในทางกลับกันผู้ปกครองกลับต้องการสารสนเทศที่ถ่ายทอดผ่านวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์มากขึ้น เพราะสามารถเข้าถึงได้ง่าย และกระจายสารสนเทศได้ในวงกว้าง อีกทั้งสารสนเทศที่ได้จากประเภทสื่อมวลชนจะมีลักษณะคล้ายกัน คือ ความรู้เกี่ยวกับโรค พื้นฐาน อาการของโรค การรักษา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ผู้ปกครองได้รับจากสารสนเทศแหล่งอื่นมาบ้างแล้ว จึงไม่เพียงพอหรือไม่ตรงกับปัญหาที่ต้องการแก้ไข ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออสติกจะไม่สามารถรับคำตอบของคำถามที่ตนเองกำลังเผชิญ แต่เป็นการเพิ่มพูนความรู้หรือเพื่อจรรโลงใจเท่านั้น

ในปัจจุบันผู้ปกครองเปลี่ยนจากการอ่านหนังสือแบบเดิมมาใช้อินเทอร์เน็ตแทน อีกทั้งพบการอ่านบทความสั้นๆจากในเพจที่แชร์ต่อกันบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และพบว่าผู้ปกครองผันตนเองมาเป็นแหล่งสารสนเทศด้วยการสร้างเพจหรือใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับจัดบันทึกหรือแบ่งปันวิธีการเลี้ยงดูบุตรหลานแทนการจัดบันทึกในสมุด

แม่ศรี : เป็นคนที่เกลียดการอ่านมากเป็นคนไม่ชอบการอ่านเลย เพราะตัวเองเป็นคนจำเก่ง หัวดีมาก ตอนเรียนไม่เคยอ่านแต่ก็สอบได้สี่ เพราะว่าเป็นจำเก่งและคิดอะไรไว้มาก่อน พอมีพี่เพชร

เท่านั้นก็ได้เข้าโครงการอ่านนิทานบำบัด คือเราไม่ชอบอ่านเลย แต่ชอบทำทนายจนผันตัวมาอ่าน อ่านอย่างเดียวไม่พอต้องมาคิด เทคนิคให้ลูกสนใจ เพราะเด็กออทิสติกเขาจะไม่สนใจ ถ้าเราอ่านเฉยๆ ต้องมานั่งคิดมานั่งวิเคราะห์ เสริมตัวเองกลายเป็นเราต้องมาเป็นนักเล่านิทาน ต้องมาทำโครงการนี้กลายเป็นเปลี่ยนตัวเองให้มาเริ่มอ่านหนังสือ พออ่านมันได้อะไรเยอะ แต่พออ่านมาแล้วทุกเล่มที่เสริมกำลังใจพ่อแม่ วิธีดูลูกการดูแลใจตัวเอง อ่านแล้วคือสิ่งที่เราทำมันก็เลยเป็นประโยชน์ ที่แม่ศรีได้รับมาจากหนังสือไม่ใช่ข้อมูลนะ กลายเป็นว่าย่าว่าเราทำถูก เพราะแม่ศรีอ่านหนังสือเสร็จ แม่ศรีจะขอบคุณเขาเลยว่าขอบคุณนะที่เติมเต็มว่าสิ่งที่ฉันทำคือสิ่งที่ถูก อย่างเมื่อวานมีคนแชร์คุณหมอบประเสริฐว่าคุณหมอบคนนี้ดังมากเก่งมากเรื่องพัฒนาการเด็ก เขาก็ส่งให้แม่ศรีอ่าน มันยืนยันเราทั้งหลายๆ เรื่องว่าเราทำถูก อย่างคุณหมอบประเสริฐผลิตผลการพิมพ์ เมื่อวานมีแชร์มาให้สามเรื่องเขาเป็นเพจแม่ๆเขาจะอ่านกันมากแล้วเขาบอกว่าเหมือนที่แม่ศรีทำเลย

อารมณ์มีความหวัง

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีความคาดหวังว่าบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสื่อมวลชนจะช่วยเป็นแรงผลักดันให้สารสนเทศประเภทสื่อมวลชนแพร่หลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์มีความหวังที่ได้จากระหว่างสัมภาษณ์ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกโดยการจับกลุ่มคำที่ปรากฏคำว่า “มีความหวัง” “คาดหวัง” “เดี๋ยวก็หาย” “มีโอกาส” “มีทางรักษา” “หนทาง” เป็นต้น

ยายวรรณ ผู้สูงอายุที่มีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศจากแหล่งที่หลากหลายตระหนักได้ถึงความสำคัญของสื่อมวลชนที่สามารถเผยแพร่สารสนเทศที่เป็นประโยชน์ เข้าถึงได้ง่าย และสามารถกระจายได้ในวงกว้าง อีกทั้งในปัจจุบันภาพยนตร์หรือละครที่เริ่มให้ความสำคัญเกี่ยวกับเด็กออทิสติกเพิ่มมากขึ้น

ยายวรรณ : หนูทำงานทางด้านห้องสมุดใช่ไหม ทำอย่างไรก็ได้ไปดึงหนังสือ
ตำราจากพวกหมอ ออกมาเป็นอีบุ๊กเผยแพร่ให้ได้ หมอ พยาบาล
และครูที่ทำสื่อเกี่ยวกับเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ เอามาทำเป็นอีบุ๊ก
เลย ถ้าบางคนที่เค้าไม่สามารถเข้าถึงได้ ก็ควรไปสนับสนุนให้มี
ละคร อย่างหนึ่งฝรั่งเรื่องหนึ่งที่พ่อเป็นออทิสติก และก็ละครไทยมี
แล้วนะที่เค้าเป็นนักตีแบดมินตันอะ นั่นแหละ สำคัญใครจะได้
ดูนะอะ ร้องให้ๆ

แม้ว่าสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนนั้นไม่สามารถให้คำตอบที่เกิดขึ้นได้ในทันที แต่พบว่า
ผู้ปกครองกลับคาดหวังว่าสื่อมวลชนจะช่วยกระจายสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ให้กับคนในสังคม
ผู้ปกครองต้องการให้สังคมเข้าใจเด็กออทิสติกมากขึ้นและเปิดใจรับความแตกต่างของเด็กออทิสติก

อารมณ์เชื่อใจ

ผู้ปกครองให้ความเชื่อมั่นและยอมรับสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนมากกว่าสารสนเทศที่
ปรากฏจากแหล่งสารสนเทศอื่น โดยผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เชื่อใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการ
สัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “ยอมรับ” “ไม่ปิดบัง” เป็นต้น

เมื่อผู้ปกครองแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งอื่นแล้วพบว่าไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์หรือไม่
ตรงกับความรู้เดิมที่มีอยู่ ดังเช่นแม่หนูชที่ผันกลับมาอ่านจุลสารที่ให้บริการที่มูลนิธิหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเด็ก
ออทิสติกและพบว่าสารสนเทศที่ปรากฏไม่ตรงกันและตัดสินใจเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ปรากฏอยู่ใน
จุลสารจากแหล่งที่น่าเชื่อถือมากกว่า

ผู้วิจัย : เวลาที่พาน้องไปแล้วคุณครูเขาก็แนะนำให้ใช้ไหมคะ แล้วคุณแม่หา
ข้อมูลยังไงคะ

แม่หนูช : ไม่ได้แนะนำ ตอนนั้นก็หาความรู้จากอินเทอร์เน็ตตอนแรกเราก็หา
แล้วตอนนั้นเรายังคิดว่าออทิสติกต้องเป็นพวกไม่สบตา ไม่พูดซี้
เอา ลูกเรามันก็สบตานะ พูดนะ แล้วจะเป็นได้ยังไง เหมือนลิกๆ

เราก็ยังคิดว่าไม่ใช่มันไม่ตรงกับข้อมูลที่มี แต่เราไปอ่านเจออันหนึ่ง เป็นข้อมูลของเรนบอลลูนที่เป็นข้อมูลของแอสเพอเกอร์ เราก็ดู แล้วอันนั้นมันตรงแล้วเริ่มยอมรับว่าเป็นจริง ในเน็ตบางที่เขาพูดรวมๆ เพราะจริงๆปัจจุบันเขาจะรู้ว่าข่าวสารเขาจะเรียกว่าออสทิสซึมสเปกตรัม ซึ่งมันมีเยอะมาก แบบเมื่อก่อนเขาเอามาหมดแบบ ออสทิสติกแล้วบางคนไม่ได้ครบขนาดนั้นเขาเลยไม่คิดว่าเป็น

แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนจะช่วยลดช่องว่างหรืออุปสรรคของการไม่ได้รับโอกาส จากสังคมของเด็กออทิสติก โดยสื่อมวลชนจะให้ความรู้ความเข้าใจในวงกว้าง ส่งผลให้เกิดการยอมรับ เด็กออทิสติกในคนหมู่มาก ดังจะเห็นได้จากการสร้างภาพยนตร์ที่เข้าถึงคนกลุ่มใหญ่ในสังคม ซึ่ง นำเสนอความรู้พื้นฐานของโรค บริบทของคนที่เป็นออทิสติก เป็นต้น ทำให้เกิดการยอมรับและการ เข้าใจในสถานการณ์เดียวกับผู้ปกครองของเด็กออทิสติก แต่ถ้าสารสนเทศจากแหล่งอื่นไม่ตรงกับ สารสนเทศที่ได้รับจากสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจะเลือก เชื่อถือสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนมากกว่าสารสนเทศที่มาจากแหล่งอื่น

แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตผู้ปกครองเลือกสารสนเทศที่ค้นหาจะเป็นการหา จุดเชื่อมโยงอาการของโรคที่คล้ายกันจากครอบครัวอื่นที่มาแบ่งปัน หรือจากเว็บไซต์ที่มีความ น่าเชื่อถือ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการแสวงหาอาการของโรคที่พบใหม่ๆ วิธีการดูแล รักษาที่ยังไม่ได้มี คำตอบ โดยศึกษาจากครอบครัวอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันของอาการ และมีการแบ่งปันไว้อยู่บน เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เกิดการรวมกลุ่ม การสร้างเพจที่แบ่งปันสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ แต่อย่างไร ก็ตาม แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกลับไม่ได้รับความนิยมจากผู้ปกครอง มีเพียงบาง ครอบครัวที่ใช้แหล่งสารสนเทศประเภทนี้ เพราะข้อจำกัดด้านความสามารถในการเข้าถึงแหล่ง สารสนเทศ ทำให้ไม่สามารถเข้ามาค้นหาสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ได้ ส่วนสาเหตุที่บางครอบครัว เลือกใช้แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเนื่องจากบริบทและอาการจากโรคจากตัวบุคคลที่ เป็นออทิสติกนั้นเริ่มมีความแตกต่าง แหล่งสารสนเทศประเภทนี้ในปัจจุบันผู้ปกครองบางท่านเลือก เป็นแหล่งสารสนเทศแรกๆที่แสวงหาคำตอบของคำถามที่เกิดขึ้นแทนการแสวงหาคำตอบจาก

สารสนเทศประเภทบุคคลอย่างที่เคยเกิดขึ้น ทางด้านอารมณ์ที่ปรากฏในสะพานจากสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ได้แก่ อารมณ์เชื่อใจและมีความหวัง โดยมีรายละเอียดดังนี้

อารมณ์เชื่อใจ

ในปัจจุบันผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมากขึ้น ทำให้ผู้ปกครองเกิดการยอมรับในข้อมูลที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยผู้วิจัยวิเคราะห์อารมณ์เชื่อใจที่ได้จากการจับกลุ่มคำระหว่างการสัมภาษณ์ปรากฏคำว่า “ยอมรับ” “ไม่ปิดบัง” เป็นต้น

เนื่องจากผู้ปกครองในปัจจุบันเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลาจากอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ที่ได้รับความนิยม ทำให้การแสวงหาข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตง่ายและสะดวกขึ้น ส่งผลให้แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตกลายเป็นแหล่งสารสนเทศง่าย ๆ ในการแสวงหาคำตอบของผู้ปกครอง

แม่มา : หมอเขาก็ให้แบบฟอร์มมาเอาไปตี๊ก แล้วพอตี๊กแล้วเรารู้สึกเลยว่า ลูกเราเป็นแน่เลยเกือบทุกข้อเลยคะ คือแปดสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ตอนนั้นรู้สึกเลยว่าลูกเราเป็นลักษณะของเทียม พอพี่เริ่มตี๊กเนี่ย พี่ก็รู้สึกว่ามันผิดปกติ พี่ก็เลยเริ่มหาข้อมูล เพราะพี่เรียนคอมพี่ก็เลยจะถนัดกับเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว บ้านพี่ก็คิดเน็ตตลอดแล้วพี่เป็นคนที่ขาดอินเทอร์เน็ตไม่ได้ แล้วพี่ก็เป็นคนที่จ้องหน้าคอมมาตลอด ตั้งแต่สมัยไหนแล้ว ถ้าไม่มีคอมอยู่ตรงหน้าเหมือนวันนั้นรู้สึกเพลนั้นละพี่เลยไปหาข้อมูลดู ซึ่งมันก็ไปเข้าข่ายของออทิสติกเทียมเนี่ยแหละ มันเป็นพฤติกรรมที่มาจากที่เราดูเทปเลต ดูคอมพิวเตอร์อะไรอย่างเนี่ยมากๆ โดยที่เราไม่พูดกับเขา มันเป็นการสื่อสารทางเดียว เพราะเขาไม่สามารถสื่อสารตอบโต้กับทีวีได้ ...ส่วนมากวิธีการเราก็ดูจากในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากเราดูในกระทู้ดูในพันทิปดูในอะไรพวกเนี่ย เพราะผู้ปกครองที่เรามีอะไรพวกเนี่ยจะเยอะ

มาก แล้วเขาก็จะมีคนมาเสนอแนะ บางคนก็แนะนำหมอด้วย บางคนก็แนะนำสถานที่ที่จะไปบำบัด

สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตพบการแลกเปลี่ยนสารสนเทศซึ่งกันและกันและกันระหว่างผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกัน อีกทั้งพบว่าผู้ปกครองเชื่อมั่นในสารสนเทศจากกระทู้ในเว็บไซต์ที่ได้รับความนิยม เมื่อพบลักษณะอาการที่คล้ายคลึงกับบุตรหลานของตนเองยิ่งส่งผลต่อการประเมินสารสนเทศของผู้ปกครองที่มีต่อสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

อารมณ์มีความหวัง

แม่ศรีใช้พื้นที่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสร้างเพจในการบันทึกการเลี้ยงดู วิธีการพัฒนาศักยภาพของบุตรชายในแต่ละวัน เพื่อเป็นการแบ่งปันการดูแลให้กับผู้ปกครองเด็กออทิสติกและหวังว่าสิ่งที่ตนเองได้บันทึกลงในเพจจะเป็นประโยชน์กับผู้สนใจหรือผู้ปกครองเด็กออทิสติกท่านอื่น

ผู้วิจัย : แม่มีจดบันทึกหรือไม่คะ

แม่ศรี : ไม่เคยจดบันทึก เพราะตัวเองเป็นคนจำ แต่ก็เขียนแล้วว่าอะไร

ยังไม่ได้ทำ อะไรที่ควรจะทำกับเพชรแต่ส่วนใหญ่แม่จดบันทึกผ่าน

เพจ เหมือนทบทวนส่วนใหญ่ผ่านเพจ เหมือนกับว่าจะทำงาน

อย่างเดียว เพราะแม่เหมือนเป็นนักบัญชีทำอะไรครั้งเดียวคุ้มไป

เลย ทั้งได้ทบทวนตัวเองทั้งได้แบ่งปันคนอื่น

ผู้ปกครองบางคนไม่แสดงอารมณ์ให้ปรากฏในการใช้สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่อาจพบความคาดหวังในระหว่างการแสวงหาสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากสามารถเข้าถึงได้ง่ายหรืออาจพบสารสนเทศโดยบังเอิญทำให้อาจไม่ต้องใช้ความพยายามในการเข้าถึงถ้าเทียบกับสารสนเทศประเภทอื่น

คุณนัท : อย่างอินเทอร์เน็ตก็ใช้ทั้งตัวเองและก็น้อง อย่างที่ชอบที่ให้น้องดู คือก็เพจกาวนิลย์ของครูเงาะ ชอบในสิ่งที่ครูเงาะพูด เพราะเขาพูด ได้ดีที่เกี่ยวกับเด็ก จริงๆเราก็หาข้อมูลตามอินเทอร์เน็ตอยู่แล้วค่ะ จริงๆเราหาพวกทางจิตวิทยามากกว่ากับเด็กพิเศษ หรือพวก หนังสือของต่างประเทศ แล้วที่ชอบอีกก็คืออะคาเดมี่ของอเมริกา มันเป็นโรงเรียนพัฒนาบุคลิกภาพเด็ก เหมือนเราเห็นโมเดลของเขาว่าเขาพัฒนาเด็กอย่างนี้ เราสามารถมาปรับใช้กับน้องได้ จริงๆเป็นคนไซเชี่ยลเยอะอยู่แล้ว อาจจะไม่ได้เกี่ยวโดยตรงกับน้อง แต่เราแค่รู้สึกว่าเขาเกินเด็กพิเศษมาแล้ว เหมือนเขาเป็นเด็กปกติที่จะทำยังไงให้เขาเป็นเด็กปกติมากขึ้น

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจะมีความคาดหวังจากแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่าจะสามารถช่วยลดอุปสรรคและช่องว่างทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน และลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก ส่วนสาเหตุที่บางครอบครัวเลือกใช้แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากบริบทและอาการจากโรคจากตัวบุคคลที่เป็นออทิสติกนั้นเริ่มมีความแตกต่าง และผู้ปกครองในปัจจุบันเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลาจากอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ที่ได้รับความนิยม ทำให้การแสวงหาข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตง่ายและสะดวกขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองบางคนไม่ปรากฏอารมณ์ในการใช้สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่อาจพบความคาดหวังในระหว่างการแสวงหาสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล สามารถช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหาทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน ลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก โดยสารสนเทศที่ได้จากแหล่งประเภทนี้ทำให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจในความถูกต้องของสารสนเทศ รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน แต่อาจเกิดความผิดพลาดในการสื่อสาร ทั้งจากคำถามที่ต้องการถาม และคำตอบจากแหล่งสารสนเทศ และอาจเกิดปัญหาขึ้นเป็นระยะๆ ทำให้อาจไม่ได้คำตอบหรือสารสนเทศ

ที่ต้องการในทันที ถ้าผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่ได้รับคำตอบที่ชัดเจนจากแพทย์หรือสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองจะเปลี่ยนวิธีการแสวงหาคำตอบด้วยตนเองจากช่องทางสารสนเทศอื่นแทน เมื่อคำตอบที่ได้รับมีความแตกต่างจากคำตอบที่ได้จากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองเริ่มกังวลอีกครั้ง และตัดสินใจนำคำตอบที่ได้รับจากแหล่งสารสนเทศอื่นมาปรึกษาแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลเช่นเดิม แต่อาจเปลี่ยนบุคคลเพื่อให้ได้รับคำตอบที่หลากหลายหรือชัดเจนขึ้น ซึ่งแตกต่างจากผู้ปกครองที่มีพื้นฐานหรือเครือข่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก ผู้ปกครองจะมีแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจในคำตอบที่ได้รับ บวกกับความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ ทำให้เมื่อเกิดความกังวลสงสัยผู้ปกครองจะสามารถได้รับคำตอบที่ชัดเจนได้รวดเร็วกว่าผู้ปกครองครอบครัวอื่น

เมื่อผู้ปกครองเห็นถึงพัฒนาการที่ดีขึ้นเมื่อได้เข้ารับการรักษากับทางโรงพยาบาล ทำให้ผู้ปกครองดีใจที่เห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น พร้อมกับการมีความหวังว่าบุตรหลานจะหายขาดได้ อีกทั้งช่วยแก้ไขปัญหาด้านสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การได้รับสวัสดิการคนพิการทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการรักษาและการศึกษาได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งสวัสดิการอื่นๆที่รัฐบาลมอบให้ ทำให้ผู้ปกครองดีใจเหมือนการได้พบแสงสว่างในชีวิตอีกครั้ง

แหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนจะช่วยลดช่องว่างหรืออุปสรรคของการไม่ได้รับโอกาสจากสังคมของเด็กออทิสติก โดยสื่อมวลชนจะให้ความรู้ความเข้าใจในวงกว้าง ส่งผลให้เกิดการยอมรับเด็กออทิสติกในคนหมู่มาก ดังจะเห็นได้จากการสร้างภาพยนตร์ที่เข้าถึงคนกลุ่มใหญ่ในสังคม ซึ่งนำเสนอความรู้พื้นฐานของโรค บริบทของคนที่เป็นออทิสติก เป็นต้น ทำให้เกิดการยอมรับและการเข้าใจในสถานการณ์เดียวกับผู้ปกครองของเด็กออทิสติก อีกทั้งถ้าสารสนเทศจากแหล่งอื่นไม่ตรงกับสารสนเทศที่ได้รับจากสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน ผู้วิจัยพบว่าผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศประเภทสื่อมวลชนมากกว่าสารสนเทศที่มาจากแหล่งอื่น

ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจะมีความคาดหวังจากแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่าจะสามารถช่วยลดอุปสรรคและช่องว่างทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน ลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก ส่วนสาเหตุที่บางครอบครัวเลือกใช้แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากบริบทและอาการจากโรคจากตัวบุคคลที่เป็นออทิสติกนั้นเริ่มมีความแตกต่าง และผู้ปกครองในปัจจุบันเข้าถึง

สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลาจากอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ที่ได้รับความนิยม ทำให้การแสวงหาข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตง่ายและสะดวกขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองบางคนไม่ปรากฏอารมณ์ในการใช้สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่อาจพบความคาดหวังในระหว่างการแสวงหาสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

อารมณ์ที่ปรากฏในผลลัพธ์

ผลลัพธ์ในแบบจำลองเซ็นส์แมกกิง คือ ทางออกของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จหรือไม่พบทางออก ตัวอย่างเช่น การได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งสารสนเทศ การพบอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางซึ่งไม่สามารถไปถึงผลลัพธ์หรือสารสนเทศที่ต้องการได้ ผลลัพธ์ที่ได้อาจนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ โดยอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต เกิดการเรียนรู้เป็นประสบการณ์ และสร้างความเชื่อมั่นในอนาคตซึ่งมีความแน่นอนขึ้น ผู้ปกครองเด็กออทิสติกส่วนใหญ่เริ่มต้นจากการเลือกแหล่งสารสนเทศที่ตนเองเชื่อมั่น เกิดการประเมินสารสนเทศที่ได้รับเพื่อนำมาใช้ประโยชน์หรือนำมาแก้ไขสถานการณ์หรือปัญหาที่กำลังเผชิญ ดังนี้

1. ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ
2. ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จ

ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ

ผลลัพธ์ที่ประสบความสำเร็จ คือ สถานการณ์ของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเมื่อประสบปัญหา พบเจออุปสรรคหรือช่องว่าง แล้วสามารถแก้ไขปัญหาก็ว่าข้ามช่องว่างนั้นด้วยสารสนเทศไปสู่จุดมุ่งหมายหรือผลลัพธ์ที่ต้องการ ดังนี้

1. เมื่อผู้ปกครองเกิดความกลัวและวิตกกังวลถึงความไม่แน่นอนในชีวิตของตนเองและบุตรหลานจะสร้างสะพานหรือตัวเชื่อมจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล ผู้ปกครองจะให้ความเชื่อถือและมั่นใจในสารสนเทศจากบุคคล แต่เมื่อสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองเด็กออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู ทุกครอบครัวเลือกที่จะหาคำตอบของ

คำถามที่เกิดขึ้นในชีวิตจากผู้เชี่ยวชาญ และจากแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่สามารถช่วยลดอุปสรรคและช่องว่างทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน คลายความวิตกกังวลและมีความหวังว่าบุตรหลานจะมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น

ผู้วิจัย : เมื่อได้รับคำแนะนำจากหมอแล้วทำอย่างไรต่อคะ

แม่สอง: แม่เอาหมอมานำแนะนำครู แม่ก็ให้ความเชื่อถือคุณครู เพราะว่าครู

เขาโอเคกับลูกเรา เพราะเขารู้พฤติกรรมลูกเราเป็นแบบไหนยังไง

ครูใกล้ชิดลูกเราหมोजะเดือนละครั้ง ครั้งละครึ่งชั่วโมง แม่บางที

ในกรณีนานๆเจอกัน แต่เขาก็ฝึกน้องมาหลายปีแล้วหมอคนนี้

... ส่วนมากเวลาหาหมอ หมอจะต้องขอข้อมูลจากโรงเรียน แม่ก็

จะบอกคุณครูที่นี้ว่าขอให้เขียนให้ละเอียดเลย ทุกวันว่าน้องเป็น

อย่างไร ทุกเย็นแม่ก็จะมาเปิดอ่านของลูก ถ้าน้องเป็นยังไงแม่ก็จะ

บอกครู ขอให้เค้าช่วยปรับตรงนี้ให้หน่อย แม่จะมากอดๆ คอย

บอก แต่บางครั้งสิ่งที่หมอพุดกับสิ่งที่ครูพูดมันต่างกัน คืออย่าง

หมอจะแนะนำให้ลองกินยา แต่แม่จะพยายามให้ลูกกินยาให้น้อย

ที่สุด ไม่อยากให้อยู่ได้ด้วยยา ถ้าวินิ่งแม่ไม่อยู่ กินยามากๆ ขาด

ยาแล้วลูกจะอยู่ได้ไหม เวลาหมอจ่ายยามาแม่ก็จะเอามาให้ครูดู

ครูบอกแม่ตัวนี้หยุดนะเราช่วยกัน

จุฬาล
CHULAL

โดยอารมณ์ที่เกิดขึ้นคือ อารมณ์เชื่อใจ อารมณ์มีความหวัง อีกทั้งสามารถเข้าถึงได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว มีสารสนเทศที่ทันสมัยและครอบคลุมเนื้อหาที่มีความหลากหลาย ทำให้ผู้ปกครองเด็กออทิสติกเกิดความแน่นอนในชีวิต เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับโรค มั่นใจในวิธีการสื่อสารระหว่างผู้ปกครองกับบุตร การส่งเสริมด้านการศึกษาที่ถูกต้อง วิธีการดูแล ขั้นตอนการรักษา การพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆ

2. เมื่อผู้ปกครองเกิดความเครียดและวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่บุตรหลานเป็นออทิสติก จะแสวงหาสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล แหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน และแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

พ่อพล :...พ่อได้เข้าที่ศูนย์ปทุมธานี เหมือนเราอยู่ห้องมีดๆ แล้วมีคนมาเปิดไฟอะ มันสว่าง มันเจอแล้วความรู้สึกเราคือว่า มันจะเริ่มรู้เรื่องแล้วนะ ขนาดยังไม่ได้ไปเรียนนะ เหมือนเราเจอคำตอบอะ เราจะได้ไม่เหนื่อยมาก

เมื่อได้รับคำตอบที่สามารถนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ตนเองต้องการ ส่งผลให้ผู้ปกครองลดความเครียดและวิตกกังวลลง เกิดอารมณ์สงบและดีใจที่ได้รับคำตอบ เนื่องจากเด็กออทิสติกสามารถปรับตัวอยู่ในสังคมได้ ผู้ปกครองรู้วิธีการและแนวทางการขอความช่วยเหลือบุตรหลานของตนเอง

3. ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดจากสถานภาพทางการเงินของครอบครัว ผู้ปกครองจะได้รับความช่วยเหลือจากแหล่งสารสนเทศประเภทสถาบัน โดยสามารถช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหาทางด้านสถานภาพการเงินของครอบครัว เช่น การได้รับสวัสดิการคนพิการ ทำให้เด็กออทิสติกสามารถเข้ารับการรักษาและการศึกษาได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อีกทั้งสวัสดิการอื่นๆ ที่รัฐบาลมอบให้ส่งผลให้ผู้ปกครองรู้สึกดีใจ สบายใจ และลดความวิตกกังวลลง

แม่แอน : ช่วงแรกมีปัญหาเรื่องการเงินนะ แต่พอพบหมอแล้วเค้าแนะนำให้ทำบัตรคนพิการก็ฟรีทุกอย่างเลย (หอบนิดหน่อย) แต่ถ้ามีปัญหา ก็คงจะเป็นพ่อเค้าเพราะต้องเจียดเวลามาพาไปโรงพยาบาลไปนู่นไปนี่ เพราะเราขับรถไม่เป็นเลย (หัวเราะ) พ่อเค้าเป็นคนดูแลค่าใช้จ่ายทั้งหมด

4. ปัญหาอันเกิดจากการไม่ได้รับโอกาสจากสังคมของเด็กออทิสติก แหล่งสารสนเทศประเภท สื่อมวลชนช่วยลดอุปสรรคและช่องว่างของการไม่ได้รับโอกาส โดยสื่อมวลชนจะให้ความรู้ความเข้าใจ ในวงกว้าง ส่งผลให้เกิดการยอมรับเด็กออทิสติกในคนหมู่มาก ดังจะเห็นได้จากการสร้างภาพยนตร์ที่ เข้าถึงคนกลุ่มใหญ่ในสังคม ซึ่งนำเสนอความรู้พื้นฐานของโรค บริบทของคนที่เป็นออทิสติก เป็นต้น ทำให้เกิดการยอมรับและเข้าใจในสถานการณ์เดียวกับผู้ปกครองของเด็กออทิสติก

ยายวรรณ : ...แต่โชคดีโรงพยาบาลให้ไปทำกิจกรรมบำบัดทุกเดือน เป็น การเข้ากลุ่มบำบัด เป็นวิธีการให้เด็กอยู่ในกลุ่มในสังคมให้ได้ มารยาท ทำกิจกรรมบำบัดที่ราชานุกุลอยู่ 2 ปี ระหว่างนี้เราจะ คำนวณจากภูเก็ลอยู่ตลอด

เมื่อผู้ปกครองสามารถสร้างสะพานเพื่อก้าวข้ามปัญหาไปสู่คำตอบหรือช่วยแก้ไขปัญหาก็ กำลังเผชิญได้นั้น สารสนเทศที่ได้รับส่งผลให้ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีความหวังในการ แสวงหาวิธีการรักษาหรือเพื่อแก้ไขปัญหาลูกต่อไป อีกทั้งมีความเชื่อมั่นต่อแหล่งสารสนเทศที่สามารถ ช่วยแก้ไขปัญหของตนเองได้ โดยเฉพาะผู้ปกครองจะให้ความเชื่อถือและมั่นใจในสารสนเทศจาก บุคคลและสถาบัน ทางด้านสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความง่ายและรวดเร็วในการเข้าถึง คำตอบของคำถาม มีการแบ่งปันข้อมูลสารสนเทศของคนที่มีปัญหาเหมือนกัน ผู้ปกครองมีการเรียนรู้ ประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาลูกจากบุคคลอื่น ทำให้มั่นใจ เชื่อถือและยอมรับต่อสารสนเทศที่ได้รับ เป็นอย่างยิ่ง

ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จ

ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จ คือ สิ่งที่ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกมีความ คาดหวังว่าจะเกิดผลลัพธ์แบบที่ตนเองต้องการ และจะได้รับสะพานหรือสารสนเทศบางอย่างแต่กลับ ไม่ได้ตามตามที่คาดหวังไว้โดยอาจเกิดอุปสรรคหรืออาจยังไม่เกิดอุปสรรคก็ได้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดความไม่ พอใจ โกรธหรือเสียใจต่อสิ่งที่ตนเองได้รับ ซึ่งผลลัพธ์ดังกล่าวอาจยังมีหรือไม่มีหรืออาจมองเห็นได้ชัดเจน เป็นความต้องการที่ไม่สามารถอธิบายได้ และไม่สามารถยืนยันได้ว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต โดยผลลัพธ์ที่ ไม่ประสบความสำเร็จสรุปได้ ดังนี้

1. ผู้ปกครองได้รับคำแนะนำถึงรายละเอียดของอาการที่เกิดจากภาวะออทิสซึม ความรู้พื้นฐานรวมทั้งสถาบันทางการแพทย์ สถาบันทางการศึกษาที่ให้ความช่วยเหลือเด็กที่เป็นออทิสติก ผู้ปกครองจะติดต่อขอความช่วยเหลือหรือขอเข้าศึกษาในสถาบันนั้นๆ แต่กลับไม่ได้รับความช่วยเหลือเท่าที่ควร หรือถูกปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือแก่บุตรหลานที่เป็นออทิสติก ทำให้เกิดความไม่พอใจ เกิดความโกรธในคำตอบที่ได้รับ หรือเกิดความวิตกกังวลถึงคำตอบที่ทำให้เกิดความไม่สบายใจ บางสถาบันต้องใช้ระยะเวลารอคอยทำให้ผู้ปกครองที่กังวลและร้อนใจในอาการของบุตรหลานยิ่งทวีความไม่พอใจในความล่าช้าของการทำงานของสถาบันดังกล่าว ส่งผลให้ต้องเปลี่ยนสะพานหรือสร้างตัวเชื่อมใหม่อีกครั้ง

ผู้วิจัย : จุดเปลี่ยนคืออะไรคะที่ทำให้ตัดสินใจนำน้องมาอยู่ด้วย

พ่อพล : ...แรกๆให้ดูโทรศัพท์ ก-ฮ ทุกวัน เริ่มพรีำเพื่อเรียกร้องแล้วเค้าจะเริ่มไม่ไปไหนแล้ว ดูเพลงดูนู่นดูนี่ เค้าก็จะนิ่ง แต่ตอนนี้เราคิดว่าน้องอายุเยอะแล้ว กลัวไปตรงไหนเขาจะไม่เอาไม่รับ ถ้าไปไวๆเค้าจะได้ฝึกเรื่อยๆ แต่นี้ไปตรงไหนเค้าก็พูดอย่างนี้ เหมือนย้าเรา กลับมว่าน้องอายุเยอะแล้วนะ เกินแล้วนะ บางที่มีบอกด้วยนะ “เกินวัยผิดกฎหมาย” (เสียงสูง) บางทีผมพูดติดตลกนะ เอาไหม เตี่ยวเธอแจ่งตำรวจเลย ฉันท้เป็นแนวลัก 2 ที ได้ไปอยู่กับปวีณา จะได้โอกาสไปเลย บางทีเราพูดเล่นๆ แต่ก็เหมือนการตัดท้อไปด้วย

2. ผู้ปกครองมีความคาดหวังถึงผลลัพธ์ที่ยังไม่ปรากฏในปัจจุบันหรือไม่ตรงกับความต้องการของตนเอง อาทิ สารสนเทศประเภทสื่อมวลชนนั้นไม่สามารถให้คำตอบที่เกิดขึ้นได้ในทันที แต่พบว่าผู้ปกครองกลับคาดหวังว่าสื่อมวลชนจะช่วยกระจายสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ให้กับคนในสังคม ผู้ปกครองต้องการให้คนในสังคมเข้าใจออทิสติกมากขึ้นและเปิดใจรับความแตกต่างของเด็กออทิสติก และพบความคาดหวังในระหว่างการแสวงหาสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากสามารถเข้าถึงได้ง่ายหรืออาจพบสารสนเทศโดยบังเอิญ ทำให้อาจไม่ต้องใช้ความพยายามในการเข้าถึงเมื่อเทียบกับสารสนเทศประเภทอื่น

ยายวรรณ : หนูทำงานทางด้านห้องสมุดใช่ไหม ทำอย่างไรก็ได้ไปดึงหนังสือ ตำราจากพวกหมอ ออกมาเป็นอีบุ๊กเผยแพร่ให้ได้ หมอ พยาบาล และครูที่ทำสื่อเกี่ยวกับเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ เอามาทำเป็นอีบุ๊กเลย ถ้าบางคนที่เค้าไม่สามารถเข้าถึงได้ ก็ควรไปสนับสนุนให้มีละคร อย่างหนังฝรั่งเรื่องนึงที่พ่อเป็นออทิสติก และก๊ละครไทยมีแล้วนะที่เค้าเป็นนักตีแบดมินตันอะ นั่นแหละ สำคัญใครจะได้อูเนอะ (ร้องไห้)

3. เมื่อผู้ปกครองตัดสินใจลาออกจากราชการประจำ เพื่อแลกกับเวลาในการใส่ใจดูแลและรักษาอาการของบุตรหลานที่เป็นเด็กออทิสติกให้ดีที่สุด อีกทั้งการดูแลเด็กออทิสติกมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ทำให้เกิดปัญหาทางการเงินตามมา รายรับและพอรายจ่ายกลายเป็นหนี้สะสมของครอบครัว เมื่อปัญหาทางการเงินเริ่มสะสมและก่อให้เกิดปัญหาอื่น ผู้ปกครองไม่สามารถหาทางออกของปัญหาได้ กลายเป็นปัญหาเรื้อรัง สมาชิกในครอบครัวเกิดอารมณ์เครียด กลัวและเสียใจ บิดาเริ่มไม่สนใจในการแสวงหาวิธีการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก ทำให้มารดาเป็นหลักในการตัดสินใจแก้ปัญหาการดูแลเลี้ยงดูบุตรหลานเอง เกิดอารมณ์เครียด น้อยใจและเสียใจ ที่สุดทำให้บางครอบครัวตัดสินใจเปลี่ยนผลลัพธ์คือการหย่าร้างหรือแยกทางกัน

แม่ศรี : พอหมอวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกคำแรกคือออทิสติกมันคืออะไร เรา ก็ไม่ได้อะไร พอกลับบ้านพ่อกับแม่มาหาข้อมูลเท่านั้นแหละซ็อก ซ็อกคือจริงใจไหมเป็นทั้งครอบครัว จนพ่อเขาคือรับไม่ได้เพราะเขาอ่านเยอะ เป็นภาวะไม่มีทางหาย ไม่สามารถอยู่ได้นาน อ่านเยอะมากจนไม่ไหวละ พ่อเมาทุกวัน เครียดทุกวัน หลังจากนั้นครอบครัวแย่มาก เพราะพีเพชกรก็อาการชัดตามที่เรารอ่าน พ่อก็ไม่ไหว รับไม่ได้ ทะเลาะกับแม่ พอเขากลับมาแล้วพีพลอยก็อยู่มุ่มเดียวกลัวพ่อกลัวแม่ครอบครัวแย่มาก ทุกข์สุดๆ

4. ความช่วยเหลือจากรัฐบาลที่ได้รับจากสิทธิ์บัตรคนพิการของเด็กออทิสติกนั้นเพียงพอต่อความต้องการพื้นฐาน แต่ในความเป็นจริงบางคนในสังคมเลือกที่จะปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือต่อเด็กออทิสติก อาทิ ครูในโรงเรียนปฏิเสธการรับเข้าเรียนเนื่องจากอาจเป็นการเพิ่มภาระงานให้ครูในโรงเรียน เป็นต้น อีกทั้งท่าทีที่บุคคลในสังคมแสดงออกต่อบุตรหลานที่เป็นออทิสติก โอกาสในการประกอบอาชีพในอนาคต สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้ปกครองเป็นทุกข์ใจ เศร้าเสียใจที่สมาชิกในครอบครัวไม่เป็นไปตามสิ่งที่คาดหวังไว้

*แม่ใหม่ : ตอนที่หาโรงเรียน คือหาโรงเรียนยากมาก (เน้นเสียง) ...ผอ.บอก
ว่าให้น้องมาลองดูสักสองวันนะคะคุณแม่ พอพาน้องไปเค้ายังปรับ
อะไรไม่ได้ น้องเค้าก็จะนั่งหิวก็ร้องกิน ครูคนที่เค้ารู้ว่าต้องได้
รับผิดชอบเด็กคนนี้ เค้าก็บอกว่า “เอามาทำไม” คือเราฟังคำพูด
อะ ไม่มีใครอยากให้ลูกเป็นแบบนี้ เราก็ออยากให้สังคมยอมรับเด็ก
แบบนี้ (ร้องไห้) บางทีเจอแบบนี้แม่ก็งงลูกกลับ ผอ.บอกพุงนี้ให้
มาอีกลองดู พอเค้าคะยั้นคะยอให้มา เข้าอีกวันนึงพาลูกมา ครูที่
เค้ายื่นตรงประตู “มากันอีกแล้ว”(ร้องไห้) พอแม่ได้ยิน แม่ก็
กระซอกลูกขึ้นรถ พูดต่อหน้า “ไม่ต้องเรียน ไม่เรียนแม่ก็เลี้ยงได้”
แม่ก็พาลูกขึ้นรถ (ร้องไห้ค่อนข้างหนัก) ก็ไม่รู้จะทำยังไง*

เมื่อผู้ปกครองไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้น หรืออาจเป็นเพียงความต้องการที่ไม่เร่งด่วน ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขปัญหาในทันที อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จนี้ ผู้ปกครองเด็กออทิสติกอาจทราบว่ามีผลลัพธ์หรือทางออกอื่นนอกเหนือจากที่คาดหวังไว้ โดยใช้สารสนเทศบางประเภทที่ผู้ปกครองสามารถแสวงหาได้จากแหล่งสารสนเทศอื่น เพื่อมาทดแทนหรือใช้แก้ไขปัญหาลักษณะอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้เช่นเดียวกับสารสนเทศที่คาดหวังว่าจะให้มี จึงเลือกผลลัพธ์ที่สามารถเป็นไปได้แทน

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอร์วิน มีเนื้อหาประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย แนวเหตุผล วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะจากการวิจัย ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอร์วิน

แนวเหตุผล

สภาวะอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มสังเกตพบอาการผิดปกติของบุตร ผู้ปกครองมักวิตกกังวล สับสน เครียด เนื่องจากความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในช่วงที่บุตรยังไม่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ ด้วยเกรงว่าบุตรที่เกิดมาไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์หรือไม่ใช่บุตรที่พึงปรารถนา ในช่วงระยะแรกหลังจากที่บุตรได้รับการวินิจฉัย ผู้ปกครองเสียใจ ท้อแท้ เพราะเกิดการเปรียบเทียบบุตรของตนกับเด็กปกติอื่น ครอบครัวหรือบุคคลรอบข้างไม่เข้าใจในอาการของบุตร หลีกเลี่ยงการเข้าสังคม และผู้ปกครองเริ่มกลับมีความหวัง ในช่วงที่บุตรเข้ารับการพัฒนาสมรรถภาพ บางคนอาจพบความถนัดของบุตรที่สามารถพัฒนาได้หรือพัฒนาได้ดีกว่าเด็กปกติ ผู้ปกครองจะมีความสุขเมื่อเห็นถึงพัฒนาการของบุตรที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สามารถช่วยเหลือตนเองได้ สื่อสารได้ อารมณ์เกิดขึ้นได้เมื่อผู้ปกครองเผชิญปัญหาต่างๆ โดยสภาวะของอารมณ์จะแตกต่างกันตามพื้นฐานของครอบครัวหรือสถานการณ์ของปัญหา หลังจากนั้นอารมณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลให้ผู้ปกครองบางคนใช้อารมณ์เป็นแรงผลักดันในการแสวงหาสารสนเทศและเกิดการแก้ไขปัญหา อาทิ เข้าร่วมกลุ่มหรือสมาคมผู้ปกครองเด็กพิเศษ เพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันสารสนเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้เข้าร่วมการวิจัยในครั้งนี้ คือ พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเอง อย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยเด็กที่อยู่ในความดูแลมีอายุ 1-12 ปี และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์แล้วว่าเป็นออทิสติก ผู้วิจัยเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยใช้วิธีสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นลำดับแรกและจากครอบครัวเด็กออทิสติกที่ได้รับการแนะนำจากผู้ให้ข้อมูลท่านอื่น (Snowball Sampling) การเก็บรวบรวมข้อมูลจะดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้หรือเรียกว่าการอิ่มตัวทางข้อมูล (Theoretical Saturation) ผู้วิจัยหยุดการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัย จำนวน 20 คน

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์การสัมภาษณ์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยแบบเซ็นส์แมกกิง และการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview) ซึ่งใช้เทคนิค Micro-Moment Time Line ประกอบด้วยคำถามต่างๆ ในแบบสัมภาษณ์แต่สามารถที่จะปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ เพื่อให้เกิดความชัดเจนในคำตอบมากที่สุด มีการกำหนดประเด็นต่างๆ ไว้ล่วงหน้าตามองค์ประกอบในแบบเซ็นส์แมกกิง ทดสอบความน่าเชื่อถือและปรับแก้แบบสัมภาษณ์ โดยนำแบบสังเกตพฤติกรรมและวัตถุประสงค์การสัมภาษณ์ และแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านสารสนเทศและทางด้านเด็กพิเศษเป็นผู้พิจารณา จำนวน 3 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยจะเป็นการซักถามพูดคุยกันระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์เป็นการถามเจาะลึกถึงคำตอบอย่างละเอียดถี่ถ้วน มีการกำหนดโครงสร้างเกี่ยวกับคำถามและลำดับขั้นตอนของการสัมภาษณ์ไว้ล่วงหน้า โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเองกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกจนกว่าผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้ ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยโทรศัพท์เชิญชวนและผู้เข้าร่วมการวิจัยให้การยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และสอบถามข้อมูลพื้นฐานอีกครั้ง หากพบว่าผู้นั้นไม่อยู่ในเกณฑ์คัดเข้าและอยู่ในสถานะที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยจะแนะนำองค์กรหรือสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือหรือบุคคลที่สามารถให้การแนะนำต่อไป โดยแยกประเภทของความช่วยเหลือ เช่น ด้านการแพทย์ ด้านการศึกษา เครือข่ายหรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ Nvivo Pro 11 โดยใช้วิธีวิเคราะห์เนื้อหาบทถอดความด้วยการถอดคำแบบสรุป และจัดกลุ่มการวิเคราะห์แบบอุปนัยตามประเภทอารมณ์และองค์ประกอบต่างๆ ในเซ็นส์เมกกิง ตามประเด็นเนื้อหาที่ปรากฏในไฟล์สัมภาษณ์ และทดสอบผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เข้าร่วมการวิจัย 1 ท่าน ตรวจสอบการจัดกลุ่มข้อมูลข้างต้นครอบคลุมและตรงตามเรื่องราวที่ผู้เข้าร่วมการวิจัยถ่ายทอด ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดออร์วิน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดออร์วิน โดยใช้การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างมีผู้เข้าร่วมการวิจัยทั้งสิ้น จำนวน 20 คน

การศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดออร์วิน พบว่า พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก สามารถแบ่งตามอารมณ์ในทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดจากอารมณ์พื้นฐาน 8 ประเภท คือ อารมณ์ดีใจ อารมณ์เสียใจ อารมณ์เชื่อใจ อารมณ์รังเกียจ อารมณ์กลัว อารมณ์โกรธ อารมณ์ตื่นเต้นประหลาดใจ และอารมณ์มีความหวัง ได้ตามแนวเหตุผลดังนี้

สภาวะอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก เกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มสังเกตพบอาการผิดปกติของบุตร ผู้ปกครองมักวิตกกังวล สับสน เครียด เนื่องจากความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในช่วงที่บุตรยังไม่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ ด้วยเกรงว่าบุตรที่เกิดมาไม่เป็นไปตามที่คาดการณ์หรือไม่ใช่บุตรที่พึงปรารถนา จากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า เมื่อผู้ปกครองเด็กออทิสติกเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกติของบุตรหลาน ผู้ปกครองจะตระหนักได้ถึงสิ่งที่ตนเองและครอบครัวกำลังประสบอยู่ เกิดความกลัว วิตกกังวล สับสน ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกจะเริ่มมีความหวังเมื่อผู้ปกครองได้รับคำแนะนำในช่วงแรกของการรักษาว่าอาจหายขาดได้ อีกทั้งยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับออทิสติกมากนัก ประกอบกับความเชื่อของผู้สูงอายุในครอบครัวที่มีความหวังว่าต้องหายขาด ทำให้ผู้ปกครองมีความหวังว่าบุตรหลานที่เป็นออทิสติกจะสามารถหายได้ในที่สุด แต่จากจุดเริ่มต้นของการเริ่มรับรู้อาการของบุตรหลานคือจุดเริ่มต้น

ของปัญหาที่เกิดขึ้น เกิดความไม่แน่นอนในชีวิต เกิดความเครียดและวิตกกังวล เศร้าโศกเสียใจและ เป็นทุกข์กับสถานการณ์ที่ไม่เป็นดังที่ตั้งใจไว้และได้รับการยืนยันจากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญว่าไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ จนทำให้ต้องเปลี่ยนแปลงหรือหยุดการประกอบอาชีพเพื่อให้มีเวลาดูแล บุตรหลาน และไม่สามารถยอมรับโรคที่เกิดกับบุตรหลานของตนเอง เป็นไปเช่นเดียวกับผลการศึกษา ของดวงใจ พันธภาค ที่ศึกษาระดับความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่นำ บุตรเข้ารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก สถาบันราชานุกูลและพบว่า บิดามารดา โดยเฉพาะมารดา ส่วนใหญ่ที่เป็นฝ่ายรับหน้าที่ดูแลบุตรที่เป็นออทิสติก มักไม่ได้ประกอบอาชีพ เนื่องจากเมื่อทราบว่า บุตรเป็นออทิสติกและทราบถึงวิธีการดูแลและต้องการการกระตุ้นพัฒนาการอยู่เสมอ ทำให้มารดาที่ ทำงานอยู่ตัดสินใจลาออกจากงานเพื่อมาดูแลบุตรอย่างเต็มที่ โดยมีบิดาเป็นฝ่ายหาเลี้ยงครอบครัว (ดวงใจ พันธภาค, 2553)

ในช่วงระยะแรกหลังจากที่บุตรได้รับการวินิจฉัย ผู้ปกครองเสียใจ ท้อแท้ เพราะเกิดการ เปรียบเทียบบุตรของตนกับเด็กปกติอื่น ครอบครัวหรือบุคคลรอบข้างไม่เข้าใจในอาการของบุตร หลีกเลี่ยงการเข้าสังคม และผู้ปกครองเริ่มกลับมีความหวัง ในช่วงที่บุตรเข้ารับการพัฒนาสมรรถภาพ บางคนอาจพบความถนัดของบุตรที่สามารถพัฒนาได้หรือพัฒนาได้ดีกว่าเด็กปกติ ผู้ปกครองจะมีความสุขเมื่อเห็นถึงพัฒนาการของบุตรที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สามารถช่วยเหลือตนเองได้ สื่อสารได้ โดยการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า ผู้ปกครองเห็นถึงพัฒนาการที่ดีขึ้นเมื่อได้เข้ารับการรักษาที่ ทางโรงพยาบาล ทำให้ผู้ปกครองดีใจที่เห็นความเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น พร้อมกับการมีความหวัง ว่าบุตรหลานจะหายขาดได้ ทางด้านสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน ผู้ปกครองเชื่อถือมากกว่า สารสนเทศที่มาจากแหล่งอื่น เนื่องจากสื่อมวลชนจะให้ความรู้ความเข้าใจในวงกว้าง ส่งผลให้เกิดการ ยอมรับเด็กออทิสติกในคนหมู่มาก ดังจะเห็นได้จากการสร้างภาพยนตร์ที่เข้าถึงคนกลุ่มใหญ่ในสังคม อีกทั้งมีความคาดหวังจากแหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตว่าจะสามารถช่วยลดอุปสรรค และช่องว่างทางด้านความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน ลดการเกิดความเครียดและความ วิตกกังวล ส่วนสาเหตุที่บางครอบครัวเลือกใช้แหล่งสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากบริบทและอาการจากโรคจากตัวบุคคลที่เป็นออทิสติกนั้นเริ่มมีความแตกต่างและสามารถเข้าถึง สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ตลอดเวลาจากอุปกรณ์สื่อสารเคลื่อนที่ที่ได้รับความนิยม ทำให้ การแสวงหาข้อมูลจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตง่ายและสะดวกขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครองบางคนไม่

ปรากฏอารมณ์ในการใช้สารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต แต่อาจพบความคาดหวังในระหว่างการใช้
แสวงหาสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแทน

อารมณ์เกิดขึ้นได้เมื่อผู้ปกครองเผชิญปัญหาต่างๆ โดยสภาวะของอารมณ์จะแตกต่างกันตาม
พื้นฐานของครอบครัวหรือสถานการณ์ของปัญหา จากการวิจัย พบว่า แหล่งสารสนเทศประเภทบุคคล
สามารถช่วยแก้ไขอุปสรรคหรือช่องว่างของปัญหา ลดการเกิดความเครียด และความวิตกกังวล
ผู้ปกครองเกิดการรวมกลุ่มกันพบการตั้งกลุ่มในเครือข่ายสังคมออนไลน์แลกเปลี่ยนประสบการณ์และ
สารสนเทศที่เป็นประโยชน์ ตรงกับแนวเหตุผลที่ว่า อารมณ์ที่เกิดขึ้นส่งผลให้ผู้ปกครองบางคนใช้
อารมณ์เป็นแรงผลักดันในการแสวงหาสารสนเทศและเกิดการแก้ไขปัญหา อาทิ เข้าร่วมกลุ่มหรือ
สมาคมผู้ปกครองเด็กพิเศษ เพื่อแลกเปลี่ยนและแบ่งปันสารสนเทศ

จากการศึกษาสามารถสรุปอารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ของผู้ปกครองเด็ก
ออทิสติกโดยมีลักษณะของการเกิดอารมณ์พื้นฐานตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ได้ ดังนี้

ประเด็นที่ เกิดขึ้น	กระบวนการรู้คิด	อารมณ์ที่ เกิดขึ้น	พฤติกรรม สารสนเทศ	ผลลัพธ์
ไม่เข้าใจใน พฤติกรรมที่ เปลี่ยนแปลงไป ของบุตรหลาน	สับสน วิตกกังวล ไม่มั่นใจถึงสิ่งที่ กำลังจะเกิดขึ้น	กลัว	หลบหนี ต่อต้าน ไม่แสวงหา สารสนเทศหรือ แสวงหาสารสนเทศ เพื่อขจัดความสับสน ที่เกิดขึ้น	ได้รับสารสนเทศ แต่บางครอบครัว เกิดปัญหา (หย่า ร้าง แยกกันอยู่)
การปฏิสัมพันธ์ กับบุคคลอื่นใน สังคม	คนอื่นไม่เข้าใจใน อาการ และ รังเกียจพฤติกรรม ของบุตรหลาน	กลัว	หลีกเลี่ยงสังคม ไม่ แสวงหาสารสนเทศ	หลีกเลี่ยงการเข้า สังคม

ประเด็นที่ เกิดขึ้น	กระบวนการรู้คิด	อารมณ์ที่ เกิดขึ้น	พฤติกรรมสารสนเทศ	ผลลัพธ์
ค่าใช้จ่ายในการรักษา	กังวลถึงสถานภาพทางการเงินของครอบครัว	กลัว	แสวงหาสารสนเทศหรือสะพานเพื่อก้าวข้ามปัญหาทางการเงิน	ลดความกลัว ก้าวข้ามอุปสรรคทางการเงินได้
อนาคตไม่แน่นอน	ตนเองอาจไม่สามารถอยู่ดูแลบุตรหลานได้ตลอดไป	กลัว	แสวงหาสารสนเทศเพื่อหาสถานศึกษาในการพัฒนาศักยภาพและเพื่อการประกอบอาชีพของบุตรหลานในอนาคต	ผ่อนคลายและเริ่มมีความหวังหรือค้นพบตัวแทนที่สามารถดูแลบุตรหลานแทนได้
คนในสังคมมีท่าทีรังเกียจ ไม่ยอมรับบุตรหลานของตนเอง	ไม่พอใจความคิดและท่าทีที่แสดงออกของคนนอกครอบครัว	โกรธ	ต่อสู้และเรียกร้องให้คนอื่นเข้าใจบุตรหลานและคาดหวังว่าสารสนเทศจะช่วยให้คนอื่นเข้าใจอดีตมากขึ้น	รู้สึกพอใจที่ทำให้คนนอกครอบครัวเข้าใจตนเองและบุตรหลานมากขึ้น/หลีกเลี่ยงสังคม
ถูกปฏิเสธการขอความช่วยเหลือ	คาดหวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือ	โกรธ	แสวงหาสารสนเทศอื่นเปลี่ยนสะพานใหม่	ไม่เชื่อมั่นต่อสถาบัน/องค์กร
ได้รับความช่วยเหลือ	มีคนช่วยแบ่งเบาภาระของตนเอง	ดีใจ	ได้รับสารสนเทศใหม่ที่ช่วยให้จดจำ/ผ่อนคลาย/มีความหวัง	พบหนทางแก้ไขปัญหา

ประเด็นที่ เกิดขึ้น	กระบวนการรู้คิด	อารมณ์ที่ เกิดขึ้น	พฤติกรรมสารสนเทศ	ผลลัพธ์
บุตรหลาน ได้รับการ วินิจฉัยว่าเป็น ออทิสติก	ปฏิเสธความจริง/ เป็นทุกข์/โทษ ตนเอง /โทษเวร กรรม	เสียใจ	ร้องไห้ และไม่แสวงหา สารสนเทศ	ยึดติด/ครอบคร้ว หย่าร้าง/หมดสิ้น กำลังใจ/ขาดเพื่อน และสังคม
ได้รวมกลุ่มกับ ผู้ปกครองอื่น	อารมณ์ร่วม เห็นอก เห็นใจซึ่งกันและกัน	เข้าใจ	ได้รับสารสนเทศที่เกิด จากการเรียนรู้ ประสบการณ์ของ ครอบครัวอื่นและ พร้อมที่จะยอมรับ	แต่ละครอบครัว สนับสนุนกันและ กัน
ได้รับ คำแนะนำจาก ครู	ครูใกล้ชิดและรู้จัก บุตรหลานดี มี ความรู้และ ประสบการณ์	เข้าใจ	ประเมินและแบ่งปัน สารสนเทศโดยการ ถ่ายทอดคำแนะนำจาก บุคลากรทางการแพทย์ และขอคำปรึกษาจาก ครูประจำชั้น	มั่นใจและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ
ไม่ยอมรับบุตร หลานที่เป็น ออทิสติก	ไม่อยากให้เกิดขึ้น	รังเกียจ	ต่อต้าน แต่แสวงหา สารสนเทศเพื่อหา สาเหตุของการเกิด ออทิสติก	ไม่ยอมรับ/ปฏิเสธ สิ่งที่เกิดขึ้น
ทราบว่าบุตร หลานมีโอกาส หายขาด	มีกำลังใจในการ ดูแลและส่งเสริม พัฒนาการของบุตร	มี ความหวัง	แสวงหาสารสนเทศที่ เป็นประโยชน์ต่อ พัฒนาการ	ความรู้ความเข้าใจ ใหม่เกี่ยวกับออทิ สติก

ประเด็นที่ เกิดขึ้น	กระบวนการรู้คิด	อารมณ์ที่ เกิดขึ้น	พฤติกรรมสารสนเทศ	ผลลัพธ์
ความเชื่อ โบราณของ ผู้สูงอายุ	บุตรหลานไม่ได้เป็น อะไร	มี ความหวัง	เอาเขี่ยมาตบปาก เด็กผู้ชายมักพูดซ้ำ แสวงหาสารสนเทศ เพื่อมาสนับสนุนความ เชื่อ	ใช้เวลารอคอย
ไม่คาดคิดว่า บุตรหลานจะ เป็นอหิสติก	อหิสติกคืออะไร	ประหลาด ใจ	หยุด/ไม่ทันได้ตั้งสติ ไม่ แสวงหาสารสนเทศ เตรียมรับมือกับอาการ ที่เกิดขึ้น	ใช้เวลาเพื่อปรับตัว และเรียนรู้ถึง อาการของโรคที่ เกิดขึ้นกับบุตร หลาน

ตารางที่ 4 การเกิดอารมณ์พื้นฐานของผู้ปกครองเด็กอหิสติกตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์

อย่างไรก็ตาม บทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กอหิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดอร์วิน สามารถแบ่งตามอารมณ์ในทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ที่อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดจากอารมณ์พื้นฐาน 8 ประเภทกับแบบจำลองเซ็นส์เมกกิงได้ดังนี้

- 1.1 อารมณ์ที่ปรากฏในบริบท
- 1.2 อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์
- 1.3 อารมณ์ที่ปรากฏในอุปสรรคหรือช่องว่าง
- 1.4 อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อม
- 1.5 อารมณ์ที่ปรากฏในผลลัพธ์

อารมณ์ที่ปรากฏในบริบท

บริบทของผู้ปกครองเด็กออทิสติก คือ พื้นฐานครอบครัว รวมถึงสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของครอบครัวผู้ปกครองและบุตรหลานที่เป็นออทิสติก โดยบริบทของครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญในการช่วยอธิบายอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก อีกทั้งช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจพฤติกรรมสารสนเทศของแต่ละครอบครัวได้ดียิ่งขึ้น

พื้นฐานครอบครัวที่มีผู้ปกครองคิดบวกหรือมีจิตใจที่เข้มแข็งจะส่งผลให้ครอบครัวมีความผ่อนคลาย ไม่กดดันในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการของบุตรหลาน มารดาจะมีส่วนสำคัญและใส่ใจดูแลบุตรหลาน ทำให้มีอารมณ์ที่แสดงออกได้ชัดเจน อีกทั้งในสังคมไทยมีความเชื่อทางศาสนา ทำให้ผู้ปกครองโทษเวรกรรมที่ตนเองหรือครอบครัวได้ทำไว้ เช่นเดียวกับผลการศึกษาของบุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์ (2550) ที่ศึกษาการเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว พบว่า เมื่อผู้ปกครองทราบจากแพทย์ว่าลูกมีความพิการทางสติปัญญาแล้วครอบครัวจะเกิดปฏิกิริยาความรู้สึกขึ้นมาทันทีแบบฉับพลัน คือ ปฏิเสธ โกรธ โทษเวรกรรม โทษตนเองหรือผู้อื่น เป็นต้น โดยความรู้สึกนี้จะลดลงได้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานของแต่ละครอบครัว อีกทั้งครอบครัวที่มีพื้นฐานแตกต่างกันจะมีวิธีการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกและทำให้เกิดอารมณ์ที่แตกต่างกัน เป็นไปตามแนวเหตุผลที่ว่าสภาวะของอารมณ์จะแตกต่างกันตามพื้นฐานของครอบครัวหรือสถานการณ์ของปัญหา อีกทั้งพื้นฐานทางครอบครัวหรือความเชื่อส่วนบุคคลแตกต่างกันจะส่งผลต่ออารมณ์และพฤติกรรมที่แสดงออกแตกต่างกัน เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Victoria Marie Carter ที่ศึกษาเรื่องวัฒนธรรมและความน่าเชื่อถือในขั้นตอนการสร้างการรับรู้แบบเซ็นสมกึ่งกึ่งของผู้ปกครองเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยโรคชาวเปรู พบว่า วัฒนธรรมและความเชื่อส่วนบุคคลของพ่อแม่มีผลต่อพฤติกรรมแสวงหาสารสนเทศ (Carter, 2013)

ทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและสังคมภายนอกกับผู้ปกครองเด็กออทิสติกนั้น เป็นความหวาดกลัวที่เกิดจากการคาดคะเนถึงความคิดของผู้คนในสังคมว่าอาจแสดงท่าทีรังเกียจบุตรหลานของตน กลัวว่าบุคคลเหล่านั้นจะไม่ยอมรับหรือเข้าใจถึงความแตกต่างนี้ได้ เกิดการหลีกเลี่ยงสังคม พบว่าเป็นไปตามแนวเหตุผลที่ว่า ในช่วงระยะแรกหลังจากที่บุตรได้รับการวินิจฉัย ผู้ปกครองเสียใจ ท้อแท้ เพราะเกิดการเปรียบเทียบบุตรของตนกับเด็กปกติอื่น ครอบครัวหรือบุคคลรอบข้างไม่เข้าใจในอาการของบุตร หลีกเลี่ยงการเข้าสังคม อีกทั้งผู้ปกครองที่ดูแลบุตรหลานด้วยตนเองจะมีการ

คิดรำพึงรำพัน ครุ่นคิดถึงสถานการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ทำให้ขาดเพื่อนและสังคม ทางด้านการปฏิสัมพันธ์กับผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกันนั้นจะเป็นการรวมตัวเพื่อ แลกเปลี่ยนสารสนเทศด้วยความเห็นอกเห็นใจต่อกัน

ครูประจำชั้นที่โรงเรียนมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงสารสนเทศระหว่างบุคลากรทางการ แพทย์ ผู้ปกครอง และเครือข่ายผู้ปกครองในโรงเรียน พบการเผยแพร่สารสนเทศจากผู้ปกครอง ท่านหนึ่งไปสู่อีกท่านหนึ่ง โดยมีครูทำหน้าที่เป็นตัวกลาง อีกทั้งพบว่าผู้ปกครองนำผลการรักษามารับ คำปรึกษาจากครู ผู้ปกครองมีความเชื่อมั่น ทำให้เห็นว่าคุณภาพสัมพันธวิธีระหว่างผู้ปกครองกับบุคลากร ทางการแพทย์และครูที่โรงเรียนสามารถช่วยลดการเกิดความเครียด และวิตกกังวลถึงปัญหาในการที่ บุตรหลานเป็นออทิสติก การรวมกลุ่มกันระหว่างผู้ปกครองทำให้รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม มีการ แลกเปลี่ยนสารสนเทศ แต่เมื่อสารสนเทศที่ได้จากแพทย์และครูมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองเด็ก ออทิสติกจะเลือกเชื่อถือสารสนเทศที่ได้จากครู เช่นเดียวกับผลการศึกษาของนาถยุพรรณ ภิญโญ ศึกษาความรู้สึกต่อภาระการดูแลและความเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่เข้ารับ การบำบัดรักษาในเด็กผู้ป่วยในโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ พบว่า สถานการณ์ที่บิดามารดาวิตก กังวลกับพฤติกรรมของบุตรและท่าทีของครอบครัวต่อบุตรที่เป็นออทิสติก ส่งผลทำให้บิดามารดา รู้สึกเป็นทุกข์และมีความเครียดมากที่สุด แต่เมื่อบิดามารดาได้รับคำแนะนำปรึกษาข้อสงสัยและ วิธีการช่วยเหลือเด็กออทิสติกส่งผลให้บิดามารดา รู้สึกว่าตนเองไม่ได้อยู่ตามลำพังหรือโดดเดี่ยว อีกทั้ง ทำให้รู้สึกสบายใจหรือผ่อนคลายขึ้น (นาถยุพรรณ ภิญโญ, 2545)

CHULALONGKORN UNIVERSITY

อารมณ์ที่ปรากฏในสถานการณ์

สถานการณ์ของผู้ปกครองที่เกิดขึ้นกับตนเองและบุตรหลาน ทำให้ผู้ปกครองเกิดการ เปลี่ยนแปลงในชีวิต เกิดความไม่แน่นอนในอนาคต ผู้ปกครองพยายามหาสาเหตุของโรคและโทษว่า เป็นความผิดของตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิต การประกอบอาชีพ ปรับพฤติกรรมที่ไม่ดี ของตนเอง พยายามหาทางออกให้กับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยสถานการณ์ของครอบครัวเริ่มจากการรับรู้ อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน การเริ่มต้นรักษาและดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติก

อารมณ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่บุตรหลานปรากฏความผิดปกติและไม่ได้เป็นอย่างที่ คาดหวังไว้ ทำให้ผู้ปกครองเกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิต เกิดความไม่แน่นอนในอนาคต โดยเริ่มตั้งแต่

การเริ่มรับรู้อาการของโรคออทิสติกที่เกิดขึ้นกับบุตรหลาน เริ่มสังเกตเห็นอาการของบุตรหลานที่เกิดจากออทิสติกแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของครอบครัว ผู้ปกครองจะเกิดความกลัว เริ่มมีความหวัง และเศร้าโศกเสียใจ พบว่าเป็นไปตามแนวเหตุผลที่ว่า สภาวะอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติกเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มสังเกตพบอาการผิดปกติของบุตร ผู้ปกครองมักวิตกกังวล สับสน เครียด เนื่องจากความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในช่วงที่บุตรยังไม่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ ด้วยเกรงว่าบุตรที่เกิดมาไม่เป็นที่คาดหวังหรือไม่ใช่บุตรที่พึงปรารถนา ส่วนอารมณ์ที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ในช่วงการดูแลบุตรหลานที่เป็นออทิสติกนั้นจะเกิดความกลัวและเสียใจในสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

อารมณ์ที่ปรากฏในอุปสรรคหรือช่องว่าง

อุปสรรคหรือช่องว่างของผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติก เกิดจากสถานการณ์ของครอบครัวที่ทำให้เกิดความทุกข์ ความสับสน เป็นห่วงและวิตกกังวลถึงบุตรหลานอันเป็นที่รัก บุคคลหรือสังคมภายนอกครอบครัวไม่เข้าใจในพฤติกรรมของบุตรหลาน ปัญหาที่เกิดจากอาการของโรค วิธีการดูแลและรักษา งบประมาณในการดูแลและส่งเสริมพัฒนาการ อีกทั้งอุปสรรคต่างๆในการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศอันเป็นช่องทางในการแสวงหาคำตอบของคำถามหรือแก้ไขสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และอาจเกิดจากผู้ปกครองเด็กออทิสติกไม่พบหรือไม่สามารถได้รับสารสนเทศในรูปแบบที่ตนต้องการ ล้วนแล้วแต่เป็นอุปสรรคหรือช่องว่างของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก

อารมณ์ที่เกิดขึ้นในอุปสรรคหรือช่องว่างของผู้ปกครองเด็กออทิสติกนั้น มีลักษณะแปรปรวนตามพฤติกรรมหรืออาการที่ขึ้นลงหรือเปลี่ยนแปลงไปของบุตรหลานที่เป็นออทิสติก อารมณ์ของผู้ปกครองเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน อารมณ์ในระยะสั้นๆและแปรเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อปัญหาได้รับการแก้ไข แต่อารมณ์ทางด้านลบ อาทิ เสียใจ โกรธ รังเกียจ จะยังคงอยู่ตลอดเวลาในจิตใจของผู้ปกครอง โดยอารมณ์จะเกิดขึ้นระหว่างที่ผู้ปกครองกำลังเผชิญปัญหาต่างๆ ผู้วิจัยสามารถแบ่งประเภทของช่องว่างที่ปรากฏอารมณ์ได้อย่างชัดเจน ในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสถานภาพทางการเงินของครอบครัว การไม่ได้รับโอกาสจากสังคม ผู้ปกครองเกิดความไม่แน่นอนในชีวิตตนเองและบุตรหลาน ทั้งจากการหาสถานศึกษาหรือสถาบันสำหรับพัฒนาศักยภาพของบุตรหลาน

การเตรียมความพร้อมทางด้านทักษะต่างๆเพื่ออาชีพของบุตรหลานในอนาคต การแสวงหาตัวแทนเพื่อส่งต่อหน้าที่ในการดูแลบุตรหลาน และปัญหาจากอาการของบุตรหลานเป็นออทิสติก จาก

การวิเคราะห์อารมณ์ของผู้ปกครองที่เกิดขึ้นในอุปสรรคหรือช่องว่างนั้นมีลักษณะแปรเปลี่ยนและผสมผสานหลายอารมณ์ในหนึ่งปัญหา โดยอารมณ์ที่พบว่าปรากฏอยู่ในอุปสรรคหรือช่องว่าง ได้แก่ อารมณ์เสียใจ อารมณ์กลัว อารมณ์ดีใจ อารมณ์รังเกียจ อารมณ์โกรธ และอารมณ์มีความหวัง

อารมณ์ที่ปรากฏในสะพานหรือตัวเชื่อม

โดยสารสนเทศที่ได้จากแหล่งประเพณีนี้ทำให้ผู้ปกครองเกิดความเชื่อมั่น ไว้วางใจในความถูกต้องของสารสนเทศ รู้สึกดีกับการได้รวมกลุ่ม มีการแลกเปลี่ยนสารสนเทศ เห็นอกเห็นใจกัน ทางด้านผู้ปกครองที่มีพื้นฐานหรือเครือข่ายเกี่ยวข้องกับอภิสติคจะมีความคาดหวังว่าบุตรหลานจะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ดีกว่าเด็กอภิสติคจากครอบครัวอื่น เนื่องจากมีแหล่งสารสนเทศประเภทบุคคลที่ตนเองให้ความเชื่อมั่นและมั่นใจในคำตอบที่ได้รับ พร้อมความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ เมื่อเกิดความกังวลสงสัยผู้ปกครองจะสามารถได้รับคำตอบที่ชัดเจนได้รวดเร็วกว่าผู้ปกครองครอบครัวอื่น เช่นเดียวกับดวงใจ พันธภาค ได้ศึกษาระดับความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบิดามารดาเด็กอภิสติคที่นำบุตรเข้ารับการรักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก สถาบันราชานุกูล พบว่า บิดามารดาที่มีความรู้สูงจะมีความคาดหวังมากกว่าบิดามารดาที่มีความรู้ต่ำกว่าบุตรจะหายหรือมีอาการดีขึ้นด้วยเพราะตนเองมีความรู้มากน่าจะหาทางช่วยบุตรได้มากกว่า (ดวงใจ พันธภาค, 2553)

อารมณ์ที่ปรากฏในผลลัพธ์

ผลลัพธ์คือทางออกของสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่ประสบผลสำเร็จและไม่ประสบผลสำเร็จหรือไม่พบทางออก โดยผลลัพธ์ที่ได้อาจนำไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการดำเนินชีวิต เกิดการเรียนรู้เป็นประสบการณ์ และสร้างความเชื่อมั่นในอนาคตซึ่งมีความแน่นอนขึ้น

ผู้ปกครองสามารถสร้างสะพานเพื่อก้าวข้ามปัญหาไปสู่คำตอบหรือช่วยแก้ไขปัญหาก็กำลังเผชิญได้นั้น สารสนเทศที่ได้รับส่งผลให้ผู้ปกครองที่มีบุตรหลานเป็นอภิสติคมีความหวังในการแสวงหาวิธีการรักษาหรือเพื่อแก้ไขปัญหาลูกต่อไป อีกทั้งมีความเชื่อมั่นต่อแหล่งสารสนเทศที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาลูกของตนเองได้ โดยเฉพาะผู้ปกครองจะให้ความเชื่อถือและมั่นใจในสารสนเทศจากบุคคลและสถาบัน ทางด้านสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความง่ายและรวดเร็วในการเข้าถึง

คำตอบของคำถาม มีการแบ่งปันข้อมูลสารสนเทศของคนที่ปัญหาเหมือนกัน ผู้ปกครองมีการเรียนรู้ ประสบการณ์ในการแก้ไขปัญหาจากบุคคลอื่น ทำให้มั่นใจ เชื่อถือและยอมรับต่อสารสนเทศที่ได้รับ เป็นอย่างยิ่ง ตรงกันกับแนวเหตุผลที่ว่า ผู้ปกครองเริ่มกลับมีความหวัง ในช่วงที่บุตรเข้ารับการพัฒนา สมรรถภาพ ผู้ปกครองจะมีความสุขเมื่อเห็นถึงพัฒนาการของบุตรที่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น สามารถช่วยเหลือตนเองได้ สื่อสารได้

เมื่อผู้ปกครองไม่สามารถก้าวข้ามอุปสรรคหรือปัญหาที่เกิดขึ้น หรืออาจเป็นเพียงความต้องการที่ไม่เร่งด่วน ไม่จำเป็นต้องได้รับการแก้ไขปัญหาในทันที อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ที่ไม่ประสบความสำเร็จนี้ ผู้ปกครองเด็กออทิสติกอาจทราบว่ามีผลลัพธ์หรือทางออกอื่นนอกเหนือจากที่คาดหวังไว้ โดยใช้สารสนเทศบางประเภทที่ผู้ปกครองสามารถแสวงหาได้จากแหล่งสารสนเทศอื่น เพื่อมาทดแทนหรือใช้แก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้เช่นเดียวกับสารสนเทศที่คาดหวังว่าจะให้มี จึงเลือกผลลัพธ์ที่สามารถเป็นไปได้แทน

ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. แบบจำลองเซ็นส์เมกกิ้งนี้เป็นแบบจำลองที่สามารถอธิบายการใช้ศึกษาพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก แต่อย่างไรก็ตาม แบบจำลองเซ็นส์เมกกิ้งยังไม่ครอบคลุมประเด็นของสารสนเทศที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกคาดหวังจะให้เกิดขึ้น ดังจะเห็นได้จากความต้องการสะพานหรือสารสนเทศที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง เป็นความคาดหวังของผู้ปกครองว่าควรมีทางออก และได้รับผลลัพธ์ในแบบที่ตนเองต้องการ ทั้งนี้อาจเกิดขึ้นจริงหรือในอนาคตไม่สามารถเกิดขึ้นจริง

2. พื้นฐานอารมณ์ 8 ประเภทตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์นั้น สามารถอธิบายอารมณ์ที่เกิดขึ้นของผู้ปกครองเด็กออทิสติกได้ในบางสถานการณ์เท่านั้น เนื่องจากพื้นฐานของผู้ปกครองแต่ละครอบครัวที่เผชิญกับสถานการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจ ส่งผลให้เกิดสภาวะอารมณ์ในทางลบแบบถาวร ซึ่งเมื่อเกิดสภาวะอารมณ์ในทางบวกจะไม่สามารถคงสภาวะอารมณ์นั้นๆได้ยาวนาน อีกทั้งสถานการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจโดยตรง ทำให้ผู้ปกครองเกิดสภาวะอารมณ์ที่มีลักษณะแปรปรวนตามพฤติกรรมหรืออาการที่ขึ้นลงหรือเปลี่ยนแปลงไปของบุตรหลานที่เป็นออทิสติก อีกทั้งอารมณ์มีลักษณะแปรเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อปัญหาได้รับการแก้ไข แต่อารมณ์

ทางด้านลบจะยังคงอยู่ตลอดเวลาในจิตใจของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถแยก อารมณ์ที่ผสมผสานกันออกจากกันได้ตามทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์

3. จากผลการวิจัยในครั้งนี้ การจำแนกอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์โดยทฤษฎีวงล้อแห่งอารมณ์ ที่ประกอบด้วยอารมณ์พื้นฐาน 8 ประเภทนั้น ไม่ครอบคลุมและไม่สามารถอธิบายอารมณ์ที่เกิดขึ้น แบบผสมกลมกลืนกันจากอารมณ์พื้นฐาน 2 อารมณ์ขึ้นไปจากสถานการณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ที่ไม่สามารถแยกอารมณ์หรือสรุปอารมณ์ที่แท้จริงได้ อีกทั้งอารมณ์บางประเภทที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน และกลายเป็นอารมณ์ที่เกิดขึ้นถาวรประกอบกับอารมณ์ที่เกิดขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ ของผู้ปกครอง อาทิ อารมณ์ดีใจ มีความสุข เป็นต้น

ตัวอย่าง อารมณ์ที่เกิดขึ้นถาวรของผู้ปกครองเด็กออทิสติก ถึงแม้ว่าจะมีความสุขในชีวิตมาก เพียงใดก็ไม่สามารถลบเลือนความทุกข์ที่เกิดขึ้นได้

แม่ยิ้ม : สามารถพูดได้เลยว่านั่นคือความทุกข์ที่สุด จนพี่สามารถพูดได้เลย

ว่าไปดูคอนเสิร์ตหรือรยาก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด เหมือนทุกข์

จนไม่มีความสุขที่สุด เพราะความสุขที่สุดคืออยากให้ลูกหาย ถึง

รยร้อยล้านก็ไม่สามารถมีความสุขที่สุด

ตัวอย่าง อารมณ์ที่เกิดขึ้นแบบผสมกลมกลืนกันจากอารมณ์พื้นฐาน 2 อารมณ์ขึ้นไปที่เกิด จากสถานการณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ไม่สามารถแยกหรือสรุปอารมณ์ที่แท้จริงได้

ยายอืด : ก็คือเราต้องช่วยต้องแก้ไขทุกอย่างอะ ทำทุกอย่าง คิดว่าทำทุก

อย่างที่ว่าดีที่สุดนะ ส่วนตอนนี้ยายว่ายายยอมรับนะ แต่เราก็

เครียดนะ (ร้องไห้) ถ้าไปโรงเรียน มันไปโรงเรียน ใหม่ๆเราจะไป

แอบดูอะนะ ถึงจะมีครูประกบไปอะแหละ ก็แอบแต่เราก็ยังห่วง

เราจ้างครูการศึกษาพิเศษคนนึงประกบเค้าตลอดเวลาเลย แต่โชคดี

อย่างรู้เลยว่าคือคนส่วนมากเค้าจะนึกว่าเวรกรรมไรอย่างนี้อะนะ

อารมณ์หนึ่งอาจส่งผลต่ออีกอารมณ์หนึ่งด้วย ดังนั้นการพิจารณาอารมณ์ต้องพิจารณาในภาพรวมที่มีความซับซ้อนในหลายระดับ อีกทั้งแสดงให้เห็นถึงความสับสนในอารมณ์ของผู้ปกครองเด็กออทิสติกที่ไม่สามารถจัดการอารมณ์ทำให้เกิดการแปรปรวนไปมาจนไม่สามารถแยกอารมณ์ออกจากกันได้ สุพัตรา วัฒนานนท์ พบว่า ไม่แปลกเลยที่พ่อแม่ที่มีบุตรเป็นออทิสติกมีอารมณ์โชนโชนไปมา เป็นเรื่องยากที่จะจัดการความรู้สึกผิดและพยายามชดเชยอย่างมากต่อบุตรเพื่อระงับความรู้สึกผิดของตนเอง พร้อมทั้งความรู้สึกโกรธที่ไม่ต้องเป็นบุตรของตนเอง อีกทั้งความรู้สึกอาย เกิดความกลัวถึงปฏิกิริยาของคนในสังคม ดังนั้นพ่อแม่จะพยายามถอนตัวออกจากสังคม (สุพัตรา วัฒนานนท์, 2551)

4. การเก็บรวบรวมข้อมูลจะดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้หรือเรียกว่าการอิ่มตัวทางข้อมูลนั้น โดยผู้วิจัยกำหนดไว้อย่างน้อย 20 คนขึ้นไปเป็นจำนวนที่มากเกินไป เนื่องจากบริบท สถานการณ์ อุปสรรคหรือช่องว่าง สะพานหรือตัวเชื่อมและผลลัพธ์ที่ได้จากผู้เข้าร่วมการวิจัยมีความคล้ายคลึงและความซ้ำซ้อนของข้อมูล ตั้งแต่เริ่มสัมภาษณ์ผู้เข้าร่วมการวิจัยคนที่ 10 เป็นต้นไป แม้ว่าผู้วิจัยจะคัดเลือกผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีพื้นฐานของครอบครัวที่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติงาน

การศึกษาอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอวีวิน พบว่า ผู้ปกครองไม่แสวงหาสารสนเทศจากผู้ให้บริการสารสนเทศโดยตรง อาทิ ห้องสมุดระบบฐานข้อมูล เป็นต้น ทำให้ผู้ให้บริการสารสนเทศกำลังเผชิญความท้าทายอันเป็นผลจากพฤติกรรมสารสนเทศของประชาชนในสังคม ซึ่งจะเห็นได้จากการที่ผู้ปกครองเด็กออทิสติกต้องการสารสนเทศที่สะดวกรวดเร็ว เข้าใจได้ง่ายและไม่ซับซ้อน อีกทั้งสารสนเทศที่ต้องการไม่ได้จำกัดเพียงชนิดใดชนิดหนึ่ง ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ปกครองต้องการให้ทีมงานวิจัยเกี่ยวกับออทิสติกเผยแพร่ในช่องทางที่ทำให้คนในสังคมเข้าถึงสารสนเทศได้มากขึ้น และเห็นว่าผู้ปกครองต้องการแหล่งสารสนเทศประเภทสื่อมวลชน คือ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ที่ให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับโรคออทิสติกมากขึ้น ทั้งยังแสดงให้เห็นว่าผู้ปกครองต้องการให้สังคมได้รับรู้และเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นของครอบครัวที่มีคนในครอบครัวเป็นออทิสติก

ยายวรรณ : ...เมื่อวันก่อนมีรายการเกี่ยวกับออทิสติก คำเป็นนักวิจัยด้านนี้ และเข้าไปดูเด็ก เมืองนอกเค้าสนใจกันเรื่องนี้ คำวิจัยกันมากมาย แต่เมืองไทยทำไมไม่วิจัย แคมวิจัยแล้วก็อยู่ในที่แคบๆ วงแคบๆ กลุ่มหมอกลุ่มโรงพยาบาลเท่านั้นเอง หนูทำงานทางด้านห้องสมุด ใช้ไหม ทำอย่างไรก็ได้ไปดึงหนังสือตำราจากพวกหมอ ออกมาเป็น อีบุ๊กเผยแพร่ให้ได้ หมอ พยาบาล และครูที่ทำสื่อเกี่ยวกับเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ เอามาทำเป็นอีบุ๊กเลย ถ้าบางคนที่เค้าไม่สามารถ เข้าถึงได้ ก็ควรไปสนับสนุนให้มีละคร อย่างหนังฝรั่งเรื่องหนึ่งที่พอ เป็นออทิสติก และก็ละครไทยมีแล้วนะที่เค้าเป็นนักตีแบดมินตันอะ นั่นแหละ สำคัญใครจะได้ดูเนอะ (ร้องไห้)

ผู้ให้บริการทางด้านสารสนเทศ จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนตัวเอง โดยการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้และพยายามสร้างช่องทางการให้บริการสารสนเทศ เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้บริการให้สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างทั่วถึงทันที โดยไม่จำกัดสถานที่และเวลา และควรรหาช่องทางหรือวิธีการในการบริการและแหล่งการให้บริการ เพื่อเติมเต็มช่องว่างที่เกิดขึ้นในการดูแลเด็กออทิสติก เช่น การพัฒนาฐานข้อมูลทางด้านออทิสติก และอาจครอบคลุมโรคของเด็กพิเศษ ทั้ง 9 ประเภท เพื่อเป็นช่องทางในการให้คำตอบแก่ผู้ปกครองได้ตลอด 24 ชั่วโมง ซึ่งอาจพัฒนาและร่วมมือกับบริษัทหรือสถาบันที่มีการบริการสายด่วนแก่ประชาชน และการให้บริการเชิงรุก โดยขอความร่วมมือกับสถาบันต่างๆ ที่ผู้ปกครองเดินทางไปขอรับบริการ อาทิ โรงพยาบาล โรงเรียน ศูนย์การศึกษาพิเศษ เพื่อเผยแพร่สารสนเทศหรือประชาสัมพันธ์ช่องทางการเข้าถึงสารสนเทศที่สะดวกและรวดเร็ว เข้าใจได้ง่าย

การส่งเสริมสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับออทิสติก อาทิ งานวิจัยหรือตำราทางด้านการศึกษา โดยพัฒนาให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้ปกครองหรือผู้ที่ต้องการศึกษาทางด้านออทิสติกเข้าถึงได้ง่ายและสะดวกขึ้น เช่น การเปลี่ยนสารสนเทศให้อยู่ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่สามารถเข้าถึงได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย เพื่อป้องกันการเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงสารสนเทศ แต่อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันมีประชากรในสังคมจำนวนมากที่ขาดความสามารถในการใช้งานอินเทอร์เน็ตหรือคอมพิวเตอร์ ทำให้เกิดความ

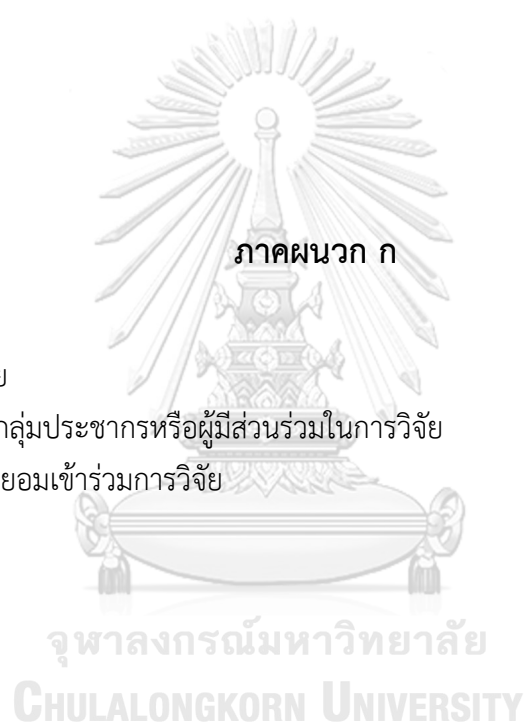
เหลื่อมล้ำทางเทคโนโลยีสารสนเทศที่นำไปสู่ความเหลื่อมล้ำทางสังคม การศึกษาตามมา จึงเป็นความท้าทายสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาที่จะผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ทางด้านเทคโนโลยีที่จะทำให้ประชากรดังกล่าวสามารถเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เหมือนและเท่าเทียมกัน

ใบรับรองโครงการวิจัย

เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ใบรับรองโครงการวิจัย

AF 01-12

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
โทรศัพท์/โทรสาร: 0-2218-3202 E-mail: occu@chula.ac.th

COA No. 060/2560

ใบรับรองโครงการวิจัย

โครงการวิจัยที่ 182.1/59 : ชารมณในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบ
เช่นส์เมกกิ้งของเดอรัวิน

ผู้วิจัยหลัก : นางสาวพรยุภา สิงห์สา

หน่วยงาน : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ได้พิจารณา โดยใช้หลัก ของ The International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice
(ICH-GCP) อนุมัติให้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวได้

ลงนาม..... *Bon Anurajit* ลงนาม..... *ดร. นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์*
(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ปริศา ทศนประดิษฐ์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทรี ชัยชนะวงศาโรจน์)
ประธาน กรรมการและเลขานุการ

วันที่รับรอง : 24 มีนาคม 2560 วันหมดอายุ : 23 มีนาคม 2561

เอกสารที่คณะกรรมการรับรอง

- 1) โครงการวิจัย
- 2) ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยและ ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย
เลขที่โครงการวิจัย..... 182.1/59
- 3) ผู้วิจัย
วันที่รับรอง..... 24 มี.ค. 2560

เงื่อนไข

1. ข้าพเจ้ารับทราบว่าเป็นการมีจริยธรรม หากดำเนินการเกี่ยวกับข้อมูลการวิจัยก่อนได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย
2. หากใบรับรองโครงการวิจัยหมดอายุ การดำเนินการวิจัยต้องยุติ เมื่อต้องการต่ออายุต้องขออนุมัติใหม่ล่วงหน้า ไม่น้อยกว่า 1 เดือน พร้อมส่งรายงานความก้าวหน้าการวิจัย
3. ต้องดำเนินการวิจัยตามที่ระบุไว้ในโครงการวิจัยอย่างเคร่งครัด
4. ให้เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ใบยินยอมของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย และเอกสารเชิญเข้าร่วมวิจัย (ถ้ามี) เฉพาะที่ประทับตราคณะกรรมการเท่านั้น
5. หากเกิดเหตุการณ์ไม่พึงประสงค์ร้ายแรงในสถานที่เก็บข้อมูลที่ขออนุมัติจากคณะกรรมการ ต้องรายงานคณะกรรมการภายใน 5 วันทำการ
6. หากมีการเปลี่ยนแปลงการดำเนินการวิจัย ให้ส่งคณะกรรมการพิจารณารับรองก่อนดำเนินการ
7. โครงการวิจัยไม่เกิน 1 ปี ส่งมอบรายงานสิ้นสุดโครงการวิจัย (AF 03-12) และบทคัดย่อผลการวิจัยภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น สำหรับโครงการวิจัยที่เป็นวิทยานิพนธ์ให้ส่งบทคัดย่อผลการวิจัย ภายใน 30 วัน เมื่อโครงการวิจัยเสร็จสิ้น

AF 02-12

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Health Sciences Group, Chulalongkorn University
 Jamjuree 1 Building, 2nd Floor, Phyathai Rd., Patumwan district, Bangkok 10330, Thailand,
 Tel/Fax: 0-2218-3202 E-mail: eccu@chula.ac.th

COA No. 060/2017

Certificate of Approval

Study Title No. 182.1/59 : EMOTION IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS OF AUTISTIC CHILDREN BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING

Principal Investigator : MISS PORNYUPA SINGHSA

Place of Proposed Study/Institution : Faculty of Arts,
Chulalongkorn University

The Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Health Sciences Group, Chulalongkorn University, Thailand, has approved constituted in accordance with the International Conference on Harmonization – Good Clinical Practice (ICH-GCP).

Signature: Prida Tasanapradit Signature: Nuntaree Chaichanawongsoj
 (Associate Professor Prida Tasanapradit, M.D.) (Assistant Professor Nuntaree Chaichanawongsoj, Ph.D.)
 Chairman Secretary

Date of Approval : 24 March 2017 **Approval Expire date** : 23 March 2018

The approval documents including

- 1) Research proposal
- 2) Patient/Participant Information Sheet and Informed Consent Form
- 3) Researcher

Protocol No. 182.1/59
 Date of Approval. 24 MAR 2017
 Approval Expire Date. 23 MAR 2018

The approved investigator must comply with the following conditions:

1. The research/project activities must end on the approval expired date of the Research Ethics Review Committee for Research Involving Human Research Participants, Health Sciences Group, Chulalongkorn University (RECCU). In case the research/project is unable to complete within that date, the project extension can be applied one month prior to the RECCU approval expired date.
2. Strictly conduct the research/project activities as written in the proposal.
3. Using only the documents that bearing the RECCU's seal of approval with the subjects/volunteers (including subject information sheet, consent form, invitation letter for project/research participation (if available).
4. Report to the RECCU for any serious adverse events within 5 working days
5. Report to the RECCU for any change of the research/project activities prior to conduct the activities.
6. Final report (AF 03-12) and abstract is required for a one year (or less) research/project and report within 30 days after the completion of the research/project. For thesis, abstract is required and report within 30 days after the completion of the research/project.
7. Annual progress report is needed for a two- year (or more) research/project and submit the progress report before the expire date of certificate. After the completion of the research/project processes as No. 6.

เอกสารข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

AF 04-07

ข้อมูลสำหรับกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ชื่อวิทยานิพนธ์

อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดอร์วิน
(EMOTIONS IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS OF AUTISTIC CHILDREN
BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING)

ชื่อผู้วิจัย

นางสาวพรยุภา สิงห์สา
นิสิตปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สถานที่ติดต่อผู้วิจัย

(สถานศึกษา) ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้น 8
อาคารบรมราชกุมารี ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330
(ที่บ้าน) 45/154 คอนโดเดอะทรีพริวด้า ถนนประชากรราษฎร์สาย1 บางซื่อ กรุงเทพมหานคร
โทรศัพท์มือถือ 062-6454995 E-mail : pomyupa.sing@gmail.com

1. ขอเรียนเชิญท่านเข้าร่วมในการวิจัย ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเข้าร่วมในการวิจัย มีความจำเป็นที่
ท่านควรทำความเข้าใจว่างานวิจัยนี้ทำเพราะเหตุใด และเกี่ยวข้องกับอะไร กรุณาใช้เวลาในการอ่านข้อมูล
ต่อไปนี้อย่างละเอียดรอบคอบ และสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมหรือข้อมูลที่ไมชัดเจนได้ตลอดเวลา

2. งานวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก
ตามแบบเซ็นส์เมกกิงของเดอร์วิน

3. รายละเอียดของกลุ่มประชากรหรือผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเอง อย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดย
ได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติกตามเกณฑ์การวินิจฉัยและอาการที่แบ่งตาม DSM-5 (Diagnostic and
Statistical Manual of Mental Disorders)

ผู้วิจัยได้เลือกผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยโดยใช้วิธีแบบเจาะจง และจากครอบครัวเด็กออทิสติกอื่นที่ได้รับการ
แนะนำจากผู้ให้ข้อมูลท่านอื่น การเก็บรวบรวมข้อมูลจะดำเนินไปจนผู้วิจัยแน่ใจว่าได้ข้อค้นพบที่ไม่อาจ
เปลี่ยนแปลงผลการวิเคราะห์ได้ ผู้วิจัยจึงหยุดการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์โดยคาดว่าจะใช้ผู้เข้าร่วม
การวิจัยประมาณ 20 คน

4. ผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ท่านด้วยตนเองแบบตัวต่อตัวโดยการติดต่อขออนุญาตสัมภาษณ์ เมื่อท่าน
ยินยอมจึงนัดหมายล่วงหน้า ท่านจะเป็นผู้เลือกสถานที่และเวลาในการสัมภาษณ์ โดยติดต่อกันทาง
โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ผู้วิจัยเปิดเลขหมายใหม่และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้วิจัยใช้เฉพาะการติดต่อกับท่าน
เท่านั้น ขณะสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะขออนุญาตใช้ข้อมูลเชิงระหว่างการสัมภาษณ์ โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้ง
ละไม่เกิน 2 ชั่วโมง จำนวน 1 ครั้ง

เลขที่โครงการวิจัย..... 189-1/59
วันที่รับรอง..... 24 มี.ค. 2560
วันหมดอายุ..... 23 มี.ค. 2561

ผู้วิจัยอาจขออนุญาตสัมภาษณ์ท่านอีกครั้งในกรณีที่ผู้วิจัยไม่ได้รับข้อมูลที่ครบถ้วน โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้งละไม่เกิน 45 นาที ผู้วิจัยอาจขอจุดและสำเนาสมุดจดบันทึก รูปถ่าย ประวัติการค้นหาสารสนเทศ สิ่งของหรืออะไรที่เกี่ยวข้อง (ของที่ระลึก / เดือนความทรงจำ) หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการ ผู้วิจัยจะทำลายสำเนาสมุดจดบันทึก รูปถ่าย ประวัติการค้นหาสารสนเทศ สิ่งของนั้นรวมทั้งข้อมูลส่วนตัวของท่าน ผู้วิจัยจะลบประวัติการบันทึกเสียง ปิดเลขหมายโทรศัพท์และจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ดังกล่าว เพื่อเป็นการปกป้องและพิทักษ์สิทธิ์ของท่าน ทั้งนี้ท่านสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ที่ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. ผู้วิจัยจะเป็นผู้ให้ข้อมูลแก่ท่านด้วยวาจา โดยอธิบายถึงวัตถุประสงค์และประโยชน์ของงานวิจัย ท่านมีสิทธิ์ที่จะตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัย โดยท่านจะได้รับเอกสารยินยอมการเข้าร่วมการวิจัย และลงนามเข้าร่วมการวิจัย

6. การคัดกรองผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ผู้วิจัยเริ่มต้นจากการขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนสายประสิทธิ์วิทยา เมื่อได้รับอนุญาตแล้วผู้วิจัยจะดำเนินการติดต่อประสานงานและได้รับการแนะนำหรือเป็นผู้ให้ข้อมูลผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยจากครูที่ดูแลเด็กพิเศษ หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะได้รับการแนะนำต่อจากผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย กระบวนการคัดกรองสามารถแบ่งได้ 2 ครั้ง คือ

6.1 จากการแนะนำผู้มีส่วนร่วมการวิจัยที่ได้สัมภาษณ์แล้ว ถือเป็น การคัดกรองเบื้องต้น โดยผู้วิจัยจะขอข้อมูลที่เป็นข้อมูลพื้นฐาน อาทิ บุตรหลานได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติกใช่หรือไม่ เลี้ยงดูบุตรหลานด้วยตนเองหรือไม่ ระยะเวลาเลี้ยงดูด้วยตนเองนานเท่าไร เป็นต้น ผู้มีส่วนร่วมการวิจัยที่ได้สัมภาษณ์แล้วจะติดต่อขออนุญาตจากผู้ที่ถูกแนะนำก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการขออนุญาตสัมภาษณ์

6.2 ก่อนการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจะโทรศัพท์เชิญชวนและผู้มีส่วนร่วมการวิจัยให้การยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัย และสอบถามข้อมูลพื้นฐานอีกครั้ง

แนวคำถามในการสัมภาษณ์ ประกอบไปด้วย ข้อมูลพื้นฐานของท่าน เหตุการณ์ช่วงที่ทราบว่าบุตรเป็นออทิสติก ปัญหาที่เกิดขึ้น การแก้ไขปัญหา ความรู้สึกในช่วงเวลานั้นๆ เป็นต้น หากพบว่าท่านไม่อยู่ในเกณฑ์คัดเข้าและอยู่ในสถานะที่สมควรได้รับความช่วยเหลือ ผู้วิจัยจะแนะนำองค์กรหรือสถาบันที่ให้ความช่วยเหลือหรือบุคคลที่สามารถให้การแนะนำต่อไป โดยแยกประเภทของความช่วยเหลือ เช่น ด้านการแพทย์ ด้านการศึกษา เครือข่ายหรือองค์กร

ด้านการแพทย์

- โรงพยาบาลราชานุกูล
- โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์

ด้านการศึกษา

- ศูนย์การศึกษาพิเศษแต่ละจังหวัด
- โรงเรียนสายประสิทธิ์วิทยา
- โรงเรียนปัญญาภูมิกร
- โรงเรียนสาธิตละอออุทิศ

เครือข่ายหรือองค์กร

- มูลนิธิออทิสติกไทย
- มูลนิธิสถาบันแสงสว่าง
- สมาคมผู้ปกครองบุคคลออทิสซึม เป็นต้น

เลขที่โครงการวิจัย..... 182.1/59
 วันที่รับรอง..... 24 มี.ค. 2559
 รัชมณฑล..... 23 มี.ค. 2559

7. หากท่านมีคุณสมบัติตามเกณฑ์การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ท่านสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยโดยจะไม่เสียประโยชน์หรือได้รับผลกระทบใดๆ ในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ถ้าท่านไม่สะดวกในการให้ข้อมูล ท่านสามารถยุติการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา ข้อมูลส่วนตัวของท่านและบุตรหลานจะเป็นความลับ โดยไม่สามารถระบุตัวตนของท่านและบุตรหลานในการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้

8. ข้อมูลของท่านจะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติก อาทิ ครู บุคลากรทางการแพทย์ ผู้เผยแพร่สารสนเทศ ในการพัฒนาการให้คำปรึกษาหรือบริการสารสนเทศที่สอดคล้องกับพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองมากยิ่งขึ้น

9. ท่านสามารถตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมการวิจัยโดยจะไม่เสียประโยชน์หรือได้รับผลกระทบใดๆ ในขณะที่ทำการสัมภาษณ์ถ้าท่านไม่สะดวกในการให้ข้อมูล ท่านสามารถยุติการสัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา

10. หากท่านมีข้อสงสัยให้สอบถามเพิ่มเติมได้โดยสามารถติดต่อผู้วิจัยได้ตลอดเวลา และหากผู้วิจัยมีข้อมูลเพิ่มเติมที่เป็นประโยชน์หรือโทษเกี่ยวกับการวิจัย ผู้วิจัยจะแจ้งให้ท่านทราบอย่างรวดเร็วเพื่อให้ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัยทบทวนว่ายังสมัครใจจะอยู่ในงานวิจัยต่อไปหรือไม่

11. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับท่านและบุตรหลานของท่านจะเก็บเป็นความลับ หากมีการเสนอผลการวิจัยจะเสนอเป็นภาพรวม ข้อมูลใดที่สามารถระบุถึงตัวท่านได้จะไม่ปรากฏในรายงาน

12. การเข้าร่วมงานวิจัยนี้ไม่มีการจ่ายค่าชดเชยการเสียเวลาหรือค่าเดินทาง แต่จะขอมอบของที่ระลึกคือหนังสือที่เกี่ยวกับการดูแลเด็กออทิสติกหรือหนังสือให้กำลังใจ เพื่อเป็นการแสดงความขอบคุณหลังจากการสัมภาษณ์เสร็จสิ้น

13. หากท่านไม่ได้รับการปฏิบัติตามข้อมูลดังกล่าวสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์ โทรสาร 0-2218-3202 E-mail: eccu@chula.ac.th

สาขาที่โครงการวิจัย..... 182.1/59
วันที่รับรอง..... 24 มี.ค. 2561
วันหมดอายุ..... 23 มี.ค. 2561

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัย

ทำที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เลขที่

ข้าพเจ้า ซึ่งได้ลงนามท้ายหนังสือนี้ ขอแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย
ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอริวิน
ชื่อผู้วิจัย นางสาวพรยุภา สิงห์สา

นิสิตปริญญาโท ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้าพเจ้าได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาและวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย รายละเอียดต่างๆ ที่ต้องปฏิบัติหรือได้รับการปฏิบัติ ความเสี่ยง/อันตราย ประโยชน์ซึ่งเกิดขึ้นจากการวิจัยนี้ โดยได้อ่านรายละเอียดในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัยโดยตลอด และได้รับคำอธิบายจากผู้วิจัย จนเข้าใจเป็นอย่างดีแล้ว

ข้าพเจ้าจึงสมัครใจเข้าร่วมในโครงการวิจัยนี้ ตามที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย โดยข้าพเจ้าสมัครใจให้สัมภาษณ์และยินยอมให้มีการบันทึกเทประหว่างการสัมภาษณ์ โดยใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ครั้งละไม่เกิน 2 ชั่วโมง จำนวน 1 ครั้ง ผู้วิจัยอาจขอสัมภาษณ์อีกครั้งในกรณีที่ผู้วิจัยไม่ได้รับข้อมูลที่ครบถ้วน โดยใช้เวลาในการสัมภาษณ์ครั้งละไม่เกิน 45 นาที จำนวน 1 ครั้ง หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการผู้วิจัยจะทำลายข้อมูลส่วนตัว ผู้วิจัยจะลบประวัติการบันทึกเสียง เพื่อเป็นการปกป้องและพิทักษ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีสิทธิถอนตัวออกจากกรวิจัยเมื่อใดก็ได้ตามความประสงค์ โดยไม่ต้องแจ้งเหตุผล ซึ่งการถอนตัวออกจากกรวิจัยนั้น จะไม่มีผลกระทบต่อกรดูแลรักษาบุตรหลานของข้าพเจ้าทั้งสิ้น

ข้าพเจ้ายินดีให้หมายเลขโทรศัพท์ของข้าพเจ้าต่อผู้วิจัยเพื่อการติดต่อที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยชิ้นนี้

ข้าพเจ้าได้รับคำรับรองว่า ผู้วิจัยจะปฏิบัติต่อข้าพเจ้าตามข้อมูลที่ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และข้อมูลใดๆ ที่เกี่ยวข้องกัข้าพเจ้า ผู้วิจัยจะเก็บรักษาเป็นความลับ โดยจะนำเสนอข้อมูลการวิจัยเป็นภาพรวมเท่านั้น ไม่มีข้อมูลใดในการรายงานที่จะนำไปสู่การระบุตัวข้าพเจ้า

หากข้าพเจ้าไม่ได้รับการปฏิบัติตรงตามที่ได้ระบุไว้ในเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย ข้าพเจ้าสามารถร้องเรียนได้ที่ คณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในคน กลุ่มสหสถาบัน ชุดที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 254 อาคารจามจุรี 1 ชั้น 2 ถนนพญาไท เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330 โทรศัพท์/โทรสาร 0-2218-3202 E-mail: eccu@chula.ac.th.

ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้รับสำเนาเอกสารชี้แจงผู้เข้าร่วมการวิจัย และสำเนาหนังสือแสดงความยินยอมไว้แล้ว

ลงชื่อ..... ลงชื่อ.....

(นางสาวพรยุภา สิงห์สา)

ผู้วิจัยหลัก

.....

ผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย

ลงชื่อ.....

(อาจารย์ ดร.ทรงพันธ์ เجمประยงค์)

พยาน (อาจารย์ที่ปรึกษา)

ลงที่โครงการวิจัย..... 182.1/59

วันที่รับรอง..... 24 มี.ค. 2560

วันหมดอายุ..... 23 มี.ค. 2561

แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์
แบบสังเกตพฤติกรรม

แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์

อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอร์วิน EMOTIONS IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS OF AUTISTIC CHILDREN BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING

การสัมภาษณ์ในการศึกษาครั้งนี้เป็นชุดของคำถามที่ใช้ถามและใช้จดบันทึกคำตอบของการสัมภาษณ์โดยผู้สัมภาษณ์เป็นผู้บันทึกคำตอบที่ได้จากผู้ให้สัมภาษณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้งของเดอร์วิน

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้ จัดทำขึ้นเพื่อสัมภาษณ์พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ดูแลเด็กออทิสติกด้วยตนเองอย่างน้อย 6 เดือนขึ้นไป โดยได้รับการวินิจฉัยแล้วว่าเป็นออทิสติกตามเกณฑ์การวินิจฉัยและอาการที่แบ่งตาม DSM-5 (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) เพื่อศึกษาบทบาทของอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกิ้ง

- ตอนที่ 1 นิยามศัพท์
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้น
- ตอนที่ 3 พฤติกรรมสารสนเทศ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณในความร่วมมือของท่านที่กรุณาสละเวลาในการตอบแบบสัมภาษณ์เป็นอย่างยิ่ง
เพื่อการศึกษาครั้งนี้ หากมีข้อสงสัยประการใดกรุณาสอบถามที่ นางสาวพรยุภา สิงห์สา

เบอร์โทรศัพท์ 0 2280 9829-32 ต่อ 307, 08 8098 8860

E-mail : pornyupa.sin@gmail.com

ตอนที่ 1 นิยามศัพท์

สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ เรื่องราว ข้อเท็จจริง ข้อมูลข่าวสาร ที่ผ่านกระบวนการประมวลผลและบันทึกหรือจัดเก็บไว้ในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือ วารสาร และสามารถนำไปเผยแพร่เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไป

พฤติกรรมสารสนเทศ หมายถึง พฤติกรรมใดๆ ของมนุษย์ที่มีสารสนเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยกรอบของพิจารณาพฤติกรรมครอบคลุมประเด็นต่างๆ อาทิ ความต้องการ การแสวงหา การประเมิน และการใช้สารสนเทศ

ความต้องการสารสนเทศ หมายถึง ภาวะการณ์ขาดความรู้ เกิดคำถาม ความสงสัย หรือความต้องการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยคิดว่าสารสนเทศสามารถช่วยแก้ไขปัญหานั้นได้

การแสวงหาสารสนเทศ หมายถึง การกระทำ หรือวิธีการที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหาสารสนเทศที่ต้องการทราบและช่วยตอบคำถาม หรือช่วยแก้ไขปัญหานั้นที่กำลังเกิดขึ้น

การประเมินสารสนเทศ หมายถึง การคัดกรอง วิเคราะห์ เปรียบเทียบ และพิจารณาคุณค่าคุณประโยชน์ของสารสนเทศเพื่อนำมาตอบคำถาม นำไปใช้แก้ไขปัญหานั้น หรือเติมเต็มช่องว่างของการขาดความรู้ที่เกิดขึ้น โดยการประเมินสารสนเทศสามารถเกิดขึ้นได้ในทุกๆ พฤติกรรมสารสนเทศของมนุษย์

การใช้สารสนเทศ หมายถึง พฤติกรรมการใช้สารสนเทศที่รวบรวมไว้ นำมาใช้ตอบคำถาม ขจัดความสงสัย และแก้ไขปัญหานั้นที่เกิดขึ้น

เซ็นส์เมกิ้งของเดอรวิน (Devin's Sense-Making)

แนวคิดเซ็นส์เมกิ้งของเดอรวิน คือ ทฤษฎีเชิงอภิมาน (Meta-Theory) ที่อธิบายความต้องการของแต่ละคนที่มีความซับซ้อนแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับบริบทของสถานการณ์ที่กำลังเผชิญและสภาพแวดล้อม โดยเกิดขึ้นจากปัญหาในชีวิตประจำวัน เช่น ความสับสน ความไม่แน่นอนในชีวิต มีคำถาม วิดกกังวล ความเครียด จึงต้องการและแสวงหาสารสนเทศ เพื่อจะได้ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ เกิดการแก้ไขปัญหานั้นจากสารสนเทศที่ได้รับ และมีการประเมินผลลัพธ์ที่ได้

การศึกษาอารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกนี้ เซ็นส์เมกิ้งช่วยทำให้ผู้วิจัยสามารถเห็นอารมณ์พฤติกรรมสารสนเทศและบทบาทของสารสนเทศในการใช้แก้ปัญหานั้นที่เกิดขึ้นกับผู้ปกครองเด็กออทิสติก ซึ่งมีบริบทและสถานการณ์ของครอบครัวที่แตกต่างกัน

เดอรวินอธิบายว่าบุคคลหนึ่งดำเนินชีวิตผ่านประสบการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อยๆ จากสถานการณ์หนึ่ง สู่อีกสถานการณ์หนึ่ง โดยอาจพบอุปสรรคหรือประสบปัญหาต่างๆ เช่น มีคำถาม ความสับสน ไม่แน่นอน ความกังวล จึงต้องการและเกิดการแสวงหาสารสนเทศเพื่อแก้ปัญหานั้นหรือทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ และมีการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเซ็นส์เมกิ้งใช้เพื่อศึกษาความต้องการและการใช้สารสนเทศของผู้ใช้ในหลายๆ บริบท เช่น ผู้ป่วย ผู้พิการ ผู้ใช้งานคอมพิวเตอร์ หรือบุคคลที่มีความต้องการสารสนเทศในชีวิตประจำวัน เป็นต้น

บริบท (Context) หมายถึง สภาพแวดล้อมของบุคคลในด้านวัฒนธรรมและสังคม โครงสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมในครอบครัว บทบาทในสังคมและครอบครัว ความคิดของบุคคล

สถานการณ์ (Situation) หมายถึง ความเป็นมาของบุคคลนั้นๆ ประสบการณ์ ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคล พื้นฐานองค์ความรู้เดิม ขอบเขตขององค์ความรู้ในปัจจุบัน อุปสรรค และข้อจำกัดต่างๆ เหตุการณ์ที่บุคคลกำลังประสบ ทำให้บุคคลต้องการคำอธิบายความหมาย (Senses) ของสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

อุปสรรคหรือช่องว่าง (Gap) หมายถึง ความต้องการแก้ไขปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้น ซึ่งเกิดจากความไม่รู้ ความสับสน ความวุ่นวาย มึนงง เกิดคำถาม กลายเป็นความต้องการสารสนเทศที่มาอธิบายสถานการณ์หรือแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นแรงจูงใจกระตุ้นให้เกิดการแสวงหาสารสนเทศ เปรียบเทียบได้กับบุคคลที่เดินผ่านเวลาและสถานที่ ผ่านสถานการณ์หนึ่งไปสู่อีกสถานการณ์หนึ่ง

สะพานหรือตัวเชื่อม (Bridge) หมายถึง วิธีการแก้ไขปัญหาหรือสารสนเทศสำหรับใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

ผลลัพธ์ (Outcome) หมายถึง ทางออกของปัญหา อาจเป็นคำตอบของคำถามที่เกิดขึ้น การรับรู้และทำความเข้าใจกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

อารมณ์ (Emotion) หมายถึง ความคิดรวบยอดที่อธิบายได้ยาก โดยอารมณ์เป็นสภาพการเปลี่ยนแปลงของร่างกายและจิตใจ อันเนื่องมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและอินทรีย์ และการแสดงโต้ตอบนั้นเป็นไปตามสถานการณ์ อารมณ์จะแตกต่างจากความรู้สึก (Feeling) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นไม่รุนแรง บางครั้งก็เลือนหายไป แต่เมื่อความรู้สึกนั้นรุนแรงจะกลายเป็นอารมณ์และเกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายด้วย (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2553) และเป็นกระบวนการตอบสนองเชิงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสภาวะแวดล้อม ซึ่งสามารถพัฒนาเปลี่ยนแปลงผ่านการประเมินเหตุการณ์ที่ได้ประสบ แล้วนำไปสู่การตอบสนองทางกายภาพ อาทิ อัตราการเต้นของหัวใจ อาการหน้าแดง มือเย็น เป็นต้น และทางพฤติกรรมหรือการกระทำ ทั้งนี้อารมณ์แต่ละอารมณ์จะมีแบบแผนของการแสดงออกหรือมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกัน (วรทัย ราวิณีจ, 2556)

อารมณ์ในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติกตามแบบเซ็นส์เมกกิ้งของเดอร์วิน
EMOTIONS IN INFORMATION BEHAVIOR OF PARENTS OF AUTISTIC
CHILDREN BASED ON DERVIN'S SENSE-MAKING

ตอนที่ 2 ข้อมูลเบื้องต้น

วันที่ทำการสัมภาษณ์..... เริ่มเวลา..... ถึงเวลา.....
รหัสผู้เข้าร่วมการวิจัย..... ความสัมพันธ์กับเด็กที่เป็นออทิสติก.....

ตอนที่ 3 พฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก

To Tap Situations:

1. ขออนุญาตถามถึงพื้นฐานครอบครัวของคุณ
 - สมาชิกในครอบครัว
 - จำนวนบุตร
 - รายละเอียดของบุตรที่เป็นออทิสติก (เพศ / อายุ / เป็นบุตรคนที่เท่าไร)
2. ช่วยเล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ช่วงที่ทราบว่าบุตรเป็นออทิสติก
 - ทราบได้อย่างไรว่าเป็นออทิสติก (สังเกตอาการอย่างไร)
 - ทราบจากใคร
 - ช่วงอายุที่พบว่าเป็นออทิสติก
3. เมื่อทราบแล้วคุณทำอะไรต่อไป และทำไมจึงเป็นเช่นนั้น
4. เกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

To Tap Gaps:

5. เกิดปัญหาอะไรขึ้นบ้าง
 - ขอให้ช่วยแบ่งเป็นช่วงเวลา
 - ช่วงแรกๆที่ทราบว่าบุตรเป็นออทิสติก และเริ่มดูแลบุตร
 - ต่อมาการดูแลบุตรเป็นอย่างไรบ้าง
 - ณ ปัจจุบัน เป็นอย่างไรบ้าง
6. คุณต้องการแก้ไขปัญหาอะไร (เรียนรู้, หาคำตอบ ฯลฯ)
 - สิ่งใดคือปัญหาจริงๆ ของคุณที่ต้องการการแก้ไขอย่างแท้จริง

To Tap Bridges:

7. คุณได้ลองทำอะไรบ้างเพื่อแก้ไขปัญหานี้ และรู้สึกอย่างไรบ้างขณะที่ได้ลองทำ
8. ณ ตอนนั้นมีความรู้สึกอย่างไรบ้าง (ความไม่แน่ใจ / ความกังวล / ความเครียด) และความรู้สึกนั้นเกิดขึ้นตอนไหน
9. คุณได้เรียนรู้อะไรบ้างจากการกระทำครั้งนั้น หรือได้คำตอบอะไรบ้าง

10. คุณได้ข้อสรุปหรือคำตอบสำหรับการแก้ไขปัญหานั้นๆ มาอย่างไร

To Tap Outcomes Sought and/or Obtained:

11. (สิ่งที่ช่วยทำให้คุณแก้ปัญหาได้ หรือสิ่งที่คุณได้ลองกระทำ) ช่วยแก้ไขปัญหา
อย่างไร

12. (สิ่งที่ช่วยทำให้คุณแก้ปัญหาได้ หรือสิ่งที่คุณได้ลองกระทำ) สามารถช่วย
แก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้หรือไม่

13. ความรู้สึกก่อนและหลังจากได้ลองทำ มีความแตกต่างอย่างไร

14. หากคุณมีไม้วิเศษในขณะนั้น อะไรที่จะช่วยคุณได้ (สิ่งที่คุณต้องการทำ)

15. หากย้อนเวลากลับไปได้ คุณจะทำอย่างไร

To Dig Deeper Into Gaps and Struggles:

16. อะไรขาดหายไป

17. ในตอนที่ทำมีอะไรที่เป็นอุปสรรคหรือมีอะไรขวางทางอยู่

18. อุปสรรคนั้นมันขัดขวางการแก้ไขปัญหาอย่างไร

To Dig Deeper Into What Led To An Evaluation:

19. ทำไมถึงประเมินหรือสรุปเช่นนั้น

20. คุณมีข้อจำกัดหรือมีอะไรที่ขาดหายไป

To Dig Deeper Into How Things Help:

21. ผลที่ได้มันช่วยคุณอย่างไร

To Explore Connections to Self, Identity:

22. การที่ได้ลองทำและแก้ไขปัญหานั้นๆ เปลี่ยนแปลงคุณและครอบครัวอย่างไรบ้าง

23. คุณเห็นว่าตัวคุณมีความสัมพันธ์กับบุคคล องค์กร สื่อ หรือแหล่งสารสนเทศอื่น หรือไม่
อย่างไร 24. คุณและครอบครัวมีความแตกต่างจากครอบครัวที่มีบุตรหลานเป็นออทิสติกเหมือนกัน
หรือไม่ อย่างไร

- ความแตกต่างจากครอบครัวเด็กปกติอื่นๆ

- ความแตกต่างจากครอบครัวเด็กออทิสติกอื่นๆ

25. สิ่งที่ได้ทำ หรือปัญหาที่ประสบ หรือผลลัพธ์ที่ได้ มีความแตกต่างจากครอบครัวอื่น
อย่างไร

To Find Out More about Something:

26. ช่วยเล่าเพิ่มเติมได้ไหม
27. ช่วยบอกรายละเอียดมากขึ้น

To Get Additional Items on A List:

28. มีอะไรที่อยากจะเพิ่มเติมหรือไม่

To Ask for Personal Records:

29. คุณได้จัดบันทึกหรือมีคู่มือสำหรับการดูแลหรือจดพัฒนาการของลูกไหม
 - ขอสำเนาได้หรือไม่
30. คุณได้เก็บประวัติการค้นหาข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หรือจัดบันทึกการรักษาจากคุณหมอไว้หรือไม่
 - ขอสำเนาได้หรือไม่
31. คุณได้เก็บสิ่งของหรืออะไรที่เกี่ยวข้อง (ของที่ระลึก / เตือนความทรงจำ) ไว้หรือไม่
 - ขอถ่ายรูปได้หรือไม่

To Get Further Informants (Snowball Sampling):

32. ไม่ทราบว่า คุณจะช่วยแนะนำผู้ปกครองท่านอื่นที่พอจะเป็นแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ หรือน่าสนใจได้หรือไม่
33. ทำไมถึงแนะนำครอบครัวนี้
34. ครอบครัวที่คุณแนะนำจะปฏิเสธการให้ข้อมูลหรือไม่

End:

ขอขอบพระคุณสำหรับการให้ข้อมูลค่ะ

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างบทถอดไฟล์บันทึกเสียงสัมภาษณ์

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูลจากการถอดคำด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ Nvivo Pro 11

ตัวอย่างบทถอดไฟล์บันทึกเสียงสัมภาษณ์

รหัส M001 (แม่นา)

ความสัมพันธ์กับเด็กที่เป็นออทิสติก มารดา

วันที่ทำการสัมภาษณ์ 6 มิถุนายน 2560

สถานที่ โรงเรียนในจังหวัดราชบุรี

หมายเหตุ พ่อและแม่เป็นครูอยู่ในโรงเรียนชื่อดังในจังหวัดราชบุรี ทำให้คุ้นเคยกับการดูแลเด็กเข้าใจ พฤติกรรมเด็ก สามารถเรียนรู้และเข้าถึงสารสนเทศบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้เป็นอย่างดี และยินดีให้ข้อมูลเพิ่มเติมในภายหลัง อีกทั้งเชิญชวนให้ผู้วิจัยเข้าไปติดตามดูผลงานของน้องปานที่หน้าเฟซบุ๊กของตนเอง

ผู้วิจัย : ช่วยเล่าพื้นฐานครอบครัวของคุณแม่ให้ฟังหน่อยค่ะ

แม่นา : พี่อยู่กับสามี เป็นครอบครัวแยกไม่ได้อยู่เป็นครอบครัวใหญ่ ปู่ย่าตายาย เพราะว่าพื้นเพที่เป็นคนจอมบึง ราชบุรี พี่ก็ทำงานและแต่งงานอยู่กับแฟนที่นี่ แต่ลูกคนแรกตอนนี้อายุ 7 ขวบ ชื่อน้องปาน เป็นผู้หญิง ช่วงนั้นเป็นช่วงที่ยังมีหน้าที่การงาน เหมือนยังมีภาระอะ เราก็เลยต้องไปฝากแม่เลี้ยงที่จอมบึง คือให้ตากับยายเค้าเลี้ยง เกิดมาบู่ก็ไปอยู่บ้านนั้นเลยคะ พอครบ 45 วัน คือพี่ได้ลา 45 วัน พี่ก็กลับจากจอมบึงแล้ว ก็ทางนั้นก็เลี้ยงเลย และลูกพี่คนแรกเนี่ยตอนนั้นพี่ไม่มีน้ำนมด้วยใจ ก็เลยไม่มีปัญหา เพราะพี่ไม่มีน้ำนมเลย หมอมานวดมาอะไรก็ได้ กินนมผงมาตั้งแต่เกิดเลย เค้าก็ติดมาอย่างนั้นตลอด ก็เลยอยู่กับยาย พี่จะกลับไปหาเค้าเดือนหนึ่งประมาณครั้งหรือสองครั้งอะคะ เพราะว่าสามีทำงานเป็นมาสเตอร์ (ครูผู้ชายในโรงเรียนคาทอลิก) ดูแลเด็กประจำอะ เสาร์อาทิตย์เค้าก็ต้องอยู่เฝ้าเด็กบ้าง บางเดือนกลับได้ครั้งเดียวเอง สิ่งที่เราทำได้คือ ซื้อสื่อคะ ซื้อหนังสือ ซื้อซีดี ซื้ออะไรแบบเนี่ยส่งกลับไป เราก็จะซื้อแพมเพิส ซื้อนมส่งไปรษณีย์กลับบ้าน คราวนี้เค้าก็จัดพื้นที่ให้ลูกพี่อะคะเป็นพื้นที่สี่เหลี่ยมหน้าบ้านและกั้นคอกไว้ และก็จะม็โทรทัศน์อยู่หนึ่งเครื่อง เครื่องเล่นซีดี ลำโพง อยู่อย่างนั้นเลยคะ เปิดวนอยู่อย่างนั้นทั้งวัน พี่ซื้อเนี่ยเป็นร้อยแผ่น คือเราซื้อไปเพราะเราเห็นลูกเราเอ็นจอย คราวนี้ยายเค้าก็เหมือนคนสมัยก่อนไม่มีสื่อเนอะ พอสมัยนี้มันมีอะเค้าก็รู้สึกว่ามันสบายอะ หลานอยู่กะที่เค้าก็มีเวลาไปทำอย่างอื่น เพราะบ้านพี่ก็ทำไร่สมัยก่อนเลี้ยงวัว ยายเค้าก็จะอยู่เฝ้าติดกับหลานไม่ได้เค้าก็ต้องทำงานบ้าน ซักผ้า ซัฟพลอดคุณตา คุณตาก็ออกไปทำงานนอกบ้านอะไรแบบเนี่ย ตาจะเป็นคนพูดเก่ง แต่ยายพูดไม่เก่ง เค้าไม่ค่อยพูดกะหลาน แต่เค้าจะเปะเรื่องสุขภาพหลาน

มาก ป้อนข้าวเป็นเวลา นอนเป็นเวลา คือทำอะไรเป็นรูทีนหมดเลย ซึ่งจริงๆแล้วอะเด็กออทิสติกถ้าเป็นรูทีนเค้าจะแฮปปี้กับอะไรที่เป๊ะๆ เราก็เลยไม่รู้ว่าเป็น เราคิดว่าลูกเราชอบอ่านหนังสือที่เราซื้อให้ ชอบเล่มไหนก็จะอ่านแต่เล่มนั้น อยู่แต่เล่มนั้น ชอบเรื่องไหนก็จะดูเรื่องนั้น แต่ว่าเค้าก็เลือกนะคะ เลือกของเค้าเองว่าเค้าจะดูแผ่นนี้ เค้าจะดูเล่มนี้ เค้าก็จะเอ็นจอยกับตัวเองอะค่ะ (เสียงสูง) คือไม่ต้องมีใครไปยุ่งกับเค้าก็ได้

ผู้วิจัย : แล้วอย่างนี้คุณแม่ทราบได้ยังไงว่าน้องป่านเริ่มเป็นออทิสติกแล้ว ช่วยเล่าเหตุการณ์ให้ฟังหน่อยค่ะ

แม่นา : ก็ 3 ขวบก็ไปรับมา มาเรียนโรงเรียน.. โรงเรียนตรงนี้ซึ่งเราเลือกที่จะเรียนโรงเรียนคาทอลิก เพราะว่าเราอยากให้ลูกแบบซิมซิปศาสนา แล้วเราก็เป็นคาทอลิก และเราก็อยู่กับโรงเรียนซิสเตอร์ (นักบวชหญิง) มาตั้งแต่เด็ก เราก็เลยคิดว่าอยากให้ลูกเข้าใจเหมือนเรา เราก็เลยเอาลูกมาพ้อเอามาเนี่ย ตอนแรกลูกเราก็มีอาการต่อต้านคนแปลกหน้ามาก ไม่มองหน้าใครเลยก้มหน้าตลอด คนที่จะจับตัวเขาได้ก็จะมีแค่แม่กับพ่อเท่านั้น พอพาออกไปข้างนอกก็จะกลัวทุกอย่างกลัว พาไปห้างก็กลัว เครื่องเล่นก็กลัว จะมีอาการแบบร้องไห้งอแงไววาย ซึ่งเราไม่เคยมีลูกเราจะแบบไม่รู้ว่าเป็นเด็กประมาณ 3 ขวบ นี่มันต้องพูดคำว่าอะไรได้แล้วบ้างเราก็คิดว่าเป็นเด็กเราก็ไม่ได้ใส่ใจอะไร คือเขาไม่พูด

ผู้วิจัย : ไม่พูดเลยใช่ไหมคะ

แม่นา : ไม่เรียกแม่ไม่มีคำว่าแม่หลุดออกมาจากปากเขาเลย คำว่าพอนี้ก็เรียกไม่ได้ แล้วก็ไม่ค่อยพูดอะไร จะจูงมือจะจับมือแล้วก็จูงไป ซ้ำว่าจะเอาอันนั้นอันนี้ ถ้ามีอาการเขาก็จะอะไรของเขา เราก็จะเอามาปรับตัวก่อน 2 เดือน ประมาณเดือนมีนาคมเราก็รับมาเลย เราได้อยู่แล้วว่าโรงเรียนปิดเทอมเราพามาเดินในโรงเรียนเนี่ย เจอพระสงฆ์เจออะไรที่เขาใส่ชุดสีขาวยาวๆ กลัวหมดร้องไห้ไม่มองหน้าเลย เราก็เลยคิดว่าลูกเรากลับคน เพราะว่าอยู่ที่บ้านตลอด เราเลยคิดว่าเป็นพวกโรคกลัวสังคม กลัวคนแปลกหน้า มันน่าจะเป็นเรื่องปกติพอเดินไปห้างเจออะไรเนี่ย พ่อแม่ที่ไม่เคยพาออกจากบ้าน แต่เราก็แบบว่า เอ๊ะลูกเรามันเห็นเด็กคนอื่นเล่นกันหรือเจอใครเนี่ยก็ไม่มี ความสนใจที่จะอยากไปเล่นกับเขา พี่ก็ว่าลูกแปลก แต่ก็พยายามปรับให้เขา จนเขาเข้าอนุบาล 1 ได้เพราะมันต้องมีซิมเมอร์ก่อนพฤษภาคม ไข้ไหม พ่อแม่พาเข้าไปพี่ก็เห็นเด็กคนอื่นที่เขาเข้า เขาอายุน้อย 2 ขวบกว่าก็ยังพูดไม่ได้ บางคนก็ยังดู

ขวดอยู่ ซึ่งในตอนนั้นลูกพี่ก็ยังไม่ใส่แอมเพิส ก็ยังดูขวดอยู่ ซึ่งเด็กคนอื่นก็เป็นเหมือนกัน คิดว่ามันปกติ แต่ลูกพี่ประมาณสามขวบละนะ แต่ก็แบบคิดว่าลูกพี่ไม่เป็นไร และเขาก็เป็นคนที่แบบพอไปโรงเรียนแล้วเขารู้สึกแฮปปี้มาก พอมาตอนนี้เราคิดว่า ออสงสัยเขาอยู่ในบ้านมากเขาไม่เคยออกไปไหนเลย แต่พอไปโรงเรียนมีห้องหรรษา มีห้องที่ปูเบาะทั้งห้อง มีห้องที่มีของเล่นเยอะแยะ แต่เขาไม่สนใจคนอื่นนะ เขาโฟกัสที่ของที่เขาชอบและของที่เขาเล่นเฉยๆ ไปโรงเรียนเองเลยล่ะ เข้ามาตีเองไปโรงเรียนเองมีความสุขแฮปปี้มาก (เสียงสูง) ไม่มีอาการต่อต้านเลย พอไปโรงเรียนปีแรกเนี่ยก็เลิกแอมเพิสกับนมขวดได้ในเทอมเดียวเลย ซึ่งครูที่นั่นเขาน่ารักมากนะคะ ชื่อครูอ้อเป็นครูพี่เลี้ยง ซึ่งเขาเห็นปานเขาแบบเหมือนกับว่าเขาต้องดูแลพิเศษรีปาว แต่ลูกพี่จะเชื่อครูคนนี้นะมาก เขาจะชอบคนพูดเพราะเขาไม่ชอบคนพูดเสียงดัง เพราะว่ามันเหมือนเด็กออทิสติกเขาจะไม่ชอบ เขาจะชอบครูคนนั้นครูคนนั้นดูแลดี เทอมแรกปีแรกไม่มีปัญหาแต่ที่ว่า พอมีอยู่พักหนึ่งที่เขาเรียกประชุมผู้ปกครอง บังเอิญมีผู้ปกครองของเด็กห้องปานเนี่ย เป็นหมอพันทั้งคู่เลยแล้วเขาเห็นปานแล้ว เห็นมันวิ่งอยู่อย่างนี้เราเองก็ไม่ว่าลูกเรามีพฤติกรรมยังไง มันวิ่งแล้วมันไม่สนใจใครไม่คุยกับใครมันคิดอยู่ในจินตนาการมันเองคนเดียว เขาก็เลยบอกครูอ้อว่าเด็กคนเนี่ยเป็นออทิสติกให้ไปตรวจ ตอนแรกที่พี่ฟังพี่โกรธหมอสองคนนี่โคตรโกรธแต่เราก็อธิบายว่ามันอาจจะเป็นอย่างนี้เพราะเราก็แบบลูกเรานั้นไม่เหมือนคนอื่น

ผู้วิจัย : ใช้เวลานานไหมคะกว่าจะไปหาหมอ

แม่ : ก็ไปหาหมอเลย ก็ภายในอาทิตย์นั้นเลยล่ะ แต่ว่าหมอบ้านไปงั้นมันไม่มี เราก็เลยไปหาหมอที่เคยไปหาพวกเป็นไข้โรเนี่ย ไปหาไปปรึกษาเขาก่อน เพราะเราคิดว่าหมอใกล้ตัวก่อนแล้วค่อยไปหาไกลขึ้น เราก็ไม่รู้เราหาแนวทางไม่ออก เราก็ไปหาหมอมอเขาก็ให้หมอคนนี้พี่ได้ข่าวเขาก็ศึกษาเหมือนกับพี่จะเริ่มเรียนเรื่องเนี่ยเด็กพิเศษ เพราะช่วงนี้เป็นกันเยอะ หมอก็เหมือนพี่ไปอบรมมา หมอเขาก็ให้แบบฟอร์มมาเอาไปตี๊ก แล้วพอตี๊กแล้วเรารู้สึกเลยว่า ลูกเราเป็นแน่เลยเกือบทุกข้อเลยล่ะ คือแปดสิบเปอร์เซ็นต์ แต่ตอนนั้นเรารู้สึกเลยว่าลูกเราเป็นลักษณะของเทียม พอพี่เริ่มตี๊กเนี่ยพี่ก็รู้สึกว่า มันผิดปกติ พี่ก็เลยเริ่มหาข้อมูล เพราะพี่เรียนคอมพีก็เลยจะถนัดกับเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว บ้านพี่ก็ติดเน็ตตลอดแล้วพี่เป็นคนที่ไม่เอาอินเทอร์เน็ตไม่ได้ แล้วพี่ก็เป็นคนที่จ้องหน้าคอมมาตลอดตั้งแต่สมัยไหนแล้ว ถ้าไม่มีคอมอยู่ตรงหน้าเหมือนวันนั้นเรารู้สึกเพล้นั้นละพี่เลยไปหาข้อมูลดู มันก็ไปเข้าข่ายของออทิสติกเทียมเนี่ยแหละ มันเป็นเรื่องที่มาจากที่เราดูเทปเลต ดูคอมพิวเตอร์ อะไรอย่างเนี่ยมากๆ โดยที่เราไม่พูดกับเขา มันเป็นการสื่อสารทางเดียว เพราะเขาไม่สามารถสื่อสารตอบโต้กับทีวีได้

เขาก็ได้แต่พูดตามที่วี แต่เขาไม่เข้าใจ แต่จริงๆแล้ว ถ้าเป็นเด็กปกติดูที่วีเขาจะเข้าใจแล้ว แต่ไอ้เนี่ยไม่เข้าใจมันไม่อินตามันเอาแต่ความสนุกอย่างเดียว พอพี่ตี๊กไปหมอบเขาเลยพูดเหมือนประมาณว่า แต่ลูกพี่พูดสวีสวีคะได้ คืออยู่ในโอวาทพี ไม่ใช่เด็กที่แบบวิ่งแห่กระเซอไธอย่างนี้ พี่ควบคุมได้ ควบคุมได้ ป่านไปหาหมอบ เข้าไปแต่ก็กลัวคนแปลกหน้าจะมีอาการซึนๆ ก็เป็นเรื่องปกติ หมอบเขาบอกว่าน่าจะมาจากเขาพัฒนาการช้าทางด้านสังคม การสื่อสาร น่าจะมาจากการเป็นออทิสติกเทียม พี่ก็รู้สึกเฟลตั้งแต่ที่หมอบทัก โกรธตั้งแต่มาว่าลูกเราเป็น พี่ก็ไม่เล่าให้สามี พ่อแม่ฟัง แต่พอเขาทักเราก็เริ่มเปิดใจว่า อาจจะเป็นหรือเปล่า แต่พอหมอบให้แบบฟอร์มมาลูกเป็นแน่ พอลูกเป็นแน่เนี่ยก็คุยกับหมอบเสร็จ หมอบเขาก็ไม่ใช่หมอบเฉพาะทาง พี่ก็เลยเอวาระ ยังไงก็ต้องฝึกลูกเอง เพราะว่าแถวเนี่ยตอนนั้นยังไม่รู้จักยังไม่ มีหมอบ แล้วเขาบอกว่าหมอบอยู่โรงพยาบาลในราชบุรี แล้วต้องนัดคิวกันเป็นเดือนๆ พี่ก็หาข้อมูลถามคนโน้นคนนี้ว่ามีเด็กที่ราชบุรีไรนี่ ก็สืบข้อมูลจากพี่เปิ้ลบ้าง คนโน้นคนนี้บ้างที่เขามีลูกแล้ว แล้วเคยพาเด็กมาหา แล้วก็เนี่ยพาลูกไปฝึก ซึ่งบางคนก็เนี่ยอาจจะป็นพวกสมาธิสั้น เขามีห้องฝึกที่โรงพยาบาลในราชบุรี ซึ่งเราไม่มีเวลาที่จะไปรอขนาดนั้น เราก็โหโรงพยาบาลในราชบุรีเราก็รู้ที่อยู่แล้วคิวหมอบแน่นมาก เราก็เลยแบบลองดูว่าเราจะสามารถดูว่าเขากบพร้อมทางไหน คือเราก็มาคิดเองเพราะพี่ก็เรียนครุมา พี่ก็ลำพังคิดเองว่าลูกเราพร้อมทางไหนเราก็เสริมทางนั้น ลูกพี่นะเป็นออทิสติกที่ดูแลตัวเองได้กินข้าว อาบน้ำ เข้าห้องน้ำ ล้างอะไรงเองได้ตั้งแต่ 3 - 4 ขวบ ตอนแรกพี่ก็ไม่ได้คิดว่าบกรพร้อมทางสังคมจะเป็นมากขนาดนั้น เพราะพี่พาเขาไปโรงเรียนทุกวัน พี่จะเสริมให้เขาในลักษณะชีวิตประจำวันมาก ให้เขาช่วยเหลือตัวเองให้ได้ เพราะเรารู้ว่าลูกเราไม่เหมือนคนอื่นถ้าเขาไปอยู่โรงเรียนครูเขาดูแลได้ไม่ตลอดการเข้าห้องน้ำ แล้วลูกพี่นะปีแรกฉี่รดที่นอน เพราะเขาไม่บอกครูว่าเขาปวดฉี่ แล้วเขาก็ไปไม่ถูก แต่เราก็คุยกับครูแล้วครูเข้าใจเขาก็จะช่วย ชักฉี่ทุกวัน

ผู้วิจัย : มีวิธีการฝึกอย่างไรบ้างคะ

แม่เนา : ด้านสังคมเราฝึกไม่ได้ แต่ส่วนมากวิธีการเราก็ดูจากในอินเทอร์เน็ต ส่วนมากเราดูในกระทู้ดูในพันทิป ดูในอะไรพวกเนี่ย เพราะผู้ปกครองที่เรามีอะไรพวกเนี่ยจะเยอะมาก แล้วเขาก็จะมีคนมาเสนอแนะ บางคนก็แนะนำหมอบด้วย บางคนก็แนะนำสถานที่ที่จะไปบำบัด แต่ตอนนั้นพี่ไม่คิดว่าจะไปถึงขนาดนั้นไง แล้วพี่ก็ไม่รู้ว่าลูกพี่เป็นเยอะถึงขนาดไหน เพราะลูกพี่พูดรู้เรื่องเพียงแต่เขาไม่พูด แล้วเขาก็ไปโรงเรียนได้ตามปกติ แล้วเขาก็เรียนเก่งมาก หมอบบอกเทียมไง หมอบเขาบอกว่าประมาณสัก 7 ขวบเขาจะหาย ซึ่งพอขึ้นอนุบาลหนึ่ง พอพันอนุบาลหนึ่ง เรารู้เลยว่าลูกเราขึ้นอนุบาลสองไม่ได้

เพราะว่าเขาดูเหมือนเด็กมากกว่าคนอื่น คือคนอื่นในช่วงปีเขาจะพัฒนาขึ้น แต่ลูกที่เหมือนเดิม แต่เรียนเก่งมากท่องจำทุกอย่างได้หมด เพราะพวกออทิสติกเขาจะเด่นด้านหนึ่ง ครูก็บอกเนียเรียนเก่งมากเลย พูดอะไรครั้งเดียวจำได้เลย อ่านอะไรได้หมด แต่การสื่อสารไม่ได้ เขาไม่ได้เป็นใบ้ เขาพูดได้ทุกอย่าง พูดตามอ่านออกเสียง อ่านหนังสือ แต่ว่าเขาไม่สื่อสาร คือฉันไม่อยากจะสนใจคนอื่น คนอื่นไม่มีอะไรสำคัญในชีวิตฉัน คนที่สำคัญในชีวิตฉันคือพอกับแม่เท่านั้น แล้วแม่กับพ่อดันรู้ใจไม่เคยให้ลูกต้องพูดหิว ไม่เคยต้องบอกว่าหิว ไม่เคยต้องบอกหนูปวดฉี่ คือพอลงเวลาเราก็พาเขาไปฉี่คือเป็นบริการ เขาเยอะเกินไป เขาเลยแบบไม่คิดที่จะพูด

ผู้วิจัย : น้องปานไม่สามารถขึ้นอนุบาลสองได้แม่จะทำอย่างไรต่อคะ

แม่นา : ซ้ำอนุบาลหนึ่งคะ ปานก็เลยกลายเป็นเด็กพิเศษเลย ในนั้นเขาก็จะรู้ว่าปานเป็นเด็กพิเศษ

ผู้วิจัย : เริ่มไปหาคุณหมอไหมคะ

แม่นา : คืออนุบาลหนึ่งปีที่สอง เขาก็พัฒนาเร็วมากครูก็ช่วยมาก ครูที่โรงเรียนก็ช่วย และเราก็หาข้อมูลจากเน็ต จากเขาตั้งกระทู้และตอบคำถามกันเองแต่เราไม่เคยเข้าไปตั้งนะ อ่านที่เขามีปัญหาแบบเรา ดูข้อมูลแนะนำโน้นนี่นั่น แต่ว่าเรายังไม่ได้อ่านถึงวิธีการรักษา เราอ่านเฉพาะพ่อแม่ควรทำอย่างไร บ้านเราห่างไกลจากโรงพยาบาลมันยังเข้าไม่ถึง เราจะทำอย่างไรให้เขาพัฒนาได้เร็วขึ้นก็อยู่อย่างนี้ แต่เลี้ยงยากนะเด็กพวกนี้เอาจริงๆ คือถ้าเราเอาตามอารมณ์นิดนึงเขาจะรับอารมณ์เราได้เร็วมาก

ผู้วิจัย : ตอนนี้น้องได้รับการวินิจฉัยแล้วใช่ไหมคะว่าเป็นออทิสติก

แม่นา : ค่ะตอนนี้วินิจฉัยแล้ว เริ่มไปหาหมอตอน 5 ขวบ เป็นตอนอนุบาลสอง เพราะเรารู้ว่ามันใกล้ อนุบาลสามใกล้พอหนึ่งแล้วจะไปไม่รอด เราก็เลยเริ่มไปหาหมอจากคำแนะนำ ไปหน้าโรงเรียนในจังหวัด พี่ก็ถามผู้ปกครอง เพราะเราไม่เคยรู้เลยว่ามีตรงนั้นเขาชื่อคลินิก.. มีหมอผู้ชายอยู่คนหนึ่งแก่ๆ คลินิกที่เขาบอกว่าพัฒนาการเกี่ยวกับช่วยพัฒนาการต่างๆ และบุคลิกภาพด้วย ซึ่งจริงๆแล้วคลินิกนั้นคนเยอะเหมือนกัน แต่เราไปแล้วหมอก็พูดว่าเป็นน้อยมาก คือไม่รู้แล้วถามอะไรก็ได้ ซึ่งที่เขาตอบได้มันเป็นคำถามพื้นฐาน เช่นชื่ออะไร เขาก็จะตอบตามรูปแบบ ถ้าเราไม่ป้อนข้อมูลเขา เขา

จะตบนอกเหนือจากนี้ไม่ได้ หมอเขาเลยคิดว่าเป็นไม่เยอะ สักประมาณ 7 ขวบก็หายแล้ว หมอก็ก็นำ
 กินยาเศษหนึ่งส่วนสี่เม็ด ซึ่งเศษหนึ่งส่วนสี่เม็ดเนี่ยน้อยมากสำหรับเด็กออทิสติก แต่เขาเหมือนเป็นยา
 ที่ช่วยปรับจูนสมอง ซึ่งปกติเด็กออทิสติกเขาจะไปแบบตรงๆไม่สนใจสิ่งข้างทาง คือมันจะทำให้เขา
 ขาดการเรียนรู้ แต่อันนี้จะทำให้เขาหยุดแล้วก็มองสิ่งรอบตัว ฟังครูพูดบ้าง ฟังเพื่อนพูดบ้าง เพื่อนเขา
 พูดอะไรกัน เพื่อนเขาเล่นอะไรกัน ให้เขามองรอบๆบ้างเขาจะได้เรียนรู้ ว่าสมองเขาไม่ได้สนใจรอบ
 ข้าง หมอก็บอกว่าก็กินยาไปหายหมอกคนแรก ก็กินยากับเขาอยู่ปีกว่า

ผู้วิจัย : แล้วน้องดีขึ้นไหมคะ

แม่นา : เหมือนเดิม พี่ก็ว่าอยู่บ้านเราก็ฝึกอยู่แล้วน้องเขาเป็นน้อยสำหรับเรา

ผู้วิจัย : เพราะอะไรถึงเปลี่ยนหมอคะ

แม่นา : เพราะว่าคลินิก.. ถ้าสมมติว่าพัฒนาการบกพร่องในการพูด เขาบอกเขามีหมอมือครูที่ฝึกพูด
 โดยเฉพาะ แต่ไม่ได้อยู่ในคลินิกเขามันเป็นคลินิกแยกซึ่งเราต้องนัดคิว โดยคิวเขาแน่นมาก พี่ก็พลาด
 คิวเขาไปหลายเดือนมาก 4 - 5 เดือน คือนัดยังไงก็ไม่ได้ซักที เราไม่วางเขาไม่วางเลื่อนไปเรื่อย จนพี่ได้
 ไปวันหนึ่ง คือวันที่น้องขึ้นอนุบาลสามแล้ว พอเรารู้สึกว่าหมอกคนนี้ไม่มีอะไรแตกต่างเราก็หยุดไป
 ประมาณเกือบปีจนพี่ก็รู้สึกจะไปหาหมอพุดดีกว่า ก็เลยโทรไปคุยกับหมอพุด ได้ไปฝึกที่..ไม่มีใครรู้เลย
 นะว่าไปอยู่ตรงนั้น และเราก็ไม่ได้เสิร์ชเน็ตด้วย แต่เคยเสิร์ชก็ไม่ได้มีใครแนะนำอันนี้ แต่พอไปแล้ว
 รู้สึกว่ามันเป็นที่ๆเขาแบบเฉพาะทางมากๆ เขาฝึกเด็กทุกแบบเลยไม่ว่าจะเป็นพูดไม่เก่ง พูดไม่ชัด ซึ่
 อยาย กล้ามเนื้ออ่อนแรง เขียนหนังสือไม่ได้ความจำสั้น ทุกอย่างเลยและเขามีหมอยะเยอะมาก แต่เขา
 เป็นบ้านแต่เขาก็ให้หมอนั่งอยู่ในสาขาวิชาต่างๆลงมาจัดคอร์ส ซึ่งครั้งแรกที่พี่เอาไปวินิจฉัยเขาบอกเลย
 ว่าปานศัพท์น้อย แล้วก็ไม่สามารถเชื่อมโยงประโยคได้ เล่าสถานการณ์ไม่ได้ เขาให้ลองเล่นดู แล้วเรา
 ก็รู้สึกเราขาดไม่ได้แล้วเราก็ไปทุกอาทิตย์ มันไม่ได้แล้วละ เราต้องรู้ที่อยู่แล้วว่าลูกเราไม่เหมือนคนอื่น
 แล้ว ใครถามพี่ก็บอกหมดว่าลูกฉันเป็นเด็กพิเศษ พี่ไม่ได้ปิดบังอะไร แล้วปานเป็นเด็กที่ไม่ได้อาย
 เพราะว่าไม่รู้เรื่อง ไม่ได้อายว่าเป็นอะไรเขาก็แฮปปี้ของเขาชีวิตของเขา ที่นี้รู้สึกเขาให้ข้อมูลและเราก็
 เห็นเด็กคนอื่นด้วย ไม่กลัวนะรู้สึกว่ามีแล้วที่เรามาถูกที่ รีบเก็บเงิน เพราะค่าคอร์สแพงค่ะ ได้จ่ายทุก
 อาทิตย์

ผู้วิจัย : ตั้งแต่ทราบว่ำน้องปานเป็นออทิสติกคุณแม่มีปัญหาอย่างไรบ้างคะ

แม่นา : ปัญหาที่รู้ว่าเขาเป็นปัญหามันอยู่ที่ความรู้สึกเรามากกว่า แล้วก็แค่เรากลัวว่าลูกเราเป็นเด็กพิเศษแล้วคนข้างๆเขาจะว่ายังไง เราเรียนมาเราก็รู้อยู่แล้วว่าอะไรที่มันแตกต่างจากสังคม แบบมีลูกพิการพ่อแม่จะยังไง แบบบางคนเก็บลูกในบ้านเลย พ่อกับแม่ที่รู้สึกผิดมากค่ะ เพราะเขาคิดว่าเกิดจากเขา แต่เราก็อธิบายเขาว่าไม่อะไรหรอกเดี๋ยวเขาก็หายตอนนั้นบอกเขาเดี๋ยวก็หายๆ พอพี่ได้หมอบใหม่ จากครูที่ฝึกพูดพอเขาบอกว่าหมอก่อนที่เราไปหาเขาเป็นนักจิตวิทยาในวัยรุ่น ไม่ใช่ของเด็กแต่ว่าเขาที่รักษาไปด้วย เขาก็ให้ยาได้ เขาบอกว่ามีหมอบโดยตรงมาที่เมือง เราก็เลยรีบไปเลยหมอบผู้หญิงเพิ่งจบใหม่ ครั้งแรกที่ไปคุยกับเขาเราเอาลูกไปแล้วเราก็บอกว่าลูกเรานะโดนวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกนะอย่างนี้ๆ แล้วก็ทดสอบเลย ซึ่งเรารู้ว่าเขาทดสอบแบบนี้มันตรงมากเลย ตรงมากที่เขาจะวินิจฉัยว่าปานบกพร่องเรื่องอะไร แล้วเขาก็บอกเลยว่าออทิสติกมันไม่หายนะคะคุณแม่ แล้วหมอบแรกบอกจะหายแล้วหมอบนี้บอกไม่หายนะคะคุณแม่ แต่เราต้องช่วยให้เขาใช้ชีวิตในสังคมได้ ซึ่งเด็กออทิสติกในสังคมก็เรียนจบปริญญาเอกปริญญาโทนะคะ

ผู้วิจัย : เขาบอกใหม่คะว่าน้องเป็นออทิสติกแบบไหน

แม่นา : จำไม่ได้ แต่เขาก็บอกว่าเกี่ยวกับพัฒนาการทางการศึกษา แต่สิ่งที่ลูกพี่ทำได้ที่ดีที่สุดคือความจำและการวาด รูป ลูกพี่นะวาดทุกสิ่งทุกอย่างใส่กำแพงบ้าน ถ้าไปบ้านพี่จะเห็นว่าไม่มีช่องว่างเลยคะ แล้วพี่ก็ปล่อยให้เขาวาดนะ เพราะพี่เห็นว่าเขามีความสุขแต่จริงๆ มันเป็นบ้านเช่า แต่พี่ทำใจไว้แล้วหละว่าก่อนออกต้องทาสีคืนให้เขา แต่พี่ให้เขาวาดเต็มที่เลย ทุกวันนี้ก็แบบหนังสือสีก็เตรียมให้เขาหมด ให้เขาเติมที่เขาสมารถสูงมากเมื่อเขาได้ดูอะไรที่เขาชอบ หรือว่าได้วาดรูปแต่เขาไม่มีจินตนาการ เขาเป็นเด็กไม่มีจินตนาการ คือทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็นในแต่ละวันหรือได้ดูเขาจะวาดแล้วละเอียดยต้องส่งเสริมเนอะ ก็คือก็ติดต่อครูศิลปะแล้วหละ เราต้องส่งเสริมเขาให้ถูกทาง แต่หมอบเขาก็บอกว่าเก่งเฉพาะทาง หมอบเขายังบอกว่าเด็กๆเด็กบางคนอาจจะเป็นอัจฉริยะ พี่ไม่ได้สนใจว่าลูกจะอัจฉริยะยังไง สนว่าอนาคตเขาจะยืนยังไง ตอนนี้นักแล้วเรื่องสังคมอย่างเดียว เรื่องเขาเรียนคือทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเรียนเขาอยู่ในหัวหมด กลัวเขาอยู่ในสังคมไม่ได้ เขาจะสื่อสารกับคน เขาจะมีเพื่อนใหม่ ซึ่งปัจจุบันนี้ยังไม่มีเพื่อนสักคน พี่กลัว ว่าเดี๋ยวถ้าสมมติเกิดเขาเข้าสังคมไม่ได้ เพราะว่าเขาอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้

พี่ยังคิดเลยนะสงสัยต้องมีลูกอีกคนหนึ่งเพื่อให้มีคนดูเขา ไม่ใช่ว่ามีอีกคนเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แต่ต้องการให้มีคนอยู่ด้วยกันกับเขา

ผู้วิจัย : แสดงว่านี่คือปัจจัยที่ทำให้พี่อยากมีลูกอีกคนหรือคะ

แม่นา : ตอนนั้นก็ยังไม่ได้พร้อมมากมายแต่โอเคมีอีกคนได้ แต่ตอนนี้ปัญหาที่สุุดก็คือเรื่องเงิน แล้วก็โรงเรียน โรงเรียนจริงๆ แล้วเป็นอะไรที่สุุดเลย เพราะว่าหมอบอกกับพี่เลยว่า พี่ปรึกษาหมอลูกพี่เหมือนกับอยู่ในสังคมไม่ได้ เขาควรที่จะเรียนโรงเรียนปกติหรือควรที่จะเรียนโรงเรียนที่เฉพาะด้านเลยไหม หมอบอกไม่ได้นะคะคุณแม่ คือป่านเป็นระดับนี้เขาควรเรียนร่วม ไม่อย่างนั้นเขาจะปรับตัวไม่ได้ เขาจะดาวนลงไปตามคนที่เป็นมากกว่าเขา พี่ก็แบบแล้วโรงเรียนจะรับลูกเราไหม

ผู้วิจัย : มีปัญหาในการหาโรงเรียนด้วยไหมคะ

แม่นา : ไม่คะ พี่อยู่ที่เดียวเลยคะซึ่งที่พี่วางใจเพราะว่าครูคนนั้นเขาบอกเลยว่าครูอ้อคนที่ดูป่านเขาเข้ามาจับป่าน เพราะว่าก่อนหน้านั้นมีเด็กคนหนึ่งที่เป็นเหมือนกันกับป่าน แล้วเขาดูมาจนจบอนุบาลสามไป พอเขาเห็นป่าน เขาก็เลยโชคดีที่มันเคยมีคนเป็นมาก่อนผ่านมาแล้ว ครูทุกคนรู้ว่ามันก็เป็นอย่างนี้ละ เขาก็คงคุยกันว่ามันจะต้องอย่างนี้ ครูเขาเลยดูแลป่านดี เพราะว่ามันเคยคนนั้นมาแล้ว มันก็เลยเป็นโชคดีของป่าน แต่พี่เคยสอนเด็กแบบนี้ตอนที่สอนที่โรงเรียนเก่า ยิ่งกว่าลูกพี่อีกขึ้นมาบนโต๊ะกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะแล้วเปิดกระโปรง ปอสองพี่ยังจำได้พี่ยังคิดเลยว่าตอนนั้นพี่คิดไม่ดีกับเด็กคนนี้หรือเปล่าลูกพี่ถึงเป็น พี่ก็ไม่ได้ทำอะไรกับเด็กคนนั้นเหมือนเด็กเป็นไฮเปอร์ พี่ยังเคยเอาเด็กคนนั้นมาเล่าให้คนอื่นฟัง แต่ลูกพี่เป็นแต่โชคดีที่เป็นน้อยกว่านั้นแต่ก็คือสมัยนั้นไม่มีใครคิดว่าจะต้องทำยังไงให้เด็กไม่ได้ใส่ใจเป็นพิเศษ ตอนนั้นเรายังแบบไม่รู้ ครูบางคนเขาถึงขนาดให้ล่ำมไว้กับโต๊ะอย่างนี้เพื่อที่จะสอนคนอื่นได้เพื่อไม่ให้วุ่นวาย แต่พี่ก็เจอมาทุกประเภทเลยนะ กล้ามเนื้ออ่อนแรง เด็กสมาธิสั้น เด็กที่ไม่มีสมาธิ เด็กที่สมองช้า เด็กที่แบบไฮเปอร์ พี่ก็เจอมาหมดแล้ว พี่ถึงได้มาปรับกับลูกได้ แต่ว่าด้วยความที่อารมณ์แบบบางทีเราก็กะแบบไม่ไหวแล้ว ลูกเราก็ได้รับ ถ้าเราอารมณ์เสียลูกเราก็จะรับเต็มๆไม่ชอบคนเสียงดัง แต่พี่ก็เสียงดังนะ

ผู้วิจัย : ช่วงที่เกิดปัญหา อยากให้แม่นาช่วยแบ่งปัญหาเป็นช่วงๆก็ได้คะ

แม่นา : ปัญหาช่วงแรกตอนรู้ คือโรงเรียนที่ไม่มีปัญหา เพราะเข้าไปแล้วยังไงเขาก็ต้องสอนลูกพี่ต่อ แล้วพอมันเป็นแล้วค่อยไปปรึกษาเขาแต่ปัญหาอันดับแรกคือเราไม่มีข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหมอ สถานที่ที่เขาจะช่วยบำบัดหรือให้ความรู้เราได้ หายากไม่รู้ว่าต้องไปปรึกษาใครถึงต้องไปหาหมอธรรมดาที่เรา รู้จักก่อน แต่หมอนั้นเขาก็ไม่ได้รู้ว่ามันจะต้องไปทำอะไรต่อ เพราะว่าหมอบางที่เขาพอเกิดเรื่องนี้มา เขาก็ถูกเรียกไปอบรมเฉพาะ แต่หมอเขาควรจะเป็นเพราะเขาถูกเรียกไปอบรมมาแล้ว หมอที่วินิจฉัยคือ หมอฟัน คือหมอสองคนนั้นเขาเป็นหมอฟันทั้งคู่ แต่เขาชี้เลยว่าเป็นเด็กคนนี้เป็นออทิสติก พี่ก็ไปหาหมอ อีกรที่เป็นหมอธรรมดาซึ่งหมอนี้เขาก็ไม่มีข้อมูลต่อ เราใช้เวลานานมากกว่าจะได้เจอหมอที่ดีๆ เป็นปี ตั้งแต่ 5 ขวบจนตอนนี้จะ 7 ขวบหาอยู่ตลอดเวลาคือหาในอินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัย : แล้วนอกจากอินเทอร์เน็ตหาแบบอื่นไหมคะ

แม่นา : ค่ะคุยกับพี่เปิ้ล เพราะว่ามิกันอยู่สองคนแล้วก็พี่เปิ้ลเขาเป็นคนรู้จักคนเยอะ เราอยู่แล้วที่ แหล่งนี้คือดีที่สุดเขาอยู่ในระดับสูงหน่อย เขาจะรู้จักแบบพวกผู้ปกครอง ไฮโซทั้งหลายอะไรอย่างนี้ เขาจะชอบไปคลุกคลีกับคนพวกนั้นจะชอบไปถาม เขาจะรู้จักอย่างเนี่ยในตลาดเขามีอย่างนี้ๆ ลูกเขา เป็นอย่างนี้ๆๆ เขาไม่ให้ลูกเขาเรียนเลยเขาให้ลูกอยู่บ้าน แล้วเด็กมันก็เป็นแค่รับเงินทอนเงินอย่าง นั้น แล้วเราก็คิดเด็กมีชีวิตอยู่แบบนั้นหรือ แล้วพ่อแม่ตายไปเด็กจะทำยังไง เขาก็เล่าให้ฟังแหละเขาก็จะ ค่อยหาข้อมูลให้เราตลอดแล้วเราก็อือสารกันสองคน เรารอฟังแล้วเราก็จะมาหาในอินเทอร์เน็ตว่ามัน มีอย่างนี้ ซึ่งผู้ปกครองส่วนมากเขาก็ไม่เปิดเผยว่าลูกเขาเป็นอย่างนี้เขาจับไม่ได้ มันเลยไม่มีข้อมูลที่จะ เยอะพอ เขาไม่ได้แบ่งปัน เขาก็ทุกข์ของเขา เขาก็รู้สึกเป็นการมาป่าวประกาศว่าลูกของเขาเป็นอะไร อย่างนี้ แบบแล้วเราจะไปหาข้อมูลยังไง ซึ่งเราก็ไม่รู้กลุ่ม เราเสิร์ชไม่ถูก พี่คิดว่ามันน่าจะมิกกลุ่ม แต่เรา ก็ไม่รู้ ไม่ได้สนใจตรงนั้น เพราะเรามีทางนี้ เราก็พุ่งมาทางนี้เลย เราก็ดูพวกเคสที่เขาหนักๆ เราก็รู้สึก ว่าเราโอเคนะ ก็คิดว่าคนอื่นเขาก็เป็นกัน

ผู้วิจัย : จากปัญหาที่เราไม่มีข้อมูลไม่มีแหล่งสารสนเทศ ปัญหาต่อมาคือเรื่องอะไรคะ

แม่นา : ค่าคอร์สแพงแล้วโรงพยาบาลที่พี่ไปหาอยู่ หมอคนนี้เขาอยู่โรงพยาบาลเอกชน แต่ว่าเรา สะดวกที่เวลาแบบเขาเข้าช่วงนี้ แบบพี่ไปหลังหกโมงเย็นซึ่งโรงพยาบาลไม่มีใครพอไปถึงเข้าได้เลย ไม่ ต้องไปรอลูกพี่ก็ได้แสดงอาการใดๆให้ใครเห็น ปานเป็นเด็กที่โอเคมาก เขาจะรู้พูดครั้งเดียวบอกครั้ง

เดียวรู้ แล้วเขาจะไม่ใช้เด็กที่แบบโวยวายอยากได้นั้นอย่างนี้ ดิ้นที่พื้นไม่มีเลยนะคะ เขาจะเป็นเด็กแบบไม่เอาก็ได้ออยากได้อันนี้แม่เอออันนี้ ไม่เอานะลูกอันนี้หนูมีแล้ว อืมไม่เอาก็ได้ เขาก็เฉยๆไป แต่เราไม่รู้เขาเก็บกดหรือเปล่านะ แต่เขาจะเป็นเด็กที่อยู่ในโอวาท แต่ถ้าเป็นสิ่งที่เขาชอบวาดเขียนเราปล่อยให้เขาเต็มที่ แต่อะไรที่มันไม่ได้เราก็จะบอกเขาแล้วว่าไม่ได้นะ อันนี้ไม่เอานะ อันนี้พอแล้วนะ ไม่เล่นอันนี้แล้วนะ คือแบบเด็กบางคนที่เล่นมากๆ แล้วไม่อยากจะปล่อยให้ไม่อยากกลับเลย แต่อันนี้ไม่มี เรียกเข้าบ้านให้กลับก็กลับ ไอน้องคนเล็กสิโวยวายกลางห้าง คือปกติใช้ไหม โอป่านมันก็มองน้อง น้องทำแบบนี้ได้ แต่ว่าป่านจะไม่ได้เป็นเด็กโวยวาย แต่หมอเขาจะเป็นกังวลว่าเด็กแบบนี้จะอารมณ์รุนแรงไหม เขาเพิ่งจะเป็นเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อทำอะไรไม่ได้ ตอบอะไรไม่ได้ เขาจะตีตัวเอง เราบอกไม่เอาลูก จากเราโมโหเราก็จะรีบตวาดลง เพื่อไม่ให้เขาทำอย่างนี้อีก ไม่เอาเจ็บแต่เราก็ไม่รู้ว่าจะคุมได้ประมาณไหน เพราะเหมือนกับเขาโมโหตัวเองที่มันพูดไม่ได้ตอบไม่ได้ ตีๆ เฝิงจะเป็นในช่วงปีนี้ ทุกข์แบบปัญหาเรามีเป็นช่วงๆ แบบมาใหม่ตลอด ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของน้อง มันก็เลียนแบบอะนะ บางที่มันก็อิจฉาโน้น อิจฉานี้

ผู้วิจัย : ช่วงที่พฤติกรรมน้องเริ่มเปลี่ยนคุณแม่ทำอย่างไรคะ

แม่นา : ปรีกษาหมอ เพราะว่าหมอกคนนี้เขาให้เวลาเราได้เป็นชั่วโมง นั่งพูดนั่งเล่าหมอกเขาก็จะแบ่งเป็นสเต็ปๆ ให้เรา หมอกคนนี้สุดยอด เหมือนทำให้เราคลายความกังวลได้ ชี้แนวทางได้ว่าถ้าพฤติกรรมเขาเป็นแบบนี้เราควรทำอย่างไร พฤติกรรมเขาเป็นแบบนี้ปกติไหม หรือว่าพฤติกรรมแบบนี้เขาจะเป็นไปตลอดไหม ถามเขาได้ตลอดแล้วเขาก็จะถามพี่ว่าแม่มีอะไรอีกไหมคะ ขนาดนั่งเป็นชั่วโมงแล้วนะคะ

ผู้วิจัย : คุณแม่มีจดบันทึกไหมว่าแบบนี้มีพฤติกรรมอย่างไรคะ

แม่นา : พี่เป็นคนไม่ค่อยเขียน ผลการรักษาของลูกสองคนที่เก็บทุกอย่างอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นพวกบิลการรักษา ตั้งแต่ฟิล์มเอกซเรย์พี่จะเก็บใส่แฟ้มไว้ตลอดอยู่แล้ว แต่พี่ไม่ค่อยแบบกังวลเกินเหตุ พี่จะปล่อยให้ครูเขาจัดการ เพราะฉะนั้นลูกพี่เดี๋ยวนี้จะไม่กลัวการที่จะไปที่อื่นไปเจอกับคนอื่น หรือจะไปนั่งในที่ๆมีแต่คนอื่นก็จะไม่กลัวแล้ว เพราะเขาก็จะแบบ พี่จะไม่ใช้แบบลูกพี่เป็นเด็กพิเศษ ข้าวเตียงฉันท้องไปนั่งเฝ้า ตอนเย็นฉันท้องไปนั่งเฝ้าก่อน ลูกจะเห็นหน้าฉันท้อง พี่ปล่อยเลยเพราะพี่รู้สึกว่าการที่นั่นมันไม่ได้อันตราย ก็โรงเรียน ถ้าพ่อแม่มัดแต่ไปนั่งเฝ้าไปสิ่งอย่างนี้พี่ไม่สันทัด พี่บอกครูว่าเต็มพี่เลย

เพื่อนทำอะไรให้ทำตามเพื่อน แล้วบอกครูว่าเขาฟังไม่ค่อยเข้าใจนะ แต่ครูเขาจะบอกว่าเวลาสั่งหรือทำงาน ถ้าเขาไม่เข้าใจเขาจะหันไปมองเพื่อน ครูก็บอกว่าเขาเอาตัวรอดได้ครูเขาจะคอยรายงาน แต่มันจะมีปีหนึ่งที่เฟลหน่อยเจอครูดูมากไปหน่อยเขาแบบกลัวแล้วไม่เอา

ผู้วิจัย : ทำยังไงถ้าเกิดอย่างนี้คะ

แม่นา : ขอไปคุยกับครู บอกครูเลย แต่ครูเขาก็ยอมรับว่าเขาเสียงดัง

ผู้วิจัย : ช่วงนั้นก็ทำให้พฤติกรรมน้องเปลี่ยนไหมคะ

แม่นา : เปลี่ยนเลยคะ ก้าวร้าวขึ้น แล้วเขาเริ่มโต เขาเริ่มกินยา หมอให้ยาตัวใหม่มาอยู่ในช่วงกำลังทดลองยาว่าเอาตัวไหน แล้วยามันจะมีผลด้วยหมอก็จะบอก เราก็ดูแลเขา ก็พยายามอยู่ เราก็กังวล เครียดเรื่องหาเงิน ปัญหาหลักคือเรื่องเงินเนี่ยแหละ ถึงขนาดให้สามีออกหางาน ที่นี้เราไปขายของหน้าโรงเรียน เพื่อให้เงินมันหมุนมากขึ้น เพราะว่าอยู่โรงเรียนเงินได้เท่าเดิม มันไม่มีขึ้นมากกว่านี้ และไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่นที่จะเพิ่มเงินได้ด้วยมันได้เท่าเดิม เราก็เปลี่ยนทุกอย่างเลย เราก็เปลี่ยนบ้าน เปลี่ยนทุกอย่าง พ่อครูที่สอนเราเขาจะบอกเลยคุณแม่ต้องสอนอย่างนี้นะ โตะจะต้องตั้งอย่างนี้นะ ต้องหันเข้ากำแพงอย่างนี้นะ ช่างซ้ายกำแพงข้างหน้ากำแพงหลังเป็นแม่ต้องจัดสภาพแวดล้อมใหม่ ไอ้ตอนเป็นแรกๆคุยแล้วเรา เฟลมากกว่าทำไงดีหาที่ไปก็ไม่ได้ แล้วเราเองตอนนั้นก็ไม่ค่อยมีเวลา เพราะทำงานทั้งคู่แล้วตอนนั้นก็ตอนลูกคนที่สองโคตรแย่ กลัวคนเล็กเป็นด้วย ตอนนี้งำลังกลัวอยู่ แต่ว่าก็มีหมอแล้วเรามีที่เรียนแล้ว คือแบบ ถ้ามันพูดไม่ได้ พูดซ้ำเอาไปฝึกเรียนกับพี่มันเลย มีหมอให้ถาม มีแหล่งข้อมูล แต่เรารู้สึกดีที่เราไม่ได้ไปซ้ำกว่านี้ แต่ครูที่ฝึกพูดเขาบอกว่าเรามาซ้ำไปจริงๆต้องเริ่มตั้งแต่ 5 ขวบ หรือ 3 - 4 ขวบ ทำไมคุณแม่รู้ช้าจัง รู้นานแล้วแต่หาไม่เจอ รู้ 5 ขวบปลายๆ แต่เขาก็บอกไม่ควรเกิน 7 ขวบ แต่ลูกพี่ตอนนี้ 7 ขวบแล้วแย่เลย แล้วคนที่สองตอนนี้กำลัง 2 ขวบกว่า และ โชคดีที่พี่ก็ถาม 2 ขวบ นี้ควรจะพูดได้ที่ประโยค เขาบอกเลยนะว่ามันต้องพูด 2 คำได้แล้ว 3 คำได้แล้ว อายุเท่านี้ต้องพูดอย่างนี้เท่านั้น

ผู้วิจัย : สิ่งที่เกิดขึ้นมันสอนอะไรคุณแม่ไหมคะ

แม่นา : พี่เป็นคาทอลิก แต่เรื่องกรรมอะไรอย่างนี้ก็เชื่อ แต่เรารู้ว่าพวกนี้มันมาทางตีเอ็นเอมาทางวิทยาศาสตร์ เรารู้ว่าทางสามพีแม่เขาไม่ค่อยปกติ เอ้อๆหน่อยสามพีก็เป็นคนพูดซ้ำ แล้วเขาเลี้ยงแบบโหดๆ แบบครั้งแรกที่แม่สามพีเห็นว่าลูกพีซนเขาบอกทำไมไม่เอาเชือกผูกกับขาโต๊ะไว้ คือสามพีโดนมาอย่างนั้น ตีมาอย่างหนักมันก็เลยเอ้อๆหน่อย แต่พีก็ไม่เป็นไรอยู่ในโอวาทเราดี

ผู้วิจัย : แม่นาแก้ปัญหอย่างไรบ้างคะ

แม่นา : ปรีक्षाหมอกับครูที่สุดเป็นหลัก

ผู้วิจัย : แล้วสิ่งเหล่านี้มาช่วยแก้ไขปัญหาของแม่นาได้ยังไงบ้างคะ

แม่นา : ให้ความรู้ ให้ความกระจ่างให้ทางออกทุกอย่าง เรามีปัญหาอะไร คือสิ่งที่เราขาดคือความรู้มากๆได้จากหมอได้จากครู

ผู้วิจัย : หลังจากทีแม่นาเจอคุณหมอนี้แล้วแม่นายังหาในอินเทอร์เน็ตอยู่ไหมคะ

แม่นา : ยังเสิร์ชอยู่ อารมณ์แบบนี้ เพื่อที่เราจะเช็คว่าคุณเราอยู่ในกลุ่มนี้ใช่ไหม หรือว่าคุณเราเป็นมากขึ้นหรือเป็นน้อยลง

ผู้วิจัย : ถ้าสมมติน้องพฤติกรรมเปลี่ยนแม่นาทำอย่างไรต่อคะ

แม่นา : เสิร์ชก่อนคะ มันอยู่ในมือและมันอยู่ตลอดเวลา

ผู้วิจัย : หนังสือได้ดูไหมคะ

แม่นา : หนังสือ เดียวนี้เราไม่อ่านหนังสือกันเลย อันดับแรกทีคิดมาพีไม่คิดถึงหนังสือเลยนะ

ผู้วิจัย : เมื่อสักเดือนสองเดือนที่แล้วมีภาพยนตร์เรื่องของเด็กออทิสติกคนหนึ่ง ซึ่งพ่อกับแม่เขาใช้ การตุ๋นวอลท์ดิสนีย์ในการสื่อสารกับลูกเชื่อว่าขอบคุณโลกนี้ที่ยังมีการตุ๋น ดีมากลองหามาชมดูนะคะ

แม่นา : แต่รู้มั๊ยพี่ก็ใช้การ์ตูนดิสนีย์จนถึงทุกวันนี้ จริงมันเป็นสิ่งที่เด็กออทิสติกสามารถนั่งติด และพี่ เป็นคนชอบดูการ์ตูนอยู่แล้ว แล้วพวกเจ้าหญิงเนี่ย ลูกพี่รู้จักชื่อเจ้าหญิงทุกคน แค่อ่านไม่ได้แค่นั้นเอง แต่รู้ว่าเจ้าหญิงคนไหนชื่ออะไร บางทีบางคนไม่รู้จักด้วยซ้ำว่าเจ้าหญิงคนไหนชื่ออะไร แต่พี่เปิดให้ดู เขาจะ ชอบตัวเจ้าหญิงแต่เขาไม่ได้ชอบเรื่องราวของเจ้าหญิงทั้งหมด แต่เขาก็จะพูดหรือว่าจะมีอารมณ์ร่วม คือเราสร้างให้เขามีอารมณ์จากการตุ๋นมันก็ไม่ใช่วอลท์ดิสนีย์ทั้งหมดมันก็จะมีการตุ๋นอย่างอื่นด้วย แต่ ไม่ได้ให้ดูเยอะแล้วพี่ว่าการตุ๋นวอลท์ดิสนีย์เนี่ยดีที่สุด เพราะมันมีเพลงถ้าเป็นการตุ๋นอย่างอื่นที่มีแต่ เสียงพูด วอลท์ดิสนีย์เนี่ยแบบพอเปิดมามันอลังการงานสร้าง ขนาดผู้ใหญ่ยังชอบเลยเด็กมันก็เลยนั่งได้ แต่เมื่อก่อนลูกพี่มันเคยดูอะไรยาวๆไม่ได้ แต่มาตายที่วอลท์ดิสนีย์ที่สามารถนั่งดูได้ ปัจจุบันโมอาน่า (Moana) วันละร้อยรอบ แล้วลูกพี่รู้จักทะเลจากโมอาน่า เพราะว่าพี่เคยพาเขาไปแล้วแต่เขาไม่ได้ สนใจ แต่ขามาดูโมอาน่าแล้วเขารู้ว่าเขาอยากไปทะเล และเขาก็บอกพี่ว่าเขาอยากไปหาโมอาน่าที่ ทะเล ทุกวันนี้แบบพูดทุกวัน

ผู้วิจัย : ความรู้สึกก่อนและหลัง มันแตกต่างกันยังไงบ้างคะ

แม่นา : ก่อนที่จะเจอคุณหมอเราก็เหมือนกับเราที่หาที่พึ่งสะเปะสะปะ เราก็ถามไปทั่วหาไปทั่วทุกที่ที่ เราจะหาได้เราก็หาไปทั่ว โดยไม่แน่ใจไอ้ตรงนี้จะถูกไหม ข้อมูลนี้มันจะเจอได้ไหม เราก็ต้องมานั่งดู คอมเมนต์ว่ามันเป็นยังไงแล้วมีคนรับรองไหมกับข้อมูลพวกนี้ หรือว่าเราไปหาข้อความที่มันเป็นหลัก วิชาการทั้งหมด แต่เราก็ไม่เข้าใจทั้งหมด เราก็เลยไม่แน่ใจว่ามันถูกต้องไหม หรือว่าเราจะต้องปฏิบัติ ยังไง แต่พอเราไปหาหมอแล้วเราไม่สนใจอย่างอื่น เราก็เอาคำถามที่เราหาในเน็ตหรือว่าไปถามคนนั้น คนนี้ ก็ถามถามทุกอย่างที่เราคิดออก ที่เราเคยสงสัยเคยถามเคยหาถามหมด แล้วคำตอบที่หมอให้เรา มันเป็นเรื่องที่เหมือนเราเชื่อถือได้ เพราะเราก็หาข้อมูลมาเยอะ พอฟังหมอพูดแล้วก็แบบมันใช่เลย และบางอย่างที่หมอแนะนำมันเป็นสิ่งที่เราเคยทำแล้ว และประสบความสำเร็จ คือเราทำแล้วมันใช่ คือหมอพูดอย่างนี้ถูกต้องเราก็เลยแบบยิ่งให้ความเชื่อถือหมอคนนี้

ผู้วิจัย : ถ้าแม่นามีไม่วิเศษ แม่นาอยากได้อะไรคะ

แม่นา : ถ้าย้อนกลับไปได้อะไรที่อยากทำอะไร พี่อยากเลี้ยงลูกเองต่อให้เขาจะเป็น เราจะได้เหมือนกับช่วยเขาได้ตั้งแต่แรกคือเราก็เข้าใจแล้วว่าลูกเรามันเป็น ไม่ว่าใครจะเลี้ยงเขาก็จะแสดงอาการ แต่บังเอิญว่ามันไปเจอวิธีที่ผิด มันก็เลยแสดงอาการ พี่ก็คิดว่าถ้าสมมติพี่ได้เลี้ยงเอง พี่ได้เห็นปัญหาตั้งแต่แรกมันจะเร็วกว่านี้ เพราะวาระห่าง 3 ปีมาพี่ไม่รู้เลย ไม่รู้เลย แต่พี่ก็แปลกใจเพราะทำไมลูกพี่มันไม่เรียกพี่ว่าแม่สักที คือเราไม่ได้อยู่กับเขา เราก็คิดว่าเขาอาจจะไม่รู้ว่าจะต้องเรียกแม่ แต่มาอยู่กับเรา 4 ขวบ ยังไม่เรียกเราว่าแม่ เพิ่งมาเรียกแม่เมื่อไม่นานมานี้เอง แต่มันเลยจุดที่ดีใจนั้นมาแล้ว เพราะว่าถ้าสมมติลูกเราอ้ออ้ออ้อแล้วเรียกเราว่าแม่ เราจะภูมิใจมาก แต่นั่นมันเลยมาแล้ว มัน 5 - 6 ขวบแล้ว แต่เดี๋ยวนี้แม่จ๋าพ่อจ๋าอ่อนไปเลย

ผู้วิจัย : แม่ารู้สึกว่าอะไรมันขาดหายไปไหมคะ

แม่นา : เวลา เวลานั้นน้อยจังเลย พี่รู้สึกเวลาที่มันเร็วมาก คือมันไปเร็วมากจนเรารู้สึกว่าแบบแปบเดียว 3 ปี แปบเดียว 2 ปี มันยังทำอะไรไม่ทันเลย แล้วในเรื่องของเวลาหาเงินน้อยจังเลยวันๆหนึ่ง ถ้าสมมติว่าครอบครัวเราตัดปัญหาเรื่องเงิน เรื่องปากท้องไปได้ เราจะมีเวลาอยู่กับลูกมากขึ้น แต่ที่พยายามมากที่สุดที่จะมีเวลาให้ลูก ที่เราอยากได้เวลาตอนนี้คืออยากให้เวลามากกว่านี้

ผู้วิจัย : อะไรที่แม่รู้สึกมันเป็นอุปสรรคมากในการที่พัฒนาลูกคะ

แม่นา : เวลาและอารมณ์ของแม่ด้วย เวลาที่เราไปเจออะไรที่แบบพีคๆ

ผู้วิจัย : เมื่อกี้พูดถึงไม่วิเศษไปแล้ว ถ้าย้อนเวลากลับไปได้อยากทำอะไรคะ

แม่นา : จะไม่แต่งงานตอนนี้อยากเป็นโสด

ผู้วิจัย : สิ่งที่ได้ลองทำหรือแก้ไขปัญหานั้นๆ มันเปลี่ยนแปลงแม่นาและครอบครัวแม่นายังไงบ้างคะ

แม่นา : ทำให้ผ่อนคลายเป็นขึ้น ทำให้รู้สึกสบายใจขึ้น ไม่ต้องแสวงหาอะไรแล้ว เพราะเรามีอยู่แล้วเราเลยค่อยๆมองปัญหาใจเย็นขึ้น ครอบครัวก็ไม่ต้องมาถกกับเรื่องนี้ให้มันเยอะแล้ว อย่างเมื่อก่อนเราจะคุยกันบ่อยมากเรื่องลูกเพราะเรามองลูกทุกวัน ปัจจุบันลูกเริ่มรู้เรื่องแล้ว และเราจะคุยต่อหน้าเขาไม่ได้ มันก็ยังโชคดีที่เราไม่จำเป็นต้องแบบขนาดนั้นแล้ว เราไม่จำเป็นต้องไปแอบคุยกัน เพราะเราไม่จำเป็นต้องไปคุยในเรื่องนั้นเยอะแล้ว คุยแต่ว่าเหมือนไปหาหมอกี่โมง แล้วก็อีกอย่างหนึ่งก็คือเวลาที่เข้าพบหมอ พ่อเขาก็จะปล่อยให้เราเข้าไปหาหมอเต็มที่ เพราะเราอยู่กับลูกเยอะสุดเรารู้นิสัยลูก

ผู้วิจัย : แม่นามีความสัมพันธ์กับบุคคล องค์กร สื่อหรือแหล่งสารสนเทศอื่นหรือไม่ อย่างไรคะ

แม่นา : google อย่างเดียวเลย

ผู้วิจัย : แม่นากับคุณหมอ และคุณครูมีความสัมพันธ์กันยังงัยบ้างคะ

แม่นา : กับคุณหมอนี้คือก็โอเคนะ คือเราก็เจอกันช่วงนี้จะถี่หน่อย เราก็เล่าทุกอย่าง ความสัมพันธ์คุณหมอเขาก็เป็นผู้แนะนำ กับคุณครูเราปล่อย เราแค่บอกว่าลูกเราเป็นอะไรแต่ว่าโชคดีที่ไม่ต้องพูดอะไรเยอะ

ผู้วิจัย : แสดงว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ห่างๆหรือคะ

แม่นา : เรามองอยู่ กับหมอเราไม่ได้ไปตีชี้อะไรขนาดนั้น เราให้เขาอยู่ในฐานะผู้ที่จะรักษาลูกเรามากกว่า แต่กับคุณครูก็มีไลน์ครู

ผู้วิจัย : และองค์กรล่ะคะ

แม่นา : กับองค์กรที่เกี่ยวกับเด็กออทิสติกไม่มีเลย ใกล้ชิดสุดคืออินเทอร์เน็ต เพราะมันอยู่ในมือ และมันก็อยู่รอบตัวเรา

ผู้วิจัย : ถ้าเกิดให้แม่นามองว่าครอบครัวแม่นากับครอบครัวคนอื่นที่มีลูกเป็นออทิสติกแตกต่างกัน
อย่างไรคะ

แม่นา : จริงๆแล้วพี่ก็ได้ฟังมาแต่พี่ไม่ได้เข้าไปคลุกคลี จริงๆแล้วเด็กออทิสติกไม่ได้รวมกันอยู่ในที่เดียว
เยอะๆที่เราจะได้รู้จัก อย่างโรงเรียนนารัฐตอนนี้มีปานคนเดียว

ผู้วิจัย : ครอบครัวเด็กออทิสติกที่แม่นาได้เจอที่คลินิก เป็นยังไงแตกต่างไหมคะ

แม่นา : พี่ว่ามันก็แตกต่างในฐานะที่เด็กบางคน เราอยู่ในระดับกลาง และเราไปไหนมาไหนเป็น
ครอบครัว ไปที่ไป 4 คน แต่เราไปเห็นบางคนก็ยาพามาปู่กับยาพามา ขนาดเป็นขนาดนี้แล้วนะพอกับ
แม่เขาก็ต้องหาเงินเพื่อมาส่งคอร์สลูกที่จะต้องเรียนก็ต้องอยู่กับยา

ผู้วิจัย : แสดงว่าเรามองครอบครัวเราดีกว่าเขาไหมคะ

แม่นา : ดูครบกว่า แต่บางครอบครัวเขาก็รวยกว่าเรา แต่มารรถหามาส่งลูก ถ้าเรามองเข้าข้างตัวเอง
เราดูอบอุ่นนะไปไหนก็ไปด้วยกัน เพราะเราขับรถไม่ได้ เรามีครอบครัวก็มากับพ่อแม่เอา
มอเตอร์ไซด์มา เรายังดีที่มีรถยนต์ อย่างเด็กบางคนที่เขาเป็นเยอะมากควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วเด็ก
บางคนตัวเท่าปานประมาณ 5 – 6 ขวบ แต่พูดไม่เป็นภาษาคนเลย พูดเป็นภาษาเอะๆอะๆมันก็มี
หนักกว่า มันก็เป็นกำลังใจเล็กๆ แต่เรามองเขาชะตากรรมเดียวกันมากกว่ามองเขาแยกที่เรา แล้วก็
มองว่าเขาทำยังไงบางคนเขาก็อยากคุยกับเราบางคนเขาก็ไม่อยากคุยกับเราเลย คือแบบรีบพาลูกกลับ
แต่บางคนที่เป็นปู่ย่าตายายจะอยากเสวนา ถ้าเป็นพ่อแม่จริง เวลาที่เรานั่งมองเขาก็ทำอย่างหนึ่งคือ
เขาจะสลับเวลาเลย มาส่งลูกเสร็จแล้วก็ไปคนอื่นมาต่อไม่มีโอกาสมานั่งรวมแบบนี้ซึ่งถ้ารวมกันเราก็
จะมองหน้ากันแล้วคิดในใจว่าลูกมันเป็นอะไรอย่างนี้ ซึ่งรู้สึกว่าคุณปกครองที่มีลูกเป็นออทิสติกจะมี
กำแพงสูงนะ ไม่เหมือนผู้ปกครองปกติที่ลูกเขาเล่นกันแล้วมีพูดคุย ซึ่งไม่มีนะเขาจะนั่งกันนิ่งๆ

ผู้วิจัย : ครอบครัวของแม่นากับครอบครัวที่มีเด็กปกติ มีความแตกต่างกันยังไงคะ

แม่นา : เขาไม่ค่อยเปิดใจ มีความแตกต่าง หนึ่งเราอยู่ครบพ่อแม่พี่น้องไปด้วยกันหมดเลย สองพี่โชคดีที่พี่เป็นครู สามพี่ก็เป็นครู มันทำให้เวลาหมอบออธิบายอะไรสักอย่าง เพราะครูเมื่อได้ฟังอะไรที่อธิบายไม่ต้องห่วงเลย เดี่ยวจัดการให้จัดการได้ คือการเตรียมสื่อ การสอนเป็นสเตป การพูดจา เราจะเข้าใจธรรมชาติเด็ก เพราะเราก็เคยสอนเด็กเพราะเราก็เคยเรียนมา โชคดีอย่างน้อยปาน โชคดีที่มากเกิดกับเรา แต่แม่ไม่รวยและแม่ก็ขี้เงินนิดหน่อย (หัวเราะ)

ผู้วิจัย : แล้วสิ่งที่ได้ทำแล้วปัญหาที่ประสบอยู่ตอนนี้ มีความแตกต่างจากครอบครัวอื่นยังงัยคะ

แม่นา : ปัญหาของพี่ครอบครัวทุกครอบครัวแตกต่างกันหมดสำหรับเด็กออทิสติก เพราะว่าเด็กเขาจะเป็นคนละแบบแล้วออทิสติกมันกว้างมากอันนั้นก็เป็นอันนั้นก็ เป็นคุณเป็นเยอะคุณเป็นน้อย เขาก็เรียกว่าคุณเป็นเด็กออทิสติก อย่างลูกเราเป็นน้อย ซึ่งหมอบอกเป็นไม่เยอะนะเป็นน้อยถือน้อยมาก ซึ่งเราถือน้อย โชคดีตรงนี้ที่ลูกเราเป็นน้อยมาก แต่พอเวลาโดนเรียกว่าเป็นเด็กออทิสติกมันก็รวมกันหมด เพราะฉะนั้นปัญหาทุกครอบครัวไม่เหมือนกันบางครอบครัวเป็นครอบครัวชาติตระกูลดีร่ำรวยแล้วเป็นออทิสติก อาจจะโดนมอง พี่โชคดีที่พี่อยู่ในครอบครัวธรรมดาไม่มีใครสนใจ บ้านพี่ครอบครัวพี่เองเขาปล่อยพี่เลี้ยงลูกเอง แล้วแม่พี่เป็นคนเปิดรับ เขาเรียนคอนแวนต์มาเขาอยู่ในเมืองเชียงใหม่ เขาก็เป็นคนเปิดรับ เราเลี้ยงลูกได้ตามแบบของเราแล้ว เราสามารถบอกเขาได้ด้วย แม่นี้อาบน้ำต้องทำอย่างนี้ แม่ควรใช้อันนี้ เขาตามเราหมดไม่มีปัญหาครอบครัวไม่มีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว และครอบครัวทางฝั่งผู้ชายเอง เขาก็ไม่มายุ่งกับเรา เขาไม่มาก้าวก่าย พอก้าวก่ายจริงเราก็บอกสามีว่าไม่โอ เราเลยเป็นครอบครัวเดียวโดยสมบูรณ์ เพราะฉะนั้นไอ้ปัญหาก็คือเวลาที่คนเขาไม่เข้าใจเด็กออทิสติก ถึงแม้ลูกพี่จะไม่ใช้เด็กโวยวายแต่ควรจะให้เข้าใจบ้างว่าคุณจะมาเอาคำตอบทุกคำตอบจากเด็กออทิสติกไม่ได้ เช่น หนูชื่ออะไร มันไม่ชอบคุณมันไม่อยากตอบ แล้วจะมาว่า หรือมาเปรียบเทียบ พี่ก็จะพูดเลยว่าลูกฉันเป็นเด็กพิเศษจบคำถามนี้ ถ้าเป็นเพื่อนกันถ้าไม่สนิทกันก็จะไม่ถามต่อ ถ้าสนิทกันอย่างเป่บางทีก็เล่าเอง แต่คนที่อยู่รอบข้างพี่พี่จะเล่าหมด มันทำให้พี่ไม่โอต้อด ทำไมพี่ต้องโอต้อดใช้ไหม แล้วในโรงเรียนเองหรือต่อหน้าผู้ปกครองหรือครูเอง พี่พูดเลยว่าลูกดิฉันเป็นออทิสติกนะคะ คุณจะต้องดูแลลูกฉันให้ดีกว่าคนอื่นหรือต้องเข้าใจ บางทีพี่ก็โพสในเฟสพี่ก็โพสเสมอเป็นเด็กพิเศษ ปานเป็นเด็กพิเศษ บางทีเพื่อนบางคนเห็นเราอยากได้ข้อมูลเขาก็แชร์มาทางเฟสให้เรา มันกลายเป็นเราเปิดเราได้รับมากขึ้น เราได้มากขึ้น และไอ้คนที่คิดลบเขาก็จะไม่กล้าเข้ามาในโซนนี้ ทำไมฉันไม่แคร์ลูกฉันเป็นเด็กพิเศษ พี่เคยเจอครูในโรงเรียนเนี่ยแหละ พี่ก็บอกลูกพี่ข้าอนุบาลสาม ในขณะที่ลูกเขาจะขึ้นปอสอง ทั้งๆที่ขึ้น

อนุบาลหนึ่งมาด้วยกัน ถามทำไมหละ ก็ลูกเป็นออทิสติกเขาเดินเข้ามาตีพี่ไปพูดอย่างนี้ได้ยังไง เราก็คิดในใจว่ามึงเข้าใจออทิสติกไหมเนี่ย เข้ามาตีพี่ อ้าวลูกหนูเป็นออทิสติกจริงๆ เขาก็ตีอีกพูดอย่างนี้ได้ยังไงลูก พูดอย่างนี้กับลูกได้ยังไง คือเขาเหมือนประมาณว่าเขาคิดว่ามันเป็นคำที่ไม่ดี พี่รู้สึกว่ามันเป็นการป่วย มันคืออาการป่วยชนิดหนึ่งมันไม่ใช่ มันยังน้อยกว่าเอตส์น้อยกว่าไข้เลือดออกคือลูกกุไม่ตายอีกอย่าง พี่บอกเป็นเกาะป้องกันว่าลูกพี่จะไม่เจออะไรที่กระทบกระเทือนจากคนอื่นที่เขาไม่รู้ คนที่เขาไม่รู้เขาอาจจะพูดอะไรที่ไม่ดี หรือแสดงอาการที่ไม่ดีใส่ลูกพี่ ซึ่งลูกพี่เป็นออทิสติก เขาจะได้ไม่ว่าหรือเอาไปพูดต่อคนอื่นว่าลูกเราก้าวร้าว ซึ่งให้เขาารู้ไปรู้ว่าลูกฉันเป็นออทิสติก ลูกฉันจะมีอาการอย่างนี้จบ เขาก็จะเข้าใจแล้วเขาก็จะแบบระวังตัวขึ้น หรือไม่ก็ปล่อยผ่านไปไม่ใช่มาบ่นทีหลัง แต่เด็กออทิสติกจะโดนมา โดยเฉพาะเด็กออทิสติกระดับปาน หน้าตาปกติสวยลักษณะปกติทุกอย่าง พอเข้าไปคุยด้วยแล้วมีการสะบัดมือ ทำไมก้าวร้าวคนก็จะคิดอย่างนี้เลี้ยงลูกไม่ดีหรือทำไมลูกก้าวร้าว ตอนแรกที่พี่โมโหมอพัน 2 คนนั้น เพราะคิดว่าเขาว่าลูกพี่เป็นดาวน พี่ไปหาข้อมูลแล้วเราก็หาข้อมูลว่าไม่ใช่เด็กออทิสติกระดับปานต้องออกแรงเยอะๆ เขาต้องการใช้แรงตลอดเวลาไม่งั้นเขาเรียนรู้ไม่ได้ พี่เลยพาเขาวิ่งวิ่งตอน 3 ทุ่ม เพื่อให้เหนื่อยแล้วจะได้นอน บังเอิญไปเจอผู้ปกครองแล้วก็ผู้หญิงและยายแก่ๆ เอาลูกลงจากรถหยุดเลยนะแต่ 3 ทุ่มไม่ค่อยมีคนเท่าไร เด็กคนนี้ก็เดินๆ ตอนแรกพี่ก็ไม่สนใจว่าเขาเป็นอะไร แต่เด็กคนนี้นัยน์ยิ้มให้พี่ พี่ก็หันไปยิ้มให้มองไปมองมาเขาก็ยิ้มพี่ก็ยิ้ม แต่แม่เขาไม่อยู่ใกล้ลูก แต่เป็นยายคนนั้นถือกระเป๋าเดินตาม สักพักผู้หญิงเขาก็มาเขาก็จะเอาลูกเขาขึ้นรถเหมือนเด็กก็อยากเล่นกับพี่นะ พอเด็กเขาหันมามองแล้วพี่เห็นเขาใกล้ๆ แล้วเด็กเขาเป็นดาวน แต่ยายเนี่ยยิ้มให้พี่อยู่นะ แต่แบบเด็กคนนั้นแม่เขาก็รีบเอาขึ้นรถไปเลย รถหยุดมีฐานะแต่เอาลูกมาวิ่งตอน 3 ทุ่ม พี่รู้สึกว่าเด็กคนนี้น่าสงสาร ไม่ใช่ว่าลูกเราดีกว่าเขาแต่แบบน่าสงสาร แล้วอนาคตเด็กคนนี้จะเป็นอย่างไง แม่คนนี้มีคนเดียวขับรถมาคนเดียว สงสัยพ่อทิ้งแล้วหรือเปล่า ซึ่งหลายครอบครัวนะพอลูกเป็นแบบนี้พอมันไปแล้วพอมันไปก่อนเลยลูกยังไม่ทันได้ลืมตา

ผู้วิจัย : แม่เขามีอะไรอยากจะเล่าเพิ่มไหมหรือมีอะไรอยากจะแบ่งปันไหมคะ

แม่นา : พี่รู้สึกว่าคุณเกี่ยวกับเด็กออทิสติกมันยังคือดาวนซินโดรมคะ ลูกฉันไม่ได้เป็นดาวน ลูกฉันเป็นออทิสติก แล้วออทิสติกมีหลายประเภท มีแบบเทียม ที่เขาเกิดจากสื่อจริงๆ อย่าให้ลูกดู แต่ลูกพี่ก็ดูเราต้องใช้สื่อให้เป็นประโยชน์ เราต้องใช้สื่อสอนเขา แล้วเราจะทำให้เขาสนใจเรามากกว่าโทรศัพท์ได้ยังไง มันวางมันหยิบโทรศัพท์ก่อน เพราะเราเองก็เป็น เลี้ยงลูกสิ่งที่ลำบากที่สุดคือการห้ามหยิบ

โทรศัพท์ คิดอย่างนี้ถึงแม้ว่าทุกคนจะมีสื่ออยู่ในมือ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะรู้ทุกเรื่อง ข้อมูลเกี่ยวกับเด็ก ออทิสติกในสื่อออนไลน์ก็ตาม ในหนังสือ ในสื่อวิทยุ โทรทัศน์ ก็ไม่ค่อยมี เขาจะมานั่งสอนว่าออทิสติกมีกี่ประเภท ลูกคุณเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะว่าสื่อเองก็กลัวว่ามีคนเสพน้อยลง แบบอย่าดูนะ เดี่ยวลูกจะเป็นเทียม เพราะจะกลายเป็นสิ่งไม่ดี เพราะทำให้เด็กเป็นออทิสติก มันก็ไม่ค่อยออกมาให้ คนเห็นหรือทำให้รู้เป็นพื้นฐาน หรือแม่แต่บทเรียนบทสอนเกี่ยวกับครูเองที่คุณต้องไปเจอกับเด็กออทิสติกแน่ๆ เพราะเดี๋ยวนี้เด็กออทิสติกที่เป็นมากกว่าปานก็เรียนร่วม ยิ่งโดยเฉพาะโรงเรียนที่แพงมากๆ อย่างเช่น หลานพี่ เขาไปเรียนที่นครปฐมโรงเรียนแพงมาก โรงเรียนหนึ่งเป็นสหไปเจอเด็กออทิสติก แกล้ง ซึ่งเด็กคนนี้เขาพูดเลยว่าเป็นเด็กยากครึ่งเม็ด พี่คิดในใจของฉันทึ่งส่วนสี่ มันต้องควบคุมเขาจะ กินให้หนึ่ง แต่ลูกพี่นี่โดยคำสั่งได้ไม่จำเป็นต้องใช้ยา ลูกพี่ใช้ฝึกให้หนึ่งกับจูนสมอง ใ้อาจูนสมองจะมีฤทธิ์แค่แปบเดียว ไปส่งโรงเรียนเสร็จแล้วพอนอนกลางวันมาก็หมดแล้วค่ะ เราก็สอนอะไรต่อไม่ได้ เราก็ปล่อยให้เขาควบคุมไปแต่พี่ถึงได้บอกเวลามันน้อย

ผู้วิจัย : เก็บประวัติการค้นหาข้อมูลในคอมพิวเตอร์ไหมคะ

แม่นา : บางทีที่อยากให้คนอื่นดูด้วยก็จะเซฟมา แต่ส่วนมากพี่จะใช้งานแล้วเพราะพี่เป็นคนเล่าสนุก

ผู้วิจัย : แล้วมีสิ่งของอะไรที่เตือนใจเป็นของที่ระลึกไหมคะ

แม่นา : ไม่มี พี่ไม่จำเป็นต้องเก็บอะไรเลยเพราะมันอยู่ในตัวลูกพี่ และจริงๆที่พี่อยากเก็บมากคือรูปวาดของเขา

ผู้วิจัย : อยากดูรูปที่น้องวาดได้ไหมคะ

แม่นา : ได้ค่ะเดี๋ยวพี่ส่งให้ดู

ผู้วิจัย : แม่นามีผู้ปกครองท่านไหนจะแนะนำต่อให้หนูไปขออนุญาตสัมภาษณ์ไหมคะ

แม่นา : พี่ไม่รู้จักใครเลย แต่พี่มีเพื่อนครูที่สอนอยู่แถวลาดกระบัง เค้าบอกว่ามีห้องเรียนคู่ขนาน
ลองดูไหม

ผู้วิจัย : ได้ค่ะ ยินดีเลยค่ะ ขอขอบคุณมากนะคะสำหรับการให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์มากๆในวันนี้

ตัวอย่างการวิเคราะห์ข้อมูลจากการถอดคำด้วยโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล Nvivo Pro 11

<Internals\M001> - § 1 reference coded [1.24% Coverage]

Reference 1 - 1.24% Coverage

แม่นา : พี่ไม่ได้สนใจว่าลูกจะอัจฉริยะยังไง สนว่าอนาคตเขาจะยืนยังไง ตอนนี้กลัวเรื่องสังคมอย่างเดียว เรื่องเขาเรียนคือทุกอย่างที่เขาเรียนเขาอยู่ในหัวหมด กลัวเขาอยู่ในสังคมไม่ได้ เขาจะสื่อสารกับคน เขาจะมีเพื่อนใหม่ ซึ่งปัจจุบันนี้ยังไม่มีเพื่อนสักคน พี่กลัวว่าเดี่ยวถ้าสมมติเกิดเขาเข้าสังคมไม่ได้ เพราะว่าเขาอยู่คนเดียวในโลกไม่ได้ พี่ยังคิดเลยนะสงสัยต้องมีลูกอีกคนหนึ่งเพื่อให้มีคนดูเขา ไม่ใช่ว่ามีอีกคนเพื่อสนองความต้องการของตัวเอง แต่ต้องการให้มีคนอยู่ด้วยกันกับเขา

<Internals\M002> - § 1 reference coded [0.67% Coverage]

Reference 1 - 0.67% Coverage

แม่สอง : ง่ายๆ กรณีที่ลูกเป็นเด็กพิเศษ เราต้องคิดอันตรายแทนเขา คติประจำของแม่นะต้องคิดอันตรายแทนเขา คิดล่วงหน้าแทนเขา คนอื่นอาจจะไม่คิดแต่แม่คิด และถ้าวางแผนได้จงวางแผนแทนเขา เพราะเขาอาจจะคิดไม่เป็นบางที่เขาไม่คิดหรือกว่ามันอันตรายนะแล้ว

<Internals\M004> - § 1 reference coded [1.68% Coverage]

Reference 1 - 1.68% Coverage

แย้ม : เมื่อก่อนเราอยู่ในเมือง แล้วเราก็อ่านในอินเทอร์เน็ตเขาก็โดนต่อต้าน แต่เด็กต่างจังหวัดเขาโศกคดี เพราะเขาไม่รู้จักออกทีสติกหรือ รู้แค่เด็กแตกต่างจากคนอื่น กลายเป็นเปิดโอกาสเขาไม่ได้ขีดเส้นได้ว่าต่างจากคนอื่น เขาแค่เข้าตอนแรกที่เขา รู้ก็กลัวมากแต่เราก็ไม่โดนเราไม่โดนปฏิเสธเลย

<Internals\M006> - § 2 references coded [3.27% Coverage]

Reference 1 - 0.73% Coverage

ผู้วิจัย : พอหมอบอกแล้วว่ามันน่าจะเป็นรู้สึกยังไงบ้างคะ

แม่นุช : ใช่ก็เรียกว่าสรุปเป็นไม่เป็น พอรู้ว่าเป็นก็เครียดอยู่ดี

Reference 2 - 2.55% Coverage

ผู้วิจัย : พอทราบว่าน้องเป็นออทิสติกมีการปรับเปลี่ยนเวลาทำงานให้น้องมากขึ้น แล้วมีปัญหาอะไรตามมาบ้างคะ

แม่หนู : ส่วนใหญ่ที่เปลี่ยนโรงเรียนไม่ค่อยมีปัญหา มีปัญหาแค่โรงเรียนแรก เพราะว่าตอนแรกที่ไม่ได้ให้เปลี่ยน เพราะคิดว่าเขาเปลี่ยนเข้ากับที่อื่นได้ไม่ตีเลยให้อยู่ต่อ แต่พอเปลี่ยนแล้วมันก็ดี เพราะกลัวไปหมดแล้วจะรู้สึกเครียดตอนที่เปลี่ยนที่ แต่ปรากฏว่าพอเปลี่ยนแล้วเดินตามครูตีเขียว จริงๆเด็กพวกนี้จะมีเซ็นส์นะว่าผู้ใหญ่คนไหนดี

<Internals\\M007> - § 4 references coded [10.35% Coverage]

Reference 1 - 1.48% Coverage

แม่ทราย : ตอนนั้นเขาเริ่มมีภาษาที่เราฟังไม่รู้เรื่อง เสร็จแล้วอาจารย์เลยวินิจฉัยว่าน้องเป็นออทิสซึมเป็นแบบสเปกตรัม เราก็กถามว่าต้องทำยังไง ตอนแรกอาจารย์เขาจะให้กินยา แล้วพี่ขอปรับก่อนได้ไหมขอปรับเองก่อน เพราะถ้ากินยาน้องจะซึมเรากลับน้องซึม

Reference 2 - 2.43% Coverage

แม่ทราย : น้องมีปัญหาที่การพูดอย่างเดียวคือพูดไม่ทัน เหมือนนึกคำไม่ออกเชื่อมโยงประโยคไม่ค่อยได้เหมือนยังพูดผิดเลย แล้วพี่เลยกลัวว่าเวลาที่ทะเลาะกัน เขาจะออกไปในทางเชิงที่รุนแรง เพราะเขาพูดไม่ทัน คือเขาเคยแบบจะฆ่ารุ่นน้องที่ขึ้นรถตู้ด้วยกัน คือน้องเขาแบบเด็กกวนกัน แล้วตัวเองเสียงไม่ทันจะเอาไม้ไปฟันคนน้อง แล้วจะเอาศพไปฝังในป่าช้าคือพูดแบบนี้ออกมา คือตาเขาต่อหน้าแม่เขาแล้วแม่เขาเป็นเพื่อนพี่ตอนปีนี้ พี่ก็กลัวต้องคอยอธิบายเค้าให้เค้าไม่ใช้ความรุนแรงแบบนี้

Reference 3 - 5.60% Coverage

ผู้วิจัย : แล้วปัญหาที่ยังมีอยู่ที่อยากจะแก้ไขละคะ

แม่ทราย : เขาติดเกมสื่่นี้เขาไม่ได้เล่นสองอาทิตย์ละนะ เพราะเขารู้ว่าเขาจะสอบ พี่เอาโทรศัพท์เขาซ่อน เขาก็ไม่เล่นรู้ว่าจะสอบด้วยก็ไม่เล่น แต่ถ้าเขาเล่นเหมือนเขาจะจมอยู่กับมันเลย แล้วเขาก็จะพูดคนเดียว พูดยาวเลย พูดอะไรไม่รู้ ไปดูอะไรของเขาไม่รู้ เพื่อนที่โรงเรียนเขาคุยกันเรื่องฆาตกร แบบเขาไปคุยเป็นเรื่องเลยนะ ตอนแรกพอกับไม่รู้ก็ฟังเขาเล่า แล้วก็พอวันนั้นเขาเปิดคลิปยูทูบเรื่องราวของเจสันนี่ให้ฟัง ปรากฏว่าเจสันนี่เกิดจากพ่อกับแม่ ตอนที่แม่เขาท้อง พ่อทำร้ายแม่ แล้วที่นั่นแม่เลยฆ่าพ่อเขา แล้วพอเจสันนี่เกิดมากลายเป็นเด็กหัวโตน แล้วเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมรุนแรงแล้วแบบนี้ คือเป็นเรื่องที่รุนแรงเกินไปสำหรับเด็ก แต่เขาเล่าได้เป็นเรื่องเลย พี่ก็เลยกลัว แล้วพี่เลยถามเขา เขาบอกว่าเพื่อนที่โรงเรียนก็คุยกันเรื่องนี้ พี่เลยงงว่าเด็กสมัยนี้คุยกันเรื่องแบบนี้หรือ แต่เขาก็รู้ว่าเป็นยังไง แต่

คำพูดและการกระทำเขามันสวนทาง กลับจากโรงเรียนจะถือมีดทำพ่อจะไปฟันอะไรรอบบ้าน แล้วเหมือนจะบ่นด้วย

Reference 4 - 0.83% Coverage

ผู้วิจัย : แล้วตอนที่น้องมีพฤติกรรมอย่างนั้นคุณแม่อุ๊สึกอย่างไรคะ

แม่ทราย : เครียดเหมือนกันละ พี่ก็กลัวเขาตีมาเหมือนโตขึ้นเขาไปฆ่าใครก็กังวล

<Internals\M009> - § 1 reference coded [2.34% Coverage]

Reference 1 - 2.34% Coverage

ผู้วิจัย : คุณแม่อุ๊สึกอย่างไรที่มาอยู่กับเด็กออทิสติกอื่นที่เป็นแบบนี้คะ

แม่ดาว : กลัวนะ เพราะมีเหมือนกันที่เค้าเลียนแบบ นั่งอยู่แล้วทำมือสั่นเหมือนเด็กคนหนึ่งในนี้ บางทีนั่งอยู่หงายท้องและก็กรีดขี้ขี้เย็บ คือเป็นอาการที่เค้าเลียนแบบ บางทีเราก็กังวลว่า ถ้าไปอยู่กับเด็กปกติอื่น เค้าจะเลียนแบบเด็กปกติได้

<Internals\M010> - § 3 references coded [7.46% Coverage]

Reference 1 - 2.33% Coverage

พ่อพล : แรกๆให้ดูโทรทัศน์ ก-ฮ ทุกวัน เริ่มพรวดเพื่อเรียกร้องแล้วเค้าจะเริ่มไม่ไปไหนแล้ว ดูเพลงดูนู่นดูนี่ เค้าก็จะนั่ง แต่ตอนนี้เราคิดว่าน้องอายุเยอะแล้ว กลัวไปตรงไหนเขาจะไม่เอาไม่รับ ถ้าไปไวๆเค้าจะได้ฝึกเรื่อยๆ แต่ไปตรงไหนเค้าก็พูดอย่างนี้ เหมือนย้ำเรากลับมาว่าน้องอายุเยอะแล้วนะ เกินแล้วนะ

Reference 2 - 1.71% Coverage

พ่อพล : คือน้องต้องไปโรงพยาบาล น้องไม่เหมือนคนอื่นอะ ขึ้นรถเมล์ก็ลำบาก เพราะว่าตอนก้าวขึ้นไม่เป็นไร แต่ตอนลงเค้าจะซ่า จะเหมือนเค้าจะหยุดเฉยอะ ความรู้สึกเค้าเหมือนกับว่าเค้ากลัว เราเลยต้องแท็กชื่ออย่างเดียว แต่น้องก็เดินปกติ

Reference 3 - 3.42% Coverage

พ่อพล : ขออนุญาตย้อนกลับไปว่าคุณหมอได้บอกไหมคะว่าน้องเป็นออทิสติกเกิดจากอะไร

แม่พัช : ระหว่างตั้งครรภ์แม่เครียดมาก ไม่ได้มีแฟนเป็นตัวเป็นตนเงี้ย (ตอบเสียงเบามาก) เครียดหลายอย่างและพยายามที่จะไม่เอาน้องไว้อะไรอย่างนี้ ก็คงส่งผลกระทบต่อน้องขนาดนี้ ตอนนั้นก็

เครียดตลอดเวลา กังวลตลอดเวลา อยากให้เค้าปกติอะเนอะ อยากให้เค้าช่วยตัวเองได้มากกว่านี้ ได้พูดได้บอกอะไรที่เค้าอยากบอก กังวลสุดก็คงเรื่องการเรียนเค้า กลัวว่าเค้าจะไม่รู้เรื่องอะไรแบบนี้

<Internals\M015> - § 1 reference coded [3.53% Coverage]

Reference 1 - 3.53% Coverage

ผู้วิจัย : ถ้าย้อนอดีตกลับไปได้อยากทำอะไรหรือแก้ไขอะไรไหมคะ

แม่หนู : ไม่รู้เหมือนกัน (หัวเราะ) คงจะแบบไม่มีเรื่องเครียดจนเกินไป ไม่คิดอะไรเยอะแยะในสมอง เพราะมันทำให้ลูกเป็น ตอนนั้นเครียดมาก ไม่กล้าบอกพ่อกับแม่ เคยคิดอยากทำแท้งด้วย แต่ก็กลัว

<Internals\M016> - § 6 references coded [19.65% Coverage]

Reference 1 - 2.15% Coverage

ย่าหมี : ย่าก็ไม่ได้บอกเรื่องที่เค้าลื่น ตอนนั้นก็มีความรู้สึกที่ตัวเองผิดไม่ดีก็เลยไม่ยอมรับว่าหลานเป็นเพราะเรา ตอนนั้นเราเห็นแล้วว่าเค้าเริ่มพูดแล้วก่อนลื่น ย่าไม่ยอมบอก จากลื่นก็ไม่พูดเลย วันนั้นที่เค้าลื่นเค้าไม่ได้เป็นอะไรนะ แต่แค่ร้องแบบเจ็บปวดทรมานแต่ไม่ถึงขนาดสลบอย่างที่บอก

Reference 2 - 1.52% Coverage

ย่าหมี : บางทีมาอยู่แบบนี้มีคิดนะกลัวคนอื่นดิงเค้าดาวนลงนะ เพราะว่าครูที่ดินแดงก็บอกว่ามันมีจุดเค้าเลียนแบบ มีนะๆ เคยถามเลโก้ทำแบบนี้ทำไม เค้าบอกคนอื่นเค้าก็ทำกัน อ๊ะ เราเลยรู้ว่ามันเป็นเพราะทำตามคนอื่น

Reference 3 - 3.80% Coverage

ย่าหมี : แต่ถ้าถามอุปสรรคจริงๆคงเป็นเรื่องที่เลโก้ไม่ได้เข้าสังคม ย่าอยู่บ้านเฝ้าอาหารนะ ย่าไม่ชอบสังคม โโก้จะไม่ลงไปเล่น ก็ไม่ได้บังคับนะ โโก้ไม่ลงเอง (เน้นเสียง) ชื่อของก็จะรีบขึ้นมา หลานก็ไม่มีสังคม ก็เลยเปลี่ยนวิธีไปเข้าค่าย ไปหาสังคมข้างนอกเอา ถ้ามันไม่ได้เลยสักทีมันก็จะไม่มีเลยไง สื่อสารเตี้ยวันนี้ก็ลำบาก แต่ไปเข้าค่ายเค้ามีให้เราทุกอย่างทั้งผู้ใหญ่และก็ได้ โโก้เค้าก็ได้คุยกับครูด้วย ย่าว่ามันคืออุปสรรคเพราะคนเราต้องมีสังคม เราต้องมีสังคม เราต้องรู้จักกัน เมื่อเรามีสังคมเราก็จะแก้ไขปัญหาได้

Reference 4 - 3.29% Coverage

ผู้วิจัย : สิ่งที่คุณย่าทำ เปลี่ยนแปลงคุณย่าอย่างไรบ้างคะ

ย่าหมี : ถ้าเค้ารู้มากขึ้น ย่าก็หมดห่วง แต่ถ้าไม่รู้เราก็กังวล อย่างเค้ามาเรียนอย่างนี้ เค้าเป็นเด็กที่คุณครูปล่อยเลย เลโก้มันก็จะไปกับเด็กปกติ จะมีอีกสองคนที่ปกติแต่หูเค้าไม่ได้ยินอย่างเดียว สมองปกติ เราก็เลยต้องบอกว่าเวลาเดินอะชนที่เค้าต้องขอโทษไม่ใช่ชนแล้วทำไม่รู้ไม่ชี้ ถูกไหม เอออย่ากลัวนะ เพราะว่าพี่เค้าก็จะหมั่นใส่เอา คือก็ไม่รู้จะเค้าอยู่แต่กลับอย่างนี้ ยกมือไหว้ขอโทษนะลูก

Reference 5 - 4.08% Coverage

ผู้วิจัย : คุณย่ามองครอบครัวยากับครอบครัวเด็กปกติอื่นแตกต่างกันอย่างไรบ้างคะ

ย่าหมี : เราก็รู้สึกเสียใจว่าหลานเราไม่ทันเค้า คือถ้าในอนาคตอะเดี๋ยวนี้โลกเรามันแคชไซท์ไหม เราจะโดนจูงไปในทางที่ไม่ดีง่ายมาก พอว่าเค้าไม่มีสมองที่จะป้องกันตัวเองอะ คือเค้าตรงเกินไปไปเรื่อย ยาเสพติดยาเสพติดเดี๋ยวเค้าหลอกไป ให้เราไปส่งเนี่ยกลัวเลย ยาเลยไม่ให้เข้ากลุ่มที่เสี่ยง กลัวมีเรื่องยา มันต้องมีอยู่แล้วอะ เดี่ยวให้ 500 มันไปอยู่แล้ว เพราะตอนนี้เลโก้ใช้เงินเป็น รู้จักค่าของเงินไง (หัวเราะ) พนันนี่ก็รู้จักแล้วนะ ซื่ออะไรเหลือบานเลย เนี่ยแหละยากกลัวมากเลย

Reference 6 - 4.82% Coverage

ผู้วิจัย : คุณย่ามีอะไรอยากเล่าให้เราฟังเพิ่มเติมไหมคะ

ย่าหมี : คือชีวิตอนาคตก็ห่วงเค้าเรื่องนี้ จะไม่ทันคน จะมีปัญหาในการอยู่ในสังคมเนี่ยแหละ ว่าเค้าต้องเสียเปรียบไซท์ไหม เพราะเด็กที่เป็นกึ่งๆนี้ กึ่งซ่า กึ่งดี ใช้ชีวิตยากนะ แต่เด็กที่เป็นมากไปเลย หลอกไม่ได้อยู่แล้ว เพราะมันไม่ออกจากบ้านอยู่แล้ว พ่อแม่เค้าให้อยู่ในบ้าน แต่เด็กอย่างนี้ มันออกนอกบ้านมันกึ่งดีกับกึ่งเพี้ยนอะ มันเด็กที่ยากกว่านะ ที่เป็นเยอะๆอะ พ่อแม่เค้าต้องคุมอยู่แล้ว ไปไหนไม่ได้ อยู่แล้ว การถูกหลอกต้องน้อยอยู่แล้วเพราะไม่ได้ไปไหน ยิ่งเนี่ยไปเจอรุ่นพี่ รุ่นพี่อาจจะเอาไหมให้ ร้อยนึง เออ (เสียงสูง) ยากมากเด็กพวกนี้ ยากมาก จะดีก็ดีไปเลย จะเพี้ยนก็เพี้ยนไปเลย กึ่งๆจะน่ากลัว

<Internals\\M018> - § 1 reference coded [3.39% Coverage]

Reference 1 - 3.39% Coverage

ผู้วิจัย : สิ่งเหล่านี้ช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้อย่างไรบ้างคะ

ยายอ๊อต : ยายจ้างครูประกบตอนเรียนหนังสือนะ เพราะว่กลัวเดี๋ยวโดนเพื่อนทำร้าย เพราะดูคนอื่นเหมือนอย่างเม่น้องเพชรเค้าไปโรงเรียน ความที่เค้าเข้ากับเพื่อนไม่ได้ ไม่มีมนุษยสัมพันธ์ เค้าก็จะโดนเพื่อนทำร้าย ทำร้ายขั้นรุนแรง ณ เวลานี้โรงเรียนที่หลานเรียนอยู่ เด็กที่ไม่มีครูประกบกระดุมเสื่อกี้ หลุดหมด โดนกระชาก ความที่เข้ากับเค้าไม่ได้ จูนไม่ติด เค้าจะไม่มีอะลุ่มอล่วย ตรงก็คือไม่ได้ก็คือ

ไม่ได้ ถ้าจะเอาก็จะเอา ไม่มีคำว่าเข้าคิว คำว่ารอ นี่แหละถึงต้องจ้างครูมาช่วยเพราะกลัวมีปัญหา ถ้ามีปัญหาจะเรียนหนังสือไม่ได้ ต้องออกอะไรอย่างนี้

<Internals\M020> - § 5 references coded [15.24% Coverage]

Reference 1 - 2.51% Coverage

แม่ใหม่ : เราเรียกเค้าไม่ค่อยตอบสนอง ก็เลยพามาหาหมอ หมอก็พาไปเช็คหู เค้าก็บอกมีขี้หูติดอยู่ เป็นก้อนแข็งมาก เค้าก็ให้ยาหยอดมา เดือนนึงมันก็ยังไม่ละลาย ก็เลยนัดเพื่อจะใช้ตุ๊ดออก และก็มาสแกนสมองดูว่าเด็กมีปัญหาหรือเปล่า สแกนสมองก็ไม่มีปัญหา แต่ขี้หูตุ๊ดออกมาแข็งเหมือนก้อนหินอะคะ ตอนเด็กๆแม่ชอบไปเคาะ มันก็หลุดเข้าไปหลุดก็ไป มันก็ไปสะสมและลึกมากเราก็ไม่กล้า แต่พอเค้าตุ๊ดออกเค้าก็ได้ยินปกติ ตอนหลังหมอเค้าก็มาบอกว่าเค้าอยู่ในภาวะเด็กออทิสติก

Reference 2 - 2.58% Coverage

แม่ใหม่ : เริ่มต้องพาไปหาหมอ ไปอะไรหลายๆอย่าง เพื่อนบ้านแนะนำว่าทำอย่างนู้นอย่างนี้ ก็ไม่ได้ผล มันไม่ใช่แล้วก็เลยพาไปศิริราช พาไปตรวจเค้าก็บอกให้ไปแผนกนี้ นี่ นี่ สรุปมาเค้าก็บอกว่าน้องก็ยังไม่ค่อยเป็นออทิสติกนะครั้นแม่ แต่ว่าก็เข้าข่ายนิดๆ เค้าก็ให้เราไปบำบัด ไปทำกายภาพ แนะนำให้เราทำบัตรคนพิการ เพื่อจะได้ช่วยเหลือ แต่แม่ก็กลัวเพราะคำว่าคนพิการเนี่ยใจไม่ดี แต่พยาบาลเค้าบอกแม่ถ้าน้องดีขึ้น บัตรมันอยู่ได้แค่ 5 ปี (4.10) แต่ถ้าน้องเป็นปกติเราก็ไม่ต้องใช้ก็ได้

Reference 3 - 3.13% Coverage

แม่ใหม่ : พอเริ่มไปหาหมอแม่ก็ไปสมน้ำเสมอ ไปฝึกพูด ฝึกพัฒนาการ ไปฝึกหลายๆอย่าง พอไปฝึกพฤติกรรมใช้ไหมคะ กับผู้เชี่ยวชาญ ก็เหมือนน้องเค้าจะชอบร้อง เหมือนเค้าถูกทำร้ายร่างกาย เค้าก็จะกลัว ไม่อยากไปโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ไปหยิกตามตัวเค้า น้องจะไม่ทำร้ายตัวเองและน้องจะไม่ทำร้ายคนอื่น แต่ว่าเค้าจะชอบวิ่งรอบๆหรือกรีดเท่านั้น วันนั้นอะน้องร้องไม่หยุด แม่จะนั่งอยู่ข้างนอก แม่จะไม่เข้าไป แต่คิดว่าอาจจะเพราะน้องร้องก็ทำให้น้องกลัวเพื่อจะให้หยุด เด็กคนอื่นอาจใช่ แต่น้องไม่ใช่ น้องกลายเป็นว่าฝังใจ พอเห็นหมอผู้ชายน้องจะไม่อยากเดิน จะร้อง แค่ผ่านโรงพยาบาลอะคะ

Reference 4 - 1.96% Coverage

แม่ใหม่ : ครั้งแรกนี้ทำใจยากนะคะ เพราะคนรอบข้างรู้ที่อยู่คนไทยมักจะแสดงออกค่อนข้างเยอะ บางทีลูกเราเดินเค้าจะชอบไปจับมือคน บางคนอะไรอะ เราก็จะบอกน้องเป็นเด็กพิเศษต้องขอโทษด้วยนะ

คะ บางคนก็จะทำหน้าที่แบบ ในใจเรานี้เจ็บมากนะ (เสียงสั้น) ช่วงนั้นไม่อยากพาไปไหน คุณหมอนำให้พาเค้าไปเล่น ไปหาคนเยอะๆ แต่บางครั้งผู้คนส่วนมากไม่ค่อยจะยอมรับเด็กประเภทนี้

Reference 5 - 5.06% Coverage

แม่ใหม่ : เวลาเราหลับตาลง มองเห็นคนอื่นเค้าเอาลูกไปเที่ยว เดินเล่น เราก็อยากให้ลูกเป็นแบบนี้ ลูกเราไม่ได้เป็นแบบนี้ บางทีเราก็ก้าวไปเล่นตามห้างที่มีสนามลูกบอล บางทีเค้าเล่นๆแล้วไปชนคนอื่นอะ เพราะลูกเราตัวอ้วนอะคะ แล้วไปชนเค้าอะเราก็ก้าวเค้าจะว่า ตอนนี้ก็กังวลเค้าจะอยู่ยังไงนะถ้าเราปุบปับเราเป็นอะไรไป แล้วเราจะยังไง จะไปฝากใครได้ เพราะเราสื่อสารกับลูกเราได้ คนอื่นเค้าจะรู้หรือ เค้าจะสื่อสารกับลูกเราได้ไหม คือคิดมาก คิดเยอะอะว่าจะเอาลูกเราไปไว้ไหน “ไม่อยากตาย กลัวตัวเองตาย” กลัวตายก่อนลูก (เสียงสั้น) แม่จะสวดขอทุกครั้งว่าไม่ต้องให้หายขาดก็ได้ แค่ขอให้ลูกสามารถอยู่ด้วยตัวเองได้ สักมยอมรับให้ได้ แม่ขอแค่นี้ คนอื่นขอให้รวย (ร้องไห้) “แม่ขอให้ลูกอยู่ได้ ถ้าลูกอยู่ได้ ช่วยเหลือตัวเองได้ ก็เหมือนแม่รวยล้านฟ้าแล้ว” ส่วนมากแม่มีปัญหาจะคุยกับครู และที่พี่ที่เป็นพยาบาลที่เค้าให้เราคุยด้วยได้ เค้าบอกเองว่า ถ้าคุณแม่มีปัญหาให้คุณแม่กล้าพูดกับครูนะ เค้าจะบอก เค้าทำให้เรากล้าพูด

<Memos\ไทยกันเอง> - § 1 reference coded [14.57% Coverage]

Reference 1 - 14.57% Coverage

ย่าหมี : แต่ย่าก็ไม่ได้บอกเรื่องที่เค้าลื่น ตอนนั้นก็มีความรู้สึกที่ตัวเองผิดไม่ดีก็เลยไม่ยอมรับว่าหลานเป็นเพราะเรา ตอนนั้นเราเห็นแล้วว่าเค้าเริ่มพูดแล้วก่อนลื่น ย่าไม่อยากบอก จากลื่นก็ไม่พูดเลย วันนั้นที่เค้าลื่นเค้าไม่ได้เป็นอะไรนะ แต่แค่ร้องแบบเจ็บปวดทรมานแต่ไม่ถึงขนาดสลบอย่างที่บอก

รายการอ้างอิง

- Bates, M. J. (1989). The design of browsing and berrypicking techniques for the online search interface. *Online review*, 13(5), 407-424.
- Beesoon, G. (2015). The Information Seeking Behaviours of Parents of Children with Autism Spectrum Disorders.
- Carter, V. M. (2013). *Culture and Credibility: The Sense-making Process of Peruvian Parents Following Their Child's Cleft Diagnosis*. University of Georgia.
- Dervin, B. (1998). Sense-making theory and practice: an overview of user interests in knowledge seeking and use. *Journal of knowledge management*, 2(2), 36-46.
- Dror, O. E. (2014). The Cannon–Bard thalamic theory of emotions: A brief genealogy and reappraisal. *Emotion Review*, 6(1), 13-20.
- Gray, D. E. (2006). Coping over time: The parents of children with autism. *Journal of Intellectual Disability Research*, 50(12), 970-976.
- King, G., Zwaigenbaum, L., King, S., Baxter, D., Rosenbaum, P., & Bates, A. (2006). A qualitative investigation of changes in the belief systems of families of children with autism or Down syndrome. *Child: care, health and development*, 32(3), 353-369.
- Lazarus, R. S., & Lazarus, R. S. (1991). *Emotion and adaptation*: Oxford University Press on Demand.
- Plutchik, R. (1994). *The psychology and biology of emotion*: HarperCollins College Publishers.
- Savolainen, R. (1995). Everyday life information seeking: Approaching information seeking in the context of “way of life”. *Library & information science research*, 17(3), 259-294.
- Savolainen, R. (2007). Information behavior and information practice: Reviewing the “umbrella concepts” of information-seeking studies. *The Library Quarterly*, 77(2), 109-132.

- Scarpa, A., & Reyes, N. M. (2011). Improving emotion regulation with CBT in young children with high functioning autism spectrum disorders: A pilot study. *Behavioural and cognitive psychotherapy*, 39(4), 495-500.
- Wilson, E. O. (2000). *Sociobiology*: Harvard University Press.
- Wilson, T. D., & Walsh, C. (1996). *Information behaviour: An inter-disciplinary perspective: A review of the literature*: British Library Research and Innovation Centre London.
- Zhang, Y., & Wildemuth, B. (2005). Qualitative analysis of content, 1-12: Publication.
- จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2556). จิตวิทยาทั่วไป. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ พันธภาค. (2553). ระดับความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบิดามารดาเด็กออทิสติก ที่นำบุตรเข้ารับการ รักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก สถาบันราชานุกูล. (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นาถยพรรณ ภิญโญ. (2545). ความรู้สึกต่อภาวะการดูแลและความเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่เข้ารับการ บำบัดรักษาในเด็กผู้ป่วยใน โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์. (วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์. (2550). การเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว : กรณีศึกษาครอบครัวที่ได้รับ บริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร. (ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- ประไพ ปิ่นสุวรรณ. (2543). การพัฒนาเด็กออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ปิยะนารถ จันทร์โชติวิทย์. (2543). การเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว : กรณีศึกษาครอบครัวที่ได้รับ บริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร. (ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- พรยูภา สิงห์สา. (2558). การสำรวจเซ็นส์เมกกิงในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2553). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พฤษภ ไชยลังการณ. (2552). การแสวงหาและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเด็กออทิสติกของผู้ปกครองเพื่อพัฒนา ศักยภาพเด็กออทิสติก= *The Search and exchange of information among parents on children with Autism for developing their potential skills*. เชียงใหม่: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เพ็ญแข ลีเมศิลา. (2550). เด็กพิเศษ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงเทพ.
- มธุรส สว่างบำรุง. (2552). จิตวิทยากับพฤติกรรมมนุษย์. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2552). จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิต. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

มะแอ เย็ง. (2559). ความต้องการสารสนเทศสาธารณสุข ของ ประชาชนและผู้นำชุมชนในพื้นที่ชายฝั่งทะเล จังหวัดปัตตานี. บรรณศาสตร์ มศว, 9(2), 17-33.

เมธา หริมเทพาธิป. (2561). แนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยา. Retrieved from <https://www.gotoknow.org/posts/629846>

ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 126 C.F.R. S ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ.2552 ตอนพิเศษ 80 ง (2552, 8 มิถุนายน).

วรทัย ราวีนิจ. (2556). แบบจำลององค์ประกอบเชิงอารมณ์ของการสื่อสารในภาวะวิกฤต. (นิเทศศาสตรดุษฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

วรรณภา ด้านชนวานิช. (2551). ภาวะซึมเศร้าและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในผู้ดูแลเด็กบกพร่องทางสติปัญญา. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

ศรีเรือง แก้วกังวาล. (2543). จิตวิทยาเด็กพิเศษ : แนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สมเกียรติ อินทร์ภัก. (2559). เอกสารคำสอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

สมภพ เรืองตระกูล. (2542). ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพยาบาลเรื้อนแก้ว.

สุพัตรา วัฒนานนท์. (2551). ผลกระทบด้านอารมณ์และสังคมในพ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษ. (วิทยาศาสตร์บัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

อารีย์ ชื่นวัฒนา. (2546). พฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศ. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดเก็บและการค้นคืนสารสนเทศ (หน่วยที่ 13). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- Bates, M. J. (1989). The design of browsing and berrypicking techniques for the online search interface. *Online review*, 13(5), 407-424.
- Beeson, G. (2015). The Information Seeking Behaviours of Parents of Children with Autism Spectrum Disorders.
- Carter, V. M. (2013). *Culture and Credibility: The Sense-making Process of Peruvian Parents Following Their Child's Cleft Diagnosis*. University of Georgia.
- Dervin, B. (1998). Sense-making theory and practice: an overview of user interests in knowledge seeking and use. *Journal of knowledge management*, 2(2), 36-46.
- Dror, O. E. (2014). The Cannon-Bard thalamic theory of emotions: A brief genealogy and reappraisal. *Emotion Review*, 6(1), 13-20.
- Gray, D. E. (2006). Coping over time: The parents of children with autism. *Journal of Intellectual Disability Research*, 50(12), 970-976.
- King, G., Zwaigenbaum, L., King, S., Baxter, D., Rosenbaum, P., & Bates, A. (2006). A qualitative investigation of changes in the belief systems of families of children with autism or Down syndrome. *Child: care, health and development*, 32(3), 353-369.
- Lazarus, R. S., & Lazarus, R. S. (1991). *Emotion and adaptation*: Oxford University Press on Demand.
- Plutchik, R. (1994). *The psychology and biology of emotion*: HarperCollins College Publishers.
- Savolainen, R. (2007). Information behavior and information practice: Reviewing the “umbrella concepts” of information-seeking studies. *The Library Quarterly*, 77(2), 109-132.
- Scarpa, A., & Reyes, N. M. (2011). Improving emotion regulation with CBT in young children with high functioning autism spectrum disorders: A pilot study. *Behavioural and cognitive psychotherapy*, 39(4), 495-500.
- Wilson, E. O. (2000). *Sociobiology*: Harvard University Press.

Wilson, T. D., & Walsh, C. (1996). *Information behaviour: An inter-disciplinary perspective: A review of the literature: British Library Research and Innovation Centre London.*

Zhang, Y., & Wildemuth, B. (2005). *Qualitative analysis of content, 1-12: Publication.*

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2556). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงใจ พันธภาค. (2553). *ระดับความเครียดและปัจจัยที่เกี่ยวข้องของบิดามารดาเด็กออทิสติก ที่นำบุตรเข้ารับการ รักษาที่แผนกผู้ป่วยนอก สถาบันราชานุกูล*. (วิทยาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นาถยุพรรณ ภิญโญ. (2545). *ความรู้สึกต่อภาวะการดูแลและความเครียดของบิดามารดาเด็กออทิสติกที่เข้ารับการ บำบัดรักษาในเด็กผู้ป่วยใน โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์*. (วิทยาสตรมหาบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.

บุศรินทร์ เจริญวัฒนกุลย์. (2550). *การเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว : กรณีศึกษาครอบครัวที่ได้รับ บริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร*. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.

ประไพ ปิ่นสุวรรณ. (2543). *การพัฒนาเด็กออทิสติก*. กรุงเทพมหานคร: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

ปิยะนารถ จันทร์โชติวิทย์. (2543). *การเลี้ยงดูเด็กพิการทางสติปัญญาของครอบครัว : กรณีศึกษาครอบครัวที่ได้รับ บริการจากศูนย์การศึกษาพิเศษ เขตการศึกษา1 และศูนย์การศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร*. (ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.

พรยูภา สิงห์สา. (2558). *การสำรวจเซ็นส์เมกกิงในพฤติกรรมสารสนเทศของผู้ปกครองเด็กออทิสติก*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2553). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พฤษภ ไชยลังการณ. (2552). *การแสวงหาและแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเด็กออทิสติกของผู้ปกครองเพื่อพัฒนา ศักยภาพเด็กออทิสติก= The Search and exchange of information among parents on children with Autism for developing their potential skills*. เชียงใหม่: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

เพ็ญแข ลีเมศิลา. (2550). *เด็กพิเศษ*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์กรุงเทพ.

มธุรส สว่างบำรุง. (2552). *จิตวิทยากับพฤติกรรมมนุษย์*. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2552). *จิตวิทยาเพื่อการดำรงชีวิต*. ปัตตานี: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

มะแอ เย็ง. (2559). *ความต้องการสารสนเทศสาธารณสุข ของ ประชาชนและผู้นำชุมชนในพื้นที่ชายฝั่งทะเล จังหวัด ปัตตานี*. *บรรณศาสตร์ มศว*, 9(2), 17-33.

เมธา ทริมเทพาธิป. (2561). *แนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยา*. Retrieved from

<https://www.gotoknow.org/posts/629846>

- ราชกิจจานุเบกษา, เล่ม 126 C.F.R. S ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ.2552 ตอนพิเศษ 80 ง (2552, 8 มิถุนายน).
- วรทัย ราวีนิจ. (2556). แบบจำลององค์ประกอบเชิงอารมณ์ของการสื่อสารในภาวะวิกฤต. (นิเทศศาสตรดุษฎีบัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- วรรณนภา ด้านธวานิช. (2551). ภาวะซึมเศร้าและปัจจัยที่เกี่ยวข้องในผู้ดูแลเด็กบกพร่องทางสติปัญญา. (พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต), มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- ศรีเรือง แก้วกังวาล. (2543). จิตวิทยาเด็กพิเศษ : แนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาจิตวิทยา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมเกียรติ อินทร์ักษ์. (2559). เอกสารคำสอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย. สงขลา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.
- สมภพ เรื่องตระกูล. (2542). ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: โรงพยาบาลเรื้อนแก้ว.
- สุพัตรา วัฒนานนท์. (2551). ผลกระทบด้านอารมณ์และสังคมในพ่อแม่ที่มีบุตรมีความต้องการพิเศษ. (วิทยาศาสตร์บัณฑิต), จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- อารีย์ ชื่นวัฒนา. (2546). พฤติกรรมการแสวงหาสารสนเทศ. เอกสารการสอนชุดวิชาการจัดเก็บและการค้นคืนสารสนเทศ (หน่วยที่ 13). นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวพรยุภา สิงห์สา เกิดเมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2529 ที่จังหวัดลพบุรี สำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนพระหฤทัยคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2547 และสำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 1) ภาควิชา บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราช ภัฏเทพสตรี ในปีการศึกษา 2551 ปัจจุบันรับราชการ ตำแหน่งบรรณารักษ์ ระดับปฏิบัติการ สังกัดสำนักหอสมุดแห่งชาติ กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY